Zborul libelulei
LEILA MEACHAM
LITERA
blue MOON

Table of Contents

Cover Page

Zborul libelulei

Personaje

Capitolul 1

RECRUŢII

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

MISIUNILE

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

Capitolul 46

Capitolul 47

Capitolul 48

Capitolul 49

Capitolul 50

Capitolul 51

Capitolul 52

Capitolul 53

Capitolul 54

Capitolul 55

Capitolul 56

Capitolul 57

Capitolul 58

JOCUL (1942–1944)

Capitolul 59

Capitolul 60

Capitolul 61

Capitolul 62

Capitolul 63

Capitolul 64

Capitolul 65

Capitolul 66

Capitolul 67

Capitolul 68

Capitolul 69

Capitolul 70

Capitolul 71

Capitolul 72

Capitolul 73

Capitolul 74

Capitolul 75

Capitolul 76

Capitolul 77

Capitolul 78

Capitolul 79

Capitolul 80

Capitolul 81

Capitolul 82

Capitolul 83

Capitolul 84

ACASĂ (Iunie 1944 – septembrie 1962)

Capitolul 85

Capitolul 86

Capitolul 87

Capitolul 88

Capitolul 89

Capitolul 90

Capitolul 91

Capitolul 92

Capitolul 93

Capitolul 94

Capitolul 95

Capitolul 96

Capitolul 97

Capitolul 98

Capitolul 99

Capitolul 100

Capitolul 101

Mulţumiri

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările, localităţile sau persoanele decedate sau în viaţă sunt simple coincidenţe.

LEILA
MEACHAM

Zborul libelulei

Traducere din limba engleză și note
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București
2020

Dragonfly

Leila Meacham

Copyright © 2019 Leila Meacham

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Zborul Libelulei

Leila Meacham

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Laurența Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Meacham, Leila

Zborul Libelulei / Leila Meacham ; trad. din lb. engleză: Anca Irina Ionescu. – Bucureşti : Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6742-7

ISBN EPUB 978-606-33-6742-7

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

Dedicată lui Ann Ferguson Zeigler, din nou

Soarele de pe deal a uitat să moară şi crinii au reînviat,

iar libelula s-a întors pe locurile ei, lângă râu.

(Inscripţie galeză)

Personaje

Americanii

(Bucky) Samuel Barton, inginer constructor

Nume de cod OSS (Oficiul pentru Servicii Strategice): Steaua Polară

Nume de lucru: Stéphane Beaulieu

Bridgette Loring, designer de modă

Nume de cod OSS: Labradorul

Nume de lucru: Bernadette Dufor

(Chris) Christoph Brandt, antrenor de atletism

Nume de cod OSS: Nagâţul

Nume de lucru: Claus Bauer

Brad Hudson, pescar la muscă

Nume de cod OSS: Melcul-de-Apă

Nume de lucru: Barnard Wagner

Victoria Grayson, floretistă

Nume de cod OSS: Broscăriţa

Nume de lucru: Véronique Colbert

Alistair Renault, ofiţerul de caz OSS, şeful Biroului pentru Afaceri Franceze, alias omul în costum maro

GERMANII

Gen.-mr. Konrad March: şeful Abwehr, agenţia germană de spionaj de la Paris

Wilhelm March, fiul generalului

Serg. Hans Falk, aghiotantul generalului

Colonel SS Derrick Albrecht, şeful serviciului de contraspionaj şi al serviciului de securitate al Reichsführer (SD)

Serg. Karl Brunner, aghiotantul colonelului

FRANCEZII

Beaumont Fournier, scriitor

Nicholas Cravois, Fantoma Neagră

Madame Jeanne Boucher, proprietara casei de modă La Maison Boucher din Paris

Claude Allard, căpitan de vase fluviale şi proprietarul unei companii de pescuit sportiv din Paris

Jules Garnier, director de personal la Sorbona

Madame Gabrielle Duprée, proprietara unei pensiuni şi gazda lui Bucky

Madame Adeline Gastain, vecina gen.-mr. Konrad March

Maurice Corbett, detectiv-şef, Poliţia Naţională Franceză

Sora Mary Frances, stareţa Mănăstirii Surorilor Carității

Jacques Vogel, director al L'Ecole d'Escrime Français

Henri Burrell, omul lui Alistair din Paris

ORGANIZAŢIILE MILITARE GERMANE

Wehrmacht: armata germană

Abwehr: agenţia germană de spionaj, ramură a armatei germane

Waffen SS: braţul înarmat al SS

Allgemeine SS: ramura administrativă a SS

Sicherheitsdienst: serviciul de securitate al Reichsführer, în subordinea Allgemeine

Capitolul 1

Septembrie 1962

Cambridge, Maryland

Bărbatul în costum maro închise cartea pe care o citea şi ridică privirea neîncrezător. Nu avea nici o îndoială în această privinţă, absolut nici una. Echipa, compusă din cinci membri, pe care o descrie autorul în această cărticică obscură în legătură cu operaţiuni clandestine din Franţa ocupată de germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, era chiar grupul trimis de el la Paris în toamna anului 1942. Patru dintre ei s-au întors acasă, numai unul a rămas acolo, într-un mormânt nemarcat de pe pământul Franţei. Sau aşa au crezut ei…

Alistair Renault stătea nemişcat. Era o coincidenţă stranie că citise acest capitol din Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial exact astăzi, la aproape douăzeci de ani după ce văzuse cum cea mai uluitoare echipă de operaţiuni sub acoperire pe care o pregătise îşi luase zborul din Anglia spre teritoriul inamic în întunericul de dinaintea zorilor. Peste trei săptămâni, echipa ar fi trebuit să se întâlnească la Paris ca să sărbătorească aniversarea celor douăzeci de ani. Data, anunţată de mult, fusese propusă tocmai de acel membru, acum absent, al echipei care chiar insistase asupra ei. Alistair se întreba dacă ziua de 23 septembrie 1962 rămăsese întipărită în memoria celorlalți la fel de puternic cum era în mintea lui.

Dădu pagina ca să citească din nou, cu mai mult interes, informaţiile despre John Peterson şi ceea ce îl îndreptăţeau să scrie Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial, subiect asupra

căruia puţini oameni aveau mai multe cunoştinţe şi nici unul mai multă experienţă decât bărbatul în costum maro. Calificările precare ale domnului Peterson, lipsa notelor de subsol şi a bibliografiei, scrisul mediocru, plus faptul că lucrarea fusese publicată în 1956 la o editură universitară puţin cunoscută nu l-ar fi îndemnat pe un cititor serios al literaturii despre cel de-al Doilea Război Mondial să-şi îndrepte atenţia asupra acestei cronici a războiului, dar titlul cărţii, aşezată pe un raft de jos în biblioteca locală, îi atrăsese atenția lui Alistair. Tot timpul cât citise, Alistair se întrebase cât de temeinică este cercetarea omului. Pagina de mulţumiri nu conţinea menţionarea persoanelor de la care primise ajutor John Peterson, nici sursele pe care le consultase. Din câte îşi putea da seama cititorul, autorul ar fi putut foarte bine să inventeze conţinutul dramatic şi să-l numească nonficţiune. Alistair nu recunoştea numele personajelor din carte, dar capitolul care vorbea despre activităţile clandestine ale echipei cu numele de cod Libelula, alcătuită din cinci agenţi şi care operase la Paris în anii cei mai negri din istoria oraşului, se baza pe fapte reale, cel puţin până la afirmaţia din momentul culminant. El ştia cel mai bine: era omul care dirijase operaţiunea. Nu ştia dacă stratagema pe care o descrisese autorul în concluzia capitolului era fictivă. Bănuia că da, deşi nutrea o speranţă timidă că nu era aşa. Intenţiona să afle.

În fotografia din 1956, John Peterson, chel, cu ochelari, şters, părea să fi avut aproape cincizeci de ani. Astăzi, dacă mai era în viaţă, se apropia de şaptezeci şi probabil era la pensie. Până la Madison, New Jersey, făcea cu maşina patru ore şi ceva. Înainte să ceară numărul de telefon al lui John Peterson din New Jersey – şi probabil că erau mulţi oameni cu acest nume – va încerca la liceul din Madison, unde Peterson fusese profesor de istorie. Poate că vreun angajat mai vorbăreţ de la liceu îi va oferi toate informaţiile de care are nevoie ca să-l localizeze şi va face o mică excursie în Oraşul Trandafirilor ca să se prezinte lui John Peterson.

Şi avu într-adevăr norocul să fie trimis la o funcţionară vorbăreaţă care se ocupase de evidenţa elevilor încă din 1920, de la întemeierea liceului.

– Sunt aici de patruzeci şi doi de ani, spusese ea mândră. Dl Peterson a plecat de mult timp de la Madison. A divorţat… Nu, nu ştiu unde s-a mutat şi nici dacă a mai continuat să predea. Bănuiesc că a pornit într-o călătorie prin Europa. Era un mare admirator al Europei.

– Europa, a murmurat Alistair. Vreo ţară anume?

– Îi plăcea Franţa.

Ştia cumva dacă dl Peterson mai era în viaţă, a întrebat Alistair.

– Nu am auzit să fi murit şi cred că, dacă s-ar fi întâmplat aşa, am fi aflat, a spus femeia de la arhivă.

Dar fosta soţie? Poate că ar putea să-l găsească pe dl Peterson prin ea.

Femeia pufni pe nas.

– Fluşturatica aia a dispărut împreună cu iubiţelul ei imediat după ce i-a luat domnului Peterson tot ce avea, sărmanul de el.

Alistair a mulţumit, a pus telefonul în furcă, apoi a cerut operatoarei de la convorbiri interurbane să-i găsească numărul de telefon al editurii din Trenton, New Jersey. Dar acesta nu figura nicăieri. Probabil că editura se desfiinţase cu mulţi ani în urmă. Alistair nu se lăsase descurajat, pentru că avea legături cu o organizaţie care putea localiza orice persoană care hoinărea prin lume. A dat un telefon unui prieten de la CIA cu care servise împreună la OSS – Oficiul pentru Servicii Strategice şi l-a pus pe urmele lui John Peterson. Între timp, avea să telefoneze membrilor supravieţuitori ai grupului Libelula pentru a-i ruga să caute şi să citească ultimul capitol din Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial.

În mod surprinzător, i-a găsit pe toţi la locul lor de muncă, deşi era vineri după-amiază târziu. Erau încă tineri la patruzeci şi doi de ani şi, deşi erau împrăştiaţi prin ţară, rămăseseră în viaţa lui de la prima lor întâlnire din 23 septembrie 1945, uniţi pentru totdeauna de legături care sunt mai presus de înrudirea de sânge, de prietenia de o viaţă sau de carieră. Iniţial, ei fuseseră cei care continuaseră să menţină legătura, ceva neobişnuit într-o meserie în care agenţii operativi măcinaţi de război abia aşteptau să scape de ofiţerii lor de caz, imediat ce li se încheia misiunea. La început, se opusese ideii de a rămâne prieteni – era ceva atât de străin pentru el –, dar echipa insistase şi după un timp începuse să răspundă cu plăcere la telefoanele lor, vizitelor, invitaţiilor la nuntă, la botezuri, vacanţe şi sărbători aniversare. Cei patru care se întorseseră, împreună cu soţiile şi copiii lor, deveniseră pentru el familia cea mai apropiată pe care o

avusese vreodată.

I-a telefonat mai întâi Labradorului. Când se gândea la membrii grupului Libelula îi veneau întotdeauna în minte numele lor din OSS, aşa după cum nici ei nu renunţaseră niciodată la gradul lui militar atunci când vorbeau cu el. Era întotdeauna „domnule maior“, niciodată Alistair.

Labradorul a reacţionat la rezumatul ultimului capitol din cartea lui John Peterson printr-o tăcere şocată, care a durat cinci secunde lungi. Alistair a aşteptat până când interlocutoarea lui a rumegat posibilitatea că ar putea fi un grăunte de adevăr în afirmaţia absurdă a autorului, dar apoi a protestat:

– Nu cred. Toţi ceilalţi spun că au văzut execuţia de la fereastra celulelor lor. Peterson pur şi simplu a inventat acel sfârşit incredibil ca să se potrivească cu „stratagema“ lui.

– Şi eu sunt înclinat să cred la fel, a spus Alistair, dar vreau să citiţi şi voi, copii, şi să-mi faceţi după aceea o analiză. Iar între timp am să încerc să dau de urma lui John Peterson.

– Dacă nu mai este în viaţă, nu vom şti niciodată.

– Sunt şi alte căi să aflăm. Mă pun pe treabă.

– Noroc bun, domnule maior, dar dacă… dacă totuşi concluzia lui este corectă?

– Atunci vom porni de aici şi vom vedea unde ne duce drumul.

(Nimeni nu mai spunea „Noroc bun“, o rămăşiţă din anii 1940, îşi spuse amuzat Alistair.)

– Cred că lucrarea este epuizată. Dacă nu găsiţi un exemplar, am să fotocopiez capitolul şi vi-l trimit prin poştă.

Şi ceilalţi au primit vestea lui Alistair cu aceeași tăcere şocată, căci ultimul capitol din Cele mai mari strategeme ale celui de-al Doilea Război Mondial afirma că membrul absent al grupului Libelula supravieţuise plutonului de execuţie pe care îl văzuseră trei dintre ei. Execuţia fusese plănuită cu grijă ca să-i păcălească pe SS-iştii naziști.

Comentariile variaseră de la „Absurd!“ la exclamaţii de indignare la adresa cruzimii afirmaţiei autorului. Nici unul dintre membrii echipei nu discutase despre misiuni cu nimeni altcineva şi nici nu dăduse interviuri unui om pe nume John Peterson.

După ultimul apel, Alistair a împins telefonul. Dar dacă afirmaţia din ultimul capitol era corectă? Dacă membrul lipsă din grupul Libelula trăia bine mersi în Europa, aşa cum se pretindea în acest capitol? Execuţia avusese loc pe 11 iunie 1944. Trecuseră optsprezece ani de când trei membri ai echipei fuseseră martori la moartea brutală a unui om pe care îl iubeau, şi încă îl mai jeleau. Dar dacă totuşi Libelula avea toate aripile? Ar putea exista o cale rapidă şi uşoară de a afla. Bărbatul în costum maro a deschis un sertar şi a scos din el un teanc gros de dosare, fiecare etichetat cu numele candidaţilor care, în cele din urmă, deveniseră Libelula. Dispăruse cu tot cu dosare după ce preşedintele Harry Truman desfiinţase OSS în octombrie 1945, luându-i misiunea pe care fusese născut să o îndeplinească până când CIA îl suspendase. Dacă le-ar fi lăsat acolo, nu ar fi făcut altceva decât să adune praf într-un seif cu documente secrete ale guvernului, numele şi misiunile lor şi ale celorlalţi bărbaţi şi femei curajoase care îşi riscaseră viaţa pentru patria lor ar fi fost date uitării pentru totdeauna. Pe undeva, Alistair cocheta cu ideea că va scrie cândva propria carte în care va vorbi despre vitejia şi altruismul celor cinci tineri care se infiltraseră de bunăvoie în Oraşul Luminilor cufundat în întuneric. Alistair nu a reuşit să găsească numărul de telefon al părinților membrului lipsă al Libelulei şi a format numărul privat al prietenului său de la CIA din Langley, Virginia. După ce a vorbit cu el, a luat teancul de dosare groase şi s-a aşezat pe un scaun, încercând să ignore pachetul de ţigări Lucky Strike de pe masa de lângă fotoliu. Dar nevoia de a fuma era mai puternică decât avertismentul medicului, care îi spusese că este suficient încă un puf! şi plămânii lui vor face emfizem. Situaţia cerea imperios o doză de nicotină.

A aşezat teancul pe masă, a aprins lumina, şi-a scos pantofii, şi-a pus picioarele numai în ciorapi pe scăunelul din faţa fotoliului şi a luat în mână primul dosar.

Pe lângă alte epitete, lui Alistair i se mai spunea şi „detectivul“, când era vorba să caute informaţii despre un subiect. Răsfoind filele cu detaliile calităţilor intime mentale şi fizice ale candidaţilor, zâmbi văzând cât de bine ilustrau aceste dosare chiar şi acum temperamentul

copiilor. Incitat de versiunea specială, prost scrisă a anilor Libelulei de la Paris, Alistair se gândea că ar putea să se decidă la urma urmelor să scrie şi el o carte în care să povestească aventurile îndrăzneţe ale celor cinci tineri americani cu numele de cod Labradorul, Broscăriţa, Steaua Polară, Melcul-de-Apă şi Nagâţul.

Şi ar începe din mai 1942.

RECRUŢII

Capitolul 2

Mai 1942

Washington, D.C.

Membrii corului de la biserica episcopală Sf. Luca de pe 15th Street din Washington, D.C., îi spuneau „bărbatul în costum maro“. Deşi cântaseră împreună duminica atunci când era în oraş, puţini îi ştiau numele întreg, Alistair Renault, şi nici unul nu putea pretinde că îl cunoaşte. Îmbrăcat cu costumul lui maro-închis, îşi făcea apariţia miercurea seara la repetiţia corului, atunci când grupul celor treizeci era deja adunat în altar şi nu mai zăbovea la o cafea şi un fursec şi puţină sporovăială după aceea. Dirijorul corului considera că Alistair are cea mai minunată voce de cântăreţ care ajunsese vreodată sub bagheta lui şi l-ar fi numit tenor principal dacă ar fi putut conta că va fi prezent în mod sigur în fiecare duminică, dar înţelesese că omul are o funcţie guvernamentală de natură secretă care excludea o prezenţă regulată.

În acea zi deosebită, acelaşi bărbat misterios a împins pe tăblia de mahon a mesei o foaie de hârtie cu nume, adrese şi detalii personale. Destinatarul ei era colonelul William J. Donovan, cunoscut printre prieteni şi duşmani ca Bill Donovan cel Sălbatic. Iar biroul aparţinea directorului Oficiului pentru Servicii Strategice, cunoscut mai mult ca OSS, prima agenţie naţională de spionaj din ţară, a cărei structură fusese discutată la Casa Albă în 1940. Oficiul intrase în funcţiune în anul următor, înainte de atacul surpriză al japonezilor de la Pearl Harbor din decembrie 1941 şi declaraţia ulterioară de război a Germaniei împotriva Statelor Unite. Incertitudinile paralizante din acea primăvară confirmaseră nevoia ca America să aibă un sistem

centralizat de spionaj care să culeagă şi să analizeze la timp informaţii exacte în vederea elaborării unui plan de strategie militară împotriva duşmanului, în cazul că SUA vor fi antrenate într-un conflict mondial. Acest scop urma să fie atins în primul rând prin introducerea unor agenţi pregătiţi pentru operaţiuni sub acoperire în teritoriul ostil. Preşedintele Franklin D. Roosevelt a semnat un ordin executiv pentru înfiinţarea lui şi l-a ales ca şef al acestuia pe Bill Donovan cel Sălbatic, ofiţerul cu cele mai multe decoraţii din Primul Război Mondial. În viaţa civilă, înainte să fie avocat de renume pe Wall Street, fusese un avocat la datorie în 1942 cu gradul de colonel.

De atunci organizaţia crescuse, devenise o agenţie în toată puterea cuvântului şi se mutase din strâmtul sediu temporar într-o locaţie mai spaţioasă de pe vârful colinei istorice Navy Hill din nord-vestul Washingtonului. Colonelul Bill Donovan îşi conducea acum echipa plină de viaţă şi de energie dintr-un birou de la parter situat pe colţ, cu plafon înalt, care din cauză că era strict secret era supranumit Kremlinul. Adjunctul lui aştepta reacţia şefului la listă, în timp ce se bucura de briza răcoroasă de la mijlocul lui mai, care adia prin fereastra înaltă, larg deschisă, dând spre fluviul Potomac.

– Văd că ai încercuit cinci nume, i-a spus Donovan bărbatului în costum maro. De ce tocmai ei?

– Brad Hudson şi Christoph Brandt vorbesc fluent germană şi înţeleg şi franceza pe care au învăţat-o în liceu. Dacă îi luăm la noi, vor face un curs de împrospătare a cunostințelor negre. Samuel Barton vorbeşte franceza ca un nativ şi a absolvit şi un colegiu în germană. Bridgette Loring vorbeşte fluent germană şi franceză, la fel şi Victoria Grayson. Pe lângă faptul că ştiu limbi străine, calităţile lor şi domeniile de studii îi fac să fie cei mai potriviţi pentru misiunile la care mă gândesc. În plus, nici unul dintre ei nu este căsătorit.

Privirea fixă a lui Alistair transmitea ceea ce nu era nevoie să fie rostit între cei doi bărbaţi: adică pot fi sacrificaţi.

– Numai unul are responsabilităţi familiale serioase – Brad Hudson, aşa că s-ar putea să nu intre în joc, a continuat Alistair. Samuel Barton, inginerul constructor, a trimis de fapt un formular de cerere şi am stabilit să mă întâlnesc luni cu el în Oklahoma City, oraşul lui natal. Despre Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia ştii. Este

scrimera cu floreta care mi-a atras atenţia în 1940.

– A, da, familia Grayson din Virginia. Familia ei este putred de bogată, a spus Donovan. Să sperăm că va fi de acord.

– Dispozitivul nostru din Paris este pregătit şi o aşteaptă.

Bill Donovan a pus jos lista şi i-a aruncat o privire apreciativă adjunctului său.

– Eşti de-a dreptul genial că ai reuşit să alegi aceste nume, prietene.

Alistair acceptă complimentul cu o uşoară înclinare din cap. Încrederea şefului lui era ceea ce îi plăcea cel mai mult când lucra cu Bill Donovan cel Sălbatic. Îl lăsa pe Donovan să-şi facă treaba fără să-i ceară să argumenteze fiecare idee sau plan cu un studiu interminabil sau – Doamne fereşte! – să fie confirmată de un comitet. Investigarea şi recrutarea câtorva oameni pentru anumite misiuni era privilegiul bărbatului în costum maro. La începutul anului trecut, îi venise ideea să contacteze profesori de colegiu pe diverse discipline, pentru a obţine numele unor studenţi care vorbeau fluent germana şi franceza şi pe care agenţia i-ar fi putut contacta „pentru a servi într-o calitate specială securitatea Statelor Unite“. Scrisoarea, scrisă pe hârtia cu antet OSS, cerea şi detalii asupra vieţilor lor personale. Erau clasificate pe categorii: familie, prieteni, preocupări, hobby-uri, afilieri sociale, preferinţe religioase, înclinaţii, temperament, opinii politice etc. Efectul psihologic al antetului unei agenţii guvernamentale strict secrete se făcuse simţit şi primise un număr uluitor de răspunsuri de la profesori, din care alcătuise lista din mâinile şefului.

– Vorbeşte-mi despre băieţii şi fetele acestea, spuse Bill cel Sălbatic. Adică, unde sunt acum?

Alistair se încinse vorbind despre subiect.

– Sunt născuţi cu toţii în 1920 şi au împlinit sau vor împlini în curând 21 de ani. Samuel Barton, supranumit Bucky, este eligibil pentru recrutare, dar numele lui nu a fost menţionat încă. Bridgette Loring termină Colegiul Stephens, specializarea design şi ilustraţii. Se pare că este următoarea Coco Chanel şi i s-a oferit un post la compania J.L. Hudson din Detroit, dar speră la un post de designer într-o casă de modă.

– Cartierul modei din Paris ar putea fi o ispită foarte dulce, comentă Bill cel Sălbatic.

– Victoria Grayson şi Christoph Brandt şi-au terminat studiile şi lucrează, Victoria ca translatoare de franceză la G.P. Putnam's Sons la New York, iar Christoph ca profesor la un liceu şi antrenor de atletism în Austin, Texas. Îşi spune Chris şi nu-i place să folosească numele de botez german.

– Semne bune, spuse colonelul, dar de ce nu s-a prezentat Brandt voluntar? A lipsit doi ani de la şcoală.

– A picat la examenul medical. S-a născut cu unul din degetele mari lipsă. A încercat să argumenteze, dar comisia medicală nu a vrut să asculte. După cum susţine prietenul lui, profesorul, cel care ne-a oferit toate informaţiile pe care le citeşti acum, Christoph a făcut tot ce a putut să le demonstreze medicilor că lipsa degetului mare nu era un handicap, dar nu s-au lăsat convinşi. Este un sportiv excelent.

Colonelul mormăi şi consultă din nou lista.

– Şi Brad Hudson?

– Brad Hudson este singurul din grup care nu a absolvit nici o facultate. Locuieşte în Meeker, Colorado, şi lucrează la o companie de cherestea. Este cel scutit de recrutare, deoarece are obligaţii de familie. Tatăl lui a murit într-un accident la fabrica de cherestea, iar mama, sora şi cei doi copii pe care i-au cules de pe stradă, frate şi soră, depind acum de el, și trebuie să-i hrănească.

Ochii albaştri pătrunzători ai lui Bill Donovan cel Sălbatic îl priveau fix:

– De ce este pe listă?

– Vorbeşte fluent germana.

– Şi?

– Este şi un pescar foarte eficient la pescuitul cu muscă.

– Şi la ce ne foloseşte asta?

– Este la fel de priceput ca generalul-maior Konrad March.

Bill Donovan cel Sălbatic îşi împinse scaunul de lângă birou şi se afundă mai adânc în tapiţeria lui de piele roasă, ducându-şi gânditor un deget la buze.

– Înţeleg. Şi ce te face să crezi că poţi să-l iei pe Brad de lângă familie?

– Nu cred. De fapt, chiar mă îndoiesc, dar merită să încercăm. Are toate calificările esenţiale pentru misiune – singurul candidat pe care l-am descoperit până acum. Mai am câteva zile la dispoziţie, aşa că m-am gândit că aş putea să dau o fugă până în Colorado, să pescuiesc puţin la muscă şi să vedem dacă iese ceva.

Colonelul Donovan încuviinţă din cap.

– Şi cum rămâne cu ceilalţi? Cât de receptivi crezi că vor fi?

– Nu ştiu, Bill. Depinde de cât de mult îi urăsc pe nazişti. Bunica lui Bridgette Loring a fost torturată, iar bunicul ei a fost ucis de germani în ultimul război. Sora mamei lui Brad Hudson s-a căsătorit cu un rabin şi au fost prinşi într-unul dintre primele pogromuri declanşate de Hitler pentru a curăţa Germania de evrei. Bunicii Victoriei Grayson locuiesc la Londra, iar fratele şi logodnicul ei zboară pe avioane Spitfire în cadrul RAF în escadronul american Vulturul. Mama lui Samuel Barton are legături strânse cu grupurile antifasciste din Paris.

– Dar care sunt simpatiile lui Christoph Brandt? Văd aici că părinţii lui sunt descendenţii comunităţii germane din Texas. New Braunfels, nu-i aşa?

– Nu pot să-ţi răspund la întrebare până nu stau de vorbă cu el, dar, din comentariile profesorului său, reiese că băiatului îi displace să fie asociat cu strămoşii lui, mai ales acum.

– Ce ştii despre legăturile lor romantice? Copiii aceştia sunt la vârsta la care se îndrăgostesc, iar, judecând după descrierile lor fizice, sunt deosebit de atrăgători. Acesta nu va fi un dezavantaj?

Alistair neagă din cap.

– Ţinând seama de misiunile pe care le am în vedere pentru ei, felul

cum arată va fi un avantaj. Cât despre legăturile romantice care au apărut după ce am elaborat raportul despre ei, iarăşi, nu pot să spun nimic până nu stau de vorbă cu ei.

– Aşadar, care este pasul următor?

– Cei trei pe care nu îi voi contacta personal vor primi scrisori, unde va fi şi un număr de telefon la care vor fi rugaţi să sune. Dacă telefonează, numerele lor sunt marcate şi mi se va face legătura imediat.

– Şi dacă nu sună?

– Am să le fac o vizită, dacă îmi permite bugetul.

– Îţi permite. Când pleacă scrisorile?

– Diseară.

Bărbatul în costum maro scoase dintr-un dosar marcat Strict secret trei scrisori, fiecare aşezată pe plicul cu adresa ei şi le puse în faţa şefului OSS.

– Nu mai am nevoie decât de semnătura ta, pentru ca invitaţiile să fie oficiale.

Bill Donovan aruncă numai o privire în treacăt pe prima scrisoare, apoi le semnă pe toate.

– Sper numai că nu am semnat condamnarea lor la moarte, murmură el.

Capitolul 3

Bucky / Steaua Polară

Norman, Oklahoma

– Pune-ţi o dorinţă, Sam! chicoti Penny Parker, prietena lui Samuel Barton la urechea acestuia.

– Dar nu ne spune ce este, Bucky, îl preveni colegul lui de cameră, că nu se mai îndeplineşte.

Bucky se aplecă spre un tort de ciocolată pe care ardeau douăzeci şi două de lumânări. Îşi imagina că toţi cei de la masa lungă de restaurant credeau că îi pot ghici dorinţa, dar se înşelau. Erau la fel de strălucitori la faţă ca şi tortul de ciocolată, spre deosebire de mama lui, care şedea sobră, fără să zâmbească, în faţa lui. Bucky simţea cât era de încordată: Te rog, Doamne, fă ca fiul meu să supravieţuiască războiului. Aceeaşi urare pentru ei înşişi se putea citi şi pe chipurile colegilor lui din frăția de la Universitatea Oklahoma. Dintre cei patru, doi erau deja în uniformă militară, căci primiseră ordinele de recrutare înainte să-şi termine studiile, şi erau acasă numai într-o scurtă permisie înainte să fie trimişi peste ocean.

Aveau şi motive să fie îngrijoraţi. Războiul mergea prost pentru forţele americane şi aliaţii acestora şi în Europa, şi în Pacific. Europa se afla sub dominaţia celui de-al Treilea Reich, după ce acesta repurtase un şir aproape neîntrerupt de succese pe câmpurile de luptă, iar acum armata germană înainta rapid în Rusia. În Asia de Sud-Est, forţele SUA capitulaseră la Bataan şi la Corregidor, iar Armata Imperială Japoneză ocupase cele mai multe insule din Pacificul de Sud. Ceilalţi prieteni ai lui din Phi Delta Theta aveau să intre şi ei în armată ca să-şi slujească

ţara imediat după absolvire, adică peste câteva săptămâni. Numai Bucky rămânea neangajat, situaţie care, aşa cum spera toată lumea, se va schimba probabil imediat ce vor fi emise următoarele ordine de recrutare. Dar Bucky avea alte planuri. Sărbătoritul îşi ţuguie buzele şi trase mult aer în plămâni ca să stingă lumânările dintr-o singură suflare. Toate cele douăzeci şi două de lumânări se stinseră.

– Bravo, băiete! spuse tatăl lui din partea cealaltă a mesei, alăturându-se aplauzelor zgomotoase ale celorlalţi.

Pentru moment, faţa lui buhăită, umflată de mâncare, de băutură şi de euforie, reuşise să anuleze îngrijorarea soţiei lui. Unul dintre colegii din frăţie începu să cânte.

– Spune-ne de ce ţi-au spus Bucky, Sam!

– Da, fiule, îl îndemnă şi tatăl său, clipind amuzat din ochi. spune-le prietenilor tăi de ce ţi s-a spus Bucky.

Bucky, care prefera să i se spună Sam de când terminase liceul, respinse cererea ridicând mâna în sus şi cu o veselie forţată îi spuse prietenului care formulase cererea:

– Altă dată, banditule, când vei fi suficient de treaz ca să ţii minte.

– Am să le spun eu! interveni tunător Horace Barton. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

Se întoarse expansiv către grup, ignorând-o pe Monique, care îl strângea de braţ, şi privirea stânjenită a lui Bucky.

– Când s-a născut, fiul meu era foarte bolnăvicios. Avea colici. Plângea tot timpul. Vomita mereu. Nu putea să ţină mâncarea în el. Şi a continuat aşa până într-o zi când i-am spus: „Buck up, boy! Fii bărbat!“ Încă nu putea să vorbească. Când a început să vorbească, auzea atât de des Buck up!, încât atunci când era întrebat cum îl cheamă răspundea: Bucky! şi aşa i-a rămas numele de Bucky.

Horace privea radiind de mândrie în jurul mesei pentru că făcuse din copilul de atunci bărbatul de astăzi.

– Aşa răspundeam, îl corectă Bucky pe tatăl său. Acum mă numesc

Sam, tati.

– Pentru că nu mai este copilul ăla bolnăvicios, de asta pot să vă asigur.

Penny aprobă cunoscătoare şi se înghesui şi mai aproape, încălzindu-i urechea cu răsuflarea ei.

Bucky mişcă discret din umeri ca îndemn pentru Penny să se descolăcească de sub braţul lui. În salonul privat al restaurantului era cald, iar parfumul ei şi mirosul lumânărilor stinse erau înăbuşitoare. Era oricum supărat pe ea pentru că adusese pe ascuns o ladă cu şampanie şi bere şi o mituise pe chelneriţă ca să nu scoată o vorbă. Oklahoma era un stat cu legi stricte împotriva comercializării şi consumului de alcool în public. Se simţea sufocat de mâncarea grea şi de berea din stomac, de fumul de ţigară şi de cheful care începuse să ia o turnură neplăcută, ca şi când glumele şi râsul zgomotos al prietenilor lui ar fi putut acoperi vocile tristeţii şi incertitudinii care plutea deasupra viitorului lor. Mâine, când vor fi cu mintea limpede, vocile acelea vor răsuna mai puternic ca oricând. Considera că ar fi nepoliticos s-o roage pe chelneriţă să pună tortul într-o cutie ca să-l ia acasă, dar nu credea că mai poate îndura ritualul lung de la sfârşitul petrecerii, când acesta era tăiat, servit şi mâncat pe îndelete. Se săturase de petrecerea de ziua de naştere. Voia s-o scoată pe mama lui de acolo. Voia să meargă acasă. Petrecerea aceasta de ziua lui fusese ideea tatălui lui şi se organizase la insistenţele acestuia.

– O să-i facă bine mamei tale, o să-i mai abată gândurile de la îngrijorarea pentru tine şi de la ştirile despre războiul din Franţa. Şi apoi, este ultima ta petrecere înainte de recrutare şi ştii că îmi place să mă fălesc cu ceea ce pot să fac pentru familia mea, susţinuse el.

Dar Bucky bănuia că motivul pentru care tatăl lui insistase să organizeze această petrecere a fiului său era propria lui teamă că această aniversare ar fi putut fi ultima pentru el.

Prietena unuia dintre colegii lui din frăţie se aplecă în faţă şi rosti împleticit:

– Aşadar, Bucky… şi în ce domeniu… ai să te înscrii… dacă nu-ţi vine rândul la recrutare data viitoare?

La un semn al mamei lui, chelneriţa se apropie de masă şi Bucky văzu nefericit cum ia tortul şi îl duce la bucătărie ca să-l taie în felii. Aşadar, nu vor sări peste desert şi nu va putea scăpa de întrebarea pusă.

– Nu sunt sigur că mi-am examinat toate opţiunile, răspunse el. Vreau să mă înscriu în orice domeniu unde voi putea să-mi folosesc cunoştinţele de inginer.

– A, înţeleg, spuse ea, dar era enervant de clar că nu înţelege.

De când începuse războiul, prietenii, colegii de clasă, părinţii şi partenerii apropiaţi de afaceri ai tatălui său observaseră că Bucky, care de regulă era un om foarte hotărât, părea în mod misterios foarte puţin dispus să discute despre „opţiunile“ serviciului militar după absolvirea studiilor, ceea ce îi făcea să se întrebe dacă nu cumva se gândea la o funcţie de necombatant esenţial într-un post guvernamental. Oare Sam Barton, un tânăr model, mândria părinţilor săi, sportiv de frunte, şeful clasei, eroul şcolii, opta pentru o cale laşă? Fata flutură neglijentă din mână.

– Ei, nimeni nu poate să te învinovăţească dacă vrei să te pui în siguranţă. Naziştii ăia sunt nişte oameni îngrozitori, iar japonezii sunt încă şi mai răi. Comit nişte atrocităţi de ţi se ridică părul măciucă în cap.

Penny îi aruncă o privire usturătoare.

– Dumnezeule, Babs! De unde ţi-a venit ideea că Sam caută un loc ferit? Vrea să-şi folosească toate calificările profesionale în modul cel mai util pentru efortul de război. Şi mă îndoiesc că mai poţi înţelege ceva, dată fiind cantitatea de alcool pe care ai băut-o!

Dojana lui Penny dădu semnalul pentru sfârşitul petrecerii. Tortul fu servit într-o tăcere aproape totală şi abia atins în timpul conversaţiei încordate. Penny refuză porţia de tort, spunând:

– Am grijă de silueta mea, la fel ca Sam.

După primul rând de cafele, toţi îşi împăturiră şervetele şi împinseră farfuriile. Era sâmbătă seara şi cei mai mulţi trebuiau să fie în camerele lor din campusul universităţii până la ora douăsprezece.

Bucky îi va duce cu maşina pe părinţii lui până la Oklahoma City şi va rămâne acolo restul weekendului. Prevăzând că tatăl lui va bea mai mult decât de obicei la petrecere, Bucky insistase să conducă el maşina, în realitate însă, dorea un pretext ca să poată fi la o întâlnire luni dimineaţă la ora şapte. Se înţelesese să se întâlnească cu cineva la o cafenea înainte să ia autobuzul înapoi spre Norman, pentru finalele de dimineaţă.

Stând la volanul Cadillacului părinţilor lui, Bucky observă că veselia expansivă a tatălui lui, încurajată de bere, dispăruse. Horace Barton cumpărase maşina anticipând ideea că ţara va intra în război. Fabricanţii de automobile îşi vor transforma uzinele în fabrici de armament, muniţie, camioane, tancuri şi avioane, prezisese el, „iar în spatele frontului nu vom mai vedea un automobil ieşind de pe liniile de montaj până la sfârşitul războiului, indiferent când va fi acela“.

Previziunea se dovedise corectă, aşa cum fuseseră cele mai multe dintre deciziile sale inteligente din comerţ şi afaceri, ceea ce se reflecta în succesul companiei lui de camioane şi modului remarcabil în care supravieţuise în timpul Recesiunii. Bucky nu se îndoia că o adora pe Monique Barton. După mai mult de douăzeci şi trei de ani de căsătorie, sentimentul pe care îl nutrea tatăl lui cel dur şi bombastic pentru mama lui franţuzoaică, drăgălaşă şi rafinată era aproape de limita adulaţiei.

– Imaginează-ţi ce noroc a dat peste mine, un flăcău tomnatic de ţară cu liceul neterminat să câştige inima unei femei frumoase şi educate ca mama ta, îi spunea el lui Bucky. Să nu te aud că-i spui vreodată un cuvânt urât, m-ai auzit? Că rup cureaua pe spinarea ta.

– Da, domnule, răspundea ascultător Bucky, ca şi când ar fi putut vreodată să fie lipsit de respect faţă de mama sa.

Aflase însă că ideea despre paternitate a lui Horace Barton era să amenințî cu vorba, căci Horace Barton nu ridicase niciodată mâna asupra fiului său, deşi Bucky fusese genul de copil care îi punea la grea încercare concepţiile despre buna purtare. Tatăl lui îl iubea necondiţionat. Bucky nu se îndoia nici de asta şi era bucuros să-i dea motive să fie mândru de el.

Privind în oglinda retrovizoare, văzu că tatăl lui aruncă priviri

preocupate spre mama lui şi o ia de mână. Aceasta nu rostise nici un cuvânt tot timpul cât durase drumul, iar maşina parcă vibra de tăcerea ei profundă.

– O să fie bine, iubito, spunea blând Horace. Sora ta de la Paris o să fie bine, iar dacă Bucky se decide să intre în Corpul de Armată al Inginerilor, constructorii de poduri nu ajung în luptă. Dacă Bucky este trimis peste ocean, există şanse să primească o misiune departe în spatele liniilor inamice, gata să intervină şi să-şi facă treaba atunci când calea este liberă.

Horace se aplecă în faţă şi îl bătu pe umăr pe fiul său:

– Nu-i aşa, băiete?

– Dacă spui tu, răspunse Bucky.

Judecând după expresia de pe chipul mamei lui, asigurările tatălui avuseseră efectul unui pulverizator de parfum folosit ca să stingă o casă în flăcări. Monique întoarse capul şi se uită pe fereastră afară. Bucky nu adăugă nici un cuvânt ca s-o liniştească. Ar fi fost inutile şi neadevărate, aşa cum erau şi ale tatălui său, căci în Primul Război Mondial Horace văzuse cu ochii lui ce putuseră să facă nemţii populaţiei franceze. Şi oricum, Bucky nu avea de gând să se înscrise în Corpul de Armată al Inginerilor, aşa cum dădea asigurări tatăl lui. Unitatea în care se pregătea să intre Bucky nu-l trimitea să construiască poduri sau să le distrugă în interiorul teritoriului inamic. Dar toate acestea aveau să rămână secrete până luni, când se discutau detaliile cu omul acela la cafeneaua Kelly. Nu era vorba numai de patriotism, atunci când se hotărâse să se întâlnească cu omul de la Oficiul pentru Servicii Strategice, ci de un secret încă şi mai profund pe care Horace Barton nu putea să-l ştie – nu va putea să-l ştie niciodată. Pe când avea paisprezece ani, Bucky surprinsese fără să vrea o discuţie particulară a mamei sale şi aflase că bărbatul de pe bancheta din spate a Cadillacului nu era tatăl lui. Tatăl lui adevărat locuia la Paris, era ofiţer superior în armata franceză şi mama lui încă îl mai iubea.

Capitolul 4

Adevărul ieşise la iveală în iarna anului 1934. Mama lui Bucky şi sora ei, mătuşa Claire, venită în vizită din Franţa, credeau că sunt singure în casă. Era ora patru după-amiază. Tatăl lui era la firmă, iar Bucky ar fi trebuit să fie la lecţia de pian, patru străzi mai încolo, dar soţul profesoarei lui ieşise în uşă să-i spună că doamna era bolnavă şi nu făcea lecția în ziua aceea. Bucky se gândise să-şi petreacă darul neaşteptat de libertate acasă la Rob Hamilton, dar i se păruse apoi incorect să nu fie acolo unde ar fi trebuit să fie, aşa că se întorsese acasă, consolându-se cu gândul că are suficient timp să bea o ciocolată fierbinte şi să mănânce o prăjiturică fără să-şi strice pofta de mâncare înainte de cină. Intrase în casă pe uşa din spate, simţind din nou o împunsătură în piept când labradorul negru nu-l linsese ca de obicei. Se gândise după aceea de multe ori că, dacă Pepper nu ar fi murit ceva mai devreme în acea lună, nu ar fi descoperit niciodată secretul mamei lui. Pepper i-ar fi semnalat acesteia prezenţa lui.

Nu mai strigase că s-a întors acasă. Văzându-l venind mai devreme, mama lui s-ar fi speriat şi s-ar fi alarmat înainte să-i poată explica de ce era acasă. Era foarte sperioasă când era vorba de el, poate pentru că era singurul ei copil. Din sufragerie se auzeau voci – a mamei lui şi a mătuşii Claire.

Bucky şi-a pus sacoşa cu cărţi pe scaunul din bucătărie pe care stătea în fiecare seară când îşi făcea temele, şi-a atârnat haina şi şapca într-un cuier din antreu şi a pornit pe hol spre locul de unde se auzeau vocile. Mama şi mătuşa vorbeau franţuzeşte şi aveau o discuţie care părea serioasă şi încordată. Bucky trebuia să decidă dacă să le deranjeze ca să ceară o cană de cacao. Chiar când ajunsese la uşa sufrageriei, o auzise pe mătuşa lui:

– Horace ştie că nu e băiatul lui?

– Nu! strigase mama. Şi nu va şti niciodată. O, Dumnezeule, cum se poate ca Nicholas să mai fie încă în viaţă? Mi-au spus că a fost ucis într-o ambuscadă în octombrie 1919!

– Perioada ocupaţiei franceze din Renania a fost foarte tulbure. Era haos pretutindeni, spusese mătuşa Claire. Aminteşte-ţi că a durat câteva zile bune până să se potolească revolta germanilor. Belgienii, nu francezii, răspundeau de identificare şi de întocmirea listelor cu numele celor morţi.

– Aşadar, belgienii au confundat alt cadavru francez cu acelaşi grad militar care semăna oarecum cu Nicholas Cravois şi l-au declarat mort, când el zăcea de fapt într-un şanţ de la marginea drumului. O, Doamne, Dumnezeule, Claire…

Vocea lui Monique Barton tremurase şi se întrerupsese într-un strigăt înăbuşit şi, încremenit în locul în care stătea, Bucky auzise cum scârţâie podeaua şi şi-o imaginase pe mama lui dând ocol camerei şi ţinându-se cu mâinile de gât, aşa cum făcea întotdeauna când era agitată.

– Tu nu ai nici o vină, Monique. Când Nicholas şi-a recăpătat cunoştinţa şi a luat legătura cu familia lui, tu aflaseşi deja că eşti însărcinată cu Samuel şi te căsătoriseşi cu Horace. Ce altceva puteai să faci, ma chérie?

Scârţâitul podelei încetase. Bucky îşi imaginase că mama lui se aruncase de gâtul surorii ei.

– Dar de ce nu m-a contactat, pentru numele lui Dumnezeu? strigase ea.

Urmase o tăcere, apoi mătuşa lui răspunsese blând:

– Zău aşa, Monique, la ce bun? Era prea târziu.

– Ştie că are un fiu?

– Ştie că tu ai un fiu. Nu ştie că este copilul lui.

– Mon Dieu, Claire, de ce mi-ai spus acum? De ce nu m-ai lăsat să rămân neştiutoare?

– Pentru că Nicholas este un general influent în armata franceză, se spune că va deveni unul dintre cei mai tineri mareşali din istoria Franţei şi este bine cunoscut pentru vederile lui antifasciste.

Sinceritatea cu care se exprimă împotriva acelui vierme cu mustaţă, Adolf Hitler, face senzaţie în presă. S-ar fi putut ca numele lui să fie menţionat şi în ziarele din America şi nu voia să afli în felul acesta că supravieţuise. Horace a bănuit vreodată…

– Nu, niciodată.

Linişte, apoi din nou:

– Şi… şi cum arată? Nicholas?

Pauză.

– Chipeş, puternic, impunător. Văd multe din trăsăturile lui la Samuel, mai ales ochii.

Bucky se retrăsese, se întorsese în bucătărie, îşi luase sacoşa, şapca şi haina şi pornise cu bicicleta cât putea de repede prin vântul rece ca gheaţa spre casa lui Rob Hamilton, cel de-al doilea cămin al lui. Acolo, îngrijorată de chipul palid al lui Bucky şi de privirea lui stranie, doamna Hamilton făcuse imediat o cacao fierbinte pentru fiul ei şi pentru prietenul acestuia. La cina din seara aceea, Bucky luase numai câteva bucăţele din friptura de coq au vin şi împinsese mazărea şi morcovii pe marginea farfuriei. Părinţii nu îl întrebaseră despre lecţia de pian şi păruseră să nu observe că stătuse tot timpul cu ochii în farfurie. Mama şi mătuşa lui sporovăiau tot timpul înfierbântate şi cu o veselie forţată, aşa cum se străduiesc să facă adulţii când vor să depăşească o situaţie stânjenitoare.

În dimineaţa următoare, mătuşa lui plecase la Paris, iar după-amiază, după ce terminase cursurile, Bucky se dusese cu bicicleta la biblioteca districtuală şi o rugase pe bibliotecara cea amabilă să-l ajute să găsească informaţii despre ocupaţia franceză din Renania în 1919. Şi mai voia să ştie ce înseamnă antifascism şi ce este acela mareşal al Franţei. Întrebările lui erau legate de Primul Război Mondial, îi spusese bibliotecara şi îl condusese la rafturile pline cu cărţi pe acest subiect, căci mulţi oameni din acel district luptaseră în acel conflict mondial. Voia să se documenteze pentru o lucrare la istorie? întrebase bibliotecara.

– Se poate spune şi aşa, spusese Bucky.

Găsiseră o carte despre maniera brutală şi rapidă în care francezii suprimaseră rezistenţa germană din Renania, care fusese iniţial un teritoriu german. Bibliotecara, al cărei soţ fusese ucis pe Linia Maginot, citea peste umărul lui.

– Bine le-au făcut Fritzilor! spusese ea.

În seara aceea, Bucky se privise de aproape în oglindă ca să-şi studieze ochii, o sursă de stânjeneală când era mai tânăr. Avea gene dese – „ochi de fată“ –, aşa îl tachinau în şcoala elementară. Acum fetele îl considerau sexy. Erau căprui cu irizări albastre şi verzi de diverse nuanţe în funcţie de culoarea cămăşii. Se întreba cum arată bărbatul de la care îi moştenise. La paisprezece ani, Bucky se decisese deja că, deşi Horace Barton era un tată bun şi nu l-ar fi schimbat pe nimeni din lume, nu-şi dorea să fie ca el. Îl iubea foarte mult şi îl respecta, dar nu-l admira. Însă Bucky se gândea că ar putea să se ia la întrecere cu bărbatul „puternic, impunător“ care trăia dincolo de ocean şi îi înfrunta pe dictatori şi pe fascişti, bărbatul care era mareşal al Franţei, purta şapte stele pe umăr şi ţinea în mână un baston albastru… bărbatul pe care îl vedea mama lui când se uita în ochii fiului ei.

Stând la volanul Cadillacului, Bucky îşi duse mâna la buzunarul de la piept, unde se afla scrisoarea omului de la Oficiul pentru Servicii Strategice. S-ar putea să aibă nevoie de ea ca să se identifice atunci când se va întâlni cu acesta luni de dimineaţă la cafeneaua Kelly.

Capitolul 5

Bridgette / Labradorul

Colegiul Stephens, Missouri

Bridgette Loring se dădu un pas înapoi ca să-şi admire creaţia, aşezată pe un manechin de sârmă modelat în aşa fel încât să corespundă exact cu măsurile celei mai bune prietene a ei şi colege de cameră, Gladys Bradbury.

– Rochia îţi taie pur şi simplu respiraţia, spuse prietena ei care era lângă ea. Doamne, sper să nu ţi-o stric!

– Juriul se va uita la rochie, nu la tine, spuse Bridgette, aşa că relaxează-te şi bucură-te de plimbarea pe podium.

– Mi-e frică să nu-mi pierd echilibrul, când se vor îndrepta reflectoarele spre mine, spuse Gladys. Dacă mă orbeşte lumina şi cad?

Bridgette întoarse capul uşor plictisită la acest ultim „dar dacă“ al prietenei ei, care înşira problemele ce ar fi putut s-o împiedice să câştige un loc de frunte în lista deosebit de strânsă a lui Edith Head a „Celor mai frumoase cinci modele“. Vestita creatoare de costume de la studiourile Paramount Pictures era arbitrul principal al toaletelor de seară de la expoziţia anuală care avea loc a doua zi la Colegiul Stephens şi unde se prezentau talentele absolvenţilor săi cu diplome în design şi ilustraţii. Fiecare absolvent trebuia să prezinte o rochie creaţie personală pe podiumul care fusese intitulat prezentare de modă, dar care reprezenta, de fapt, o competiţie pentru a atrage atenţia căutătorilor de talente de la cei mai prestigioşi producători din industria modei.

Cu toate acestea, la ediţia din mai de anul acesta, locurile din primele rânduri rezervate pentru aceşti cunoscători aveau să fie mai mult goale. Bridgette aflase că fuseseră rezervate doar puţine camere pentru juriu la hotelul Pennant, acolo unde se cazau de obicei. Raţionalizările provocate de război loviseră şi lumea modei deosebit de dur, căci oamenii erau îndemnaţi să „să se descurce şi să cârpească“, pentru ca fabricile de textile să se poată concentra pe ţesăturile specifice pentru război. Guvernul avea nevoie de stofele de lână pentru uniformă, de mătase pentru paraşute, pentru hărţi şi pungi pentru praful de puşcă. Recrutările scoseseră muncitorii din fabrici, iar transportul de mărfuri fusese frânat din cauza raţionalizării combustibilului şi a anvelopelor. Speranţele concurenţilor la o stagiatură erau legate în special de Edith Head, dar toţi înţelegeau că era posibil ca aceasta să fi venit numai de dragul vechii ei prietene, decana Facultății de Design de modă.

Dar Bridgette mai ştia şi altceva. Decana îi mărturisise că o invitase pe Edith Head că facă parte din juriul paradei de modă în primul rând ca să vadă lucrarea lui Bridgette.

– Nu va şti care este rochia ta, îi spusese decana. Ar fi fost incorect faţă de celelalte fete. Tocmai de aceea nu i-am trimis nici portofoliul tău. Lucrarea aceasta va fi singura ta şansă să îi atragi atenţia. Dacă o să-i placă ce va vedea, o să-i arăt şi celelalte schiţe ale tale. Nu mai trebuie să-ţi spun că această conversaţie rămâne între noi.

Când Bridgette încercase să-i mulţumească, decana spusese:

– Nu o fac pentru tine, Bridgette, ci pentru şcoală. Dacă Edith Head te angajează la ea, înţelegi de ce publicitate se va bucura Colegiul Stephens.

Bridgette spera că nu va regreta decizia de a o ruga pe Gladys să-i prezinte creaţia în locul autoarei însăşi. Cele mai multe rochii aveau să fie purtate chiar de studentele care le creaseră şi văzuseră de la început până la sfârşit cum sunt realizate, dar Bridgette nu era suficient de înaltă pentru a nu dezavantaja frumoasa ei rochie de seară şi nici nu se îndura să lase altă fată să i-o prezinte în locul ei. Însă Gladys se temea ca de obicei să nu dea greş şi, deşi creaţia lui Bridgette vorbea de la sine, era important ca modelul care o prezenta să o arate în cea mai bună lumină.

– Foarte bine, atunci să-mi spui – şi să faci bine să nu mai ocoleşti subiectul de astă dată, spuse Gladys pe un ton acuzator. Dacă ajungi pe lista lui Edith Head şi te invită să te duci să lucrezi cu ea, pleci în California?

Bridgette se concentră pe testarea unui drapaj al rochiei, absolut inutil, căci ochiul ei ager, mai nemilos ca un stilet, îi spunea că nu mai este nevoie de nici o cusătură sau ajustare de finisare. Rochia lungă, inspirată după modelul de togă, croită dintr-un jerseu stacojiu strălucitor cu un singur umăr acoperit cu strasuri era gata, dar Bridgette nu era pregătită să facă faţă expresiei de dezamăgire care apăruse pe chipul prietenei ei, când auzi răspunsul.

– Da, Gladys, mă duc. M-am gândit mult la oferta de la J.L. Hudson şi am decis că nu este cazul să o accept. Nu îmi doresc să mă mut la Detroit ca să fac o carieră în marketing în cadrul unui lanţ de magazine de vânzare cu amănuntul. Sunt designer de rochii pentru femei, nu proiectantă de modă la marketing şi manager. În afară de a merge la Paris să fac ucenicie la una din marile case de haute couture – ceea ce acum iese din discuţie din cauza războiului – îţi poţi imagina un loc mai incitant în care să fac o stagiatură decât la departamentul de costume al studiourilor Paramount de sub conducerea lui Edith Head? Bineînţeles că voi accepta un asemenea post dacă mi se va oferi! Imaginează-ţi să creezi rochii pentru Bette Davis sau Olivia de Havilland! Şi apoi, vreau să o scutesc pe bunica de iernile din Michigan.

– California este departe de casă, Bridge, şi mutarea s-ar putea să nu-i priască. Ştii că nu se simte bine.

– Cu atât mai multe motive să se mute într-o climă mai caldă. Schimbarea va fi cel mai bun medicament pentru ea. A primit deosebit de rău veştile din Franţa. Trebuie să plec, Gladys. Trebuie să înţelegi.

Vocea lui Bridgette se înmuie când îşi întoarse privirea spre prietena ei, care stătea posomorâtă la gândul despărţirii lor inevitabile. Nu trecuse aproape nici o zi în care ea şi Gladys Bradbury să nu fie împreună, din ziua când se duseseră la grădiniţă împreună. Erau apropiate ca două surori.

Chiar şi atunci când familia Bradbury pleca în vacanţă, Gladys îi scria

lui Bridgette în fiecare zi, iar uneori tatăl ei îi dădea voie să comande o convorbire interurbană numai ca să-i audă vocea lui Bridgette. Prietena ei fusese încântată când Bridgette primise o ofertă să lucreze la Hudson în Detroit. Gladys acceptase un post de profesoară la o şcoală elementară într-unul din cartierele oraşului, iar fratele ei, Mike, care manifestase întotdeauna un interes mai mult decât fratern pentru Bridgette, era arhitect la o firmă care deservea în mod exclusiv persoanele înstărite din zona Grosse Pointe. Ani la rând, Gladys visase că Bridgette va deveni cumnata ei, dar acum visul acesta nu avea să se mai împlinească.

Bridgette puse mâna consolatoare pe umărul colegei ei de cameră.

– Am ştiut întotdeauna că va veni o zi când ne vom despărţi după ce vom absolvi facultatea, dar aceasta nu înseamnă că nu putem să ne vizităm una pe alta. Pentru asta există avioanele.

Gladys îşi trase umărul iritată.

– O să uiţi de mine când o să începi să te învârţi printre toate stelele alea de cinema vestite şi bogate şi să te tragi de şireturi cu alde Ginger Rogers şi Fred Astaire.

– Mă îndoiesc foarte serios că voi sta într-o astfel de companie. Voi fi cârtiţa mică din încăperile din spate şi nu voi vedea niciodată starurile pentru care voi coase. Dar, oricum, sunt numai visuri, am devansat foarte mult realitatea. Din câte ştim, poate că Edith Head a venit aici numai ca să arbitreze concursul şi nu ca să recruteze persoane pentru stagiatură şi poate că nu am să primesc o invitaţie, chiar dacă ea o oferă, căci am o mulţime de concurente.

– Dacă oferă, o s-o primeşti. Şi tu, şi domnişoara Head vorbiţi franţuzeşte.

Asta era adevărat. Bridgette făcuse cercetări în legătură cu biografia lui Edith Head şi aflase că vestita creatoare de costume îşi începuse cariera ca profesoară de franceză la Hollywood, dar Bridgette spera să primească o stagiatură pentru ceva mai mult decât pentru faptul că vorbeau amândouă aceeaşi limbă străină. Simţind din nou o împunsătură de iritare împotriva lui Gladys, spuse:

– Hai să mergem să mâncăm ceva.

Și își examină creația din priviri pentru ultima dată, după care trase un sac protector de muselină peste manechin, unul dintre numeroasele suporturi pentru rochii care stăteau acoperite în încăpere. Sub husele de protecţie erau rochiile de seară ale concurentelor ei. Arătau ca nişte şiruri de fantome fără cap, fiecare la distanţă de cealaltă, tăcută, bănuitoare şi amenințătoare. Bridgette era ultimul designer care îşi verifica proiectul şi erau singure în încăpere, în afara asistentei, studenta care urma să stea de pază până la ora două, când uşa se încuia până când personalul şi studenţii aveau să înceapă pregătirile pentru parada de sâmbătă seară.

– E totul gata? întrebă asistenta, când Bridgette şi Gladys îşi luară poşetele pregătindu-se să plece.

– Totul gata, spuse Bridgette. Mergem la sala de mese.

Asistenta închise cartea.

– Excelent. Fetelor, voi sunteţi ultimele, aşa că am să încui atelierul şi mă duc şi eu la masă, după ce las cheile în cutia portarului.

– Te aşteptăm dacă vrei să mergi cu noi, spuse Gladys, iar invitaţia o luă prin surprindere pe Bridgette.

Întotdeauna când avea posibilitatea, Gladys prefera s-o ţină pe Bridgette numai pentru ea.

În timp ce străbăteau campusul ca un parc, astăzi plin de grupuri de rude şi prieteni veniţi să participe la săptămâna absolvenţilor şi la ceremonia înmânării diplomelor de absolvire de duminică, Bridgette o îmbrăţişă cu privirea pe alma mater a ei. Va fi recunoscătoare întotdeauna pentru bursa integrală care îi dăduse posibilitatea să-şi realizeze visul şi să obţină o diplomă în designul de modă şi ilustraţii, dar se întreba dacă va reveni vreodată la Stephens. Se concentrase întotdeauna pe ziua de azi şi pe momentul de acum, dar cu ochii spre viitor. Îşi făcuse prieteni la Stephens, dar se aştepta ca timpul să rupă legăturile din colegiu, căci drumurile duc spre alte drumuri, spre locuri noi, spre chipuri noi. Era recunoscătoare pentru amintiri, dar abia aştepta să aibă ocazia să-şi creeze altele noi. Gladys, pe de altă parte, nu lipsea de la nici o reuniune a şcolii. Se agăţa de fiecare persoană, loc şi lucru care făcuseră parte din viaţa ei, poate pentru că reprezentau certitudinea, ceva sigur şi cunoscut şi o scuteau de

riscurile necunoscutului. Bridgette îşi dădea seama cu tristeţe că prietena ei din copilărie avea probabil dreptate să se întrebe dacă vor mai rămâne aşa de apropiate ca acum.

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Gladys întrebă:

– O să fim întotdeauna cele mai bune prietene, nu-i aşa, Bridgette?

Bridgette continua să fie puţin iritată de prietena ei:

– Dacă ne vor permite timpul şi distanţa, spuse ea.

Între cele două se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Ei bine, să avem grijă să fie aşa, spuse Gladys după o clipă.

Bridgette se gândea la observaţia prietenei ei, în timp ce mergeau pe lângă stejarii bătrâni şi clădirile universităţii. Detroit era la o distanţă de patru ore de Traverse City, departe de casa lui Gladys. Când era mai mică, o invidia pe prietena ei cea mai bună pentru familia ei mare şi iubitoare. Se întreba cum ar fi fost să fie şi ea răsfăţată şi iubită aşa, să nu i se refuze nimic, să fie mângâiată şi protejată pentru că era cea mai mică, dar când crescuse, Bridgette se simţise norocoasă pentru că fusese crescută de o bunică severă, care nu credea în răzgâieli.

– Prea mult frământat strică aluatul şi prea mult zahăr strică drojdia, spunea bunica întotdeauna.

Bridgette îşi dădea seama că datorită copilăriei ei mai aspre dobândise ambiţie, iniţiativă şi încredere în sine. Aceste trăsături specifice îi lipseau lui Gladys, deoarece se născuse într-o familie privilegiată şi nu avusese nevoie de ele. Iar dacă prietena ei se hotăra vreodată să-şi deschidă aripile, familia avea să se repeadă s-o prindă înainte să cadă. Bridgette intenţiona să-şi desfacă larg aripile şi să zboare departe de Detroit şi de Traverse City, Michigan şi nu avea să cadă.

Capitolul 6

Cele trei fete se aşezară la masa din cantină unde stăteau cele care, la fel ca Bridgette, nu aveau rude care să vină la ceremonia împărţirii diplomelor. Părinţii lui Gladys şi cei cinci fraţi mai mari, împreună cu propriile familii, soseau după-amiază târziu, pentru a fi de faţă la momentul absolvirii facultăţii. Gladys avea maşina ei în campus şi Bridgette se întorcea în Michigan cu ea duminică după ceremonie, maşina ei mică cu două locuri încadrându-se în convoiul de vehicule ale familiei Bradbury. Când văzuse grupurile de vizitatori din campus care se îndreptau spre sala de mese, Gladys spusese:

– O, aş fi dorit ca bunica ta să se simtă mai bine ca să poată veni aici, Bridge.

Deşi fusese sinceră, Bridgette sesizase ce se ascundea în spatele expresiei de îngrijorare a prietenei sale. Ca s-o determine pe Bridgette să rămână în Michigan, Gladys era gata să recurgă mereu la argumentul sănătăţii precare a bunicii ei.

– Ei bine, o cunoşti şi tu pe Angélique Duvalier, spuse Bridgette. Mândria ei nu-i va permite niciodată să accepte transportul şi cazarea pe care nu le poate plăti singură, dar a fost frumos din partea voastră că v-aţi oferit. Vom sărbători absolvirea mea şi ziua mea de naştere când mă întorc acasă.

La masă erau câteva dintre rivalele lui Bridgette de la concursul de design, şi în aer se simţea o undă de încordare, în pofida relaţiilor cordiale dintre fete. În particular, toate erau de acord că rochia lui Bridgette avea să fie în fruntea listei Celor Mai Frumoase Modele şi va primi mult râvnita invitaţie de a merge la studioul lui Edith Head din California la un interviu. Acest consens era în contradicţie cu rezervele lor anterioare în legătură cu stilul, culoarea şi materialul alese de ea. Acestea erau considerate lipsite de patriotism. Experţii căzuseră de mult de acord că, pe timp de război, elementele de modă trebuie să fie mai reţinute, rafinate şi neornamentate, dar Bridgette era de altă părere. Culoarea, tuşeul materialului şi ornamentele erau o armă

puternică împotriva urâţeniei războiului, susţinea ea. Instructoarea clătinase din cap în faţa încăpăţânării celei mai talentate studente din grupa sa, dar era decizia lui Bridgette şi îi dăduse undă verde să facă cea mai mare greşeală din cei patru ani petrecuţi la Colegiul Stephens.

Iar acum se pare că rochia elegantă de jerseu roşu care strălucea îndrăzneaţă urma să fie câştigătoarea zilei în faţa rochiilor purtate de celelalte fete, care respectaseră reţeta prestabilită. Bridgette fusese la multe competiţii – dezbateri, şah, sporturi – şi învăţase să nu anticipeze niciodată victoria înainte s-o dobândească. Întotdeauna putea interveni ceva care să strice totul şi dacă adulmecai mirosul desertului înainte să fie servit, îi luai o parte din savoarea lui de mai târziu, aşa cum o avertiza bunica ei. Aşa că astăzi se concentra asupra altei „ultime“ experienţe din viaţa ei de student. Nu va mai mânca niciodată budinca de orez fără gust de la cantină.

Conversaţia se învârtea în jurul sosirii lui Edith Head şi fetele se întrebau cât timp rămânea acolo. Bridgette observă că Gladys, de regulă cea mai vorbăreaţă dintre ele două, se cufundase într-o tăcere stranie, gânditoare, care o uimi şi mai mult atunci când aceasta se ridică brusc de la masă.

– Unde te duci? întrebă Bridgette.

– La Pennant să văd dacă este totul în ordine cu camerele pentru familia mea.

Bridgette privi în urma ei, mirată că nu fusese rugată să o însoţească. Colega ei de cameră nu se ducea aproape nicăieri fără ea, iar acum, când terminase de împachetat, lui Bridgette i-ar fi plăcut să iasă din campus ca să ia o pauză de la toate activităţile de familie care o făceau să dorească să fi fost şi bunica ei acolo.

După masă, Bridgette decise să mai facă un ultim drum până la poşta din campus. După ziua de astăzi, combinaţiile de cifre cu care se deschideau cutiile poştale ale absolvenţilor vor fi schimbate şi nu vor mai avea acces la ele. Spre surprinderea ei, primise două scrisori, una cu aspect oficial cu o adresă de expediere din Washington, D.C., şi alta, la fel de surprinzătoare, de la Steve Hammett, un coleg de clasă şi torţionarul ei din liceu, tipul care îi dăduse porecla atât de detestată, Bâta. O deschise mai întâi pe cea de la Steve.

Dragă Bridgette,

Îţi scriu ca să-mi iau rămas-bun, căci am intrat în armată şi mă duc la Fort Sill, Oklahoma, la instrucţie. Am fost repartizat în Divizia 45 Infanterie. Sper că nu te superi, dar am luat adresa de la bunica ta. Voiam să-ţi spun, în cazul în care nu voi avea niciodată şansa să-ţi spun personal din cauza războiului, că îmi pare foarte rău pentru necazurile pe care ţi le-am provocat în şcoală. Vreau să ştii că te-am admirat, pentru că erai aşa de curajoasă, atât de mică şi inteligentă şi nimeni nu se aştepta la asemenea ingeniozitate de la o fată ca tine. Înţeleg că termini colegiul cu onoruri, aşa cum ai absolvit şi liceul. Trebuie să-ţi spun că nu mă mir. Am tăiat fotografia ta din anuarul liceului ca să o iau cu mine peste ocean, pentru că acolo voi ajunge în cele din urmă. Doream să-mi amintească pentru ce luptăm împotriva naziştilor. Ai grijă de tine, Bâtă, şi poate îmi trimiţi şi mie din când în când câte un gând – un gând bun, aşa sper.

Al tău cu sinceritate,

Steve Hammett

Ochii o usturau pe Bridgette când termină de citit. Îl privea acum cu mai multă înţelegere pe Steve Hammett, care o necăjise în primii ani de liceu. Nu fusese o dovadă de lipsă de respect din partea lui şi îşi arătase admiraţia faţă de ea în singurul mod pe care îl ştia, căci fusese crescut fără mamă de un tată beţiv. Steve fusese considerat băiatul cu probleme de la liceul din Traverse City. Înalt, brunet, chipeş în genul unsuros şi ieftin al eroilor de la Hollywood, toate fetele erau înnebunite după el, în afară de Bridgette. În primul an la liceu stătea în spatele ei la ora de engleză şi se săturase de el într-o zi când îi trasase pe spatele bluzei albe de mătase modelul de dantelă abia vizibil al furoului cu vârful creionului. Se răsucise şi îl certase zdravăn, iar băiatul nu o mai deranjase după aceea niciodată. Dar tot timpul cât fusese în liceu avusese sentimentul că stă cu ochii pe ea. Acum se întreba dacă nu cumva o păzea, poate dorea să fie sigur că este protejată. Bridgette îi ură noroc în armată, o viaţă care ar fi putut

să i potrivească foarte bine, dacă supravieţuia… Gladys avea să fie la fel de surprinsă şi de mişcată când îi va arăta scrisoarea. Imaginează-ţi-l pe Steve Hammett purtând în portofel fotografia ei din anuarul liceului! Bridgette spera că îi va purta noroc.

A doua scrisoare conţinea salutări de la directorul Oficiului pentru Servicii Strategice, transmise de adjunctul acestuia. Bridgette nu auzise niciodată de această organizaţie guvernamentală. Scrisoarea era surprinzător de personală, conţinea detalii intime despre scurta ei biografie, inclusiv despre absolvirea cursurilor de la Colegiul Stephens, care urma să aibă loc în curând. Autorul scrisorii preciza că ştie că bunica ei fusese torturată şi bunicul ei asasinat în Germania în timpul Primului Război Mondial şi încheia întrebând-o dacă ar fi de acord să se întâlnească cu el ca să discute cum „ar putea să participe ea la eliberarea Franţei de sub dominaţia rea a celui de-al Treilea Reich“. Sub numele expeditorului era notat un număr de telefon.

Bridgette împături scrisoarea şi o puse la loc în plic, uşor derutată de faptul că o agenţie din Washington descoperise că are un motiv pentru a lupta împotriva detestaţilor nazişti, dar diploma ei era în domeniul modei şi al ilustraţiei. Ce ar putea face ea pentru a ajuta Franţa? S-ar fi simţit tentată să răspundă, dacă nu ar fi presimţit că a doua zi avea să primească o invitaţie la un interviu cu Edith Head. Şi apoi, trebuie să aibă grijă de bunica ei. După primul gând care fusese să arunce scrisoarea într-un coş de gunoi din campusul universităţii, Bridgette se gândi din nou la natura ei personală şi o puse în poşetă, alături de cea de la Steve.

Când se întoarse în camera ei de la căminul Columbia Hall, găsi un bilet de la Gladys, în care aceasta îi spunea că familia ei sosise la hotel, că va sta în acea noapte cu ei şi se va întâlni din nou cu Bridgette la micul dejun a doua zi de dimineaţă. Bridgette simţi o uşoară dezamăgire. Fuseseră multe ocazii în ultimii patru ani când ar fi fost încântată de o pauză în prezenţa constantă a lui Gladys, dar în seara aceasta se simţea deprimată şi i-ar fi prins bine o tovarăşă vorbăreaţă şi plăcerea de a fi împreună cu familia ei gălăgioasă. Lui Bridgette i se păru ciudat că Gladys, de regulă excesiv de grijulie cu ea, o părăsise din proprie iniţiativă tocmai în seara aceasta, când căminul era practic pustiu şi cantina se închisese. Studenţii primiseră un pachet cu hrană rece în loc de cină.

Scutură din cap alungându-şi indispoziţia. De când depindea de Gladys Bradbury ca să-şi ocupe timpul cu ceva? Şi nu avusese nici un drept să presupună că va fi inclusă în adunarea privată a familiei din seara aceasta, după ce soţii Bradbury fuseseră suficient de amabili s-o invite să participe împreună cu ei la cina festivă din seara următoare. Până atunci, parada modei va fi încheiată şi poate că va lua masa la restaurantul de la hotelul Pennant, împreună cu decana şi cu Edith Head în persoană.

Renunţă să mai stea singură în cameră, se duse jos în camera de recepţie cu o carte de citit, cu hârtie şi un stilou ca să-i răspundă soldatului Steve Hammett. Adresa expeditorului era cea de acasă, din Traverse City şi Bridgette spera că beţivul de taică-său o va trimite mai departe, la unitatea militară.

Timpul trecea repede de altfel. Studenţii şi părinţii treceau prin camera de recepţie, se opreau să stea de vorbă, personalul de la recepţie o invită să-şi mănânce pachetul cu cina rece împreună cu ei. Pe la ora nouă se plictisise de carte şi era obosită să mai stea pe scaun, aşa că decise să traverseze campusul ca să pună la poştă scrisoarea pentru Steve. Sufla o adiere uşoară, care îi răcorea faţa şi descuraja ţânţarii; constată că se bucura în sinea ei de plimbare, înainte să se întoarcă la Columbia Hall şi să facă duş la baia de pe etaj, care în seara aceasta era numai a ei.

Tocmai ieşise din oficiul poştal al campusului, când zări o licărire slabă de lumină la fereastra de la secția de design de modă. Privi fix, gândindu-se că poate i se păruse, dar lumina licări din nou, o strălucire scurtă de lanternă. Venea din încăperea unde erau exponatele pentru paradă. Uimită, alarmată şi curioasă, Bridgette alergă spre intrare şi pătrunse fără zgomot în clădire pe uşa din faţă, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În sala de expoziţie se afla cineva neautorizat; altfel, de ce nu ar fi aprins lumina?

Fără să mai stea pe gânduri, prinsă între frica paralizantă şi teama pentru soarta rochiilor în pericol, Bridgette se apropie de uşa închisă a sălii de design şi o dădu de perete. Aprinse luminile fluorescente orbitoare şi rămase cu gura căscată. Manechinele de sârmă erau dezgolite de voalurile de muselină şi de rochiile frumoase, iar în mijlocul grămezilor de bucăţi sfâşiate de şantung, crep, organza, tul şi jerseu roşu stacojiu stătea cu foarfeca în mână Gladys Bradbury.

Capitolul 7

Chris / Nagâţul

New Braunfels, Texas

– Aşadar, ce mai ştii de Dirk? îl întrebă Chris Brandt pe tatăl prietenului său, Ernst Drechsler.

Bărbatul părea cu zece ani mai bătrân decât în urmă cu un an, când Chris fusese în acelaşi bar, în sala de banchete a berăriei şi îl întrebase pe cel care fusese cândva prietenul lui cel mai bun dacă vorbise serios atunci când spusese că vrea să se ducă în Germania ca să intre în Partidul Nazist. Dirk îşi dusese halba de bere la buze şi îl privise pe Chris peste marginea de spumă aşa cum credea că se uită membrii Abwehr la prizonieri în timpul interogatoriului. Abwehr era agenţia de informaţii a armatei germane, în care intenţiona să se înroleze când se întorcea „în Vaterland şi în cel de-al Treilea Reich“, aşa cum se lăuda tuturor. Şi toată lumea din New Braunfels, Texas, a fost încântată să-l vadă că pleacă, iar cei care încă mai aveau o oarecare afecţiune pentru familia Drechsler se adunaseră la sfârşitul lunii mai 1941 în sala mare de banchete de la berăria Frieldholm la o petrecere combinată de rămas-bun şi de absolvire, căci Dirk, după ce se luptase din greu cu lumea universitară, reuşise să obţină o diplomă de licenţă de la Colegiul Luteran din Texas.

– O să-ţi pară rău că nu ţi-ai încercat norocul alături de noi, Christoph, atunci când patria noastră mamă va domni în toată lumea, îi spusese Dirk prietenului său.

– Patria mea mamă este America, Dirk, aşa cum este şi a ta. După cum văd eu lucrurile, ţie o să-ţi pară rău că îţi legi soarta de nazişti, atunci

când America va intra în război şi vei fi etichetat drept trădător.

Dirk puse jos berea pufnind dispreţuitor. Îşi lăsase mustaţă, îşi tunsese părul şi îşi făcuse cărare în acelaşi fel respingător ca Adolf Hitler. Dar nici o încercare din acest stadiu timpuriu de a-l imita pe liderul celui de-al Treilea Reich nu avusese succes. Părul lui Dirk era prea aspru ca să se lase domolit de briantina Brylcream, iar buza lui superioară prea îngustă ca să poată susţine altceva decât o dungă subţire de păr care semăna mai mult cu o omidă. Dar cu timpul, se gândea Chris, Dirk ar fi putut să pară un al doilea Hermann Göring, şeful Luftwaffe, „grăsunul în costum gri“, cum îl porecliseră detractorii lui.

– O să vedem noi cine va fi etichetat trădător, când se va încheia războiul – germanii din Statele Unite, care şi-au amintit ţara din care au venit, sau germanii care au uitat de ea, spuse Dirk.

– Nu am cunoscut niciodată Germania suficient de bine ca să am ce să-mi amintesc, spuse Chris. Şi nici tu.

Chris aruncase o privire în golul uriaş şi pustiu al sălii de banchete. Mesele fuseseră aranjate pentru oaspeţi care acceptaseră invitaţia la cină în mod intenţionat ca să se scuze în ultimul moment, exprimându-şi în acest fel dezacordul faţă de înclinaţiile politice ale oaspetelui de onoare şi ale familiei acestuia. Familia Drechsler ar fi făcut mai bine să facă un grătar în curtea din spate. Chris s-ar fi numărat şi el printre oaspeţii absenţi, dacă acest gest nu ar fi fost de prost gust. Spera că mama lui observase ce preţ trebuia să plătească pentru a părea pro-german în New Braunfels, Texas. Prestigiul ei scăzuse în ochii oamenilor din oraş, deşi încă mai deţineau atelierul de reparat încălţăminte al tatălui său, dar probabil numai pentru că era singurul din localitate.

Chris nu ştia dacă Dirk dăduse dovadă de prostie sau de curaj atunci când înfruntase valul sentimentelor tuturor împotriva lui Adolf Hitler. Poate că era mai degrabă indus în eroare. Pe atunci se întrebase chiar dacă fostul lui prieten se gândise vreo clipă la posibilitatea de a se întâlni faţă în faţă cu foştii prieteni din Texas în calitate de duşman. Chris nu va fi printre aceştia. Şi acum îi mai era încă ruşine că fusese respins la înrolarea în serviciul militar din cauza „unui defect fizic“. Era la fel de sănătos ca orice alt bărbat apt pentru serviciul militar, atâta doar că îi lipsea degetul mare de la mâna dreaptă şi armata

considera că aceasta îl va împiedica să mânuiască bine o armă. Era necăsătorit, tânăr, în formă fizică bună, avea studii. Era profesor şi antrenor la Liceul Stephen F. Austin din Austin şi îşi făcea masteratul în pedagogie la alma mater a sa, Universitatea din Texas. Intenţiona să înceapă studiile doctorale în acest an, dar Japonia bombardase Pearl Harbor şi puterile Axei declaraseră război Americii. Se prezentase imediat să se înroleze.

Un medic din echipa de examinare îi spusese:

– Dacă războiul va dura mai mult, va fi nevoie de mai mulţi oameni şi standardele fizice vor fi coborâte. S-ar putea să ai o şansă. Între timp, întoarce-te la catedră şi la antrenamentele dumitale. Cu atât de mulţi profesori recrutaţi, cred că este mare nevoie de o prezenţă masculină în sala de clasă.

Chris îşi spusese că toate acestea sună foarte frumos şi nobil, căci aşa şi era, dar sfatul medicului nu reuşise să şteargă efectul umilitor al respingerii. Pe de altă parte, acum nu avea nici cea mai mică idee cât va mai dura activitatea lui de profesor. Răspunsul la această întrebare urma să-l afle a doua zi, la întâlnirea cu directorul şcolii.

– Nu am primit nici o veste de la Dirk de când s-a declarat războiul, răspunse Ernst la întrebarea lui Chris, şi mă îndoiesc că a primit scrisorile noastre. În ultima scrisoare a scris că fusese repartizat la Paris la agenţia aceea germană de informaţii în care abia aştepta să intre. S-ar putea să nu mai auzim nimic despre el până se termină războiul. Eu și mama lui suntem foarte trişti şi îngrijoraţi.

Zâmbetul încordat al bărbatului exprima regretul că lucrurile ajunseseră în această stare mizerabilă. Chris simţi că îi este milă de el. Din cauza zelului lui Dirk faţă de ideologia nazistă, familia Drechsler îşi pierduse statutul din oraş, aproape toţi prietenii, iar firma de avocatură a tatălui său mulţi clienţi. „Petrecerea“ din seara aceasta era cu ocazia pensionării forţate, înainte de limita de vârstă, a lui Ernst. Grupul mare care se adunase în 1936 în jurul radioului din salonul familiei Drechsler pentru a aplauda uluitoarea revenire a Germaniei în comunitatea mondială prin organizarea Jocurilor Olimpice de la Berlin avea acum motive covârşitoare să regrete entuziasmul de atunci. Pe baza ştirilor tulburătoare de la radio şi a celor câtorva scrisori care soseau din Germania la New Braunfels cu privire la evrei

şi la rudele şi prietenii acestora, numai câţiva dintre cei care sărbătoriseră atunci mai erau acum îndrăgostiţi de Adolf Hitler. Aceştia erau cei prezenţi aici în această seară.

Avocatul îmbrăţişă cu privirea adunarea jalnică.

– Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu acest partid travestit, declară el posomorât.

Chris încuviinţă în tăcere. În seara aceasta fusese suficientă o singură masă lungă pentru toţi oaspeţii. Atunci, ca şi acum, Chris pusese dreptunghiul alb ca o insulă izolată într-o mare de întuneric, oaspeţii autoexilaţi se strângeau unul în altul, în căutarea alinării şi a unui sentiment de siguranţă. Oftă. S-ar putea să devină în cele din urmă el însuşi un exilat, sau măcar marginalizat, din cauză că este german, dar nu de bunăvoie şi niciodată pentru că ar fi fost nazist. Loialitatea lui se îndrepta spre America. Nu va putea face niciodată parte din grupul de la masă, indiferent dacă va trebui să aştepte sfârşitul războiului pe insula izolată a celor respinşi.

– Mi se pare nedrept că păcatele fiului se răsfrâng asupra tatălui, spuse Chris.

Ernst chicoti trist.

– Bine spus. În Guadalupe s-a deschis sezonul de pescuit la somn. Ce-ar fi să facem mâine o partidă de pescuit împreună? Vin să te iau de dimineaţă.

Chris auzi melancolia din vocea lui, dorul după vremurile normale de altă dată, când îi ducea pe Dirk şi pe Chris la pescuit sâmbăta dimineaţă înainte de răsăritul soarelui. Tatăl lui Chris nu se dădea în vânt după undiţă şi mulinetă, iar tatăl lui Dirk nu se molipsise niciodată de pasiunea lui Frederik Brandt pentru golf. Acestea erau câteva dintre cele mai scumpe amintiri din copilărie ale lui Chris, vremurile când el, Dirk şi tatăl acestuia porneau înainte de răsăritul soarelui să petreacă o zi întreagă pe malul râului.

– Mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă întorc devreme la Austin. Am o întâlnire la şcoală la ora nouă.

– Oh, făcu Ernst, pe un ton plin de regret. Eşti chiar foarte dedicat

profesiei tale, băiete, dacă renunţi pentru ea la o dimineaţă de sâmbătă la pescuit, dar nu te pot condamna pentru asta.

Privirea neliniştită din ochii lui Ernst arăta că se întreba dacă nu cumva Chris inventează un pretext ca să evite să fie cu el.

Chris tăcea. Întâlnirea nu era cu un părinte sau cu un elev, însă explicaţia l-ar fi făcut să arate exact ca unul dintre acei exilaţi care începeau să-şi ocupe locurile la masă.

– Scuză-mă, spuse Ernst cam înţepat, dar trebuie să mă ocup de musafiri.

Chris îl văzu şi pe tatăl său cum se desprinde din îmbrăţişare şi vine spre el, să-l ia de la bar. Frederik Brandt era „fiul“ mărcii Frederik Brandt şi fiul magazinului de încălţăminte, dar el şi soţia lui aveau planuri mai ambiţioase pentru singurul lor copil, decât să adauge şi numele lui Chris la dinastia magazinului de pantofi. Spera ca acesta să aleagă o profesie mai lucrativă decât aceea de profesor, dar cu timpul îşi va fi luat titlul de doctor şi vor putea să scrie cu mândrie prietenilor din Germania că este Doktor der Pädagogik.

– Cred că familia Drechsler doreşte să ne aşezăm la masă, Chris. Se pare că nu mai vine nimeni. Cel puţin, Ernst nu va mai trebui să plătească pentru locurile celor care nu au venit, aşa cum s-a întâmplat anul trecut. Nu ai reuşit s-o convingi pe Brenda să vină?

– Disprețuiește familia Drechsler.

Chris nu-i spusese că el şi Brenda nu mai ieşeau împreună. Frederik Brandt clătină trist din cap.

– Păi nu-i dispreţuieşte cam toată lumea?

– Mama nu-i dispreţuieşte.

– Are o inimă înţelegătoare.

– Dar nu recunoaşte că greşeşte.

– Ei, da, şi asta, dar nu vrem s-o dezamăgim, nu-i aşa, Chris, băiete?

Frederik îşi exprimase rugămintea faţă de fiul său peste marginea

paharului, iar Chris se întorsese spre barman:

– Încă unul, vă rog, spuse el, punând paharul pe tejghea. Şi pentru tine, tati?

Frederik puse cana de bere pe tejghea.

– Neapărat.

A fost o seară lungă şi încordată, din cauza sentimentului de pustietate şi a bonomiei forţate pentru a ţine departe temerile care îi pândeau din colţurile neluminate ale sălii – temerile materializate ca urmare a sentimentului antigerman din ţară, care crescuseră anul trecut, când guvernul SUA penalizase cel de-al Treilea Reich pentru expansiunea sa militantă şi brutală în cea mai mare parte a Europei. În iunie 1941, preşedintele Roosevelt dăduse dispoziţie ca toate bunurile germanilor şi ale italienilor din Statele Unite să fie îngheţate. Două zile mai târziu, Departamentul de Stat închisese toate consulatele germane şi organizaţiile naziste de propagandă din ţară. Ce însemnau aceste acţiuni pentru germanii nativi din New Braunfels? Cum le vor afecta vieţile, modul de existenţă? Urmase atacul prin surprindere de la Pearl Harbor şi declaraţia de război a Germaniei împotriva Statelor Unite. În seara aceasta, Chris observase că cei de la masă aruncau priviri neliniştite spre uşa berăriei, aşteptându-se ca poliţia, presupunând că este vorba de o adunare nazistă, să năvălească înăuntru şi să-i deporteze înapoi în Germania.

În sfârşit, petrecerea se încheie, iar Chris era bucuros că este suficient de devreme ca să se întoarcă în Austin în seara aceasta şi să se pregătească pentru întâlnirea cu directorul. Când îi spuse mamei sale ce planuri are, aceasta îl dojeni:

– Dar, Chris, abia dacă te-am văzut!

– Dar ştii foarte bine, mamă, că în weekenduri sunt foarte ocupat cu activităţile sportive extraşcolare.

– N-aş fi crezut că dacă o să fii profesor la o şcoală o să fii atât de ocupat. În avocatură, în afaceri, în medicină, da, dar nu la şcoală.

Avea o modalitate nu tocmai subtilă de a-şi exprima dezamăgirea faţă de profesiunea pe care şi-o alesese, iar Chris era nevoit să admită că îi

plăcea din ce în ce mai puţin, deşi continua să o iubească. Era şi aceasta o altă situaţie supărătoare pe care o provocase războiul din Europa. În dimineața următoare, cu siguranţă că pe listă se va mai adăuga încă una.

Capitolul 8

Chris recunoscu Chevroletul 1938 al directorului când opri în parcarea de la Liceul Stephen F. Augustin. Mai erau şi alte maşini acolo, cele mai multe aparţineau antrenorilor şi jucătorilor din echipa de baseball, care veniseră să vadă filmările de la meciurile în playoff de vineri seară. Echipa de la Austin câştigase seara trecută într-un joc captivant pe care Chris ar fi preferat să-l urmărească în loc să participe la petrecerea dată în cinstea lui Ernst Drechsler. Cererea lui de a fi scuzat de la împărţirea programelor la stadion fusese întâmpinată foarte dezaprobator de domnul Knowle, directorul şcolii, care repetase conversaţia avută în mai 1941. Profesorii cu licenţă trebuiau să participe la evenimentele sportive, iar domnul Knowle dorise să ştie ce este atât de important încât îl împiedică pe Chris să-şi facă datoria la şcoală. Chris îi explicase că este o petrecere de rămas-bun pentru fiul unor vechi prieteni de familie.

– Şi unde pleacă? întrebase directorul.

Nevrând să mintă, Chris spusese:

– În Germania.

Sprâncenele palide ale domnului Knowle se ridicaseră dispreţuitor. Ca director al celui mai prestigios liceu de stat din Texas, era de datoria lui să cerceteze originea profesorilor săi şi îl investigase detaliat pe Chris.

Chris ştia că directorul moare de curiozitate să întrebe cum se face că un american poate dori să plece în Germania în aceste vremuri atât de cumplite, dar nu putea găsi o formă adecvată să-şi împingă curiozitatea mai departe.

– Sper că nu ca să devină nazist, spuse el, iar când Chris nu răspunse, fruntea i se încreţi şi mai mult.

– Înţeleg, spusese el, iar Chris ştia că de acum înainte directorul va fi cu ochii pe el.

Era mulţumit că se hotărâse să se întoarcă cu maşina seara trecută la Austin. Avusese timp să doarmă opt ore, să facă un duş, să se bărbierească, să mănânce un mic dejun consistent şi să se pregătească pentru lovitura ce va urma.

Venise cu zece minute mai devreme, aşa că mai rămase în maşină şi se gândi cât de onorat şi de norocos se simţise atunci când, proaspăt absolvent al colegiului, ajunsese într-un post ideal. Consiliul pentru Educaţie din Austin îl angajase să predea matematică şi să fie antrenor de atletism la o şcoală bună, situată în mod foarte convenabil aproape de apartamentul lui. Se temuse că tinereţea lui şi degetul lipsă vor fi un handicap, dar în primele săptămâni de predare, Chris stabilise deja o relaţie bună cu elevii (mulţi dintre ei erau copii de profesori universitari), cu membrii echipei de atletism, cu ceilalţi antrenori şi cu profesorii care aveau ore în paralel cu el. Lucrul cel mai important era că, din clipa în care păşise în încăperea ce îi fusese repartizată, se simţise ca acasă la catedră, în faţa tablei, în uşa clasei atunci când îi întâmpina pe elevi şi pe terenul de fotbal, unde îi învăţa pe tineri şi pe tinere să alerge, să sară în lungime şi în înălţime. Nu greşise în alegerea carierei. Ajunsese acolo unde îi era locul şi nu fusese în viaţa lui mai fericit ca atunci.

Dar, la începutul celui de-al doilea an de predare, în toamna lui 1941, observase o oarecare răceală pe chipurile din jurul lui, la ore, în cancelarie, pe terenul de sport. Profund tulburat, înţelesese care este sursa acesteia. Atrocităţile crescânde comise de Germania ocupau pagina întâi a ziarelor din întreaga lume. În septembrie, în masacrul de la Babi Iar, trupele germane, asistate de poliţia ucraineană şi de colaboraţionişţii locali, uciseseră 33 771 de evrei la Kiev. Înainte de masacru, la începutul acelei luni, forţele germane asediaseră Leningradul şi înfometau populaţia ca s-o oblige să se predea. La 1 octombrie omenirea a aflat şocată că naziştii deschiseseră în Polonia ocupată un lagăr de exterminare cu o capacitate de 200 000 de persoane, iar la 21 octombrie, soldaţii germani năvăliseră în Iugoslavia şi uciseseră mii de civili, inclusiv clase întregi de elevi de şcoală. Nu mai era deloc plăcut să fii german în America şi încă şi mai puţin să lucrezi pentru un om care fusese prizonier de război în Germania în timpul Primului Război Mondial. Chris înţelegea de ce domnul Knowle nu avea încredere în el, dar spera ca buna lui purtare să-i salveze postul. Deschise portiera maşinii şi coborî. Peste câteva minute avea să afle ce decisese Consiliul pentru Educaţie, dacă îi va

reînnoi sau nu contractul, dar se întreba dacă chiar îşi mai doreşte să lucreze într-un loc unde colegii şi elevii începuseră să-l considere duşman.

Era cât se poate de nedrept. Se ţinea cât putea mai departe atât din punct de vedere emoţional, cât şi fizic, de locul naşterii şi de strămoşii săi. Nu vorbea şi nu gândea în germană. Ca să câştige bani şi să-şi plătească studiile universitare, dăduse meditaţii studenţilor care studiau germana, dar în conversaţiile uzuale elimina din vorbire orice urmă a acestei limbi. Vorbea engleza cu accent texan. La colegiu, nu fraternizase cu studenţii de origine germană, ci se împrietenise, la Universitatea din Texas, cu fiii şi fiicele unor familii de cowboy autentici, la fel de autentici ca şi mascota rasei longhorn a acesteia. Dar chiar şi Brenda Lane, cu care era prieten de mai mult timp, se îndepărtase de el după ce vărul ei de la Londra fusese ucis de o bombă lansată de Luftwaffe.

– Ştiu că tu nu faci parte dintre ei, Chris, îi spusese ea, dar nu mă pot uita la tine fără să-l văd pe pilotul nazist care l-a ucis pe vărul meu.

Intenţiona chiar să parcurgă întregul proces legal al schimbării numelui de botez în Christopher în vacanţa de vară. Poate că după ce predase în primul an la Stephen F. Austin, când direcţia războiului din Europa devenise dureros de clară, ar fi trebuit să se gândească să-şi caute un loc de muncă în alt stat, unde s-ar fi putut disocia mai bine de stigmatul că provine dintr-o localitate cunoscută drept un cuib de nazişti, dar dorea să-şi termine doctoratul la Universitatea din Texas, ca să poată preda şi să fie antrenor la nivel de colegiu. Îi plăcea oraşul Austin, care deborda de energie tânără, cu lacurile şi dealurile lui din apropiere, cu festivalurile şi spectacolele de muzică live. Chris considera că locuitorii din Austin uită prea uşor că reputaţia oraşului drept Mecca a iubitorilor de muzică începuse în grădinile berăriilor germane şi în saloanele de bere de la sfârşitul anilor 1800.

Biroul lui Avery Knowles era la capătul unui coridor lung de la parterul clădirii cu două etaje. Chris închise uşa cu putere ca să-l prevină pe director că sosise, iar zgomotul reverberă prin clădirea scufundată în tăcere sâmbăta dimineaţă. Când ajunse la jumătatea drumului, Chris auzi vocea sobră, calmă, a lui Edward R. Murrow, pe care o recunoştea oricine. Transmitea ştirile la radio. Chris se opri şi simţi un fior de gheaţă în inimă când auzi că noaptea trecută, cetăţenii

dintr-un sat francez din apropiere de Bastogne, Belgia, fuseseră treziţi din somn de un staccato de rafale de focuri de armă. La lumina zilei au descoperit apoi trupurile a doi piloţi americani doborâţi, alături de cadavrele celor şase membri ai familiei care îi ţinuse ascunşi. Fuseseră torturaţi şi apoi executaţi din ordinul comandantului temutei şi nemiloasei organizaţii germane paramilitare, SS – Schutzstaffel, încartiruită în zonă.

O, Dumnezeule, îşi spuse Chris şi se sili cu greu să păşească pragul uşii domnului Knowle.

Directorul, palid la faţă, îi aruncă o privire de la birou şi închise radioul răsucind brusc butonul.

– Ai auzit?

– Am auzit. Cumplite ştiri!

– S-a întâmplat noaptea trecută, în timp ce dumneata erai la petrecere ca să-l serbezi pe prietenul neamţ, spuse domnul Knowle. Nici nu pot să-mi imaginez durerea familiilor acestor bieţi americani când au aflat prin ce au trecut copiii lor înainte să moară.

– Aşa este, spuse Chris şi i se ridică părul pe ceafă la auzul insinuării directorului că el petrecea cu duşmanul în timp ce conaţionalii lui erau torturaţi şi asasinaţi.

Ochii domnului Knowle îl săgetară pe Chris cu o antipatie profundă, declanşată fără îndoială de amintirile propriilor experienţe suferite din partea germanilor.

– Dacă aş fi tatăl unuia dintre aceşti tineri, nu aş avea odihnă până nu aş descoperi numele ticălosului care a ordonat execuţia fiului meu şi nu aş vedea cât de curajos este el.

– Răzbunarea ar fi de înţeles, spuse Chris, neştiind ce altceva să spună.

Se întreba dacă va fi invitat să ia loc sau va fi silit să stea în picioare, ca un elev nedisciplinat.

Domnul Knowle îl privea rece prin ramele ochelarilor şi în cele din urmă îi făcu semn să stea jos.

– Am să trec direct la subiect, domnule Brandt, spuse el, apăsând cu vârfurile degetelor un dosar de pe birou. Mi s-a adus la cunoştinţă că unii dintre părinţii elevilor noştri nu sunt de acord ca fiii lor să aibă un profesor de origine germană.

– Serios? spuse Chris, simţind cum i se strânge inima.

În ciuda atmosferei antigermane din jur, se înţelegea foarte bine cu părinţii elevilor lui, probabil pentru că aceştia puneau mai mult preţ pe calităţile lui de profesor şi de antrenor, decât pe defectele strămoşilor lui.

– Câţi părinţi şi care anume?

Domnul Knowle arăta de parcă s-ar fi abţinut cu greu să nu se întindă peste birou şi să-i dea o palmă lui Chris pentru impertinenţa lui.

– Nu contează.

– Pentru mine contează. Nici unul dintre părinţii elevilor mei nu şi-a exprimat astfel de îndoieli faţă de mine.

– Fireşte că nu. Aceasta este una din îndatoririle directorului – să asculte şi să analizele plângerile înaintate de părinţi.

– Aş dori să vorbesc cu ei. Cred că pot să-i conving că sunt la fel de american ca şi ei.

Domnul Knowle se aplecă în faţă, fruntea lui palidă se ridică în sus la auzul afirmaţiei îndrăzneţe a lui Chris. Se spunea că în timpul lungii sale detenţii fusese ţinut numai la întuneric, iar pielea lui nu mai suporta soarele. În cea mai mare parte a anului şcolar, obloanele de la ferestrele lui erau închise împotriva soarelui, ceea ce întărea zvonul.

– Mă îndoiesc foarte tare, domnule Brandt. Multe dintre familiile elevilor de la Stephen F. Austin au strămoşi care locuiesc aici de pe vremea împărţirii pământului.

– La fel şi ai mei, ripostă Chris, pregătit să-şi apere punctul de vedere cu fiecare strămoş în parte, dacă era nevoie.

Avery Knowle se relaxă în fotoliu, lipindu-şi vârfurile degetelor de la

cele două mâini şi zâmbind satisfăcut.

– A, da, dar tocmai aici familia dumitale se deosebeşte de ale lor, spuse el. Familia dumitale a rămas credincioasă rădăcinilor ei germane, în timp ce familiile întemeietorilor despre care vorbesc eu au rămas credincioase locului lor de naştere, care este America.

– Aţi făcut cercetări în legătură cu familia mea? se mânie Chris.

– Da, domnule Brandt, am făcut, cu permisiunea Consiliului, fireşte, dată fiind situaţia actuală. Membrii Consiliului s-au grăbit atunci când te-au angajat fără să verifice originea dumitale. Cred că ai fost angajat la recomandarea unuia dintre foştii dumitale profesori, dr. Connor Trent, un bărbat cu o influenţă deosebită în Austin.

Domnul Knowle îşi mută capul în aşa fel, încât Chris fu nevoit să clipească din cauza luminii reflectate de lentilele ochelarilor directorului. Sursa de lumină era o rază subţire de soare care pătrundea printr-o mică deschizătură din obloanele ferestrei. Se întreba dacă omul descoperise acest unghi ca un mijloc pentru a-l orbi pe cel care şedea pe scaunul fierbinte. Chris îşi potrivi scaunul şi spuse:

– Recomandarea profesorului Trent a fost foarte valoroasă, dar îmi place să cred că meritele mele academice şi sportive au contat în primul rând la angajare.

Directorul ignoră replica şi scoase din dosar o foaie de hârtie.

– Ca să nu mai amânăm motivul pentru care te-am convocat în dimineaţa aceasta aici, îmi revine neplăcuta îndatorire să te informez că acum Consiliul a decis să nu-ţi reînnoiască contractul pentru anul următor. Cu toate acestea – împinse foaia de hârtie spre Chris – deoarece ai fost un profesor şi un antrenor excelent, mi-am permis să caut posturi de profesori care ar putea să ţi se pară mai convenabile în împrejurările de faţă.

Chris aruncă o privire rapidă pe hârtie. Era o listă cu şcolile de stat din diverse oraşe din Texas din zona de dealuri unde erau aşezări germane, fiecare comunitate având dialectul propriu, obiceiurile şi doctrinele sale religioase.

– În apropiere sunt Frederickburg, Bergheim, Boerne, Brenham, spuse domnul Knowle. O să fie încântaţi să te primească, domnule Brandt, mai ales că mulţi dintre profesorii lor apţi din punct de vedere fizic au fost convocaţi în armată. Vă vom da o recomandare excelentă.

Chris îl privi cu o repulsie crescândă, căci aluzia „apţi din punct de vedere fizic“ nu-i scăpase.

– Nu voi avea nevoie de ea, domnule Knowle. Dosarul meu personal va vorbi de la sine.

Ar putea să angajeze un avocat şi să lupte pentru dreptul de a rămâne în şcoală, se gândi Chris, însă va câştiga doar bătălia, nu şi războiul. Va deveni un paria aici. Omul acesta înăcrit va avea grijă de asta. Va întărâta personalul, elevii şi pe părinţii acestora împotriva lui, manevră pe cale să fie deja declanşată. Directorul lui avea cicatrice nevăzute, dar evidente din experienţa lui ca prizonier de război, dar Chris nu avea de gând să-şi asume vinovăţia pentru ele. Dorea foarte mult să-şi păstreze postul, dar nu era cazul să joace rolul de ţap ispăşitor pentru suferinţele acestui om. Se ridică în picioare şi luă lista cu şcolile:

– Aş putea să convoc Consiliul şi să cer fiecărui membru să voteze în această chestiune, dar nu aş avea mai mult câştig împotriva prejudecăţilor dumneavoastră decât un evreu din Europa împotriva celui de-al Treilea Reich.

Observaţia lui lovi direct la ţintă, iar Chris avu satisfacţia să vadă cum chipul încruntat al lui Avery Knowle se schimonoseşte, în timp ce el mototolea lista şi o arunca la coşul de gunoi de lângă birou.

Întors cu inima grea în apartamentul lui, găsi în corespondenţa sosită cu o zi în urmă o scrisoare din Washington, D.C. O citi uimit de cât de bine cunoştea autorul ei familia Brandt şi activitatea lui universitară, rezultatele de la colegiu şi din sport, faptul că fusese scutit de serviciul militar din cauza degetului lipsă. Exprima, de asemenea, şi faptul că organizaţia era la curent cu dorinţa lui Chris de a-şi servi ţara. Oficiul pentru Servicii Strategice putea să-i ofere această ocazie. Dacă dorea să ştie mai mult, trebuia să telefoneze la orice oră din zi sau din noapte la un număr notat acolo, în orice zi a săptămânii. Fără să mai întârzie nici un moment, Chris ridică telefonul şi formă numărul.

Capitolul 9

Brad / Melcul-de-Apă

Meeker, Colorado

Brad Hudson stinse farurile, opri motorul Chevroletului în faţa casei şi îşi apăsă fruntea pe cercul rece al volanului. Simţea că are în pântece o găleată plină cu viermi în fierbere, dar nu din cauza berii de la Taverna lui Murphy pe care o băuse cu băieţii după serviciu când îl conduseseră pe Joe Carlyle la Puşcaşii Marini SUA. Din coş ieşea fumul ca o pană albă pe cerul întunecat, iar când coborî geamul maşinii ca să lase să intre aerul proaspăt şi să-i limpezească mintea, simţi mirosul slab de carne înăbuşită. Întârziase la cină şi era seara când mama lui intenţionase să servească şniţel vienez şi cumpărase carne de viţel de la reduceri, la băcănia lui Shreve. Domnul Shreve pusese un cotlet în plus când soţia lui se uita în altă parte – „aşa că avem suficient pentru a sărbători faptul că toată familia este împreună“, spusese la micul dejun Joanna Hudson în engleza ei cu un puternic accent german. Arăta de parcă ar fi vrut să-i strângă la piept pe toţi, dar numai Beata, care şedea chiar lângă ea, se trezi împinsă brusc spre pieptul voluptuos al mamei sale.

– Este un dar de care mulţi alţii nu se pot bucura acum.

Brad ştia că vorbeşte despre rudele şi prietenii ei morţi sau despărţiţi de familiile lor prin toată Germania, Polonia şi Franţa, dar ultimul lucru pe care dorea să-l sărbătorească era „faptul că erau împreună“, când alţi oameni erau plecaţi să-şi facă partea lor de datorie pentru ca familiile lor şi a lui să fie în siguranţă. Livretul lui militar îl desemna III-D şi menţiona că „Recrutul este scutit din cauza dificultăţilor

extreme şi a privaţiunilor persoanelor aflate în întreţinere“, o pilulă amară greu de înghiţit.

Evident că dorea să aibă grijă de familia lui, atât de rudele de sânge, cât şi de cei adoptaţi. După ce tatăl lui decedase, rămăsese singurul în stare să facă acest lucru, motiv pentru care fusese scutit de recrutare. Dar îl măcina faptul că el, zdravăn şi curajos, tânăr şi arzând de dorinţă să lupte împotriva ticăloşilor de nazişti care îi provocaseră atât de multă suferinţă mamei sale, trebuia să rămână acasă împreună cu toţi laşii care se fofilaseră găsind pretexte ca să scape de serviciul în forţele armate. I se întorcea stomacul pe dos când citea despre bărbaţi eligibili pentru recrutare care îngroşau rândurile preoţimii, ale profesorilor de la şcolile confesionale, ale pompierilor şi poliţiştilor şi ale muncitorilor „necesari pentru efortul de război“, pentru a evita să-şi apere ţara. Nu făcea parte dintre ei, dar va fi nevoit să stea acasă şi să aştepte sfârşitul războiului, purtând stigmatul. Doamne, ar fi dat orice să pună mâna pe armă împotriva acestor monştri aroganţi, cu pasul lor de gâscă, hotărâţi să cureţe lumea de rasa evreiască.

Bobby întredeschise uşa din faţă a casei, privi afară, îl zări în maşină şi, după ce aruncă repede o privire în spate peste umăr, ieşi şi închise încet uşa în urma lui. Îşi strânse mai mult jacheta în jurul trupului şi se apropie de geamul deschis al camionetei.

– Te simţi bine, Brad? întrebă el, coborând vocea.

Fratele lui adoptiv ştia din instinct când discuţia trebuia să rămână între patru ochi.

Înainte să răspundă, Brad lăsă să-i scape un oftat scurt.

– Sunt bine. Aţi terminat de mâncat?

– Ţi-am păstrat destul şi ţie.

– Dar ţi-ai mâncat porţia, da?

– Ne-am mâncat fiecare porţia noastră. Mama ta zice că mâine face tocăniţă de viţel.

– Sună bine, spuse Brad, apăsând pe mânerul portierei, iar Bobby se dădu înapoi.

Avea cincisprezece ani şi arăta de parcă ar fi avut întotdeauna o constituţie firavă, dar nici un băiat de vârsta lui sau un bărbat adult nu era mai dur şi ceea ce îi lipsea lui Bobby din musculatură compensa cu inteligenţa şi voinţa.

– Mama a fost îngrijorată din cauza mea?

– Puţin, dar i-am spus că eşti bine.

Dar cu siguranţă că ea nu ascultase, îşi spuse Brad. Mama lui nu se liniştea uşor acum, când el lucra zile întregi la fabrica de cherestea Cramer, unde tatăl lui avusese accidentul care îi curmase viaţa. Slujba i se oferise lui Brad în seara când absolvise liceul şi o acceptase imediat. Însemna un loc de muncă permanent şi o creştere evidentă a salariului, cu weekendurile libere şi câteva beneficii referitoare la asigurările de sănătate. Jared Cramer, fiul omului pentru care lucrase tatăl lui, era un patron mult mai corect decât se spunea. Îmbunătăţise condiţiile de protecţie a muncii cu utilaje de ultima oră şi achiziţionase echipament modern. Brad fusese înscris pe statul de plată în urmă cu trei ani, ca membru al unei echipe de tăietori de lemne. Acum fusese promovat manager la fabrica de cherestea, unde răspundea de repartizarea normelor de muncă, de livrări, încărcări şi mai avea şi alte răspunderi – era postul vechiului său prieten Joe Carlyle. Brad nu acceptase promovarea cu foarte multă plăcere şi nu putea să nu se gândească la faptul că mărirea salariului era plătită cu sânge. Îi promisese lui Joe că îi va da slujba înapoi când seva întoarce din război.

Asta numai pentru că până mă voi întoarce eu, tu vei conduce toate treburile, iar şeful va locui în Florida de pe urma profiturilor pe care le realizezi tu pentru companie, spusese Joe cu toată sinceritatea.

– Ai uitat de gâscă? întrebă încet Bobby.

O, la naiba! Da, uitase că după serviciu ar fi trebuit să jumulească şi să cureţe gâsca pe care un vecin fermier le-o dăduse pentru petrecerea de sâmbătă cu ocazia zilei de naştere a Beatei. Petrecerea de rămas-bun pentru Joe de la Taverna lui Murphy fusese o idee de moment, iniţiată de şeful lor. Brad nu-i telefonase mamei că va întârzia, pentru că intenţionase să stea numai foarte puţin, dar după o bere mai venise şi alta şi aşa timpul trecuse pe nesimţite.

– O fac diseară, spuse Brad, sperând că era suficient de beat ca să nu-l mai scârbească sarcina neplăcută de a smulge penele păsării trăgând în jos, în aşa fel încât să nu-i sfâşie carnea şi apoi să-i scoată măruntaiele – inima, pipota, traheea, ficatul – şi s-o spele până când apa ieşea limpede din burtă.

Ar fi putut lua o gâscă gata curăţată de la băcănia lui Shreve, dar Joanna Bukowski Hudson nu refuza niciodată un dar de la vânătorii locali. Era convinsă că banii daţi pe carnea şi vânatul de la magazin se puteau cheltui pe altceva, iar vecinii lor ştiau că Brad nu putea ridica arma împotriva creaturilor de pe pământ sau din aer. În privinţa animalelor cu două picioare vinovate de atrocităţile din Europa, da – acolo nu ar fi avut probleme –, dar vânătoarea pentru mâncare sau ca sport nu era pentru el.

– Te ajut şi eu s-o cureţi, spuse Bobby în timp ce priveau spre casă.

– Ba tu o să-ţi faci temele, tinere. Şcoala nu s-a terminat încă, spuse Brad, punând mâna neglijent pe gâtul lui Bobby, cum ar fi făcut un tată cu fiul său, sau un frate mai mare cu frăţiorul lui mai mic. Bobby nu se trase la o parte, aşa cum ar fi făcut atunci când el şi sora lui mai mică, Margie, veniseră pentru prima dată să locuiască în familia Hudson. Totul începuse în 1938, când Brad îi descoperise singuri, lihniţi de foame şi tremurând pe malul Râului Alb. Rămaşi orfani în urma incendiului casei în care muriseră părinţii lor, copiii în vârstă de unsprezece şi, respectiv, nouă ani o luaseră la fugă când aflaseră că urmau să fie internaţi într-un orfelinat. Nesiguranţa copiilor legată de salvarea lor durase o lună după ce îi găsise Brad. Apoi, treptat, ca nişte animalele rătăcite care în cele din urmă se lasă convinse să mănânce din mâna omului, începuseră să aibă încredere în blândeţea oamenilor care îi luaseră la ei. Mama lui spunea că fuseseră o binecuvântare, un dar căzut pe neaşteptate în vieţile lor. Da, erau două guri în plus de hrănit, dar Bobby dădea şi o mână de ajutor şi făcea treburile pe care Brad nu mai putea să le facă de când lucra cu normă întreagă la Cramer, iar Margie devenise prietena Beatei, care nu mai plângea de dor după tatăl ei înainte să adoarmă. Bobby şi surioara lui mai mică erau acum integraţi în familie ca şi când s-ar fi născut în ea, iar într-un oraş în care fiecare îşi vedea de treaba lui nimeni nu-şi punea întrebări cu privire le mărirea neaşteptată a familiei Hudson.

Aerul rece îl lovi pe Brad ca un pumn în faţă.

– O, Doamne! exclamă el cu voce tare şi se opri brusc în loc.

– Ce este?

– Mi-am amintit că am mai uitat ceva.

– Ce?

– L-am invitat pe şeful meu acasă la noi să-şi serbeze ziua de naştere – de fapt, chiar sâmbătă.

– Dar e ziua de naştere a Beatei, îi aminti Bobby.

– Ştiu.

Doamne! Joanna Hudson va face una din crizele Bukowski. Brad parcă o auzea cum strigă: Jared Cramer la mine acasă la masă! Dar ce a fost în capul tău, fiule? Cum de ţi-a trecut prin minte să-l inviţi aici pe cel care este răspunzător pentru moartea tatălui tău?

Brad ar fi putut să spună că adresase invitaţia într-un moment de simpatie pentru acel om. De fapt, fusese formulată în aburii alcoolului la al treilea rând de beri, când Jared le mărturisise că este pe cale să atingă o vârstă jubiliară în curând! Urma să împlinească cincizeci de ani sâmbăta următoare, pe 23 mai! Dar era chiar ziua de naştere a surorii sale! exclamase Brad. Ce intenţiona domnul Cramer să facă cu ocazia acestei zile măreţe? Păi, nimic, răspunsese şeful, cu un chip trist. Nu avea familie şi… ca să fie sincer, fusese prea ocupat cu fabrica de cherestea ca să-şi facă prieteni. Probabil că îşi va face un sendviş şi va rămâne la birou să-şi pună la punct documentele.

– O, dar nu puteţi să vă petreceţi ziua de naştere într-o sâmbătă la fabrică cu un sendviş, domnule Cramer! Sunteţi bine-venit să participaţi la petrecerea de la noi de acasă, cu ocazia zilei de naştere a surorii mele!

– Păi, da, este o invitaţie care sună foarte ispititor, Brad, şi eşti foarte amabil. Am s-o accept, spusese şeful.

Brad îşi aminti acum că Jared Cramer nu şovăise nici o clipă înainte să

accepte invitaţia şi se întreba dacă nu cumva îi aruncase momeala în undiţă, iar el muşcase din ea ca un păstrăv neştiutor care se aruncă după muscă. Mama lui care era ocupată cu casa, cu grădina şi cu familia nu era văzută prea des în oraş, dar domnul Cramer o zărise de câteva ori când venise împreună cu Brad la muncă şi luase după aceea camioneta ca să-şi facă treburile zilnice. Într-una din aceste dimineţi devreme, şeful îi spionase de la fereastra biroului său şi îl salutase cu observaţia:

– Frumoasă femeie, mama ta!

Brad mai auzise aceeaşi admiraţie din vocea lui şi în vocea domnului Shreve, atunci când băcanul întreba de mama lui. Brad simţea că tatăl lui ar fi vrut să fie vigilent faţă de atenţia pe care bărbaţii o acordau mamei sale, deşi Joanna Bukowski Hudson ştia să se descurce şi singură. Era într-adevăr o femeie frumoasă, încă tânără şi… ei bine, nubilă, presupunea că acesta este cuvântul, iar aceasta ar fi putut să-i lase pe unii bărbaţi din oraş să creadă că simţea nevoia unui bărbat în pat. Trebuia să fie atent la favorurile arătate de bărbaţi care poate că nu erau simple atenţii faţă de o văduvă sărmană. Domnul Shreve îi punea câte o felie în plus de carne, de exemplu, mecanicul de la garaj îi înlocuia pe gratis o supapă, instalatorul îi repara o ţeavă spartă şi nu-i lua nici un ban. Deocamdată, motivele lor păreau nevinovate, dar dacă şeful spera să se poată distra cu Joanna Bukowski Hudson, era zadarnic, îşi spuse Brad. Mama lui îl învinovăţea pe tatăl lui Jared pentru echipamentul defectuos care provocase accidentul fatal. Brad încercase s-o facă să înţeleagă că fiul nu era răspunzător pentru greşelile comise de tată. Jared Cramer venise la fabrică abia după ce murise bătrânul Cramer şi îi lăsase totul fiului său, care trăia şi lucra în California. Jared se apropia de cincizeci de ani, nu avea copii, era văduv şi renunţase la postul lui din administraţia companiei de căi ferate Southern Pacific and Union Railroad şi se întorsese la Meeker ca să repună suficient pe picioare compania de cherestea pentru a putea s-o vândă. După un an, constatase că nu mai putea părăsi compania pe care o întremase şi se decisese să rămână aici.

– Crezi că ai greşit când l-ai invitat pe şeful tău să vină la ziua de naştere a Beatei? întrebă Bobby.

– O să vedem. Cred că mai întâi trebuie să mă ocup de gâscă şi după aceea am să-i dau mamei vestea.

– Poate că vrei să dai mai întâi un telefon. Te-a sunat astăzi un bărbat din Washington, D.C., şi ţi-a lăsat un număr unde să-l suni. Eu am răspuns la telefon. A spus să-l suni, indiferent de oră, chiar și cu taxă inversă. Părea… foarte important. Cred că vrea să te angajeze.

– Vrea să mă angajeze cineva din Washington?

Bobby ridică din umeri.

– Este doar o presupunere. Numărul şi numele omului sunt lângă telefon.

– Foarte bine, mulţumesc, Bobby. Spune-i mamei că sunt acasă şi că mă ocup imediat de gâscă, îl instrui Brad în timp ce intrau în casă, iar Brad văzu hârtia pe care Bobby notase informaţia. O luă şi studie numele: Alistair Renault. Alături de el un număr format din trei litere şi patru cifre. Brad nu cunoştea modul în care funcţionau centralele telefonice din oraşele mari. Prefixele telefonice din zona rurală erau mai simple. Simţi un mic fior de teamă când ridică receptorul şi dădu operatoarei numărul de telefon. Avea să-și amintească acest sentiment mult mai târziu, înțelegând că, dacă nu ar fi dat acel telefon, viaţa lui nu ar fi fost aceeaşi.

Capitolul 10

Când împlinise optsprezece ani, dornic să câştige ceva bani în plus, Brad urmase sfatul unui prieten al tatălui, care îi împrumutase suficienţi bani şi dăduse anunţuri ca să găsească clienţi pentru pescuit, deoarece cunoştea în detaliu Râul Alb, lacurile din Meeker şi bancurile de păstrăvi din secţiunea specială menţionată în revista Field and Stream. În luna în care apăruse anunţul, câştigase trei clienţi, unul tocmai din California. După aceea, vestea despre experienţa şi priceperea lui de a-i călăuzi pe pescari la locurile unde erau păstrăvi s-a răspândit din om în om. Şi-ar fi transformat ocupaţia ocazională de weekend într-o activitate cu normă întreagă dacă ar fi putut pune deoparte ceva bani ca să ofere o barcă, unelte şi alte facilităţi aşa cum făceau concurenţii lui, ceea ce le permitea să opereze cea mai mare parte a anului. Clienţii lui Brad trebuiau să-şi aducă propriile unelte de pescuit şi îmbrăcăminte specială în funcţie de vreme şi să se mulţumească doar cu furgoneta lui de familie, ca mijloc de transport. Brad oferea numai elementele esenţiale pentru supravieţuire: corturi, hrană, apă, trusă de prim ajutor, mantale, lanterne şi cuţite, băutură la cerere, pentru care însă clientul trebuia să plătească.

Drept urmare, munca nu era constantă şi se limita la sezonul de primăvară şi de toamnă. Cu toate acestea, când ajunsese la douăzeci şi doi de ani, Brad vorbise deja la telefon cu un număr suficient de oameni care se interesau de serviciile lui ca să devină cât se poate de priceput la atragerea noilor clienţi.

Bărbatul care se apropie de el în gara Glenwood Springs nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o formase Brad atunci când acesta îi telefonase din Washington ca să-l angajeze drept ghid pentru pescuit pentru un weekend. Alistair Renault avea un ton distins, deosebit de cel al diverşilor Tom şi Harry şi Charlie care îl sunau de regulă pe Brad. La telefon, Alistair Renault i se păruse un om înstărit şi important (ceea ce clienţii lui Brad nu erau), dar nu plin de sine (aşa cum erau unii dintre ei). Brad nu putea suferi genul de clienţi care la venire credeau că ştiu totul, dar nu aveau habar de nimic, şi la plecare ştiau încă şi mai puţin. Avusese impresia că acest bărbat ştia foarte

mult despre principiile teoretice ale prinderii păstrăvului, dar se întreba de ce rezervase un ghid tocmai acum, când un val de temperatură ridicată căruia i se făcuse multă publicitate provoca o topire mult mai rapidă a zăpezilor faţă de alţi ani. Perioada inundaţiilor din luna mai din nord-vestul statului Colorado nu era cea mai potrivită pentru pescuit.

Ceea ce îl nedumerea încă şi mai mult era de ce angajase serviciile lui, când în Maryland şi Virginia, ca să nu mai vorbim de Potomac, se organizau partide mari de pescuit.

– Am o pauză în programul meu, de care nu voi mai dispune mai târziu, la primăvară sau la vară. Plec din ţară în toamna aceasta şi nu ştiu sigur când mă întorc, şi cum mi-am dorit întotdeauna să pescuiesc în Râul Alb, m-am gândit că cel mai bine este s-o fac acum, îi explicase omul când Brad îi adresase această întrebare.

Brad îşi spusese că suna cam lugubru, ca şi când omul nu ar fi fost sigur dacă se mai întoarce sau nu. Renault menţionase anunţul din Field and Stream pe care îl văzuse cu ceva timp în urmă.

– Mi s-a părut că dumneata ai un fel de simţ al locului care pe mine mă atrage, spusese el.

Când Brad întrebase ce mai e pe la Washington zilele acestea, urechea lui fină sesizase reticenţa interlocutorului de a vorbi despre acest subiect, aşa că renunţase. Lasă-i suficient timp şi mărturisirile vor veni – despre familie, despre soţie, copii, prietene, serviciu, colegi şi alte plângeri care justificau deplasarea în Munţii Stâncoşi. Aşa se întâmpla întotdeauna.

Brad îşi făcuse în minte o imagine a lui Alistair Renault ca un bărbat distins, îmbrăcat în haine sport cu o croială rafinată, uşor de recunoscut printre ceilalţi pasageri care coborau din tren, aşa că nu se mai obosise să facă o mică pancartă cu numele clientului. Spre marea lui surpriză, ba chiar şoc, bărbatul care porni spre el, aparent din instinct, nu se potrivea absolut deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse în minte în urma convorbirii telefonice. Era mai scund decât înălţimea medie, mergea târşâindu-şi uşor picioarele, avea pe el o jachetă cafenie decolorată şi arăta, în general, la fel de obişnuit şi de banal ca o găleată cu momeală. Pentru o clipă, Brad se simţi dezamăgit. Se

aşteptase să-l întâlnească pe clientul din marile lui speranţe.

– Brad Hudson? spuse bărbatul cu vocea aceea plină, bine modulată, care îl indusese în eroare pe Brad.

Brad întinse mâna. La naiba, omul era clientul lui şi plătea!

– Da, domnule. Bine aţi venit în Colorado, domnule Renault!

– Mulţumesc! Mă bucur să te cunosc.

Avea bagajul redus al unui pescar cu experienţă – o valijoară pentru haine, nu toată garderoba, şi o cutie foarte uzată pentru undiţe, cu husă de pânză. Pusese jos valijoara ca să dea mâna cu Brad, surprinzându-l cu forţa strângerii şi încă şi mai mult cu privirea directă. Brad simţi un nou val de stânjeneală şi îşi dădu seama că omul nu era ceea ce părea.

– Sunt sigur că doreşti să vezi un document de identitate, spuse clientul lui şi dădu drumul mâinii lui Brad ca să caute în buzunarul interior al hainei.

– Da, domnule, spuse Brad.

Nici nu-i trecuse prin minte să ceară un document de identitate, dar strânse din pleoape şi se uită la permisul de conducere al omului, ca şi când ar fi executat o procedură standard, încuviinţă din cap, apoi apucă valijoara.

– Furgoneta mea este în parcarea de acolo, vă rog să mă urmaţi, simţind că, totuşi, impresia lui de la telefon fusese cumva justificată.

În ce priveşte înfăţişarea, Alistair Renault avea tot atâta distincţie cât un pui de găină din prerie, dar dacă instinctele nu-l înşelau complet, Brad era sigur că omul reprezenta mult mai mult decât se vedea cu ochiul liber.

– Meeker este la o oră şi jumătate de drum cu maşina, spuse el. Vă duc direct la hotel şi mâine-dimineaţă putem porni devreme. Lângă hotel este o cafenea unde puteţi servi o mâncare gătită. Plecăm la răsăritul soarelui şi vom avea toată ziua de mâine şi duminica pentru pescuit. Dacă am înţeles bine, plecaţi luni dimineaţă devreme?

– Aşa este. Trenul pleacă la ora şapte, spuse Alistair.

Excelent, îşi spuse Brad. O să mă duc direct la fabrică de la gara Glenwood Springs şi ajung la timp ca să pontez o zi întreagă de muncă, fără să mă mai învoiesc de la patron ca să-l conduc pe oaspete la gară. Probabil că Jared Cramer l-ar fi învoit fără ezitare, dar Brad prefera să nu-l roage. Nu dorea nici un fel de favoruri de la patronul lui, care nutrea anumite sentimente pentru mama lui, ceea ce ar fi putut isca vorbe din partea băieţilor şi i-ar fi creat o impresie greşită şefului.

Petrecerea combinată pentru cele două zile de naştere, a surorii şi a patronului lui, nu se desfăşurase aşa cum anticipase. Împotriva tuturor aşteptărilor, Jared Cramer şi mama lui se plăcuseră, iar acum erau subiect de discuţie. La fabrică, şeful lui afişa un zâmbet atât de prostesc, că Brad se simţea stânjenit, iar mama lui fredona în timp ce lucra. Dar Brad aştepta să vadă cum evoluează lucrurile. Dat fiind devotamentul Joannei Bukowski Hudson pentru memoria soţului ei, lucrurile puteau lua o întorsătură neplăcută. Brad nu era foarte îngrijorat că îşi va pierde slujba, deoarece războiul lăsase compania fără mână de lucru, dar ar fi putut fi retrogradat la fierăstrău şi la cărat de butuci. Totuşi, Jared Cramer nu părea să fie genul acesta de om. Brad îl plăcea şi îl respecta foarte mult, dar oamenii te pot surprinde şi dezamăgi în cele mai neaşteptate feluri, mai ales când este vorba de orgoliul masculin. Iar între timp, banii pentru serviciile din acest weekend se vor cuibări confortabil în borcanul cu celelalte economii pentru situaţii de urgenţă. Le cerea clienţilor plata în numerar, nu cu cecuri. Bancnotele verzi nu puteau fi declarate fără acoperire.

După ce porniră la drum, Brad îi puse clientului întrebarea pe care o punea întotdeauna:

– Cu ce vă ocupaţi la Washington, domnule Renault?

Întrebarea aceasta spărgea gheaţa şi de multe ori Brad era tratat cu întreaga poveste a vieţii pasagerului înainte să ajungă la hotel. De astă dată, Brad spera că întrebarea îi va aduce din partea domnului Renault noutăţi cu privire la mersul războiului. Declaraţia de război a Mexicului împotriva puterilor Axei are vreo importanţă pentru Aliaţi? Existau informaţii noi cu privire la cele douăsprezece mii de prizonieri

luaţi de japonezi la Corregidor? Va câştiga Canada bătălia de la St. Lawrence împotriva submarinelor germane? Singura întrebare de care se temea Brad era ce număr are pe lista de recrutări.

– Lucrez la un serviciu de curierat, spuse clientul şi se opri aici.

Brad îi sesiză reticenţa. Punct. Impresia îi fu întărită, când clientul scoase din buzunarul hainei o hartă a zonei, o întinse pe genunchi şi îl rugă pe Brad să-i vorbească despre fluxul şi structura Râului Alb, despre pârâiaşele şi afluenţii ascunşi, despre enclavele unde trăiau păstrăvii. Asta îi oferi lui Brad ocazia să vorbească despre zăpezile abundente care începuseră să se topească în această primăvară. Era posibil să nu găsească păstrăvi, iar nivelul apei să fie periculos, îl preveni el. Inginerii de pe fluviul Colorado avertizau că în partea de nord a statului se puteau produce cele mai mari şi mai rapide revărsări din ultimii ani şi îi îndemnau pe pescari să dea dovadă de prudenţă pe malurile râului şi în curenţii foarte puternici.

– Am recepţionat avertismentul, spuse clientul şi începu să studieze din nou în tăcere harta.

Brad ridică din umeri. Să ştie ce i se poate întâmpla, îşi zise el, mirându-se de ce era atât de reticent. Nu l-ar fi deranjat nici dacă omul s-ar fi angajat în conversaţie, dar tăcerea pe râu este o virtute specifică adevăratului pescar cu undiţa.

Ajunseseră aproape de limita oraşului Meeker, când Brad auzi un buf, buf, buf stânjenitor şi partea din dreapta faţă a furgonetei începu să derapeze. Alistair Renault se smulse din studiul hărţii care îl absorbise şi spuse inutil:

– Ei, cred că am făcut o pană, domnule Hudson.

– Verdammt! înjură Brad.

Avea o roată de rezervă în furgoneta lui True Blue, dar cauciucul era subţire ca hârtia. Cumpărase o roată bună Michelin la mâna a doua cu primii bani din borcanul pentru urgenţe, dar nu îndrăznea să o ia cu el în furgonetă de frica hoţilor. Anvelopele de cauciuc erau greu de procurat acum şi costau o avere. Roata era încuiată în siguranţă în garajul de acasă. Ca să rezolve pana, Brad trebuia să aibă încredere în roata de rezervă uzată, ca să ajungă până la hotel sau să facă un ocol

pe la el pe acasă, care nu era departe de acolo.

– Domnule Renault, întrebă el, sunteţi foarte obosit?

Bobby aşeza lemnele de foc pe verandă când furgoneta se apropie gâfâind. Văzu imediat care este problema, lăsă lemnele jos ca să dea o mână de ajutor.

– Puteţi să rămâneţi în maşină, domnule, spuse Brad, sau poate doriţi să intraţi, să staţi în faţa focului şi să beţi o ceaşcă de cafea, dar nu va dura mult.

Spera ca omul să refuze. Prezenţa lui ar fi însemnat un deranj. Fetele îşi făceau temele, iar mama lui pregătea cina. Jared Cramer urma să treacă pe acolo mai târziu, spre seară. Alistair spuse cu o voce degajată:

– O cafea în faţa focului sună bine. Te cred pe cuvânt.

Mama lui îi întâmpină în uşă şi îl întrebă, în germană, ce se întâmplă. Brad îi răspunse în limba ei maternă că trebuia să vorbească engleză şi o prezentă cu numele tatălui său, doamna Thomas Hudson, aşa cum făcea întotdeauna când împrejurări inevitabile impuneau să o prezinte clienţilor săi. Ca de obicei, Brad nu menţionă numele clientului. Mama lui, care tocmai pregătea cina, îşi şterse mâna pe şorţ înainte s-o accepte pe cea întinsă de Alistair Renault. Ridică privirea spre ochii lui și încruntă ușor din sprâncene, uimită.

– Ce mai faceţi! spuse ea încet, cu vocea cuiva care se străduieşte să-şi amintească un chip.

Poate că era numai imaginaţia lui Brad, dar i se păru că Alistair crescuse cu cinci centimetri când îşi îndreptă umerii şi apucă mâna mamei lui, într-un fel care îl făcu pe Brad să creadă că intenţionează s-o sărute. Putea să jure că auzise cum pocneşte din călcâie. Mir geht es gut, danke. Wie geht es dir, hoffe ich, Joanna. (Sunt bine, mulţumesc, la fel şi ţie, sper, Joanna.)

Mama lui scoase un mic strigăt:

– Alistair!

Capitolul 11

Victoria / Broscăriţa

New York City

Redactorul-şef de la Editura G.P. Putnam's Sons lăsă capul în jos ca să se uite peste ochelari la traducătoarea de franceză, care şedea în faţa biroului lui. Scoase un oftat de frustrare. Dilema lui era cauzată de faptul că angajase o femeie neobişnuit de atrăgătoare. Cum să-i prezinte Victoriei această situaţie încâlcită în aşa fel încât să nu pară… ei bine, să nu pară proxenetul lui Beaumont Fournier? Nu exista alt cuvânt. Cu toate acestea, dacă o oră petrecută cu Victoria Grayson la un pahar de şampanie fusese suficientă pentru ca numele ilustrului scriitor să apară pe un contract, datoria lui de editor-şef era să aibă grijă de acesta.

– Îmi pare rău, Victoria, dar autorul a insistat. Doreşte să petreacă puţin timp cu traducătoarea cărţii lui înainte să semneze contractul, spuse Willard Mason.

– Dar credeam că înţelegerea a fost deja încheiată şi au fost de acord să ne lase să publicăm cartea.

– Păi… s-a răzgândit. Acum, monsieur Fournier a decis că vrea să fie sigur că eşti potrivită pentru această misiune.

– Cred că traducerile pe care le-am făcut până acum îi pot da asigurări în acest sens.

– Aşa ai putea crede, da, spuse editorul, simţind că fruntea i se umezeşte.

– Atunci care este problema? Ce are de câştigat dacă bem împreună un cocteil?

Willard se abţinu să dea din cap. Cu siguranţă că cea mai bună dintre traducătoarele lui, o femeie obişnuită să fie curtată de bărbaţi, putea să ghicească şi singură motivaţia, fără să fie nevoie ca şeful să-i explice ceva. Poate că reputaţia de afemeiat nu-l precedase. Autorul francez al bestsellerului internaţional Cathédrale de Silence o remarcase pe Victoria Grayson la recenta lui vizită făcută la G.P. Putnam's Sons. Willard îi conducea pe Beaumont Fournier şi pe agentul literar din America al acestuia, când aruncase o privire în urmă şi constatase că scriitorul se oprise brusc în hol, în faţa uşii deschise de la camera de documentare, privind fix înăuntru. Willard murmurase în şoaptă, „O, dragă!" Victoria Grayson, absorbită de o problemă de lingvistică, stătea la o masă din faţa ferestrei, scăldată în soarele ultimei săptămâni din mai. Lumina cădea pe ea cu iscusinţa penelului unui pictor, accentuând strălucirea părului blond, tenul impecabil, trăsăturile nobile ale feţei şi luciul sidefiu al bluzei de mătase. Nu fusese o surpriză când francezul îl întrebase imediat după ce luase loc pe scaun:

– Femeia aceea frumoasă care stătea la masa de lângă fereastra din încăperea pe lângă care am trecut… cine este?

– Una dintre traducătoarele noastre.

– Sper că de franceză.

– Ah… da.

– Atunci i se va da să traducă romanul meu?

– Păi… da. Este cea mai bună.

– Cum o cheamă?

– Victoria Grayson.

– Este căsătorită?

– Nu. Logodită.

Willard, tată a două fete gemene, tinere, necăsătorite şi cu un fizic plăcut, era foarte vigilent în privinţa tuturor prădătorilor sexuali. Începu să înşiruie o mulţime de calităţi ale logodnicului Victoriei, cu care nici chiar un bărbat bogat, frumos şi cu reputaţie internaţională ca Beaumont Fournier nu putea concura.

– Aş vrea să ne faci cunoştinţă, îl întrerupse scriitorul.

Willard întinse un deget ca să apese pe butonul interfonului.

– Bineînţeles, o rog pe secretară să o invite aici.

– Nu, nu aici, spuse francezul cu un zâmbet care i se păru lui Willard ca rânjetul unui şarpe. Aş vrea să mă întâlnesc cu ea şi să-i ofer ceva de băut în seara aceasta la barul din holul hotelului meu. Stau la Plaza. Găsesc că este înţelept ca înainte să semnez contracte să… cum spuneţi voi, americanii… să o descifrez pe cea cu care am de-a face ca să-i apreciez calităţile. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Sigur că înţeleg, desfrânatule, mârâi Willard în sinea lui. Înţelegea perfect. Beaumont Fournier dădea clar de înţeles că aceasta era o condiţie pentru semnarea contractului. Dacă aceasta însemna ca Victoria să petreacă o seară cu el în camera de hotel sau numai să o ţină captivă la un pahar de şampanie în lobby, Willard presupunea că va afla a doua zi de dimineaţă. Dar se pare că era greu de realizat, căci Victoria nu înţelegea.

– Pot să mă întâlnesc cu el numai ca să bem ceva, spuse ea. Fratele meu este în oraş în seara aceasta, înainte să plece în Virginia mâine-dimineaţă ca să-i vadă o zi pe părinţii noştri, după care trebuie să se întoarcă la escadronul lui. Sunt sigură că înţelegeţi cât de important este să-mi petrec timpul cu el.

Linia ridicată a sprâncenei ei perfecte transmitea o mulţime de mesaje pe care Willard nu putea să nu le înţeleagă. Willard ştia foarte bine cât de mare era rata mortalităţii în rândul piloţilor Forţelor Aeriene Regale engleze în timp ce respingeau eforturile făcute de Luftwaffe de a depăşi ultimul obstacol care stătea în calea intenţiei lui Hitler de a ocupa toată Europa. Fratele Victoriei, la fel ca şi logodnicul ei, făcea parte dintre cei de la Dunkerque despre care Churchill făcuse vestita lui declaraţie: „Niciodată în istoria conflictelor umane nu s-a datorat atât de mult unui număr atât de mic de oameni“.

Editorul simţi un val de uşurare, ca să nu mai vorbim de relaxarea conştiinţei. Acum nu mai era nevoit să-i ofere Victoriei o explicaţie stânjenitoare în legătură cu ceea ce nu se aştepta de la ea, transmiţându-i în acelaşi timp nevoia de a recurge la toate artificiile feminităţii de care dispunea pentru a obţine rezultatul dorit, fără a-şi compromite virtutea. Nu mai era nici un pericol ca scriitorul să o oblige să-şi ia un angajament pe viitor. Permisul de călătorie eliberat de guvernul de la Vichy era temporar şi Fournier trebuia să se întoarcă în Franţa în ziua următoare.

– Am să-i explic acest lucru domnului Fournier, spuse Willard. Nu se poate să nu înţeleagă. O băutură şi atât, fără cină, în cazul în care ar avea această intenţie după ce faceţi cunoştinţă. Doreşte să vă întâlniţi la Champagne Bar din Plaza Hotel, la ora şase.

– Perfect, spuse Victoria, o să-i transmit fratelui meu să ne întâlnim acolo.

Willard o urmări din priviri în timp ce pleca, apoi puse mâna pe telefon să formeze numărul scriitorului de la Plaza Hotel. Editorul bănuia că şi-ar fi pierdut timpul cu sfaturi de părinte îngrijorat în privinţa Victoriei Grayson. Spre deosebire de fiicele lui, drăgălaşe, dar timide, această frumoasă traducătoare de franceză ştia să se descurce în cele mai dificile situaţii. Femeia era formidabilă. De fiecare dată când se uita la ea, Willard îşi amintea de concursul municipal de scrimă la care ea reprezentase compania. Fusese uluit – dar şi puţin înspăimântat, zău aşa – de măiestria cu care mânuia spada, de lovitura ei uşoară, dar nemiloasă, de felul în care lama spinteca aerul. Victoria Grayson nu arătase nici un pic de milă faţă de adversara ei. Poate că Beaumont Fournier ar trebui să se considere norocos. Dacă seara se va prelungi, s-ar putea să-i servească membrul bărbătesc neastâmpărat pe o tavă de argint de la Plaza.

***

Victoria se întoarse în biroul ei clătinând din cap. Bărbaţii!

Subterfugiile lor erau la fel de subtile ca o sabie cu două tăişuri în mâna unui amator neîndemânatic şi nu se puteau măsura cu o femeie. Înţelesese perfect ce doreşte Beaumont Fournier în secunda în care îl surprinsese privind cu gura căscată la ea prin uşa deschisă a camerei de documentare. Se uitase la ceas şi îşi spusese că nu vor trece nici zece minute şi va fi invitată în biroul şefului ca să facă prezentările. Victoria îşi făcuse şi ea temele şi se interesase de Beaumont Fournier înainte ca privirea aruncată din coridor să-i inspire lui nevoia bruscă de a o cunoaşte mai de aproape pe Victoria Grayson. Aflase că omul era un ticălos în privinţa femeilor. Sărmanul Willard Mason! Scriitorul îl pusese într-o poziţie foarte dificilă. Victoria presupunea că acum editorul îşi punea aceeaşi întrebare ca şi ea, cum anume putea un scriitor care se lăsa condus numai de gonade să scrie o carte cu o concepţie atât de strălucită precum Cathédrale de Silence.

Dar spre uimirea ei, Victoria nu fusese invitată în biroul şefului decât după plecarea scriitorului. Aştepta la biroul ei un telefon de la Ralph. Acesta trebuia să-i telefoneze la editură imediat ce ateriza la fortul Hamilton din Brooklyn, ceea ce însemna pe la mijlocul după-amiezii şi atunci îi va împărtăşi „planul ei de zbor“, cum îi va spune el din cauza timpului scurt pe care îl petreceau împreună.

Întorsătura neaşteptată a evenimentelor nu-i dăduse peste cap planurile pentru acea seară. În loc să se întâlnească cu Ralph la hotelul Warwick, unde făcuse rezervarea pentru noapte, Victoria îi va spune să vină la Champagne Bar de la Plaza cu sacul de zbor, ca s-o salveze din ghearele lui Beaumont Fournier. După un schimb rapid de saluturi, prezentări şi la revedere, se vor duce la Warwick, unde puteau ajunge pe jos de la Plaza, economisind timpul preţios pe care l-ar pierde cu aşteptarea unui taxi şi drumul prin traficul aglomerat de vineri. Chiar şi ţinuta pe care o avea era potrivită pentru seara care o aştepta. În dimineaţa aceasta îşi pusese ceva cu care putea merge de la birou la o cină rezervată la Sardi, restaurantul preferat al lui Ralph din oraş, aşa că era îmbrăcată adecvat şi pentru un pahar de băutură la Champagne Bar.

Victoria luă de pe birou fotografia înrămată a lui Ralph şi a celui mai bun prieten al lui, amândoi în uniforma elegantă a Forţelor Aeriene Regale.

Cel mai bun prieten era Lawrence Grayson, fratele ei. Ralph DuPont

era bărbatul cu care se logodise. Victoria minţise atunci când spusese că pilotul RAF care venea în oraş numai pentru o singură noapte era fratele ei, dar era adevărat că pleca în Virginia dimineaţa următoare. Tatăl lui Ralph era în Williamsburg şi era grav bolnav, acesta fiind motivul pentru care primise permisie. Dacă Beaumont Fournier ar fi fost informat că Ralph este logodnicul ei, ar fi respins acest motiv ca lipsit de orice consecinţe. Şi ce dacă? Dar un frate din RAF aflat în permisie pe motiv umanitar pentru atât de puţin timp preţios… ei bine, era cu totul altceva. Cum putea scriitorul să fie cu conştiinţa împăcată cerându-i să-şi petreacă timpul cu el? În februarie, după ce Ralph îi pusese inelul pe deget chiar înainte să se ducă la escadronul Vulturul, nu mai fusese timp pentru nuntă. Nu se punea problema să fugă împreună. Familiile lor i-ar fi omorât.

– Nu este corect faţă de tine, Vicky, să te fac să te legi în felul acesta, iar dacă vei avea vreun motiv să te răzgândeşti înainte să mă întorc…, spusese el.

– Niciodată, spusese ea, niciodată, niciodată, niciodată.

Nu va mai fi niciodată mai sigură de altceva toată viaţa. Fusese îndrăgostită de Ralph DuPont aproape de când învăţase să meargă. Pur şi simplu, nu găsise niciodată nici un motiv pentru care să nu fie. Cu mult timp înainte să fie suficient de matură ca să-l aprecieze şi să reacţioneze faţă de el ca bărbat, Ralph îi câştigase inima prin simplul fapt că o tratase cu toată seriozitatea pe surioara mai mică a fratelui ei în toate etapele ei de creştere. Fuseseră timpuri fericite, momentele din copilăria şi din adolescenţa ei, când renunţa la compania lui Lawrence ca s-o lase să-i prezinte păpuşile, hamsterul, să-i arate perechea nouă de patine cu rotile, fortăreaţa pe care o construise din brazii de Crăciun, zecele pe care îl luase la compunerea de engleză. O ascultase şi îi încurajase visurile şi aspiraţiile de şcolăriţă naivă. Dacă Lawrence i-ar fi dat puţină atenţie, ar fi văzut că surioara lui nu era deloc prostuţă. Ralph fusese cel care o încurajase să încerce să facă scrimă cu floreta pe când era în primii ani de liceu. Victoria descoperise că, după momentele petrecute cu el, se simţea dintr-odată îngrozitor de singură în momentul în care Ralph pleca.

Mama ei considerase că este vorba de un capriciu cât se poate de firesc pentru sora mai mică al cărei frate mai mare avea un prieten atât de chipeş precum Ralph DuPont, dar timpul îi dovedise că se

înşelase. Ralph şi Lawrence erau cu trei ani mai mari ca Victoria şi deveniseră prieteni inseparabili, de la grădiniţă, la şcoala primară, la colegiu şi în frăţia de la universitate, iar în septembrie 1940 se înrolaseră amândoi voluntari în escadronul american din cadrul Forţelor Aeriene Regale engleze în timpul Bătăliei pentru Anglia. Amândoi aveau legături de familie puternice în Anglia. Bunicii materni ai Victoriei şi ai lui Lawrence şi mama lui Ralph, care era divorţată, locuiau la Londra. Abia când Victoria era la jumătatea studiilor de la Colegiul William and Mary, Ralph realizase la modul serios ce însemnau sentimentele lui şi atunci începuse o iubire de lungă durată. Orele cele mai nefericite din viaţa ei fuseseră atunci când îi împărtăşise planurile lui şi ale lui Lawrence de a merge să ajute RAF să le apere ţara. Aceasta însemna încălcarea neutralităţii stricte a SUA şi puteau ajunge la închisoare sau să-şi piardă cetăţenia, dar Ralph spusese:

– Trebuie să mergem, Vicky. Vom ajunge oricum acolo când Statele Unite vor fi târâte în război, dar acesta nu va dura pentru totdeauna şi atunci mă voi întoarce la tine.

Atunci mă voi întoarce la tine. Aceasta era promisiunea de care se agăţa, primul gând cu care se trezea dimineaţa, ultimul atunci când adormea.

– Corespondenţa dumneavoastră, domnişoară Grayson!

Funcţionarul de la subsolul clădirii G.P. Putnam şovăi o clipă în uşă înainte să intre şi să lase pachetul cu corespondenţa şi ziarele franceze pe biroul ei.

– Este ceva deasupra care pare mai important decât poşta obişnuită.

Victoria văzu Washington, D.C., la adresa expeditorului, şi un sentiment de panică o făcu să deschidă plicul. O, Doamne! Nu cumva scrisoarea din interior era ceva legat de Ralph sau de Lawrence?

Dragă domnişoară Grayson,

Cunoştinţele dv. de franceză şi faptul că vorbiţi fluent această limbă, precum şi calităţile de floretistă au atras atenţia oficiului nostru. Aţi fi

interesată să discutăm cum aţi putea să vă utilizaţi cunoştinţele şi calificările într-un mod crucial pentru a apăra Statele Unite împotriva duşmanilor săi? Din păcate, din motive ţinând de securitatea naţională, nu vă pot spune mai mult pe această cale în legătură cu ajutorul de care avem nevoie de la dv. Dacă vă interesează să aflaţi mai multe despre solicitarea oficiului nostru, vă rog să telefonaţi la numărul de mai jos la orice oră din zi sau din noapte.

Al dv. cu speranţă,

Col. William J. Donovan,

Directorul Oficiului pentru Servicii Strategice

Victoria expiră cu un sentiment de stinghereală ciudată. Ce să facă cu asta? Scrisoarea avea un aspect destul de oficial şi fireşte că auzise de Sălbaticul Bill Donovan, eroul din Primul Război Mondial, dar cum auzise oficiul lui de ea? Semnăturile colonelului Donovan şi ale adjunctului acestuia, Alistair Renault, păreau autentice, dar nu era cumva o păcăleală?

Se uită neliniştită la ceas. Era aproape ora cinci, iar Ralph ar fi trebuit să telefoneze de mult. Dar dacă nu-i telefona înainte ca ea să plece spre Plaza? O avertizase că nu este sigur când aterizează avionul. Un zbor întârziat sau condiţiile atmosferice puteau să modifice ora aterizării, dar îşi spuse că nu contează. Va rămâne la birou până când se deconectează centrala telefonică, încă o jumătate de oră după ora închiderii. După aceea, Ralph va şti că trebuie să sune la ea, la apartament.

Victoria decise să acopere toate posibilităţile şi telefonă la numerele de serviciu ale colegelor ei de apartament, ca să le informeze asupra situaţiei şi să le pună la curent cu planul ei de salvare. Voia să fie sigură că Ralph va înţelege că trebuie să se prezinte ca fratele ei, Lawrence, când se va întâlni cu Beaumont Fournier. Victoria îi dădu instrucţiuni similare operatoarei de la centrala telefonică, care se simţi foarte emoţionată să participe la această stratagemă. Victoria urmărea neliniştită cum treceau minutele unul după altul până când nu mai avu încotro, aruncă o ultimă privire în oglinjoara de la pudrieră şi ieşi

în lumina palidă de mai ca să oprească un taxi.

Capitolul 12

Victoria văzu că Beaumont Fournier alesese o masă unde era sigur că ea îl va vedea în mulţimea de oameni care veneau la cocteiluri după serviciu sau, mai degrabă invers, că el nu va rata intrarea ei. Puteai spune foarte mult după felul în care cineva îşi făcea intrarea într-un loc necunoscut. Postura, pauza făcută pentru orientare, scrutarea încăperii cu privirea spuneau mult mai mult despre o persoană înainte să deschidă gura ca să confirme sau să infirme impresia. Înaintă amuzată spre el. Alesese locul perfect în conul de lumină al candelabrului, pentru ca Ralph s-o vadă şi să vină spre ea. Întinse mâna:

– Domnule Fournier, spuse Victoria.

– Te rog, Beaumont. Şi pot să-ţi spun Victoria? Este un nume atât de… atât de regal. Ţi se potriveşte foarte bine, spuse el în franceză şi se înclină deasupra mâinii ei, atingând-o uşor cu buzele.

– Voi fi încântată să-mi spui Victoria.

– Şi eu am fost încântat când am aflat că traducătoarea lucrării lui Robert Desnos Deuil pour Deuil va primi spre traducere şi romanul meu, spuse Beaumont, trăgându-i scaunul să se aşeze. Acurateţea este esenţială pentru a evita înţelegerea greşită a originalului, păcat de care nu am auzit că te-ai făcut vreodată vinovată.

– Sunt surprinsă să aud că numele meu este menţionat în cercul dumitale, domnule, spuse Victoria.

– Am onoarea să spun că Robert se numără printre prietenii mei. A fost foarte încântat de calitatea lucrării dumitale.

– Mă bucur să aud asta. Domnul Desnos este bine?

Victoria îl cunoscuse şi prin intermediul corespondenţei, în timp ce tradusese poemul lui Doliu pentru doliu, şi îi plăcuse poetul francez suprarealist în vârstă de patruzeci de ani, dar era îngrijorată în

privinţa lui. Dincolo de Atlantic ajunseseră ştiri că scria negativ despre regimul de la Vichy, guvernul pro-Axă instalat în Zona Liberă a Franţei ocupate de nazişti şi că opiniile lui nu erau primite cu căldură.

– Deocamdată. Regret să spun că Robert este puţin prea sincer în opiniile referitoare la situaţia politică actuală şi asta nu este spre binele lui. În momentul de faţă în Franţa nu este recomandabil pentru scriitorii de renume să se implice prea mult în problemele zilei. Francezul făcu un gest de tăiere a gâtului. Poţi să-ţi pierzi capul.

– Eşti îngrijorat pentru propriul cap? întrebă Victoria, presupunând că scriitorul îşi luase toate măsurile de prevedere pentru ca frumosul lui cap să rămână pe umeri.

Nu era prima dată când citea despre el că lumea se întreba dacă nu este colaboraţionist nazist. Vedea că este preocupat de întrebarea ei, gândindu-se cum să răspundă mai bine, fără să rişte să-i piardă favorurile. Willard îi spusese că logodnicul şi fratele ei sunt piloţi în RAF. Pe chipul lui se citi uşurarea când chelnerul se apropie de ei cu vinurile.

– Mă străduiesc să nu mă implic în politică, răspunse Beaumont neglijent, înainte să comande somelierului o şampanie specială.

Acesta se înclină şi plecă, iar scriitorul zâmbi peste masă spre Victoria şi îi explică:

– Am comandat o sticlă din nordul Franţei, unde gustul distinct şi puritatea vinului se datorează solului calcaros şi condiţiilor de climă continentală. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Victoria aruncă o privire la ceas.

– Numai dacă aş avea timp să mă delectez cu el. Fratele meu trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Sunt sigură că Willard te-a prevenit.

– Da. Tocmai de aceea…

Îşi duse vârfurile degetelor la buze şi aruncă un sărut în aer.

– Să profităm de soare cât mai străluceşte, aşa cum spun oamenii cu

multă imaginaţie din ţara dumitale.

– Chiar aşa se spune, încuviinţă Victoria şi trecu la un subiect mai puţin periculos pentru temperamentul ei şi tema preferată a scriitorului – el însuşi.

Aşa cum se aştepta, francezul îşi exercita farmecele cu o aparentă modestie. Americanii erau întotdeauna impresionaţi de modestia oamenilor renumiţi, aşa se exprimase scriitorul într-un interviu. Modestia oferea un contrast incitant cu aşteptările. Scriitorul flutură din mână, dând la o parte laudele ei obligatorii pentru romanul lui, recenziile laudative, premiile primite şi contractul cu cinematografia ca pe ceva stânjenitor: „Le-am spus că nu contează dacă rolul principal este jucat de Claudette Colbert sau de Marlene Dietrich“.

Victoria urmărea cu privirea un porumbel solitar, cu aripile de un cenuşiu nedefinit, care se aşezase pe marginea vestitei fântâni Pulitzer de pe Fifth Avenue. Simţi un val de emoţie. Ralph ar fi trebuit să aterizeze până acum.

Probabil că strălucirea interioară îi apăruse şi pe chip. Presupunând că aceasta era pentru el, Beaumont se aplecă în faţă şi îşi puse mâna caldă peste a ei.

– Am citit multe traduceri de ale dumitale în engleză din literatura franceză, Victoria, şi ştiu că eşti o profesionistă excelentă, spuse el. De aceea trebuie să mă ierţi că am complotat ca să te ademenesc aici. Ştiu că eşti logodită, dar nu puteam să ratez ocazia de a mă bucura puţin de compania unei femei frumoase, în timpul vizitei mele în America, probabil ultima pentru mai multă vreme.

Victoria parcă vedea cum o femeie se poate lăsa dusă de val dacă nu cunoaşte dosarul bogat de cuceritor afemeiat al scriitorului. O picătură sau două de sinceritate picurate exact la momentul potrivit erau ca frişca pe o prăjitură. Adăugau puţină profunzime şi autenticitate unui farmec altfel fals.

– Te iert, dacă mă vei ierta şi dumneata că voi fugi imediat în clipa în care va apărea fratele meu, spuse ea.

Beaumont oftă şi îşi trase mâna:

– Trebuie să-mi aminteşti tot timpul de asta?

Sosi şampania.

– Hai să vorbim despre carte, spuse Victoria.

O oră se târî şi trecu încet. Porumbelul de pe marginea fântânii zburase. Conversaţia era la fel de epuizată ca şi sticla de Bollinger, Victoria se simţea cuprinsă din ce în ce mai mult de panică şi fu cât pe-aici să cadă de pe scaun când Beaumont spuse cu regret în voce, privind spre uşa turnantă:

– Cred că îl văd pe fratele dumitale. Înalt, chipeş, în uniforma Forţelor Aeriene Regale? Se văd trăsăturile de familie.

Trăsăturile de familie? îşi spuse Victoria. Ralph era brunet, nu blond ca ea; avea ochi căprui, nu verzi-cenuşii ca ai ei. Beaumont îşi împinse scaunul înapoi, cu o uşoară iritare în zâmbetul artificial. Victoria se întoarse încet în loc.

– Bună, surioară, spuse fratele ei Lawrence, cel cu părul blond şi ochi verzi-cenuşii.

Nu era nevoie să-l întrebe ce face aici. Trăsăturile adâncite de pe chipul tras al fratelui ei explicau de ce venise. Încăperea începu să se rotească într-un vârtej de mahon de culoare crem luminat de candelabru. Victoria îl lăsă pe Lawrence s-o ajute să se ridice în picioare. Beaumont Fournier, uluit, plutea într-un nor de fum de ţigară şi un vârtej de sporovăială de cocteil. Era un bărbat neobişnuit de înalt, observă Victoria, subţire ca un creion, de parcă s-ar fi hrănit numai cu trufe şi şampanie.

– O, pardon, mă scuzaţi, spuse el în engleză..., dar s-a întâmplat ceva? Pot să vă ajut?

– Am pierdut un prieten de familie pe cerurile de deasupra Franţei, spuse Lawrence. Suntem amândoi în stare de şoc. Dumneavoastră nu puteţi face nimic. Vă rugăm să ne scuzaţi. Trebuie s-o duc pe sora mea acasă.

– O, da, desigur, spuse francezul. Îmi pare foarte rău, dar, oh, domnişoară Grayson, Victoria – trebuie să întreb. Asta înseamnă că nu

veţi mai traduce romanul meu?

Victoria nu răspunse şi îl lăsă pe Lawrence s-o conducă spre ieşire.

Capitolul 13

Iulie 1942

Washington, D.C.

– Aşadar, consideri că echipa este gata pentru următoarea deplasare? îl întrebă colonelul Donovan pe adjunctul său, în timp ce bătea cu degetul în paharul cu sifon, cerând barmanului să-l umple din nou. Cei doi bărbaţi şedeau într-un colţ umbrit al unei taverne discrete din Washington, D.C., locul lor preferat de întâlnire în afara sediului OSS. Deasupra capetelor lor, un ventilator leneş din tavan reducea abia perceptibil căldura sufocantă din încăpere.

Amândoi erau abstinenţi convinşi. Bărbatul în costum maro privea posomorât aşteptând ca barmanul să le umple paharele şi să se întoarcă la tejgheaua lui şi abia după aceea răspunse:

– Orice pregătiri în plus din acest moment ar însemna numai un fel de cosmetizare inutilă, spuse el.

– Atunci ce s-a întâmplat, Alistair? Nu te-am văzut niciodată aşa ca acum. De regulă, abia aştepţi să porneşti în runda finală. De astă dată mi se pare că ai anumite reţineri.

– Un adevărat potop de reţineri, dar nici una legată de capacităţile echipei. Aceşti cinci copii sunt cei mai buni pe care i-am antrenat vreodată, cei mai inteligenţi, mai pricepuţi şi… cei mai drăguţi.

– Cei mai drăguţi? Şi de când drăgălăşenia este o calitate dezirabilă pentru un agent care urmează să fie trimis pe teren?

– Nu este. De fapt, este chiar cel mai puţin dorită.

Colonelul Donovan lăsă să cadă o felie de lămâie în pahar şi îl studie pe Alistair mai de aproape. Ştia ce îl neliniştise pe omul lui de încredere care era şi mâna lui dreaptă, dar aştepta să mărturisească el singur. Şeful spionilor extraordinari căzuse în capcana care îi făcuse pe mulţi membri duri din această profesie să renunţe la insignă. Alistair Renault se ataşase de tinerii săi spioni. Această fisură din armură ar fi putut fi dezastruoasă atât pentru el, cât şi pentru echipă şi pentru misiune.

– Atunci ce este? insistă Sălbaticul Bill.

Alistair, cunoscut pentru mişcările lui lente, fără grabă, desenă pe un şervet o formă alungită care se metamorfoză în trupul unei insecte, cu toracele mai mare decât abdomenul şi capul acoperit de cei doi ochi mari, rotunjiţi, cu aripile întinse orizontal de o parte şi de alta. O libelulă, îşi dădu seama şeful, numele de cod al echipei care urma să fie trimisă în dimineaţa următoare în Anglia pentru ultima rundă de instruire înainte de a fi trimisă în Franţa. Era cel mai disparat grup de spioni din istoria spionajului: un inginer constructor, un pescar cu undiţa la muscă, o scrimeră, un designer de modă şi un antrenor de atletism.

– Am un presentiment urât în legătură cu această misiune, spuse adjunctul.

– Ai un presentiment urât în legătură cu toate misiunile. Ce are aceasta atât de diferit?

Alistair îşi ridică privirea de la lucrarea mâzgălită de el spre şeful lui, care şedea îndepărtat de masă, cu picioarele încrucişate şi cu paharul în mână. Atitudinea nonşalantă a colonelului îl irita.

– Poate că am anumite dubii când este vorba să risc viaţa a cinci tineri pentru misiuni disperate. Nu sunt profesionişti, Bill. Nu au experienţă militară. Sunt nişte copii luaţi de pe stradă, mai isteţi şi mai curajoşi decât mulţi dintre cei care au făcut cursul intensiv de spionaj.

– Toate misiunile sunt disperate, îi aminti Bill Donovan. Nu ştim ce valoare va avea, dar nu avem încotro şi trebuie să trimitem agenţi s-o îndeplinească. Dar ce te îngrijorează în legătură cu acest grup? Ţi-ai

plasat copiii în cele mai sigure situaţii cu putinţă şi în acelaşi timp în poziţii perfecte pentru a ne furniza informaţii de mare valoare. Cred că ai alcătuit o echipă excelentă, Alistair. Dacă băieţii şi fetele tale aterizează cu bine în zona de recuperare şi nu se abat de la misiunile lor, nu ar trebui să fie în pericol.

Alistair scutură din cap. Nu exista nici un loc în siguranţă pe teritoriul Franţei ocupate de nazişti.

– Ai pus punctul pe i în privinţa îngrijorării mele, spuse Alistair. S-ar putea ca echipa să se abată de la misiune.

Colonelul Donovan observă că adjunctul lui slăbise încă şi mai mult în aceste două luni de instruire intensă cu echipa lui de cinci membri. Pielea lăsată a lui Alistair îi arăta că acesta trăia pe baza unei diete compuse din cafeină şi nicotină. Bolul cu alune de Virginia de pe masă, pasiunea lui Alistair, rămăsese neatins.

– Ce motive ai să gândeşti aşa? întrebă Donovan.

– Fiecare din ei are propriul motiv pentru a dori să ajungă în Franţa, motive dincolo de dorinţa de a-şi servi ţara şi asta ar putea să-i ucidă – sau mai rău – dacă nu au norocul să fie executaţi mai înainte.

– Dar acestea sunt motivele pentru care i-ai recrutat!

– Şi tocmai acestea ar putea să ricoşeze şi să ne muşte şi pe noi, şi pe ei.

– Au fost informaţi în legătură cu toate pericolele posibile? întrebă directorul OSS. Inclusiv cu ce li se poate întâmpla dacă sunt prinşi?

– Cunosc fiecare detaliu. Vor primi, fireşte, şi o pilulă L, pentru orice eventualitate.

Bill Donovan miji din ochi spre el.

– Ce altceva te mai frământă, în afară de faptul că vor trece dincolo de limitele misiunilor, Alistair?

Iritat, Alistair dădu pe gât al doilea pahar de sifon. Se şterse la gură cu dosul palmei şi spuse:

– Foarte bine, dacă ţii neapărat să-ţi spun, am să-ţi spun. Nu vreau să-i pierd pe copiii ăştia. Vreau să se întoarcă acasă şi să aibă o viaţă lungă.

– Cu alte cuvinte, de astă dată nu vrei să te simţi răspunzător pentru că ai trimis încă o echipă de tineri spre o moarte prematură şi posibil dureroasă. Deci nu este vorba de ei, este vorba despre tine.

Alistair scoase o ţigară din pachetul de Lucky Strike, care era totdeauna la îndemâna lui şi aprinse flacăra brichetei.

– Ar fi greu să trăiesc cu moartea acestor copii pe conştiinţă, Bill. Toţi sunt deosebiţi. Vreau să spun, cu adevărat foarte, foarte deosebiţi.

– Oricine îşi riscă de bunăvoie viaţa pentru ţara sa este cu adevărat, foarte, foarte deosebit, iar această atitudine poate să vă ducă, pe tine şi pe copiii tăi, la moarte, spuse Sălbaticul Bill. Poate că ar trebui să te retrag din această misiune.

– Mă retragi pe naiba! Eu sunt căpitanul corabiei. Dacă aceşti copii au vreo şansă să se întoarcă, şansa aceea sunt eu, şi ştii şi tu asta foarte bine.

Bill Donovan încuviinţă din cap fără chef şi îşi scoase ochelarii.

– Trebuie să plec, spuse el şi îşi descrucişă picioarele. Mă întâlnesc cu preşedintele într-o oră. Slavă Domnului că în Camera Ovală merge aerul condiţionat. Mănâncă nişte alune, Alistair. Parcă eşti gata să explodezi. Şi nu te mai frământa. Ce-i făcut e bun făcut. Lasă restul în seama Providenţei. Am să vin să te conduc la aeroport mâine-dimineaţă. La ce oră?

– La patru.

– Pe curând! spuse directorul şi îl bătu pe umăr de Alistair la plecare. Mai lasă ţigările şi cafeaua şi încearcă să dormi, prietene.

„De parcă aş putea“, îşi zise Alistair. Trase din ţigară şi îşi privi schiţa prin fumul expirat. Brad Hudson fusese cel care propusese ca nume de cod pentru echipă „Libelula“. Le spusese că urmărise adesea cum bibanii săreau din apă ca să prindă o libelulă care plana deasupra apei, dar nu reuşeau decât s-o alunge şi nu puteau s-o transforme în

cină.

– Sunt aproape imposibil de prins şi nu au nici un punct mort, nici un spaţiu neacoperit de vedere, le explicase. Ochii lor se răsucesc în cap ca o cască de fotbal şi au o vedere de 360°. Prădătorii pot ataca cele mai mult insecte de dedesubt şi din spate. Acestea sunt zonele lor vulnerabile. Libelulele nu au aşa ceva.

– Poate că aşa este, dar libelulele sunt mari, se văd cu uşurinţă, îl contrazisese Alistair. E suficient să ai un binoclu.

Fiul Joannei Bukowski Hudson se întorsese spre Alistair cu zâmbetul tatălui său pe faţă:

– Se văd uşor, dar sunt greu de prins. Sunt adevăraţi artişti înnăscuţi ai evadării.

Aşa că denumirea câştigase la vot. Alistair trebuia să admită că se potriveşte grupului. Băieţii erau puternici, fetele iuţi ca săgeata, toţi cinci păreau neobosiţi şi fără teamă. Libelulele nu-şi urmăreau prada prin aer până când o prindeau şi o mâncau. În schimb, calculau locaţia insectei, direcţia şi viteza şi apoi rămâneau în aşteptare, până când traiectoria de zbor o ducea direct în gura lor. Această strategie era exact schema pe care urma s-o aplice echipa în executarea misiunilor. Vor fi inseraţi direct în câmpul vizual al inamicului, fără ca ţinta să conştientizeze prezenţa lor sau obiectivul misiunii. Alistair lucrase la această schemă din ziua în care Germania ocupase Franţa şi îşi dăduse seama că este numai o chestiune de timp până când America va fi antrenată în război. Cât timp frontierele rămăseseră încă deschise, vizitase Oraşul Luminilor şi înfiinţase o reţea de parizieni dispuşi să se opună naziştilor, apoi se întorsese să caute candidaţii ideali pentru operaţiunile pe care le avea în vedere. Ultimele rapoarte arătau că reţeaua lui era în mod miraculos încă funcţională, dar ce şanse avea să o poată contacta, dată fiind colaborarea pe scară largă a colaboraţioniştilor trădători cu Germania? Dacă erau trădaţi, tinerii agenţi puteau fi prinşi în plasă. La vremea respectivă, Alistair nu subliniase una din caracteristicile libelulei pe care Brad nu o menţionase: într-un moment critic, dacă erau suficient de flămânde, libelulele îşi mâncau semenii. Şi cine putea să le învinovăţească? Dacă una dintre libelulele lui avea să fie prinsă, nu era rezonabil să presupună că va ceda în timpul torturii şi îi va da în vileag pe ceilalţi,

şi cine ar fi putut să o condamne? Ideal ar fi fost ca membrii echipei să fi fost instruiţi separat, să nu dea niciodată ochii unul cu altul, dar nu fusese timp, nici instructori suficienţi şi nici facilităţi pentru instruire individuală. De fapt, denumirea de „echipă“ era greşită pentru acest grup, deoarece fiecare membru avea altă misiune şi se duceau în Franţa ca o unitate, dar aveau să opereze singuri cu un punct central de contact – operatorul radio şi numai acela îi raporta lui.

Pentru a proteja membrii grupului unul de altul, Alistair avusese grijă ca regula numărul unu din tabăra de instrucţie a OSS să fie respectată cu stricteţe. Încălcarea ei însemna concedierea imediată. Candidaţii nu aveau voie să-şi dezvăluie unul altuia numele şi nici un fel de amănunte din viaţa personală. În măsura în care accentul nu-i dădea de gol, membrii echipei nu aveau voie nici măcar să ştie din ce parte a ţării vin colegii lor. La început, în loc de nume, fiecare membru primise o literă din alfabet, în cazul Libelulei erau aşadar A, B, C, D, şi E, o manieră rece de adresare, destinată să descurajeze orice intimitate.

Dar strategia aceasta nu funcţionase. Alistair era uimit în fiecare zi de modul în care cinci străini care nu ştiau absolut nimic unul despre altul se adaptaseră atât de repede unul cu altul şi formaseră o unitate coerentă, aproape ca o haită şi nu exista nici un lup singuratic printre ei. Observase apropierea prietenească dintre ei la masă, în sala de curs, în timpul şedinţelor dure de antrenament, în rarele momente de relaxare.

Investigaţiile efectuate acasă nu scoseseră la iveală nici o iubire, iar Alistair se temea să situaţia actuală prezenta un teren fertil pentru înfiripare a unei poveşti romantice, ceea ce nu este niciodată ceva bun. Toţi erau necăsătoriţi, deosebit de atrăgători, puteau să se îndrăgostească oricând. Dacă nu le-ar fi cunoscut biografiile, Alistair s-ar fi întrebat de ce sunt încă fără nici un fel de obligaţii şi uimitor de liberi. Brad Hudson fusese prea ocupat cu munca şi cu grija pentru familie ca să se încurce cu o fată şi oricum nu şi-ar fi putut permite asta nici financiar. Bridgette Loring era prea absorbită de carieră ca să se implice într-o relaţie serioasă, iar Sam Barton îi mărturisise că se despărţise în mod neplăcut de iubita lui imediat după ce împlinise douăzeci şi doi de ani. Alistair bănuia în mod corect că asta se întâmplase chiar înainte să se întâlnească cu el la cafenea.

– Fetele! Cine are nevoie de ele când este război? declarase el.

Victoria Grayson resimţea pierderea pilotului şi Christoph Brandt suferea pentru că fusese respins de fata din Texas cu care sperase să se căsătorească, şi nici unul dintre ei nu căuta alinare în braţele altcuiva.

Alistair se temuse ca fetele să nu fie geloase una pe alta şi băieţii să nu se încaiere într-o competiţie pentru a le câştiga atenţia, dar nu se întâmplase nici una, nici alta. Pur şi simplu nu se declanşase nici un fel de atracţie de acest fel între ei. Deveniseră prieteni în modul cel mai autentic, pentru că se cunoscuseră eliberaţi de nume, familii, ocupaţii, trecut, nivel de educaţie şi realizări personale. Lipsit de ornamente, eşti ceea ce eşti şi primeşti ceea ce vezi. Membrii echipei Libelula se prezentaseră complet dezgoliţi şi le plăcuse ceea ce văzuseră şi asta era tot. Nu era nevoie de nici un fel de altă analiză în plus.

În calitatea lui de ofiţer al cazului, Alistair nu putea fi mai încântat. Alcătuise echipa perfectă pentru misiune. Dar nu se aşteptase să regrete că reuşise. Ridică mâna să mai comande un sifon şi se duse înapoi cu gândurile la felul cum începuse totul, atunci când luase naştere echipa Libelula. Fusese în dimineaţa când candidaţii la angajarea în OSS luaseră autobuzul spre Staţiunea S.

Capitolul 14

Victoria Grayson fusese prima care se urcase şi îşi alesese un loc. Era în iunie 1942. Alistair stătea pe bancheta din spate a vehiculului, de unde putea observa comportamentul noilor recruţi. Se îndreptau spre un domeniu nu departe de Washington, cunoscut sub numele de Staţiunea S. Conacul de ţară şi terenul aferent fuseseră rechiziţionate pentru a fi utilizate ca spațiu de cazare pentru candidaţi pe timpul evaluării lor din punctul de vedere al rezistenţei psihologice pentru a putea lucra ca agenţi sub acoperire în teritoriul inamic. Alistair bănuia că jumătate din membrii grupului din această dimineaţă se vor întoarce la sediul OSS la sfârşitul săptămânii, căci nu vor face faţă primei etape a procesului de selecţie. Dar Alistair era sigur că cei cinci pe care intenţiona să stea cu ochii în mod special nu vor fi în acel autobuz. Şi mai ales, nu Victoria Grayson.

Deşi avea un carneţel negru plin cu amănunte care îi treziseră interesul pentru ea, Alistair o văzuse pentru prima dată în sala de sport de la Colegiul William and Mary, când fusese la primul şi sigurul duel de scrimă la care asistase vreodată şi o urmărise evoluând pe planşă. Era în 20 mai 1940 şi nu era vorba de o competiţie, ci numai de un asalt de rămas-bun, o ocazie pentru studenţi şi cadrele didactice să admire pentru ultima dată uimitoarea dibăcie şi jocul de picioare ale vedetei lor de scrimă.

– Ştii, ar fi câştigat medalia de aur la floretă la Olimpiadă, dacă nu ar fi fost anulată din cauza acestui război stupid, spusese un student colegului său, în timp ce se îngrămădeau la picioarele lui Alistair ca să se aşeze pe ultimele locuri de lângă interval.

Mormăiră o scuză fără să se uite la el, apoi nu-l mai băgară în seamă.

Alistair era mândru să afirme că poate trece la fel de neobservat ca un porumbel de pe acoperiş, iar în domeniul lui de activitate invizibilitatea era un avantaj.

Alistair se simţea ca într-un labirint al ignoranţei în timp ce încerca să

urmărească răsucirile, fentele, voltele, ripostele, asalturile, împungerile, degajamentele, parările şi atacurile explozive ale jocului. Privindu-le pe cele două tinere concurente, era uluit de expertiza necesară şi era sigur că băieţii din public avuseseră dreptate – Victoria şi-ar fi câştigat un renume pe podiumul de premiere de la Jocurile Olimpice. Ştia doar că se marcau puncte atunci când se atingea pieptul adversarului cu vârful floretei care era îmbrăcat într-o substanţă neagră: acesta lăsa un punct negru care însemna „lovit“. La sfârşitul meciului, „jacheta“ ajustată a Victoriei Grayson avea patru puncte negre, iar cea a adversarei cinci. Câştigase asaltul. Aplauzele se înteţiră atunci când cele două adversare se înclinară una în faţa celeilalte şi, cu masca sub braţ, cu faţa strălucind de transpiraţie, Victoria se întoarse şi ridică floreta spre publicul care îşi sacrificase dimineaţa de sâmbătă ca să omagieze o campioană a colegiului.

Ochii ei cenuşii-verzui se fixară asupra lui Alistair dintre toţi cei prezenţi şi acesta simţi cum un fior îi străbătea pielea. Era ca şi când l-ar fi auzit strigând-o pe nume. Privirea ei trecu mai departe, dar Alistair simţea nevoia trădătoare să arunce cât colo carneţelul negru şi să uite că o văzuse vreodată. Când te gândeşti că toată această frumuseţe, această vigoare şi această statură ar putea fi distruse… Alungă gândul din minte, se ridică şi se strecură prin vălmăşagul de spectatori care se înghesuiau jos să o felicite pe fată; se întreba dacă îşi va aduce aminte de el când drumurile li se vor intersecta din nou. De pe locul său din fundul autobuzului care mergea la Staţiunea S. în acea dimineaţă de iunie a plecării candidaţilor spre infern, Alistair îi urmărea din priviri pe ceilalţi treisprezece candidaţi în timp ce urcau; nici unul nu vorbea, de teamă să nu încalce regula şi să fie exclus din program. Odată ajunşi la conac, aveau să primească nume de lucru cu ajutorul cărora să comunice. Alistair observase că tinerii candidaţi se împrăştiaseră fără nici o intenţie de a se aşeza undeva anume, dar pescarul, antrenorul de atletism şi inginerul constructor aleseseră să stea împreună. Când deasupra balustradei scării apăru capul blond al lui Bridgette Loring, nu mai rămăseseră decât două locuri. Unul era lângă Victoria Grayson. Celălalt era lângă o tânără ca un şoricel, cu părul lins şi cu ochelari ca nişte ochi de bufniţă, purtaţi jos, pe vârful nasului. Alistair remarcase că toţi evitaseră locul de lângă scrimeră. Toţi ceilalţi păruseră intimidaţi de frumuseţea ei glacială şi de atitudinea de patriciană, dar nu şi Bridgette Loring. Fără o secundă de şovăială, Bridgette luase loc lângă Victoria, zâmbise şi spusese:

– Bună!

Capitolul 15

Într-adevăr, Bridgette Loring nu era deloc timidă. Alistair, care încă mai lenevea, sorbind al treilea pahar de sifon sub vârtejul ventilatorului din tavan, clătină din cap. Era cea mai uimitoare dintre cei cinci, pentru simplul motiv că nimeni nu se aştepta la o asemenea forţă fizică şi cutezanţă din partea unei tinere de 1,50 înălţime, blondă, cu ochi blânzi, delicată, care nu părea mai periculoasă decât o mănuşă de dantelă. Alistair îşi imagina că îşi petrecuse mai toată viaţa încercând să se afirme şi să învingă prejudecăţile celor din jurul ei, bazate pe statura şi înfăţişarea ei delicată. Rezultatele ei şcolare îi confirmau presupunerile. Printre alte numeroase realizări, fusese şefă de promoţie în clasa ei, câştigase titlul de campioană a statului Michigan la turneul de şah pentru juniori, câştigase cununa la concursul de dezbateri al liceelor, fusese aleasă şefa clasei în fiecare an la liceu şi fusese căpitanul echipei de softball a şcolii, în care jucase ca stoper între baza a doua şi a treia. Antrenorul ei remarcase că fusese poreclită „Bâta“, ceea ce îi displăcea, pentru că „îi diminua feminitatea“. Fusese crescută de bunica ei, croitoreasă foarte căutată, decedată recent, franţuzoaică, emigrantă din Franţa. Angélique Duvalier trăise toată viaţa la Berlin şi prefera să vorbească în franceză şi în germană cu nepoata ei, nu în engleză. Alistair bănuia că femeia rămăsese cu o teamă de intruşi, după ce ea şi soţul ei fuseseră arestaţi la Berlin la începutul Marelui Război, când fuseseră acuzaţi că fac spionaj pentru guvernul francez. Soţul ei fusese executat, iar ea torturată, un calvar pe care nu-l mai uitase niciodată şi care o schilodise şi o lăsase cu o ură neîmpăcată împotriva oricărei organizaţii de poliţie. Mama lui Bridgette avea cincisprezece ani pe atunci. Rudele o scoseseră pe furiş din Germania şi o duseseră la Paris, unde rămăsese până după război, când Angélique fusese eliberată şi se întâlniseră acolo. Bridgette nu locuise niciodată în Franţa. Tatăl ei american o adusese pe mama ei la Maryland în 1920, anul în care se născuse Bridgette. Fusese o naştere dificilă şi mama lui Bridgette a murit în urma complicaţiilor, patru luni mai târziu. Tatăl ei trimisese după Angélique să vină ca să aibă grijă de copil, dar nu reuşise să o ierte niciodată pe fiica lui pentru moartea soţiei şi începuse să

călătorească foarte mult pentru compania la care lucra. Într-o călătorie de afaceri de acest fel din 1924 se aflase printre cei treizeci de pasageri care îşi pierduseră viaţa când un tren căzuse de pe un pod avariat de o alunecare de teren din apropiere de Glenrock, Wyoming. Bridgette primise prin testament un mic fond fiduciar şi o casă modestă în Traverse City, Michigan. La unul din interviurile de la Staţiunea S., Bridgette a fost întrebată dacă îşi amintea de tatăl ei, şi psihologul notase în raportul de evaluare că „o umbră trecuse pe chipul ei. Amintirea lui era dureroasă pentru ea. Candidata ar putea avea o neîncredere înnăscută în bărbaţi“.

În timpul celor cinci zile petrecute împreună la Staţiunea S., Alistair observase că se simţeau atraşi unul de altul cu o forţă magnetică, simţeau că au o anumită afinitate, fără să le treacă măcar prin minte că există un plan de a fi reuniţi într-o echipă pentru strângerea de informaţii. Oameni plămădiţi din acelaşi aluat, fără îndoială, inteligenţi, stabili emoţional, cu gândire pozitivă, încrezători, de departe cei mai buni. Nu fusese o surpriză când trecuseră toate fazele testărilor aproape fără nici un comentariu negativ din partea comisiei de evaluare a candidaţilor.

Şi dintre toţi, tocmai micuţa Bridgette, la care te-ai fi aşteptat cel mai puţin, obţinuse punctajul cel mai mare la toate testările şi mai ales la comportamentul sub stres, la segmentul supravieţuieşte-sau-cedează din cadrul procesului eliminatoriu. Această parte a programului simula un interogatoriu la Gestapo, o testare pentru a evalua capacitatea candidatului de a suporta o tensiune emoţională şi intelectuală severă. Cu un aplomb uimitor, şezând pe un scaun cu mâinile legate timp de câteva ore într-o încăpere fără aer, sub o lumină orbitoare, inventase o poveste plauzibilă, cu care răspunsese cererii anchetatorilor de a explica ce făcea scotocind printre documentele secrete într-o clădire guvernamentală în mijlocul nopţii.

– Am vrut să vă dovedesc că aveţi un sistem de securitate de doi bani, că sunteţi neglijenţi în securizarea materialelor secrete şi că mijloacele de blocare a intrării în clădiri nu l-ar împiedica nici pe un orb să intre, îi uluise fata cu răspunsul ei oferit pe un ton muşcător.

– Ce vrei să spui? Cum ai pătruns în clădire?

– M-am căţărat pur şi simplu pe toboganul pentru cărbune.

Tot Bridgette fusese cea care probabil că salvase echipa Libelula de la călătoria înapoi cu autobuzul la Washington la sfârşitul programului de evaluare. Cei care mai rămăseseră în program urmau să fie răsplătiţi cu o petrecere de absolvire. Candidaţii trebuiau să se relaxeze, fetele să-şi desfacă părul, să se distreze, să se îmbete dacă vor. Meritau. Dar se pare că Bridgette spusese grupului ei de prieteni:

– Am anumite bănuieli în legătură cu obiectivul acestei petreceri. Programul se termină abia la miezul nopţii. Cred că vor să ne cherchelim ca să lăsăm garda jos şi să dezvăluim poveştile de acoperire. Dacă facem aşa, suntem terminaţi.

Ceilalţi recunoscuseră că are dreptate. Erau cu toţii obosiţi, nedormiţi, neliniştiţi şi vulnerabili la binefacerile alcoolului, dar ţinuseră seama de avertismentul lui Bridgette şi numele lor nu fuseseră şterse de pe listă a doua zi de dimineaţă.

Următoarea fază de instruire avusese loc într-o zonă izolată şi împădurită, cunoscută sub denumirea de Tabăra X, unde candidaţii rămaşi învăţaseră cum să supravieţuiască în sălbăticie, îşi însuşiseră metodele de operare în spionaj, strângerea şi raportarea datelor; fuseseră instruiţi cum să transforme datele în coduri, să deschidă încuietori, să pătrundă în clădiri, să fure şi să fotografieze documente; şi fuseseră supuşi unor exerciţii fizice epuizante, care testau limitele rezistenţei fizice şi nervoase. La sfârşitul perioadei de şase săptămâni, Alistair se hotărâse asupra numelui câinelui alfa de care va depinde întreaga operaţiune din Paris – Bridgette Loring. Bridgette va deveni operatoarea lui radio.

Capitolul 16

Brad Hudson fusese ultimul cooptat sau, mai bine zis, ultimul care sărise de bunăvoie în barca Libelulei. Spre sfârşitul lui mai, toţi fuseseră recrutaţi, cu excepţia tânărului pescar pe care Alistair îl avea în vedere cu o oarecare reticenţă pentru a-şi completa reţeaua special aleasă. Sam Barton, zis Bucky, semnase formularul de cerere la cafeneaua Kelly din Oklahoma City chiar luni de dimineaţă, după ziua lui de naştere, când împlinise douăzeci şi doi de ani. Chris Brandt, botezat Christoph, din New Braunfels, Texas, îşi mâzgălise semnătura pe linia punctată la 24 de ore după ce sunase la Washington pentru un interviu. Victoria şi Bridgette îl contactaseră deja când Alistair pleca spre Meeker, Colorado şi se întorsese apoi uşurat pentru că dăduse greş în atingerea unui obiectiv pe care de la bun început nu dorea şi nu spera foarte mult să-l realizeze. Cedase ispitei de a o revedea pe Joanna, la care se adăuga şi plăcerea de a petrece un weekend la pescuit, ceea ce ar fi putut să alunge puţin stresul cronic din viaţa lui.

Constatase că Brad Hudson este o copie la indigo a tatălui său, iar Joanna la fel de atrăgătoare cum şi-o amintea. Cum de reuşea să rămânea femeia din amintirea lui, după viaţa dură pe care o dusese, asta îl depăşea. Trecuseră douăzeci şi trei de ani de când o văzuse ultima dată. Când dăduse pentru prima oară ochii cu ea, Joanna Bukowski purta o haină roasă şi stătea îngheţând de frig la coadă la o cantină populară din Koblenz, unde erau încartiruiţi el şi camaradul lui de arme, Thomas Hudson, în cadrul unei părţi a forţelor Aliaţilor care ocupaseră Germania la sfârşitul Primului Război Mondial. La coadă se iscă o încăierare care necesita intervenţia unei autorităţi militare pentru restabilirea ordinii. Un bărbat îi furase Joannei raţia de pâine şi supă şi fugise cu ele, lăsând-o fără gamelă pentru a lua altă porţie. Joanna se răsucise cu un strigăt de ajutor spre soldaţii americani care tocmai intrau, iar Alistair văzuse atâta disperare pe un chip atât de frumos, deşi era subnutrit, încât nu mai uitase niciodată acel moment.

– Daţi-ne voie să vă ajutăm, spusese el, iar Thomas, care îi întinsese deja braţul, adăugă:

– Da, daţi-ne voie să vă ajutăm, Fräulein. Alături este o cafenea şi vă putem oferi o mâncare caldă.

Îl luase pe Thomas de braţ şi în felul acesta Joanna Bukowski fusese răpită de lângă Alistair, care fusese cavalerul lor de onoare la nunta ce avusese loc în ianuarie 1919. Când prietenul lui se eliberase din armată, Thomas îşi adusese mireasa la Meeker, Colorado, zona de munţi şi râuri pe care o iubea. Alistair considerase că cel mai bine este să nu-i mai vadă.

Fusese fireşte şocată când îl văzuse, dar Alistair fusese răsplătit când îl recunoscuse după câteva secunde în care îl privise împietrită.

– Vocea ta, îi explicase Joanna, nu ţi-am uitat vocea niciodată.

Bineînţeles.

După şocul iniţial, Brad se retrăsese în fundal, curios şi întrebător. Voia să ştie povestea pe care o trăiseră împreună clientul şi tatăl lui. Alistair, la rândul lui, făcu evaluarea terenului dintr-o privire. Financiar vorbind, băiatul o ducea greu acasă. Nu putea fi luat pentru misiunea de la Paris, aşa că bărbatul în costum maro avea să se concentreze numai pe pescuit, cât timp va sta acolo şi va evita subiectul pe care îl avusese în minte, dar când Joanna îl întrebase dacă mai este în armată, fusese sincer şi răspunsese că da, era maior şi lucra la o agenţie civilă.

Ochii fiului ei priveau plini de îndoială şi suspiciune.

– Conduceţi un serviciu de curierat?

– Se poate spune şi aşa, în lipsa unei descrieri mai bune, răspunsese Alistair şi nu mai adăugase nimic.

Intenţiona să revină la Meeker când se întorcea din Franţa. Cine ştie? Poate că de astă dată Joanna accepta braţul lui, dar femeia îi mărturisise înainte să-şi ia rămas-bun.

– Mă recăsătoresc, Alistair. Brad încă nu ştie.

– Cu cine? întrebase el, văzându-şi speranţele năruindu-se încă o dată.

– Cu patronul lui Brad, proprietarul fabricii de cherestea unde lucrează el. A fost ceva rapid, dar ţin la el. E un om bun şi doreşte să aibă grijă de noi.

Aşadar, după ce, în timp ce aşteptau ca peştele să muşte, îl ascultase pe băiat exprimându-şi nemulţumirea că fusese scutit de armată, Alistair nu fusese surprins când Brad îi telefonase la scurt timp după ce se întorsese la Washington şi întrebase dacă mai este loc pentru el la OSS.

– Mama dumitale este de acord?

– Ştie că vreau să mă înrolez ca să-mi aduc partea mea de contribuţie. Ce altceva nu mai ştie nu poate să-i facă rău, spuse Brad.

O, ba da, tinere, poate, îşi spusese în gând Alistair, dar îi dăduse băiatului undă verde să vină la Washington.

Încercase cât mai mult să-l descurajeze, atât cât permitea caracterul confidenţial al misiunii. Nu dezvăluise nici un fel de amănunte despre activitatea OSS. Agenţia se putea descurca şi fără fiul Joannei Bukowski. Aceasta suferise destul. Dar Alistair nu reuşise să-l convingă să renunţe. Brad Hudson nu putea fi dat la o parte pentru că, aşa cum ghicise corect, Alistair dorea să-l protejeze pe fiul unei femei pe care încă o dorea. Băiatul avea auzul fin şi ochiul ager, descifrând ceea ce pentru alţii era insesizabil.

Acum el şi ceilalţi erau gata de plecare. Alistair alesese nume de acoperire franceze şi germane, pe care să le folosească în cadrul identităţilor lor false de la Paris. Vor folosi aceste nume de lucru la Paris, dar vor rămâne necunoscuţi unul pentru altul, chiar şi după ce misiunile lor se vor încheia.

Alistair îi informase, pe fiecare separat, despre numele lor de acoperire şi le ordonase să nu le divulge unul altuia. Secretul era cea mai bună protecţie a lor împotriva trădării. Procesul fusese foarte simplu. Alesese nume conspirative care începeau cu aceeaşi literă ca numele lor reale. Sam Burton devenea Stéphane Beaulieu. Brad Hudson era Barnard Wagner, iar Chris avea să răspundă la numele de Claus Bauer. Bridgette era Bernadette Dufor, iar Victoria – Véronique Colbert.

Dar aleseseră în grup şi se amuzaseră inventând nume de cod pentru munca în teren, semnale de apel pentru a se identifica în transmisiunile radio prin care urmau să comunice între ei din acest moment. Alistair îi îndrumase să evite denumiri care lăsau să se ghicească sexul persoanei, ocupaţia sau trăsăturile fizice – indiciu care i-ar fi putut sugera inamicului identitatea lor. Consultaseră un dicţionar şi căzuseră de acord să aleagă nume cu litera la care se deschidea dicţionarul Webster. Cartea se deschisese la L, aşa că Bridgette îşi alesese Labradorul, alegere foarte bună pentru o femeie echilibrată şi de nădejde ca ea. Degetul Victoriei se oprise la Broscăriţa, numele urât al unei plante de apă verzi fără flori, într-un contrast ridicol cu frumuseţea ei. Brad ajunsese la Melcul-de-Apă, o moluscă marină cu un picior musculos care se lipea strâns de stâncile spălate de valuri. Alistair considera că se potriveşte perfect cu tânărul pe care acum ajunsese să-l cunoască. Şi ceilalţi doi tineri aleseseră nume potrivite cu părerea pe care o avea Alistair despre ei. Sam alesese Steaua Polară, steaua după care se călăuzesc vasele pe mare, iar Chris, Nagâţul, pasăre cunoscută pentru zborul ei lent, bătăile neregulate din aripi şi strigătul strident, jeluitor. Lui Alistair îi veni să râdă auzind această alegere. Se întreba dacă Chris făcuse vreo legătură cu vocea sa, pe care o auzise atunci când îngâna un cântec la duşul taberei din Staţiunea S. sau cu propriul mers lent şi clătinat, atât de deosebit de graţia perfectă a felului în care alerga cu viteza fulgerului.

Alistair strivi ultima ţigară în scrumiera de pe masa din tavernă, alături de celelalte chiştoace. Dacă membrii grupului se ţineau strict de misiunea pentru care fuseseră instruiţi – adică să culeagă şi să raporteze informaţii – aveau toate şansele să supravieţuiască. În acest moment, contactele pe care le aranjase la Paris erau gata şi îi aşteptau să-i primească. Nici unul nu fusese descoperit. Sam Barton – Stéphane – va merge să lucreze la o firmă franceză de construcţii care făcea afaceri cu companiile preluate de nazişti. Bridgette – Bernadette – fusese angajată ca asistentă la madame Jeanne Boucher, croitoreasă la una din casele de modă din Paris, iar Victoria – Véronique – ca instructor de scrimă la vestita şcoală L'Ecole d'Escrime Français, ai cărei elevi erau ofiţeri din armata germană. Chris – Claus – primise un post de instructor de educaţie fizică la o şcoală pentru pregătirea fiilor funcţionarilor superiori ai guvernului de la Vichy şi ai naziştilor, iar Brad – Barnard – intra în graţiile unui general al Abwehr pasionat de pescuitul cu undiţa. Nici unul dintre ei nu avea să ştie ce misiune specială are până nu ajungea la Milton Hall, locaţie situată la 90 km

nord de Londra, un domeniu mare folosit ca sediu al spionajului de SOE, Serviciile Operative Speciale ale Marii Britanii, unde avea loc instrucţia finală.

Nu te mai frământa, Alistair! îi spunea întruna Bill Donovan, dar Alistair nu-şi putea înăbuşi o nelinişte provocată de faptul că fiecare dintre membrii echipei avea motive să pornească într-o misiune secretă proprie. Încă nu-şi dăduse seama care erau planurile lui Sam Barton şi al Victoriei Grayson, dar ale celorlalţi erau cât se poate de clare. Brad Hudson şi Bridgette Loring aveau socoteli de încheiat cu naziştii şi s-ar putea să nu fie mulţumiţi numai cu strângerea şi raportarea informaţiilor despre inamic. Chris Brandt, fiul unor germani care mai aveau încă rădăcini în vechea lor ţară, dorea să demonstreze că era la fel de american ca hotdogul şi coca-cola.

Din câte ştia Alistair, nici unul din membrii echipei nu ştia care fuseseră motivele celorlalţi pentru a se înrola voluntari. În afară de impresiile pe care şi le făcuseră în cele opt săptămâni de instrucţie împreună, nu ştiau nimic unul despre altul. Ceea ce nu ştiau despre istoricul colegilor lor de echipă, despre misiuni, ţinte, locaţiile de lucru şi numele de acoperire nu puteau dezvălui într-o cameră de tortură a Gestapoului sau a SS.

În tavernă se aprindeau luminile. Mulţimea începea să pătrundă. Era timpul să plece. Puse pachetul de Lucky Strike în buzunarul costumului maro, înghiţi ultimele picături de sifon, puse paharul pe şervet şi plecă înainte ca umezeala produsă de gheaţa care se topea să şteargă desenul în cerneală reprezentând o libelulă.

MISIUNILE

Capitolul 17

Septembrie 1942

Milton Hall, Anglia

Ordinele lor erau simple şi nu puteau să se abată de la ele. Erau spioni care adunau numai informaţii, continua să-i instruiască Alistair. Nu trebuiau să se angajeze în acţiuni de sabotaj, în rezistenţa armată sau paşnică, în politică sau propagandă. Urmau să-şi trăiască povestea de acoperire în tăcere, ca nişte umbre în strălucirea reflectoarelor care se vor îndrepta spre ei şi să raporteze informaţii omului în costum maro, care va sta de pază lângă aparatul lui de radio în calitatea sa de rezident-şef al Biroului pentru afaceri franceze din oraşul Berna, la cinci sute de kilometri dincolo de frontiera franceză. Nu vor avea arme. Vor avea asupra lor dispozitive de autoapărare produse în laboratoarele de cercetare ale OSS şi SOE, care vor fi purtate ca nişte obiecte de toate zilele, în mână, în buzunare, în poşete. Erau umbrele din mânerul cărora se scotea un stilet atunci când apăsai pe un buton discret, pixuri programate să explodeze după un anumit timp ca să înlesnească evadarea, pipe-pistol care trăgeau o salvă de gloanţe calibrul .22 prin ţeavă. Brichete, cutii de chibrituri, pudriere, rujuri, butoni, catarame de curea – toate acestea ascundeau aparate de fotografiat, hărţi, busole. Trebuiau să aibă pastilele L tot timpul la îndemână. Alistair spera – se ruga – că Gestapoul, SS şi Abwehr, care erau tot mai bine informate cu fiecare zi în privinţa dispozitivelor speciale folosite de sabotorii şi spionii Aliaţilor, nu aflaseră încă de aceste ultime invenţii.

După ce ajungeau la Paris, numai Bridgette putea stabili contactul cu el. În calitate de operator radio, rolul ei era esenţial pentru succesul

fiecărei misiuni. Alistair se gândea la ea ca la capul Libelulei, iar ceilalţi erau aripile. Mediul în care trăiau şi lucrau aripile îi punea sub privirile constante ale asociaţilor lor germani şi ale colaboraţioniştilor francezi suspecţi, astfel încât pentru ei era prea riscant să activeze radioul de tip B Mk 11 care intra într-o valiză.

Locuinţa lui Bridgette, situată la mansarda unei mănăstiri din secolul al XV-lea, oferea cea mai mare siguranţă, căci nu putea fi detectată, deoarece zidurile groase ale mănăstirii o protejau împotriva dubelor Gestapoului care patrulau pe străzi şi ar fi putut localiza rapid locul din care se transmite. Timpul petrecut în emisie era perioada cea mai periculoasă pentru un operator radio într-un teritoriu inamic, dar Alistair spera ca structura labirintică a Mănăstirii Surorilor Caritaţii să facă detectarea aproape imposibilă.

Dar acum se contura o problemă serioasă care îl neliniştea. Alistair o rezolvase parţial, cazându-i pe membrii grupului Libelula separat, dar aproape unul de altul. Urmau să locuiască în Cartierul Latin, situat pe malul stâng al Senei. Parisul era un oraş alcătuit din cartiere, numite în vechime cătune, iar acum arondismente, care formau cele douăzeci de districte administrative ale guvernului. Aceste districte erau ca nişte sate alcătuite din cartiere foarte apropiate. Locuitorii de aici puteau fi văzuţi adesea stând de vorbă, plimbându-se pe stradă, luau aceleaşi tramvaie, aşteptau la aceleaşi colţuri, frecventau aceleaşi cafenele şi pieţe fără să trezească suspiciuni. Pentru a transmite informaţiile lui Bridgette care să i le raporteze apoi la Berna, Alistair repartizase celorlalţi patru, cu mari rezerve, o cutie poştală comună, un loc secret unde să lase mesaje. Era o fantă pentru o cutie poştală din uşa unei case care fusese închiriată de OSS şi avea legătură cu zidul mănăstirii de alături.

Nu putuse evita existenţa unui singur punct de colectare. Dacă cutiile poştale ar fi fost împrăştiate prin Cartierul Latin, Bridgette ar fi fost limitată la o singură ridicare a poştei pe zi, între plecarea de la serviciu şi ora stingerii. Puteau să apară în mod inevitabil probleme în trafic, blocaje în circulaţie, condiţii de vreme nefavorabilă, mai ales iarna, sau întârzieri la serviciu, care ar fi împiedicat-o să-şi facă treaba la timp.

Alistair subliniase clar cât este de periculos să existe un singur punct de colectare pentru toată echipa. Dacă unul din membri era prins şi

făcut să vorbească, ceilalţi ar fi fost arestaţi în momentul în care depuneau informaţiile şi Bridgette când le strângea pe toate, dar cu verva lor obişnuită, toţi păruseră să înţeleagă raţionamentul lui şi faptul că avantajul unei locaţii comune depăşea riscurile implicate. Echipa nu ştia că dincolo de zidul mănăstirii era sediul operatorului lor radio. Bridgette trebuia să verifice pardoseala de sub fanta pentru scrisori dimineaţa înainte să plece la Casa Boucher şi seara după ce se întorcea la mănăstire.

Numai Bridgette avea cheie de la uşă. Casa era goală, cu excepţia câtorva baloturi de materiale textile, o maşină de cusut, manechine, o masă de croit şi mai multe scaune, un subterfugiu pentru a explica motivul vizitelor ei. Casa era pur şi simplu un atelier suplimentar al Casei Boucher, unde Bridgette, recent angajată ca designer de modă, mai desena câteodată ceva pentru clienţi în afara orelor de program. Bătătura de pe degetul arătător de la mâna dreaptă îi confirma spusele.

Alistair nu prevăzuse nici o modalitate de comunicare între cap şi aripi. O altă măsură de prevedere pentru a proteja identitatea lui Bridgette şi a celorlalţi era că ceilalţi nu aveau un contact direct cu ea. Dacă acoperirea ei era dată în vileag, rămâneau fără o legătură radio cu Berna şi fireşte că toată operaţiunea se va destrăma. Era absolut esenţial ca identitatea, adresa şi locul de muncă al Labradorului să fie păstrate secrete. Dar se puteau ivi diverse situaţii care să-i impună să ia legătura cu unul din membrii echipei.

Era o dilemă unică în experienţa lui profesională, şi Alistair îşi storsese creierii ca să găsească o soluţie, dar nu născocise nimic şi nu mai avea timp. Şi cum se apropia data când tinerii erau lăsaţi să-şi împlinească soarta, decise să expună problema în faţa minţilor lor agere.

Brad – Melcul-de-Apă – sugerase o locaţie centrală în care să lase semne cu creta, codificate. Crestatul în lemn dura prea mult timp şi francezii nu aveau voie să poarte cuţite la ei. Alistair respinsese imediat ideea, căci era ceva care sărea prea mult în ochi. O colecţie de cretă, semne pe un zid, pe trepte, pe copaci, pe stâlpi de telefon – erau elemente prea vizibile pentru patrulele naziste şi poliţia colaboraţionistă franceză, care stătea la pândă până apărea următorul agent. Şi mai era şi noul pericol ca un parizian să fie arestat de Gestapo dacă avea la el orice obiect folosit pentru marcaje, altceva

decât creioane sau stilouri în buzunar sau în poşetă, mai ales cretă. Descoperirea îl eticheta automat pe posesor drept membru al Rezistenţei.

Bridgette fusese cea care propusese ca soluţie o pictură murală. Membrii grupului ştiau deja că vor locui în Cartierul Latin din Paris, deşi Alistair îl informase pe fiecare în parte unde va locui şi le atrăsese atenţia foarte ferm că trebuie să păstreze secrete aceste adrese faţă de ceilalţi. Dar nu avea speranţe prea mari ca ordinele lui să fie respectate. Membrii grupului puteau să nimerească unul peste altul în momentul în care depuneau corespondenţa, sau să descopere locuinţa altuia prin simplul fapt că i-ar fi surprins pe colegii lor de echipă în momentul în care intrau sau ieşeau din casă.

– Explică-te, Labradorule, spuse Alistair.

– Cum ar putea germanii să obiecteze că cineva decorează un zid dărăpănat cu o operă de artă în timpul războiului? răspunse Bridgette. Dacă puteţi aranja cu mănăstirea, domnule maior, propun să pictez o frescă pe zidul exterior al curţii ca mijloc de comunicare codificată.

Li se arătase o fotografie a casei cu zidul curţii aferente şi mănăstirea din spatele ei.

– Adică să foloseşti o pictură murală în loc de cod de comunicare? spuse Alistair? Da! îşi spuse jubilând în sinea lui şi rosti cu voce tare: Asta se poate aranja!

– Mă gândesc la un peisaj acvatic inspirat de Nagâţ, spuse Bridgette zâmbind spre Chris. Uitaţi cum facem: am să încep să pictez o libelulă dând din aripi deasupra unui lac cu nuferi. După aceea adaug obiectele care reprezintă numele noastre conspirative. Patru dintre ele sunt elemente fireşti în acest peisaj. Labradorii recuperează vânatul căzut în apă. Broscăriţa este o plantă iubitoare de apă. Nagâţul este o pasăre care trăieşte în habitate acvatice, iar melcii-de-apă sunt moluşte care trebuie să-şi ţină trupul în apă ca să supravieţuiască.

– Şi Steaua Polară?

– Steaua Nordului veghează deasupra tuturor, spuse ea. Pot să vă las mesaje tuturor sub forma unei trăsături tipice pentru simbolul vostru, fără ca duşmanul să-şi dea seama că este vorba de un semn de cod.

– Cu alte cuvinte, codul tău va fi deghizat ca o parte dintr-o operă de artă, spuse Victoria.

– Aşa este, Broscăriţo! zâmbi Bridgette încântată că Victoria înţelesese.

Aceasta părea impresionată:

– Sună bine!

– Altfel spus, simbolurile noastre ne vor servi drept coduri individuale ca să ne lăsaţi mesaje, spuse Bucky.

– Corect, Stea Polară. Dacă observi un detaliu nou la steaua ta, vei şti că mesajul este de la mine şi ce înseamnă. Tot ce trebuie să facem noi ca grup este să inventăm semne de cod potrivite cu simbolurile şi să le memorăm semnificaţia.

– Ar putea funcţiona, spuse Bucky, căci vom locui cu toţii în acelaşi cartier şi ne putem plimba pe lângă zid în fiecare zi. Ca locuitori ai cartierului, interesul nostru va fi firesc.

– Sunt de acord cu Steaua Polară, dar nu i-au prins deja naziştii pe cei din Rezistenţa franceză care foloseau graffiti ca instrument de propagandă şi mijloc de a transmite mesaje codificate? întrebă Brad.

– Bună întrebare, Melcule-de-Apă, dar nu cred că vor lua o frescă drept aşa ceva, răspunse Bridgette. Vor crede că privesc la o încercare absolut nevinovată de a înveseli atmosfera din cartier. S-ar putea chiar să o salute ca pe o dovadă că nu sunt nişte monştri, aşa cum îi cunoaşte toată lumea.

– Credeam că germanii urăsc arta, spuse Victoria. În 1939 au ars vreo cinci mii de tablouri la Berlin.

Jefuirea unor opere de artă nepreţuite de către nazişti din muzeele germane şi distrugerea lor în masă era o altă grozăvie ordonată de Hitler, care ajunsese în paginile ziarelor din America.

– Tablourile acelea reprezentau arta modernă, Broscăriţo, îi explică Bridgette. Fresca mea nu va avea nici o trăsătură de penel expresionistă. Germanii ar putea să contribuie şi ei şi, din câte îi cunosc eu pe francezii cu simţ artistic, vor face şi ei la fel, deoarece

tabloul va fi privit ca o expoziţie publică. Nu este un plan perfect, dar cel puţin îmi oferă o cale de a stabili contacte cu speranţe rezonabile că va funcţiona. Şi aşa cum a arătat Steaua Polară, cu toţii avem un motiv să ne manifestăm un interes firesc pentru frescă.

– Dar dacă golanii străzii – vandalii – o atacă tocmai pentru că este atât de deosebită? întrebă Bucky.

– Se poate întâmpla, ridică Bridgette din umeri, dar în mod sigur nu în plină zi cu patrule germane peste tot, nici după ora stingerii. Mă aştept la contribuţii din partea străzii. Pot pune pariu că alţi artişti nu vor rezista şi vor adăuga şi ei câte o trăsătură de penel şi fără îndoială că şi copiii vor mai contribui cu creioane colorate, dar aceasta nu va strica mesajele pe care le voi avea pentru voi, dacă ştiţi unde să vă uitaţi.

Bucky încuviinţă dând satisfăcut din cap.

Alistair se relaxase şi îi lăsase pe tineri să întoarcă planul pe toate părţile, căutând lacune şi blocaje, dar fără să intervină. Membrii echipei ghiciseră probabil că Bridgette era artistă şi lucra într-un post în care era nevoie de talentul ei. Logica le spunea, de asemenea, că acea curte va fi aproape de locuinţa ei, pentru a avea acces uşor şi rapid la el. Era un plan excelent, dacă avea să funcţioneze.

– O rază de lumină într-un oraş cufundat în întuneric. Îmi place, spuse el.

Victoria ridică mâna în sus.

– Păi dacă supunem la vot, Broscăriţa votează pentru frescă. Nu văd nici un motiv de ce nu am adopta acest plan şi îmi place ideea să facem ceva chiar sub nasul nemţilor.

Bucky ridică şi el mâna cu palma în sus, ca şi când ar fi depus un jurământ:

– Şi eu, Stea Polară, votez tot în favoarea lui. Bravo, Labradorule!

Brad ridică în sus degetul mare de la mâna dreaptă.

– Contaţi şi pe Melcul-de-Apă.

– La fel şi pe Nagâţ.

Pe perete apăru o copie a tabloului pe care îl avea în minte Bridgette şi, în următoarele zile, grupul memoră şi elaboră un limbaj secret alcătuit din trăsături comune ale peisajului acvatic. Umbre, linii verticale şi oblice, cercuri, tuşe de lumină şi de culoare – toate dobândeau o semnificaţie. Unele semne avertizau, anunţau, informau, confirmau. Nu se puteau anticipa sau rezolva toate situaţiile de urgenţă care ar fi putut să se ivească. Echipa se concentra numai pe cele care puteau să apară foarte probabil. De exemplu, un membru ar putea avea nevoie să vorbească cu Bridgette personal – dar dacă fanta pentru scrisori era compromisă? Persoana trebuia să tragă o linie în diagonală peste simbolul său. Era o chemare urgentă să se întâlnească cu Bridgette la magazinul cu ceai şi cărţi la ora patru în ziua când apărea semnul. Şi prin acelaşi semn, o linie în diagonală peste libelula din centrul tabloului – simbolul lui Bridgette – cerea convocarea întregului grup.

Brad puse o întrebare: Cum va anunţa Labradorul echipa că fusese descoperit?

Bridgette strânse din buze în timp ce ceilalţi se uitau întrebători la ea.

– Voi lăsa un V în urechea câinelui, dacă mai pot. Atunci veţi înţelege că trebuie să vă duceţi la locuinţele voastre conspirative.

– Şi dacă nu mai apuci? întrebă Victoria.

– Îmi pare rău, dar la această întrebare nu am răspuns, spuse Bridgette.

Capitolul 18

Era ultima dată când echipa se reunea în formaţie completă pe teren sigur. Alistair luase prin surprindere echipa Libelula când le oferise permisiunea să petreacă o ultimă noapte în libertate şi să se distreze înainte de a pleca la ore eşalonate în ultimele două zile la Tempsford. Acolo, piloţii escadronului secret Luna, unitate a RAF a cărei misiune era să debarce şi să recupereze agenţi din spatele liniilor inamice în nopţile cu lună plină, îl va duce pe fiecare membru separat la diverse piste de aterizare improvizate de pe teritoriul Franţei. Bridgette pleca prima. Maşina venea după ea la ora 4 dimineaţa.

– În sat este o cârciumă bună unde puteţi să vă destindeţi, le spusese Alistair. Sceptrul şi Coroana. Mergeţi şi distraţi-vă, dar nu prea mult. Trimit un şofer după voi să vă aducă acasă.

Era clar că tinerii înţeleseseră că de astă dată nu era ca ultima seară la Staţiunea S. – maiorul chiar dorea ca ei să se relaxeze împreună –, iar el nu ar fi trebuit să fie îngrijorat că vor exagera. Adunaţi în jurul mesei din cârciumă, cu umerii lipiţi unul de altul, membrii grupului beau puţin şi vorbeau încă şi mai puţin. Gravitatea şi seriozitatea misiunilor îi copleşise. Sosise momentul adevărului. Se oferiseră de bunăvoie să-şi rişte viaţa în misiuni din care nu puteau şti când sau dacă se vor mai întoarce. La fel de palpabilă, la fel de densă ca ceaţa care apăsa fereastra cârciumii era şi neplăcerea de a se despărţi, de a părăsi atmosfera de siguranţă, de sinceritate şi de respect reciproc, de afecţiune profundă care se înfiripase în cele patru luni de instruire. La Paris se vor întâlni la magazinul cu cărţi şi ceai ca să se numere, punctul lor de întâlnire în cazul că pe unul dintre simbolurile lor va apărea semnul în diagonală. Dar în afară de acest semn de pe zid şi poate o privire aruncată unul altuia în cartier, acum se despărţeau pentru totdeauna şi nu aveau să mai fie niciodată împreună ca echipa Libelula.

– Credeţi că maiorul Renault ne va dezvălui adevăratele identităţi după ce se va termina totul şi vom putea lua legătura unii cu alţii când ne întoarcem acasă? întrebă Victoria. Întrucât suntem expediaţi la ore

diferite, este puţin probabil să mai dăm unul peste altul după ce ni se încheie misiunile.

Peste trăsăturile ei fine se lăsă un văl de tristeţe. Mai înainte, Bridgette ar fi fost surprinsă de profunzimea tristeţii Broscăriţei din momentul plecării. Broscăriţa nu era o fată care să-şi poarte emoţiile întipărite pe faţă, dar pe măsură ce se împrieteniseră, Bridgette descoperise căldura şi sentimentele intense care se ascundeau sub acest înveliş rece. În timpul nopţilor lungi fără somn, încălcaseră regulile şi îşi dezvăluiseră una alteia motivele pentru care se înrolaseră în OSS. Bridgette îi vorbi despre pierderea bunicii, singura ei rudă în viaţă, care fusese torturată de germani, iar Broscăriţa îi mărturisise că se înrolase în agenţie ca să-şi găsească logodnicul, care fusese doborât în apropiere de Paris. Nu se văzuse nici o paraşută, dar ea era convinsă că ar mai putea fi în viaţă şi că se ascundea undeva în oraş sau la ţară. Bridgette îngheţase la gândul primejdiei la care se expunea prietena ei, dar ştia că nu are rost să încerce s-o facă să renunţe. Spuse totuşi blând:

– Dar asta nu înseamnă să cauţi proverbialul ac în carul cu fân?

Ochii frumoşi, verzi-cenuşii ai Broscăriţei exprimară o hotărâre nestrămutată:

– Ba da, dar trebuie să încerc.

Cât despre „băieţi“, cum îi numeau pe ceilalţi membri ai echipei, nici unul nu dezvăluise nici un indiciu care să explice motivele personale pentru care se afla acolo. Dar observându-i cu atenţie, Bridgette sesizase câte ceva cu privire la preocupările şi la pregătirea lor. Se pare că Melcului-de-Apă îi plăcea pescuitul, în mod special pescuitul cu undiţa, la muscă. Bridgette îl auzise discutând despre acest sport cu unul dintre membrii personalului de la Milton Hall şi îl văzuse de mai multe ori pe domeniu când arunca undiţa cu deosebită dibăcie. Cu câteva zile în urmă, maiorul îl întrebase dacă avusese grijă să-şi împacheteze „uneltele speciale“, iar Bridgette era sigură că se referea la undiţă şi mulinetă. Experienţa de pescar a Melcului-de-Apă figura cumva în misiunea lui. De altfel, ea şi Broscăriţa îi spuneau „pescarul“.

Profesia Stelei Polare rămăsese un mister, dar uşurinţa cu care îşi însuşise lecţiile de desen ale lui Bridgette sugerau că este familiarizat

cu planşa de desen şi cu creionul – „e arhitect sau ceva în genul acesta“, specula Broscăriţa, dar abordarea lui practică sugera mai mult o gândire de inginer. Râdeau de gluma Broscăriţei despre inginerul condamnat la moartea prin ghilotină. Acesta observă că dispozitivul nu funcţionează bine, îl studiază, apoi strigă: „Staţi aşa, am descoperit defectul!“ Victoria auzise când Steaua Polară îi întrebase pe piloţii din escadronul Luna despre un lider militar antifascist pe care ar fi trebuit să-l ia din Franţa şi să-l ducă la generalul francez Charles de Gaulle, care forma la Londra o armată în exil. Steaua Polară întrebase dacă auziseră de numele Nicholas Cravois. Sigur, spusese pilotul, dar nu era cu generalul De Gaulle. Era un lider important al Rezistenţei şi trăia pe dealurile din jurul Parisului. Naziştii îi spun Fantoma Neagră. Victoria spusese despre colegul lor „că se luminase la faţă ca o reclamă de neon“ şi fetele fură de acord că acel nume avea o legătură cu faptul că Steaua Polară se înscrisese voluntar pentru misiunea de la Paris. Avea o pronunţie tărăgănată şi lungea cuvintele, aşa cum făceau colegele ei din Duncan, Oklahoma, iar Bridgette stabilise că Steaua Polară este din Oklahoma.

Bridgette bănuia că Nagâţul este din Texas. Vorbea pe nas, dar nu şi când vorbea germană. Pasiunea lui era alergarea de rezistenţă. Avea voie să alerge în fiecare zi în timpul sesiunilor de antrenament, deşi instructorii le umpleau fără milă până la refuz fiecare minut. Dar curând, membrii echipei deduseseră că alergatul face parte din acoperirea Nagâţului şi avea nevoie de tururile de pistă ca să se menţină în formă. Bridgette se întreba dacă este conştient de faptul că femeile de la Milton Hill îl urmăresc cu privirile de la ferestrele de sus ale clădirii, în timp ce alerga pe drumul de acces al domeniului, fără cămaşă, cu picioarele lungi aurii şi musculoase, zburând fără nici un efort pe drumul neasfaltat.

La masa din cârciumă, smulsă din reveriile ei, Bridgette îl auzi pe Nagâţ spunând:

– Haideţi să-l rugăm pe maior în seara aceasta. Eu vreau să ne revedem când ne întoarcem acasă.

Toţi îl aprobară în cor: „Şi eu.“ „Stabileşte locul şi data şi am să fiu acolo.“ „Şi eu la fel.“ „Oriunde, oricând.“

Vorbeau plini de încredere – fără o urmă de îndoială –, convinşi că vor

fi prezenţi la acea dată. Simţi privirea Broscăriţei aţintită asupra ei:

– Dar tu, Labradorule? Tu ce spui?

– Eu am să trimit invitaţiile, spuse ea, dar dacă maiorul refuză să ne dezvăluie informaţia? Suntem ca nişte documente secrete, ştiţi, şi el pedalează pe ideea asta ca la carte. Identităţile noastre pot să rămână pecetluite în dosare secrete timp de ani întregi.

Se lăsă tăcere. Ochii coborâră spre halbele lor pe jumătate pline, degetele se jucau cu paharele. Întrebarea nerostită la care nu aveau voie nici măcar să se gândească se răspândea în jurul mesei ca berea vărsată: Dar ce ne împiedică să ne împărtăşim aceste informaţii acum?

Buck scutură din cap:

– Nu se poate, băieţi. Oricât de mult ne-am dori, pentru siguranţa tuturor, ştiţi că nu se poate.

Expresiile posomorâte de pe chipurile lor arătau că erau de acord. Principalul avertisment, primul pe care îl auziseră în informarea iniţială de la Washington, repetată de nenumărate ori cu exemple de pedepse înfricoşătoare pentru încălcarea ordinului, trebuia respectat. Poate vi se pare că nu este nici un pericol să faceţi schimb de nume, adrese şi informaţii despre viaţa voastră civilă, dar daţi-mi voie să vă spun o poveste…

Maiorul le povestise multe întâmplări înfricoşătoare. O agentă OSS fusese prinsă, torturată, supusă unei morţi oribile pentru că împărtăşise detalii din viaţa ei personală unei colege, care căzuse în mâinile Gestapoului. Serviciul german de informaţii reuşise să-i descopere identitatea prin reţeaua din Statele Unite şi fusese prinsă la Berlin la începutul războiului. Sărmana femeie fusese legată, sufocată, apoi arsă de vie.

– Să nu credeţi nici o clipă că identităţile voastre nu pot fi descoperite în Statele Unite, spusese el. Vă ordon să vă ţineţi gura, să nu spuneţi cine sunteţi, să nu vorbiţi despre familiile voastre, unde locuiţi, unde v-aţi făcut studiile şi ce ocupaţie sau hobby aveţi. Dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, o să vă conformaţi. S-a înţeles?

Înţeleseseră.

– Ei bine, atunci, ca să fim în siguranţă, spuse Victoria, vă propun să stabilim un loc, o oră şi o dată la care să ne întâlnim după ce se termină războiul.

– Excelentă idee! spuse Bucky. Sugestii, are cineva?

Toate privirile se întoarseră spre Bridgette. În ultimele patru luni, începuseră să o considere liderul lor.

– Ei bine, nu am fost niciodată la New York şi mi-am promis să ajung acolo într-o zi, spuse ea. Prima mea vizită va fi cu atât mai deosebită, dacă am să mă întâlnesc şi cu voi, băieţi.

– O idee excelentă! spuse Victoria. Vă propun locul unde m-am dus eu când am făcut prima vizită acolo. Ce ziceţi de Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică de pe Fifth Avenue ca loc de întâlnire?

– De ce nu? spuse Bucky. Sunteţi toţi de acord?

Toţi ridicară mâna în semn de consimţământ.

– Acum să decidem când, spus Chris.

Bridgette interveni imediat.

– Mâine este 23 septembrie, ziua când grupul nostru se desparte. Dacă pierdem legătura unul cu altul, vă propun să ne întâlnim la ora două în Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York în prima zi de 23 septembrie după ce se termină războiul. Sunteţi de acord?

– S-a făcut, spuse Brad.

Băteau fericiţi în masă când un sergent al armatei britanice din personalul de instruire îşi făcu apariţia în faţa lor.

– Petrecerea s-a terminat, băieţi şi fete, anunţă el. E timpul să plecăm.

Bucky ridică halba şi o aruncă în mijlocul mesei.

– Pentru Libelulă! spuse.

– Pentru Libelulă! răspunseră toţi în cor, bătând în pahare, iar Victoria adăugă, uşor ameţită:

– Dumnezeu să-l păzească pe rege şi să binecuvânteze America!

Şi pe voi toţi, mieluşeilor, îşi spuse sergentul în gând.

Capitolul 19

V-aţi învelit bine, domnişoară? o întrebă pilotul de pe Lysander pe tânăra agentă cu o feţişoară simpatică, o adevărată păpuşică Kewpie, pe care urma s-o debarce în Franţa ocupată. Era nevoie de tot felul de oameni pentru ceea ce fusese ea antrenată să facă, dar Dumnezeule…, o fetiţă aşa de drăgălaşă ca ea?

Bridgette dădu din cap şi se aşeză într-o poziţie şi mai confortabilă în spaţiul îngust al avionului mic, mulţumită că nu are o paraşută legată în spate. Urma să fie coborâtă la 15 kilometri de Paris pe câmpul unui fermier, semnalizat numai printr-o rază scurt de lumină care se va stinge imediat. Va coborî pe o scară fixă de pe partea stângă a fuzelajului şi se va îndrepta spre un semnal luminos care spera să fie făcut de persoana ei de contact, şi nu de agenţii Gestapoului. Un vehicul trebuia să o aştepte şi să o ducă mai departe, ca să-şi trăiască noua viaţă ca Bernadette Dufor, asistenta recent angajată a doamnei Jeanne Boucher, proprietara casei de modă La Maison Boucher.

Planul de zbor prevedea aterizarea în aproximativ două ore. Decolaseră la miezul nopţii – avea suficient timp să-şi potolească nervii, admitea Bridgette. Nu trebuie să intre în panică. Indiferent ce se va întâmpla, să nu se lase cuprinsă de panică. Trebuie să aibă încredere că pilotul o va duce în siguranţă la punctul de aterizare, deşi încrederea ei ar fi fost considerabil mai mare, dacă nu i s-ar fi spus că avionul Lysander va zbura fără echipamentul lui obişnuit de apărare, de comunicare şi de protecţie. Avionul fusese vopsit în alb mat pe burtă ca să nu fie vizibil pentru reflectoarele de depistare, iar partea superioară fusese camuflată cu culori închise şi gri deschis, ca să-l ascundă de avioanele de noapte. Dacă aceste trucuri nu ar fi funcţionat, ar fi fost expuşi focurilor de la sol şi ale aviaţiei germane.

– Nu încercăm să vă înspăimântăm, domnişoară, spusese ofiţerul de la SOE. Însă vă dăm şansa să vă retrageţi atât timp cât încă mai puteţi. Este de datoria mea.

Alistair, cu ţigara între buze, şedea la o masă dintr-un colţ îndepărtat

şi nu avea voie să facă nici un fel de comentarii. Fiecare membru al Libelulei urma să fie informat în mod individual, pentru a i se oferi posibilitatea să se retragă din misiune în mod discret. Bridgette era prima care primise această şansă, deoarece urma să fie debarcată cea dintâi. Ideea era că putea să se ridice pur şi simplu şi să părăsească încăperea – „să vă strângeţi cortul în tăcere ca arabii şi să dispăreţi“, ofiţerul SOE îl citase pe Henry Wadsworth Longfellow. Un şofer ar fi dus-o la Milton Hall şi de acolo la Londra, de unde putea să ia un avion înapoi spre Statele Unite. Bridgette se uitase în fugă la ofiţerul ei de caz şi prinsese o privire care o făcuse să creadă că acesta spera s-o vadă renunţând. În timpul pregătirii, pe măsură ce trecea timpul, toţi membrii echipei începuseră să-l suspecteze că regretă că îi băgase în această încurcătură. Dar la ce s-ar fi întors acasă? La o slujbă de achizitor la raionul pentru femei din magazinul universal J.L. Hudson din Detroit, Michigan? La o casă pustie în apropierea celei mai bune prietene care o trădase? La o piatră de mormânt pe care erau gravate data naşterii şi a morţii bunicii ei, Angélique Duvalier? Bridgette sosise prea târziu la petrecerea pentru ziua ei de naştere, când împlinea douăzeci şi unu de ani, şi pentru absolvirea colegiului. Când autobuzul se oprise în cele din urmă în Traverse City şi taxiul o lăsase apoi în faţa căsuţei de pe strada Elmwood, un vecin o informase că Angélique fusese dusă la spital pentru că avusese dureri în piept. Mai trăise încă două zile după ce Bridgette sosise acasă, cu scrisoarea de la Oficiul pentru Servicii Strategice încă în poşetă. Ignorând privirea ofiţerului, Bridgette îi spusese căpitanului de la SOE:

– Sunt gata pentru misiune.

Atunci căpitanul îi spusese:

– Acum du-te şi dormi câteva ore. O să ai nevoie. Vei decola la miezul nopţii.

Bridgette găsi suficient loc în avionul Lysander ca să-şi întindă picioarele. Zgomotul singurului motor era asurzitor, dar cumva şi liniştitor, ca un cântec de leagăn. Se forţă să se relaxeze în vacarmul acela şi îşi lăsă gândurile să rătăcească înapoi, cum ajunsese să se angajeze în această misiune. Acum, în 24 septembrie 1942, sperase să fie pe statul de plată de la Paramount Pictures ca stagiară la cel mai vestit designer de costume, dar foarfeca lui Gadys Bradbury şi simţul ei bolnav de posesie îi schimbaseră direcţia în viaţă. Bridgette încă nu-

şi revenise din şocul pe care îl resimţise atunci când o văzuse pe Gladys în mijlocul grămezii tremurătoare de fâşii de materiale, înconjurată de manechinele goale, breteaua cu strasuri de pe umărul rochiei fiind singurul lucru care se mai putea recupera din modelul ei. Fata nu se dusese direct la hotelul Pennant în ziua când plecase din sala de mese. Se dusese înapoi la secția de design, furase cheia de la sala de expoziţii pe care asistenta o lăsase în cutia de lângă uşa şefului de catedră. A doua zi după înmormântarea modestă a bunicii sale, Bridgette contactase Oficiul pentru Servicii Strategice.

Îi era dor lui Bridgette de prietena ei cea mai bună de aproape o viaţă întreagă? Câtuşi de puţin, însă avea să-i fie dor de prietenii pe care şi-i făcuse în Libelula. Acum, în întunericul de dinaintea zorilor, când trebuia să plece, aruncă o privire la ferestrele de la camerele lor de sus şi simţi un nod în gât, amintindu-şi cum toate capetele acestora se iviseră pe coridor ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Băieţii se uitau din camera lor, Broscăriţa din uşa următoare, cu chipurile palide în lumina becurilor. Ridicaseră toţi degetul mare în sus, iar Bridgette fluturase din mână şi murmurase: „Pe curând!“, dar se îndoia că o văzuseră pe întuneric. Se urcase în jeep cu inima grea şi cu un nod care îi zvâcnea în gât; când au pornit, se simţea ca o barcă priponită care se desprindea acum de ţărm.

Pe drumul până la Tempsford, în timp ce farurile străpungeau straniu ceaţa umedă şi întunericul dens, maiorul Renault recita în stilul lui tipic, concis, litania instrucţiunilor care i se întipăriseră deja lui Bridgette în minte, un semn de nervozitate mai mult din partea lui decât a tinerei. Peste zece zile se va întâlni cu ceilalţi, dar până atunci trebuia să verifice lista caselor conspirative pe care o ştia pe dinafară, ca să vadă dacă mai sunt valabile. Şi, fireşte, trebuia să înceapă să pregătească zidul pentru frescă. Maiorul voia ca prezenţa ei în cartier să fie remarcată înainte să sosească şi ceilalţi. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea nu trebuia să fie prinsă, o avertiză Alistair din nou. Cu toată performanţa ei remarcabilă din timpul instruirii, nimeni, absolut nimeni nu rezista la interogatoriul Gestapoului. Bridgette era capul Libelulei, ceilalţi erau aripile. Cu timpul, va primi fără îndoială de la colegii ei veşti unde locuiesc şi unde lucrează – cu alte cuvinte, care este natura misiunilor lor. Şi numai ea va deţine informaţiile de care are nevoie Gestapoul ca să-şi arunce plasa în jurul lor.

– La primul semn de pericol, pleacă de acolo, spusese Alistair. E un

ordin. Ştii unde să te duci şi ce să faci. Şi nu uita să desenezi un V în urechea câinelui.

– N-am să uit, îl asigurase Bridgette, dar la locul de decolare, înainte să se urce în avion, Alistair păruse incapabil să mai rostească ceva şi se mulţumi s-o cuprindă într-o îmbrăţişare suficient de strânsă, pentru ca tânăra să-i audă bătăile accelerate ale inimii.

– Să ai grijă de tine! rostise hârşâit în timp ce îi dădea drumul şi de astă dată răguşeala nu era provocată de pachetul de ţigări fumat înainte de răsăritul soarelui.

Când se gândea mai bine, i se părea ridicol să se simtă atât de ataşată de patru oameni pe care nici măcar nu ştia cum îi cheamă pe numele lor adevărat şi să-l considere o figură paternă pe bărbatul cu atitudine dominatoare, fumător învederat, cu aspectul de frunză veştejită al soldatului bătrân cu dinţii îngălbeniţi de tutun şi de cafea, dar acesta era adevărul. Descoperise că nu era deloc genul „iubeşte-i şi părăseşte-i“, iar aceştia erau primii oameni pe care îi cunoscuse şi cu care ar fi vrut să rămână pentru totdeauna. Maiorul îi refuzase în ultima seară când Broscăriţa, prinzând curaj după ce băuse puţin, îi dusese până în faţa camerei lui şi bătuse la uşă:

Alistair deschisese mirosind a tutun:

– Da? întrebase el blând.

Broscăriţa voise să ştie dacă după ce îşi terminau misiunile le va spune numele şi adresele lor adevărate, ca să poată lua legătura unul cu altul când se vor întoarce în State.

– Regret, spusese el.

Nu avea voie să facă asta.

De ce nu? dorise ea să ştie.

– E o problemă de securitate naţională.

Ştiau regulile Legii secretului oficial de serviciu. Dar de ce să nu stabilească un loc, o zi şi o oră ca să se întâlnească după ce se va termina totul? Vor putea face atunci schimb de adrese.

– Asta am făcut deja, spusese Steaua Polară şi îi povesti planul.

– Bravo vouă! zisese Alistair, ca şi când ar fi fost nişte copii care veniseră cu o schiţă de rachetă ca să zboare pe lună.

Tonul acesta condescendent însemna oare că, după părerea lui, vor uita de întâlnire după ce se vor întoarce acasă, sau că nu se vor mai întoarce acasă?

– Sunteţi invitat şi dumneavoastră.

– Da? Mă simt onorat.

– De asta avem nevoie de adresa dumneavoastră, spusese ea.

– Regret. Asta nu se poate. Şi ce dată aţi propus?

– Prima zi de 23 septembrie după ce se încheie oficial pacea. Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York, ora două, răspunsese Melcul-de-Apă.

– Nu începem fără dumneavoastră, spusese Steaua Polară.

– În acest caz, mă voi strădui să fiu acolo.

În timp ce porneau spre camerele lor, Broscăriţa şoptise:

– Nu crede că întâlnirea va avea loc.

– Nu e prea încrezător.

– Dar o să-i arătăm că se înşală, nu-i aşa? spusese Broscăriţa şi toţi îşi loviseră coatele în semn de asentiment.

*

Fresca… De acum înainte aceasta era singura legătură cu ei. Dar dacă

funcţiona ca mijloc de comunicare? Pentru prima dată, prinsă între interiorul luminos, dar friguros al avionului și întunericul total de afară, când începură coborârea spre locul de debarcare şi zumzetul motorului devenit un huruit asurzitor, ca un semnal de alarmă al pericolului spre care se îndrepta, Bridgette văzu clar în minte nenumăratele probleme care ar fi putut interveni şi ar fi făcut inutilă folosirea picturii murale ca mijloc de comunicare. De ce nu se gândise la ele mai înainte? De ce nu se gândiseră ceilalţi? Şi de ce acceptase maiorul această idee nebunească?

– Fii gata! îi strigă pilotul lui Bridgette, care, cu carnea tremurând pe ea, cu inima galopând, apucă valiza cu emiţătorul radio.

Avea un minut dintr-o operaţiune de trei minute pentru a coborî şi a părăsi avionul, după care pilotul decola imediat printr-o mişcare de alunecare. Dădu la o parte prelata şi văzu luminiţa unei flăcări care apăru pe sol, apoi alte câteva luminiţe aliniate, care indicau zona de aterizare. Dumnezeu să o ajute, spera că acele lumini erau ale prietenilor. Până să apuce să-şi tragă răsuflarea, avionul aterizase cu o zgâlţâitură, întorsese brusc în loc şi se întorsese spre prima lumină care se stinse imediat.

– Pleacă! ordonă pilotul, şi Bridgette dădu repede la o parte prelata.

Pipăi cu piciorul treapta vopsită în galben pentru a fi mai vizibilă în lumina lunii învăluite în nori, ajunse imediat pe pământ şi închise trapa pentru ca avionul să poată decola.

– Noroc! îl mai auzi pe pilot strigând în timp ce avionul rula pe pista de decolare şi rămase apoi singură cu radioul ei în câmpul pustiu, înfiorată de absenţa bruscă a vieţii omeneşti.

Aşteptă nemişcată, încercând să audă un zgomot făcut de om, să vină cineva şi s-o conducă undeva în siguranţă. Toate umbrele care se lăsaseră peste pista de aterizare dispăruseră în întunericul adânc al pădurii de dincolo de câmp. Dacă Gestapoul ar fi fost pe aici, până acum şi-ar fi făcut simţită prezenţa. Bridgette se îndreptă spre un tufiş de păducel plin de flori roz, aproape suprarealiste în lumina filtrată a lunii, în care inflorescenţele păreau nişte capete fără trup. Dincolo de acesta trebuie să fie un drum, presupuse tânăra şi bănuiala îi fu confirmată când motorul unei maşini prinse brusc viaţă şi două faruri

străpunseră rapid întunericul. Păşi cu băgare de seamă până la tufişul de păducel şi auzi cum se deschide încet portiera unui vehicul. Cu sufletul la gură, îi veni să leşine când auzi o voce de femeie rostind într-o franceză clară:

– Mademoiselle Bernadette Dufor, presupun? Bine aţi venit în Franţa!

Capitolul 20

Victoria – Véronique Colbert – sosise prima la locul de întâlnire. Era sâmbătă, 3 octombrie. La Petite Madeleine era un mic magazin cu cărţi şi ceai, situat pe o străduţă dosnică în farmecul somnoros şi liniştit al cartierului Montparnasse, o zonă rezidenţială învecinată cu Cartierul Latin. Mai puţin prosper decât altele de acelaşi fel situate mai aproape de atracţiile turistice renovate din Cimitirul Montparnasse şi din Catacombe, magazinul nu era vizitat prea des de soldaţii germani care ţineau în mână ghiduri de călătorie. La fel de puţin ispititoare erau şi ceaiul apos şi fursecurile uscate pe care La Petite Madeleine era nevoită să le servească în locul deliciosului ceai de ierburi aromate, al pateurilor untoase şi al sendvişurilor apetisante cu brânză boursin. Salonul din spate al unui local care nu se făcea remarcat prin nimic, cu ieşire imediată spre un labirint de alei şi străduţe întortocheate, era locul ideal de întâlnire pentru un grup care nu dorea să fie văzut în jurul unei măsuţe de cafenea din propriul cartier.

Secţia cu cărţi a magazinului era chiar la intrare. Clienţii treceau prin ea ca să ajungă în salonul de ceai. Victoria se îmbrăcase cu grijă, atentă să înlăture toate detaliile care ar fi putut atrage atenţia asupra persoanei sale. În cele şase zile de când era la Paris, atrăsese deja prea mult atenţia, un efect dorit la Şcoala Franceză de Scrimă, cea mai renumită academie de scrimă din Franţa. Aşa cum se scontase, din prima zi când fusese angajată ca instructoare de floretă, tinerii ofiţeri germani înscrişi la cursuri începuseră să roiască în jurul ei, iar acum lista de sub numele mademoiselle Véronique Colbert era completă. Dar aici, pe stradă, era mai înţelept să fie invizibilă, aşa că astăzi purta un trenci de dinainte de război peste o rochie ştearsă, pantofi fără toc tociţi şi o eşarfă care ascundea cocul sever de la ceafă, spre deosebire de cocul şic franţuzesc care atrăsese privirile admirative ale elevilor încălţaţi în cizme. Pe nasul ei se odihnea o pereche de ochelari cu rame subţiri de sârmă şi purta un coş de piaţă cu raţia de pâine şi brânză pe o săptămână. Era o femeie deloc deosebită faţă de gospodinele din clasele de jos, care intra în magazin să bea o ceaşcă de ceai, după o zi întreagă de aşteptare la coadă în faţa unei băcănii,

cu speranţa că va mai rămâne ceva de cumpărat când va ajunge şi ea în fruntea cozii.

– Un ceai, îi spuse ea bărbatului cu şorţ care ştergea tejgheaua pentru a-l face să înţeleagă că nu venise aici să caute ceva de citit. În magazin mirosea neplăcut a cărţi vechi şi a frunze de ceai stătute.

– Unul singur? întrebă omul.

Victoria dădu din cap.

– Cinci. Aştept nişte prieteni.

Omul aruncă şervetul pe umăr şi ochii îi sclipiră la gândul că va avea clienţi.

– Foarte bine, madame. Vă rog să mă urmaţi.

Angajat sau proprietar? se întrebă Victoria. Proprietar, îşi spuse. O condusese cu pasul decis al proprietarului. Lucra cu SOE sau cu OSS? Oare maiorul ar fi ales acest loc dacă nu ar fi fost în siguranţă? Proprietarul îi aşteptase pe ea şi restul echipei? Era unul de-ai lor?

La această oră a ceaiului din Paris, numai o singură masă era ocupată. Un client singuratic, francez după înfăţişare, şedea şi citea într-un colţ, în lumina după-amiezii de octombrie care se filtra prin geamul murdar. Aşa cum fusese instruită, Victoria îi memoră trăsăturile, pentru eventualitatea că l-ar fi văzut din nou. Avea gâtul gros, umerii largi, o faţă înfloritoare şi purta bereta neagră tradiţională, puloverul pe gât, o jachetă neagră de piele şi inevitabila eşarfă a conaţionalilor săi. De buză îi atârna o ţigară Gauloises. Absorbit de cartea lui, nu privise la ea când intrase în magazin. Proprietarul îi dădea tot atâta atenţie ca şi când ar fi fost pisica magazinului încolăcită într-un colţ, iar Victoria presupuse că era unul dintre clienţii obişnuiţi de la acea masă. Foarte bine, aşa să fie.

Îşi scoase ochelarii de soare ca să vadă mai bine în jur în lumina slabă şi spuse:

– Acolo, s'il vous plaît, arătând spre o masă cât mai îndepărtată. Băieţii vor pune două mese alături ca să fie loc pentru cinci persoane.

Proprietarul trase un scaun situat lateral faţă de francez şi întrebă foarte politicos dacă doamna doreşte să-i ia haina.

– Non, merci, răspunse ea.

– Mai aşteptaţi cu comanda?

– Oui. Prietenii mei trebuie să sosească în curând.

– Pot să vă aduc ceva în timp ce aşteptaţi, madame?

– Non, merci.

– Trebuie doar să cereţi, spuse omul, ştergând viguros masa cu şervetul, după care se înclină şi se îndepărtă.

Victoria simţi privirea francezului aţintită asupra lor, căci era şi el surprins de aceste plecăciuni şi politeţuri într-un local unde nu se obişnuiau astfel de ceremonii. Îşi stăpâni impulsul de a-şi trage eşarfa ca să-şi ascundă profilul, pentru a nu părea că se furişează. În oraşul acesta trebuia să fii foarte atent chiar și la cele mai mici mişcări şi să vezi în orice străin un potenţial duşman. Francezul se întoarse la cartea lui, iar Victoria puse coşul pe podea şi poşeta în poală – marcase deja uşa care dădea afară – şi îşi împleti mâinile pe marginea mesei, pregătindu-se să aştepte, o femeie copleşită de povara mizeriei impuse de ocupaţia germană.

Şi chiar se simţea copleşită de povara mizeriei. Din câte ştia, era posibil ca Labradorul să fi fost deja prins de Gestapo. Dacă ceilalţi colegi nu veneau astăzi, va şti că operatoarea lor radio fusese silită să vorbească, iar ceilalţi fuseseră prinşi la cutia poştală chiar din primele lor zile la Paris. Victoria scăpase numai datorită unei priviri întâmplătoare aruncate pe aleea de pe locaţia cutiei poştale. Membrii echipei fuseseră instruiţi să se ducă la cutia poştală cât mai curând ca să-l anunţe pe Labrador că reuşiseră să se insereze. Îmbrăcată la fel ca astăzi, mergea spre casa ei de lângă zidul mănăstirii, când zărise un Mercedes negru 260D parcat în faţa străzii din care se desprindea aleea îngustă. Maşina era vehiculul preferat al Gestapoului şi SS – „mobilul morţii“, cum îi spuneau parizienii. La vederea acestei maşini pe stradă, inimile se umpleau de groază. Însemna că un sărman suflet a dat de necazuri serioase, iar aici necazul părea cât se poate de aproape.

Cuprinsă de panică, se întreba dacă nu cumva veniseră s-o ridice pe ea. Plecase grăbită de pe stradă ca o femeie care întârziase de la lucru, cu biletul codificat pentru Labrador îndesat în fundul buzunarului de la haină. Geamurile Mercedesului erau prea întunecate ca să vadă dacă era cineva în maşină, dar se aştepta să-i audă mugetul dintr-o clipă în alta şi să o vadă cum porneşte după ea. Rupsese biletul şi împrăştiase bucăţele pe stradă, apoi nu mai îndrăznise să se întoarcă la cutia poştală.

După ce scăpă din pericol şi îşi stăpâni panica, Victoria îşi reveni în fire. Dacă Labradorul ar fi fost ridicat, maiorul ar fi aflat şi ar fi prevenit-o prin intermediul şefului ei, Jacques Vogel, maestrul de scrimă al şcolii. Labradorul nu putea să dezvăluie nici un fel de informaţii despre numele ei de lucru, despre adresă sau locul unde lucra, datorită schemei inteligente a maiorului Renault. Aşadar, deocamdată era în siguranţă. Nu avea să renunţe la misiune şi la singura ei şansă de a-l găsi pe Ralph, oricum nu atât timp cât nu primea o înştiinţare că Labradorul era compromis.

În restul săptămânii, în timp ce aştepta să primească veşti de la maior, Victoria îşi văzuse de treabă aşa cum fusese planificat, adunase fragmente de informaţii oferite neglijent de elevii ei, cărora nici prin gând nu le trecea că instructoarea lor de scrimă înţelege tot ce discutau ei în germană. Astfel că în dimineaţa aceasta, întrucât nu primise nici o veste rea de la Jacques Vogel, considerase că este justificat să rişte să apară în magazinul de ceai după-amiază. Considera că va avea timp să dispară pe uşa din spate înainte ca Gestapoul să ajungă în salonul de ceai.

Suprafaţa mesei era lipicioasă din cauza peliculei de murdărie veche de o jumătate de secol şi cu toate linguşelile patronului, şi-ar fi retras mâinile la prima atingere, dar şi aceasta ar fi putut atrage atenţia omului de la fereastră. De ce ar fi trebuit o franţuzoaică de condiţia ei să fie atât de sensibilă în genul de magazin la care obişnuia să meargă, mai ales în aceste vremuri când săpunul era raţionalizat? Ştia că informatorii mişună peste tot, trădarea fiind alimentată de goana disperată după medicamente, mâncare, permise de călătorie, eliberarea unei persoane dragi din închisoare sau pur şi simplu dintr-o invidie meschină sau o dorinţă de răzbunare personală. Nu exista nici un loc ferit şi nimeni nu era în siguranţă. Cele mai nevinovate acţiuni puteau fi raportate Gestapoului şi poliţiei franceze ca suspecte. O

femeie de pe strada ei fusese luată la interogatoriu, deoarece o vecină raportase că în fiecare dimineaţă aranja altfel ghivecele cu flori de pe pervaz, ceea ce reprezenta un cod folosit de Rezistenţă. Din acelaşi motiv, un preot catolic fusese arestat sub acuzaţia că predicile lui transmit mesaje secrete. Fiul măcelarului fusese denunţat pentru că, chipurile, transmitea informaţii referitoare la activitatea germanilor în ambalajul cărnii, iar un vânzător de la chioşcul de ziare din colţ nu mai fusese văzut după ce fusese ridicat sub acuzaţia falsă că distribuie ziare ilegale. Aceasta era atmosfera din Parisul ocupat de nazişti.

Victoria respiră adânc şi se relaxă. Mai era timp. Venise cu zece minute mai devreme, o luase chiar pe ocolite, ca să fie sigură că nu este urmărită. Unul dintre elevii ei, un tânăr locotenent în Wehrmacht şi novice în mânuirea floretei, dar foarte încrezător în măiestria lui, manifesta un interes supărător pentru ea. Victoria bănuia că nu este decât arhivar în organizaţie, dar avea acces la informaţii pe care i le împărtăşea vrând nevrând, încercând s-o impresioneze. Îl refuzase când se oferise să o conducă acasă, dar nu era omul care să accepte un refuz şi mai că se aştepta să vadă că o aşteaptă în faţa şcolii la sfârşitul zilei de lucru, motiv de serioasă îngrijorare în zile ca cea de astăzi. Minutele treceau. Trei… cinci… şapte… nouă. Victoria pipăi căptuşeala hainei ca să fie sigură că pilula L este acolo şi verifică şi creionul exploziv din poşetă. Pieptul i se umfla de teamă, gâtlejul i se uscase. Prietenii ei nu veneau. Erau pierduţi. Se întâmplaseră toate ororile pe care şi le imaginase. Aruncă o privire spre uşa de ieşire şi tocmai se pregătea să ridice coşul, când surprinse cu privirea periferică mişcarea francezului care ridicase ochii de pe carte. Discuţiile din magazinul de cărţi pătrunseră în urechile ei înfundate, iar vocile deveneau cunoscute pe măsură ce se apropiau. O înşela auzul? Uşa salonului de ceai se deschise şi intră proprietarul, iar zâmbetul Melcului-de-Apă strălucea deasupra capului lui. În urma lui veneau Steaua Polară şi Nagâţul, dar unde era Labradorul? Unde era micuţul lor spiriduş?

Capul blond al Labradorului se iţi din spatele umerilor largi ai Nagâţului.

– Bonjour, notre amie, spuse ea zâmbind.

Victoria se ridică de la masă, cu picioarele de floretistă tremurând.

– Bonjour, mes chers amis, şopti ea, cu vocea pierdută în valul de uşurare.

– Prietenii dumneavoastră, madame? întrebă patronul arătând cu mâna spre ei.

– Da, ei sunt, merci, monsieur, spuse Victoria.

Francezul îşi stinse ţigara Gauloises şi se ridică în picioare, vârî ţigara pe jumătate fumată în buzunar şi cartea sub braţ, probabil pentru că nou-veniţii îi întrerupseseră lectura sau poate că dorea să le acorde intimitate. Tinerii erau atât de preocupaţi de saluturile lor entuziaste, încât nu remarcară că acesta îi privea cu un interes crescând în timp ce ieşea din încăpere.

Capitolul 21

Bridgette aşteptase mult timp până aflase dacă echipa mai funcţionează. Timp de o săptămână, nu găsise nici o bucăţică de hârtie pe podea, în spatele fantei pentru poştă. Începuse să fie îngrijorată că fuseseră prinşi şi, în ziua a cincea, îl întrebase prin radio pe maior dacă este cazul să închidă operaţiunea. Ultima lui veste despre ei fusese de la persoanele lor de contact, care confirmaseră că aterizaseră cu bine, dar de atunci nici un cuvânt.

– Mai stai până la data întâlnirii de la cafenea, spusese el. Trebuie să te duci la întâlnire, dar dacă vezi un steguleţ roşu în vitrină, pleacă imediat de acolo şi du-te la casa conspirativă. Ai înţeles?

Înţelesese. Zidul de piatră, curăţat şi dat cu glet proaspăt, aştepta prima ei trăsătură de penel şi strălucea în soarele după-amiezii când pornise spre locul de întâlnire, cu ochii în patru ca să vadă dacă nu este urmărită, dar avea nervii atât de întinşi după o săptămână de îngrijorare, încât vedea umbre care dansau peste tot în lumina felinarelor. Era sigură că şi maiorul era cu nervii la fel de încordaţi ca şi ea. Nu e de mirare că atunci când se apropiase de cafenea – în vitrină nu era nici un steguleţ roşu – crezuse că are halucinaţii când îi văzuse pe Melcul-de-Apă, pe Nagâţ şi Steaua Polară sărind zâmbitori din spatele unei clopotniţe de vizavi, unde se ascunseseră.

– Of, eşti o adevărată bucurie pentru ochii mei, spuse Chris, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Am crezut că te-au arestat!

După ce fiecare o îmbrăţişă la rândul lui, Bridgette spuse cu iritarea unei mame foarte fericite că este din nou cu puişorii ei pierduţi, dar suficient de supărată ca să-i dojenească serios pentru că hoinăriseră:

– Cum? Serios? Păi şi eu am crezut la fel despre voi! Eu și maiorul am fost bolnavi de îngrijorare. Trebuia să ne anunţaţi când v-aţi instalat.

– Îmi pare rău, Labradorule, spuse Brad, dar nu am putut să te

contactăm, deoarece cutia poştală a fost compromisă.

– Aşa că am stat ascunşi până ai apărut, explică Bucky.

Bridgette privea fix la ei.

– Toţi aţi crezut că cutia poştală este compromisă? De ce?

– O să-ţi explicăm înăuntru, spuse Chris. Vreun mesaj de la Broscăriţă?

– Nici un cuvinţel.

Dar o văzură de cum intrară, arăta ca o casnică în ziua de spălat rufe, banală ca orice gospodină, dar nu îi păcălea. I-ar fi recunoscut profilul oriunde. Privea la ei ca şi când ar fi fost duhuri materializate din fumul de ţigară al încăperii şi Bridgette află că şi ea îşi petrecuse săptămâna convinsă că fuseseră daţi de gol cu toţii.

După ce salutară exuberanţi, îşi traseră scaunele, se apropiară unul de altul, iar Victoria, vorbind încet ca să nu se audă dincolo de salonul de ceai, povesti prima ce i se întâmplase:

– Am văzut un Mercedes, maşina Gestapoului, parcată pe alee, mai sus de casa unde era cutia de scrisori în ziua când am venit să raportez. Maşina era aşezată de parcă ar fi stat la pândă ca să prindă pe cineva, aşa că am trecut mai departe. În ziua următoare am dat târcoale pe acolo şi am găsit aceeaşi maşină parcată tot acolo şi la fel şi a doua zi. De aici am tras concluzia că fuseseşi arestată, Labradorule, şi… şi… m-am ţinut departe.

– Şi eu am văzut maşina de care vorbeşti în ziua în care m-am dus să raportez şi am dedus acelaşi lucru, spuse Bucky.

– Şi eu la fel, spuse şi Chris.

– Valabil pentru toţi patru, îi spuse Brad lui Bridgette. Am văzut maşina şi am presupus că ai fost ridicată.

Bridgette privi în jur la feţele trase care reflectau încordarea, îngrijorarea şi neliniştea lor din ultima săptămână. Nici muşchii ei abdominali nu se relaxaseră încă. Dar în loc să se ducă la casele lor conspirative, rămăseseră pe loc şi îşi asumaseră riscul de a veni la

această întâlnire să vadă ce se întâmplase cu ea. Uluitor. Dar teama şi neliniştea ei, amestecată cu afecţiunea pentru membrii echipei, erau acum inundate de valul de uşurare. Bridgette aflase ce era cu maşina care îi speriase şi ce făcea pe alee, dar abia după aceea, şi ce ar fi putut face chiar dacă ar fi ştiut mai înainte?

– Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza Mercedesului, băieţi, spuse ea. Nu era parcat acolo din cauza voastră. Aparţine unui tip din Gestapo a cărui iubită este prostituată şi locuia într-o clădire lângă alee. Între timp a fost arestată sub acuzaţia de spionaj şi maşina nu mai este acolo.

– De unde ştii toate astea? întrebă Victoria.

– Am sursele mele, răspunse misterios Bridgette.

De fapt, nenorocirea bietei fete fusese discutată la cina de la mănăstire. Sora Mary Frances, stareţa Mănăstirii Surorilor Caritătii, aflase noutăţile de la portarul complexului de apartamente unde locuia prostituata. Bridgette nu făcuse legătura între podeaua goală de sub fanta pentru scrisori din uşă şi Mercedes. Cu gândul la siguranţa membrilor echipei, Bridgette nu prea fusese de acord cu ideea maiorului de a avea o singură cutie poştală pentru toţi membrii Libelulei. Iar situaţia care apăruse cu o săptămână în urmă impunea revizuirea problemei. Se aplecă în faţă şi îşi încrucişă braţele pe masă.

– Pentru liniştea voastră şi a mea, poate că e momentul să ne întrebăm dacă este înţelept să avem o locaţie centrală pentru depunerea rapoartelor. Toată spaima noastră de săptămâna aceasta ar fi putut fi evitată dacă aţi fi avut fiecare propria cutie poştală.

Tăcu în timp ce li se servea ceaiul. E chiar bine, îşi spuse Bridgette. Pauza le dădu timp să se gândească la o alternativă pentru cutia poştală, iar când proprietarul se îndepărtă, Chris vorbi primul:

– După părere mea, mi se pare logic să fie un singur punct de colectare. Aşa cum a subliniat maiorul, Labradorule, nu văd cum ai putea să faci toate drumurile pe care le-ar impune misiunea ta.

– Mă descurc, spuse Bridgette.

– Serios? întrebă Victoria cu ochii mari. Cum aşa?

– Păi mă gândesc la locuri apropiate unul de altul, lângă staţiile de metrou unde urcăm şi coborâm în fiecare zi…

– Staţia Saint-Michel şi zona înconjurătoare sunt foarte strict păzite de Gestapo şi SS cu câini, o întrerupse Bucky. Magazinele şi apartamentele au urechi, informatorii sunt cu ochii în patru după evreii evadaţi şi se înghesuie în jurul lampadarelor. Cât timp crezi că poţi fi în siguranţă într-un mediu ca acesta?

Înainte ca Bridgette să apuce să răspundă, Brad interveni şi el:

– Sunt de acord. Cineva o să observe faptul că vizitezi ascunzătorile noastre în fiecare zi, Labradorule, chiar dacă noi avem norocul să scăpăm nedepistaţi. Venirile şi plecările tale vor crea un tipic.

– Cutia poştală pe care o avem acum este ideală. Nu văd de ce este nevoie s-o schimbăm, spuse clar Victoria.

– Nici eu, spuse şi Chris. Cred că este plasată foarte convenabil, şi asta bate toate argumentele în favoarea unor puncte de colectare separate. Cutia poştală este chiar lângă fresca pe lângă care trecem în fiecare zi, astfel că este uşor să verificăm mesajele codificate şi să lăsăm în acelaşi timp rapoartele.

– Mă gândeam la voi, spuse Bridgette.

– Iar noi ne gândim la tine, ma chère amie, spuse Victoria.

Bridgette îşi înghiţi nodul din gât, dar era copleşită numeric.

– Foarte bine, spuse ea. Atunci să ne ocupăm de treburile curente.

Bând ceaiul fără parfum şi ciugulind din uscăturile pe post de fursecuri, Bridgette le comunică membrilor echipei lista proprietarilor de magazine din Cartierul Latin în care puteau avea încredere şi a celor de care era bine să se ferească, bisericile care trebuiau ocolite, cafenelele aflate sub supravegherea Gestapoului. Casa conspirativă din apropiere de piaţa Saint-Michel fusese descoperită, iar Pierre Durant, băcanul, fusese trădat. Aşa cum primise instrucţiuni de la maior, se interesă de locurile lor de muncă şi de condiţiile de trai. Se instalaseră suficient de confortabil? Întrebările acestea erau necesare într-o ţară ocupată de un inamic care lăsase în mod voit populaţia franceză să

flămânzească şi să îngheţe de frig în timpul iernii, fără surse de energie pentru a-şi încălzi locuinţele.

În cele din urmă toţi spuseseră ceea ce putea fi spus. Era momentul ca echipa să se despartă. Bridgette se ridică în picioare, semnalul care îi făcu şi pe ceilalţi să se ridice în tăcerea stânjenitoare a despărțirii iminente. Aceasta era ultima lor întâlnire până când un semn în diagonală avea să apară peste libelula din centru. De acum înainte, Libelula trebuia să zboare singură.

Capitolul 22

Bucky plecase primul. Ceilalţi trebuiau să-l urmeze la intervale de câte zece minute. Fuseseră instruiţi cum să facă o recunoaştere amănunţită şi rapidă a zonei. Bucky se uită pe stradă să vadă dacă nu este vreun om care şterge geamurile, un lucrător de la întreţinere, un proprietar de magazin care dă cu mătura pe trotuar, un biciclist care meştereşte la bicicletă, sau vreun trecător care tocmai se aplecase să-şi lege şireturile în timp ce se îndrepta spre el. Atunci ar fi făcut câţiva paşi, apoi, ca şi când ar fi uitat ceva, s-ar fi întors la ceainărie ca să-i avertizeze pe ceilalţi să plece pe uşa din spate. Filajul Gestapoului era uşor de depistat. Oamenii cu haine de piele erau cunoscuţi pentru modul de operare pe străzi. Nu văzu decât un om de la livrări, care se opintea să ridice o ladă grea dintr-o furgonetă. Ajuns la colţ, aruncă o privire înapoi şi văzu că un alt bărbat cu şorţ de măcelar venise lângă el şi îşi strânseseră mâinile, iar vocile lor volubile se auzeau clar pe strada pustie şi liniştită. Merse mai departe. Începea să se lase întunericul şi în aer se simţea o răcoare timpurie de octombrie. Curând avea să fie ora nouă, ora stingerii, şi Parisul se va cufunda într-un întuneric complet şi într-o tăcere stranie, singura lumină venind de la stâlpii de lumină cu apărători albastre şi din locuinţele de unde se strecura din spatele draperiilor şi al obloanelor închise de la ferestre.

Parisul în care sosise el nu semăna deloc cu oraşul descris de mama lui. Ar fi durut-o inima să vadă cum arăta acum oraşul tinereţii ei.

– Nu ai auzit niciodată cu adevărat Ave Maria a lui Schubert până nu ai ascultat-o cântată de un violonist pe străzile Parisului, pe malurile Senei, îi spusese ea. Notele plutesc peste suprafaţa apei ca nişte fulgi deși de vânt.

Dar acum aceşti artişti şi viorile lor dispăruseră, iar magia străzilor Parisului nu mai exista. Dispăruseră şi pieţele în aer liber pline de verdeţuri, şi standurile multicolore ale vânzătorilor de flori. Balcoanele împodobite cândva cu trandafiri rebeli şi inundate de muşcate şi begonii, petunii şi lobelia – mândria botanicii pariziene –

fuseseră desfiinţate ca să facă loc cuştilor cu iepuri şi lăzilor cu legume.

Bucky era dezamăgit în mod special de absenţa vânzătorilor de mâncare stradali şi a tarabelor lor. Se gândise că va cumpăra de mâncare din mers – clătite uşoare şi pufoase, chebap şi cârnăciori sfârâind, cartofi prăjiţi, bulete de brânză şi ceapă caramelizată pe băţ. Îi lăsa gura apă când mama lui îi descria aroma de croasant şi baghetă proaspăt scoase din cuptor care ieşea pe uşile deschise ale brutăriilor, acum zăvorâte cu lacăte şi cu obloanele trase, cu anunţul Închis în ferestre. Mugetul autoritar al motocicletelor germane care străbăteau bulevardul Edgar Quinet era un alt sacrilegiu pe care Monique Barton l-ar fi considerat oribil. Vestitele bulevarde erau acum căi de acces pentru bărbaţi în uniformă cenuşie care conduceau vehicule grele fluturând steagul nazist şi făceau paradă prin oraş ca să se laude cu puterea marţială a Germaniei. Venerabilele turnuri cu ceas fuseseră setate după ora Berlinului şi inscripţiile în germană mutilau splendoarea falnică a vestiţilor platani care mărgineau străzile. Dar cel mai mult ar fi detestat dubele de radioemisie care difuzau muzică germană şi propagandă nazistă pe străzile din cartierele liniştite. Muzica, deliciile culinare, culorile, veselia şi luminile Parisului dispăruseră. În tot acest întuneric, unde era tatăl lui?

Bucky plecase spre La Petite Madeleine cu câteva ore mai înainte, ca să aibă timp să ajungă cu metroul în arondismentul şaisprezece şi în elegantul cartier Passy-Auteuil, unde locuia mătuşa lui. Înainte să plece din Oklahoma, îşi notase adresa mătuşii, iar în timpul instruirii aflase că aceasta se află într-o zonă ocupată de ofiţeri germani superiori, mai ales din Schutzstaffel, cunoscuţi mai mult ca SS, cea mai brutală, mai antisemită şi temută organizaţie din cel de-al Treilea Reich. Membrii ei se considerau nu numai elita Partidului Nazist, ci şi a întregii omeniri.

Sunetul şuierător al iniţialelor SS şi simbolul în formă de fulger îi aminteau de un şarpe veninos. Bucky se temea pentru soarta mătuşii lui văduve, care preferase să nu fugă odată cu vecinii ei bogaţi, atunci când devenise clar că invazia germană este iminentă. Ştia că mătuşa Claire era dezgustată de exodul laş, autoimpus al conaţionalilor ei spre teritoriile mai sigure ale Elveţiei, Spaniei sau Americii. Într-una din ultimele ei scrisori către mama lui, înainte ca Germania să declare război Statelor Unite, mătuşa Claire povestise cum veniseră maimuţoii

militari naziști să se instaleze în casele neocupate ale vecinilor ei, folosind fără jenă paturile, cămările și pivnițele lor cu vin. Vecinul ei era un colonel SS care răspundea de deportarea evreilor în lagărele de concentrare.

Când plecase de acasă de dimineață, Bucky localizase casa mătușii Claire, o vilă impresionantă din secolul al XVIII-lea, situată în fundul unei curți umbrite de copaci bătrâni și înconjurată de un zid acoperit de viță-de-vie. De pe o bancă din parcul de peste drum se uita să descopere un semn de viață la singura fereastră venețiană vizibilă de acolo și se lupta să ia o decizie. Să ia legătura cu mătușa lui ca să capete informații despre tatăl lui? Pentru nimic în lume nu voia s-o pună în primejdie. Părinții lui nu știau că este la Paris. Așa cum i se ordonase, îi informase telefonic de la Washington că va fi izolat un timp, căci lucra la o misiune specială pentru guvern și încerca să nu-și imagineze cât de îngrijorat este Horace Barton că se sustrage de la datoria lui militară. Bucky le spusese că nu trebuie să-și facă griji. Îi va contacta imediat ce va fi posibil. Acum trebuia să aibă în vedere riscul ca mătușa Claire să nu le trimită cumva vorbă părinților lui că fiul lor se afla în Parisul ocupat de naziști într-o misiune sub acoperire.

Bucky văzuse mai multe vehicule germane de serviciu parcate pe aleile înverzite în timp ce venise pe jos de la metrou, dar nici una din ele nu ocupa intrarea pavată cu piatră cubică ce ducea spre casa mătușii lui. Dacă dorea să se ducă la ea, acum era momentul cel mai bun. Putea să traverseze pur și simplu strada și să sune la ușă. Avea povestea și documentele pregătite pentru eventualitatea că va fi interceptat. Bărbații din echipa lui primiseră povești de acoperire care să explice de ce nu se aflau printre tinerii parizieni recrutați pentru a lucra în fabricile germane. Stéphane Beaulieu lucra pentru o firmă franceză de construcții într-o poziție esențială pentru efortul german de război. Venise pur și simplu să-i facă o vizită unei prietene a mamei sale.

Bucky se decise. Mătușa Claire era singura lui speranță de a-l găsi pe Nicholas Cravois. Nimeni nu avea nici un motiv să-i pună la îndoială identitatea. Mătușa îl va recunoaște din fotografiile mai vechi ale mamei lui. Bucky nu putea decât să spere că va avea suficient timp să facă față surprizei de a-și vedea nepotul american în Franța, înainte ca reacția s-o trădeze în fața personalului sau a unui eventual musafir.

Odată luată decizia, Bucky traversă strada. Peste tot era linişte în această sâmbătă de dimineaţă. Fumul care ieşea pe coşul şemineului îi spunea că era cineva acasă. Înghiţi un nod şi se pregăti să recite servitoarei care venea să deschidă uşa micul discurs pe care îl repetase în gând ca să explice legătura lui cu stăpâna casei. Uşa se deschise. În faţa lui stătea o femeie încă frumoasă, zveltă, elegantă şi cu opt ani mai în vârstă. Ochii ei mari, căprui se lărgiră de uimire:

– Dumnezeule mare, tu eşti, Bucky? spuse Claire Bellerose.

Capitolul 23

Următorul care plecă fu Brad, bucuros să scape din atmosfera apăsătoare a ceainăriei. Trase adânc în piept aerul proaspăt şi îşi îndesă mai bine bereta pe cap, în timp ce scruta strada. Steaua Polară s-ar fi întors dacă ceva i-ar fi trezit bănuielile, dar era bine să fii mai precaut într-un oraş în care umbra duşmanului se putea topi în intrândurile întunecoase ale uşilor şi în labirintul pasajelor şi al străduţelor. Satisfăcut că orizonul era liber, Brad îşi strânse în jurul lui mantaua căptuşită şi porni. Merse pe jos până în Cartierul Latin. Metroul l-ar fi dus până la o intersecţie de locuinţa lui, dar de puţinele ori când mersese cu el nu putuse suporta spaţiul strâmt de respirat dintre compartimentele înghesuite. Numărul de trenuri fusese redus simţitor de pe linii, din cauza lipsei de combustibil, şi vagoanele erau ticsite cu soldaţi germani şi parizieni gălbejiţi, cu ochii privind în gol, care emanau mirosul unei populaţii lipsite de hrană, de apă caldă şi de săpun. Acum, când luna octombrie era deosebit de rece, la aerul oricum viciat se adăuga şi mirosul de naftalină din hainele de stofă.

Brad se simţise încurajat văzând că echipa Libelula este teafără şi în viaţă, cel puţin deocamdată. Doamne, ce mizerie în acest oraş! Ceva mai devreme văzuse şase copii de vârstă şcolară îmbrăcaţi în zdrenţe, care mergeau pe o alee ca o haită de animale abandonate şi scormoneau în lăzile cu gunoi. Veniseră în Cartierul Latin din zonele mai sărace ale Parisului, în speranţa că vor găsi ceva de mâncare. Îi aminteau lui Brad de momentul când îi văzuse pentru prima dată pe orfanii Bobby şi Margie pe malul Râului Alb, flămânzi şi nefericiţi, şi îl străbătu un val de dor de acasă. Familia lui se întreba probabil unde este, le era dor de el, erau îngrijoraţi din cauza lui, micuţa Margie cu căpşorul plecat şi cu mâinile împreunate îşi rostea rugăciunile îngenuncheată lângă pat – Te rog, Doamne, ai grijă de Brad.

Când plecase, Brad le spusese că pleacă la Washington în calitate de consultant al guvernului pentru un proiect de pescuit. Era o problemă strict secretă şi nu le putea spune mai mult. În timpul instruirii, avuseseră voie să scrie o scrisoare pe săptămână familiilor lor, criptată cu grijă, uneori cenzurată, dar aveau voie să primească oricât de

multe scrisori de acasă, trimise la o cutie poştală anonimă. Joanna Bukowski Hudson îi scrisese că Jared începuse să construiască o casă nouă, frumoasă pentru ei, cu cinci dormitoare, unul principal pentru ea şi soţul ei, trei pentru copii, unul pentru oaspeţi „şi unul pentru tine, Brad, când vei veni acasă“. Vor avea patru – patru! – băi. „Nu vor mai fi nevoiți să folosească împreună aceeaşi cadă şi aceeaşi chiuvetă“, îi scrisese mama şi vor avea o sufragerie adevărată şi o verandă cu glasvand unde să stea vara. Schimbul de scrisori fusese destinat să-i elimine pe candidaţii care nu-şi putea învinge dorul de casă. Nici unul dintre ei nu căzuse în această capcană, nici chiar atunci când li se permisese să mai telefoneze pentru ultima dată acasă cu o zi înainte să plece în Anglia. Li se ordonase să spună că vor fi izolaţi un timp, deoarece lucrează la un proiect esenţial de interes naţional şi nu vor putea fi contactaţi, dar o persoană oficială din partea guvernului va contacta din când în când familiile ca să le dea asigurări că totul este în ordine. Să nu fie îngrijoraţi.

Beata îl rugase să-i aducă un cadou când va veni acasă. Joanna pusese întrebările obişnuite ale unei mame grijulii, dar Brad sesizase teama ei că este implicat în ceva mai periculos decât nişte discuţii despre pescuit. Ea nu insistase. Înţelesese că fiul ei se angajase în ceva ce considera că trebuie făcut.

– O să ajungi acasă ca să fii cavalerul de onoare al lui Jared? întrebase.

Probabil că nu, îi spusese Brad. Nu trebuia să amâne nunta din cauza lui.

– Te duci într-un loc periculos, nu-i aşa? spusese Bobby cu o voce calmă şi îl privise drept în ochi când formulase întrebarea.

– Da, spusese Brad, dar asta trebuie să rămână între noi, bărbaţii.

Brad îşi spuse că, deşi era cam uzat, nu avea prea mult timp să poarte costumul cu care mergea pe râu, cu pantaloni din stofă vătuită, cu bluzon breton şi eşarfă roşie. Rămăsese în Paris numai cinci zile. După ce fusese debarcat cu succes, omul lui de contact îl dusese într-un loc amenajat anume de pe Sena, unde fuseseră luaţi de un şlep transportor

şi apoi la răsăritul soarelui se întâlniseră cu Claude Allard, căpitanul uscătiv al unei ambarcaţiuni fluviale şi proprietarul unei companii care organiza partide de pescuit. Se duseseră la o cafenea din apropiere ca să ia micul dejun şi să stea de vorbă nestingheriţi. Căpitanul le explicase celorlalţi doi ghizi de pescuit ai lui că fusese necesar să-l adauge şi pe Brad pe statul de plată al firmei. Barnard Wagner era german, vorbea o franceză acceptabilă şi avea experienţă ca ghid de pescuit, le spusese el. Fusese angajat cu jumătate de normă, mai ales ca interpret, ca să-i ajute să comunice cu clienţii tot mai numeroşi care făceau parte din armata germană. Documentele lui Brad confirmau numele de acoperire şi aducerea lui din Austria, unde lucrase ca „descoperitor de peşti“ la o fabrică mare de conserve de peşte. Fiind german conform documentelor lui de identitate – Ausweispapiere – false, nu era inclus pe listele de recrutare cu francezii apţi de muncă trimişi în Germania să completeze rândurile rarefiate ale forţelor de muncă.

– Să nu ai încredere în ceilalţi doi ghizi, îl avertizase căpitanul Allard cu o voce răguşită de vârstă, apropiindu-şi capul cărunt de Brad, peste masă, în timp ce îşi încălzea mâinile în jurul unei ceşti cu o fiertură din ovăz prăjit amestecat cu cicoare care servea drept cafea. S-a constatat că erau colaboratori, amândoi. În general, sunt oameni de treabă, îi cunosc de când erau prunci, dar trăim vremuri disperate, monsieur. Ar face orice ca să-şi hrănească familia şi unul dintre ei, Desmond Martine, are un frate în poliţia franceză. Ai fi un adevărat premiu pentru oricare dintre ei dacă te-ar descoperi. Nici unul din ei nu va ezita să te toarne la Gestapo în schimbul unei fripturi de gâscă pe masa lor. Căpitanul ridicase o mână ca să adauge un ultim avertisment înainte ca Brad să deschidă gura: Şi să nu-mi spui pentru ce ai fost trimis. Nu vreau să ştiu. Trebuie să mă gândesc la soţia mea, la copiii şi la nepoţii mei. Nu pot risca nimic altceva decât să te angajez.

Brad spusese că a înţeles. Căpitanul se rezemase de scaun şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Brad îşi închipuia că Allard va ghici că noul lui ghid a fost plasat pe lângă el ca să culeagă informaţii de la clienţii lui germani şi pentru a raporta despre transporturile trupelor şi echipamentelor pe fluviu. Dar adevărata misiune a lui Brad era să intre în graţiile gen.-mr. Konrad March, pescar pasionat cu undiţa, la fel ca şi el şi şeful Abwehr din Paris. Generalul renunţase la apartamentul luxos din hotelul Lutetia situat în inima Parisului şi

preferase să locuiască într-o casă impunătoare, rechiziţionată de la o familie bogată de evrei. Casa îl atrăgea deoarece era situată la o aruncătură de băţ de Sena şi îi oferea condiţii mai potrivite ca să-şi crească fiul în vârstă de şapte ani. Brad locuia chiar dincolo de gardul care separa vila confiscată pentru general de casa învecinată, într-un mic apartament deasupra grajdurilor, închiriat de la proprietară, o văduvă care trecea prin momente grele. Brad fusese informat cu privire la obiceiurile generalului la sfârşitul săptămânii şi vizitele lui pe malul fluviului şi intenţiona să profite de această informaţie ca să facă cunoştinţă cu el cât mai curând posibil.

Gândurile lui Brad fură întrerupte de un bărbat mărunţel de vârstă mijlocie, care mergea grăbit spre el. O stea galbenă pe partea stângă a sacoului larg arăta că este evreu. Sărmanul om se străduia în mod evident să ajungă acasă înainte de ora şase, limita impusă de naziţti. Brad se simţi cuprins de mânie la gândul jignirii aduse unor oameni precum soţul mătuşii lui. Spera că omul va ajunge la timp. Depăşirea orei impuse se putea solda cu pedepse aspre, ca bătăile la care asistase în Cartierul Latin. Încă şi mai mult îl scârbea faptul că unii parizieni aveau fluiere pentru a alerta poliţia când un evreu încălca ora impusă. Arestarea însemna o recompensă pentru trădător – o franzelă, o bucată de brânză, de carne. Omul se repezi brusc într-o alee. Câteva secunde mai târziu, Brad văzu un ofiţer SS care ieşise dintr-o papetărie, bătându-se cu mâna peste buzunar, probabil pentru a găsi bricheta ca să-şi aprindă ţigara dintre buze. Curând, alţi doi ofiţeri SS ieşiră din magazin, cu pachete sub braţ. Brad nu înţelegea cum de ştiuse evreul să fugă din calea lor. Poate un al şaselea simţ îi semnalase prezenţa răului. Brad nu cunoştea foarte bine nomenclatura gradelor din SS, dar recunoscuse vipuşca de argint şi frunzele de stejar de pe gulerul primului bărbat, care indicau gradul de Standartenführer, adică colonel. Ceilalţi doi erau ofiţeri mai tineri din regimentul comandantului lor. Toţi purtau emblema cu un craniu pe două oase încrucişate a trupelor Schutzstaffel deasupra cozorocului, uniforma pământie şi banderola cu vulturul şi svastica pe mâneca stângă. Bărbaţii cu reputaţia lor erau obişnuiţi să vadă că parizienii traversează pe partea cealaltă a străzii, dar când şi Brad dădu să facă aceeaşi mişcare, colonelul îl strigă într-o franceză poticnită:

– Pardon, marinarule!

Brad se opri. Se întoarse spre cei trei bărbaţi şi răspunse în germană:

– Ich spreche Deutsch. (Vorbesc germană.)

Cei trei bărbaţi se relaxară vizibil. Se apropiară de el, pocnind cu tocurile cizmelor înalte în pietrele caldarâmului, iar colonelul ridică o ţigară:

– Hast du ein Streichholz[1]?

– Nein, răspunse Brad şi duse prea târziu mâna la buzunarul oblic exterior al hainei ca să acopere vârful pipei franţuzeşti din lemn de măceş, cu diverse dispozitive secrete. Se putea fuma cu pipa, dar aceasta era de fapt un pistol care trăgea gloanţe calibrul .22.

– Văd că fumezi pipă, spuse comandantul de regiment.

– Ja, răspunse Brad.

– Păi şi cum o aprinzi? se răsti impacientat unul dintre ofiţerii mai tineri.

– Cu bricheta, spuse Brad.

– Hai să vedem. Colonelul întinse mâna şi îi făcu semn să i-o dea.

Cu inima galopând, Brad băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase aparatul de fotografiat produs de OSS care putea să facă şi o flacără de brichetă. Venise abia de câteva zile la Paris şi era deja în pericol. Pe lângă pipă, mai avea în buzunar şi o cutie cu ţigări, care exploda când i se scotea capacul. S-ar fi putut ca domnul colonel să dorească să-i confişte bricheta. Ţigările erau o raritate în acele zile şi Brad i-ar fi oferit o cutie întreagă în schimbul brichetei, după care ar fi plecat imediat, iar cutia i-ar fi aruncat pe naziştii în aer înainte să-şi dea seama că ţigările Gauloises sunt false. Purta cutia la el tocmai pentru situaţii ca nenorocirea de acum, dar dispozitivul nu-i era de folos. În jur erau prea mulţi civili nevinovaţi şi uciderea sau rănirea a trei ofiţeri SS ar fi provocat represalii brutale împotriva francezilor.

Colonelul răsuci rotiţa şi flacăra se aprinse. Aprinse ţigara, inhală, apoi inspectă bricheta. Carcasa de inox era germană, dar interiorul era făcut de americani.

– Germania? îl întrebă colonelul pe Brad.

Întreba despre naţionalitatea lui sau a fabricantului brichetei?

Simţind un val de panică, Brad răspunse:

– Ja, şi nu mai adăugă nimic altceva. În urechi îi răsuna vocea maiorului Renault: Nu oferi niciodată de bunăvoie o informaţie pe care anchetatorul tău nu a cerut-o.

– Aş putea să ţi-o cumpăr, Freund, să zicem… cu treizeci de franci?

Îi spusese Freund. Brad îl privea pe comandantul de regiment drept în ochi. Se gândea că o rugăminte jalnică nu-l va impresiona pe acest om.

– Este un dar de la bunicul meu, spuse el cu o voce fermă, care lăsa clar să se înţeleagă că obiectul avea o mare valoare sentimentală pentru el. Nu este de vânzare pentru nici un preţ.

Ofiţerii mai tineri se uitau la superiorul lor ca să-şi dea seama cum va reacţiona la refuzul îndrăzneţ al marinarului de a-i vinde bricheta. Colonelul se uită o clipă la Brad, apoi îi dădu înapoi bricheta.

– În acest caz, fireşte că nu trebuie s-o vinzi, spuse, bătând din călcâie şi ridicând braţul în sus, cu salutul german: Heil Hitler!

Brad repetă şi el gestul:

– Heil Hitler!

– Auf Wiedersehen, Seemann!

– *Auf Wiedersehen, Standartenführer, spuse Brad. La revedere!*

Doamne, sper că nu! Coti la următorul colţ şi se rezemă tremurând de zidul unui magazin, recunoscător lucrătorului de la OSS care camuflase atât de bine aparatul de fotografiat sub înfăţişarea unei brichete funcţionale. Fusese cât pe-aici. De acum înainte, Barnard Wagner va avea la el chibrituri.

Capitolul 24

Pentru Chris, cunoscut la Paris sub numele de Claus Bauer, întâlnirea de sâmbătă de la La Petite Madeleine fusese a doua în acea zi. În acea dimineaţă se întâlnise cu persoana lui de contact, un administrator de şcoală care deţinea postul de directeur du personnel la Sorbona, cea mai prestigioasă universitate din Franţa. Începând de luni, Chris urma să preia un post de acoperire ca instructor de educaţie fizică acolo. Convenise cu omul lui de contact că cel mai bine era să se întâlnească pe faţă, ca să evite orice suspiciuni, aşa că venise mai înainte de ora fixată la locul de întâlnire, o cârciumioară preferată a personalului universităţii. Înainte să se aşeze la o masă, privise cu o curiozitatea firească a nou-venitului pereţii înnegriţi de fum de ţigară acoperiţi cu opere de artă, afişe, scrisori, ilustrate şi alte exponate, care îi evocau pe absolvenţii vestiţi ai Sorbonei. În realitate, interesul lui era o modalitate de a verifica unde sunt căile de ieşire rapidă şi pentru a fi pregătit să dispară dacă omul venea însoţit.

În acest caz, trebuia să se scuze ca să meargă la toaletă şi ar fi ieşit apoi repede pe uşa din spate. Jules ştie că trebuie să vină singur. Dacă este cineva cu el, trebuie să presupui că este de la Gestapo, îi spusese maiorul. Chris observă cu mare uşurare un bărbat scund de statură şi adus de umeri care intră în bistro singur şi începu să-l caute cu privirea absentă specifică a unui profesor distrat. Chris ridică o mână, Jules Garnier îl zări pe deasupra ramei ochelarilor de savant şi expresia de miop confuz se transformă într-o privire de uşurare. Îl apucă viguros pe Chris de umeri şi îl sărută pe obraji, aşa cum au obiceiul să se salute francezii, o manifestare perfectă de bun venit pentru un nou membru al personalului.

După ce se aşezară într-un colţ mai îndepărtat şi comandară croasant şi cafea, Jules începu să vorbească în şoaptă. Conveniseră să discute în franceză.

– Am fost foarte îngrijorat când mi s-a spus că nu ai venit la locul de întâlnire.

– Am fost debarcat în altă parte, îi explică Chris şi îi povesti despre fermier şi soţia acestuia şi despre fiul lor adolescent, care îl descoperiseră ascuns în mansarda lor şi nu-l trădaseră în faţa soldaţilor germani care bătuseră la uşa lui în toiul nopţii şi ceruseră să-i lase să facă percheziţie în casă şi în clădirile anexe în căutarea unui agent aliat despre care ştiau că fusese paraşutat în apropierea fermei lor. Nici chiar atunci când nemţii le luaseră toate ouăle preţioase şi găinile din coteţ, familia nu-l dăduse de gol. Chris jurase că după război se va duce la ei şi le va mulţumi.

– Au fost foarte curajoşi, la fel ca şi dumneata, Herr Garnier, spuse Chris.

Directorul se strâmbă şi ridică din umeri, vrând să spună că nu făcuse mare lucru.

– Nu am făcut altceva decât să opun puţină rezistenţă în faţa valului de şobolani cenuşii care mi-au invadat ţara.

Eforturile omului nu erau deloc neglijabile. Înainte ca Statele Unite şi Germania să fie în război, Alistair Renault făcuse o călătorie dincolo de ocean şi aflase că se înfiinţează o şcoală specială pentru copiii elitei naziste, care va fi găzduită la Sorbona. Regimul de la Vichy începuse să-i dea afară pe profesorii şi studenţii evrei şi să-i înlocuiască cu profesori şi apostoli ai ideologiei naziste. Scopul era să se transforme şcoala sacră de arte liberale într-o instituţie care îi excludea pe toţi nearienii şi oferea numai discipline de studiu care susţineau în exclusivitate lăturile naţionaliste ale celui de-al Treilea Reich. În Germania, Hitler ordonase să se mărească numărul de ore obligatorii de educaţie fizică din şcoli de la două ore pe săptămână, la două ore pe zi. Maiorul prevăzuse în mod corect că aceeaşi directivă se va aplica şi în şcoala specială de la Sorbona, de unde nevoia de a se angaja mai mulţi profesori de educaţie fizică.

În timpul acelei călătorii, spionul şef se strecurase în biroul directorului de personal în timp ce secretara acestuia era în pauza de cafea şi îl găsise pe directeur du personnel plângând în tăcere deasupra unei ceşti de café au lait. Un coleg fusese executat pentru că obiectase împotriva transformării Sorbonei într-un centru de îndoctrinare nazistă. Jules fusese uşor de recrutat. Datorită studenţilor francezi din zona guvernului de la Vichy şi a celor germani, Sorbona

devenise rapid un adevărat stup zumzăind de bârfe, zvonuri şi secrete naziste. Jules era de mai mulţi ani cu urechile ciulite după informaţii pe care le considera importante pentru Aliaţi şi le trimitea la OSS pentru a fi transmise la Milton Hall. Alistair Renault se întorsese la Washington cu promisiunea lui Jules că îi va da de ştire dacă se va ivi un post de profesor de educaţie fizică şi începuse să caute persoana potrivită pentru el. Acum, directorul de personal putea transfera îndatoririle pe care şi le asumase cu atâta curaj noului instructor tânăr şi să-şi vadă apoi de propria viaţă, atât cât se putea în Parisul ocupat, eventual să-şi trăiască anii rămaşi într-o relativă siguranţă.

– Vorbeşte-mi despre elevii mei, spuse Chris.

Erau un grup de elită, îl informă Jules, fiii unor ofiţeri superiori din Înaltul Comandament German, ai celor mai mari asasini din Gestapo, ai funcţionarilor de la Vichy, care se considerau superiori în creieraşele lor meschine numai datorită statutului înalt al taţilor lor. Pe timp de pace, micii monştri nu ar fi ajuns niciodată la Sorbona.

– Ce vârstă au băieţii aceştia?

– Între şapte şi optsprezece ani. Toţi sunt membri în Hitlerjugend. Copiii de vârstă şcolară sunt obligatoriu membri în Hitlerjugend începând din 1936. Scopul organizaţiei este să-i formeze pe tineri ca receptori speciali ai mesajelor de propagandă ale Partidului Nazist, astfel că elevii dumitale au fost temeinic îndoctrinaţi cu ideologia celui de-al Treilea Reich şi cu glorificarea lui Hitler.

Herr Bauer va constata că reprezintă o admirabilă sursă de informaţii. Băieţii se întreceau care mai de care să se laude cu isprăvile taţilor lor şi răspândeau în stânga şi în dreapta secrete pentru care taţii lor ar fi fost împuşcaţi dacă neglijenţa fiilor lor ar fi ajuns să fie cunoscută.

– Ascultă cu atenţie ce discută pe terenurile de joacă, la vestiare şi în sălile de clasă şi vei înţelege ce vreau să spun, zise Jules. Părinţilor le place, de asemenea, să-i invite pe instructorii băieţilor la masă, în ideea că în felul acesta vor câştiga favoruri academice, rezultatele la învăţătură ale fiilor lor vor fi mai bune şi vor impresiona oficialităţile, când se vor prezenta în armată, la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Să nu te miri când vei primi astfel de invitaţii.

Ochii miopi ai lui Jules clipiră în spatele ochelarilor, plini de

înţelesuri.

– Dacă ajungi în casele lor, vei avea ocazia să profiţi de Minox, nu-i aşa?

Chris simţi cum i se încrâncenează carnea pe el când Jules îi descrise atmosfera de predare din şcoală. Sistemul de educaţie al lui Hitler, descris în Mein Kampf, era înscris pe un afiş atârnat alături de portretul Führerului din fiecare sală de clasă. Se afirma că scopul lui Hitler este să elimine slăbiciunea, formând „o tânără generaţie violentă, autoritară, neînfricată, crudă“, recită Jules şi buza superioară îi tremură de scârbă.

– Führerul – Jules scuipă cuvântul ca şi când ar fi fost o bucată de carne stricată – este fanatic în privinţa importanţei educaţiei fizice pentru tineretul german. Doreşte ca elevul să fie „zvelt ca un ogar, rezistent ca pielea argăsită şi tare ca oţelul Krupp“, ca să citäm unul din manualele elevilor.

Jules se aplecă în faţă cu coatele pe masă.

– Oricât ar părea de dezgustător, Herr Bauer, dumneata trebuie să te străduieşti să atingi aceste scopuri. Vei răspunde în primul rând de probele de atletism, în cadrul unui program foarte încărcat care include gimnastică, înot, box, scrimă, tactica războiului şi instrucţie militară. Aceste discipline ocupă o mare parte din ziua de şcoală. Studiul academic propriu-zis este pe ultimul loc.

– Ce înseamnă tactica războiului şi instrucţia militară?

Jules făcu gura pungă.

– Copiii învaţă lupta corp la corp, cum să arunce o grenadă, să folosească baioneta, să sape tranşee şi gropi individuale, să tragă cu pistolul – nebunii de felul acesta, toate prezentate ca jocuri competitive şi sporturi, dar în mod sigur nu cu scopul de a-i învăţa pe participanţi ce înseamnă fairplay-ul. Elevii sunt împărţiţi în echipe şi lucrează ca o singură unitate. Întreaga echipă trebuie să treacă la toate cursurile. Dacă unul cade, cad toţi. Nu există indivizi. Presiunea colegilor, sancţionată şi încurajată de instructori, este instrumentul care îi face pe toţi să se străduiască din răsputeri.

Jules se lăsă pe spate ca şi când ar fi fost epuizat şi adăugă pe un ton amar:

– Îţi dai seama că un asemenea program duce la o intimidare oribilă a celui mai slab.

Chris asculta înmărmurit şi se gândea cât de bine s-ar fi simţit Dirk Drechsler în Hitlerjugend.

– Presupun că cineva răspunde de acest program nebunesc.

– Presupui corect. Este Louis Mueller, directorul sportiv. Un şarpe. Ales cum nu se poate mai bine pentru acest post şi un ticălos nenorocit până în măduva oaselor. Trebuie să fii atent în privinţa lui, mai ales în plan personal. Instructorul pe care îl înlocuieşti nu a avut puterea să supună copiii de şapte–opt ani unui regim atât de aberant. Mueller sperase să-şi aducă aici un prieten, dar – cum să spun – referinţele tale au depăşit calificările lui. O să te deteste din prima clipă. Şi trebuie să ai grijă şi cu ceilalţi membri ai corpului didactic. Nu ştiu în cine se poate avea încredere. Există trădători şi printre cei care fac curat.

– Şcoala asta are un nume? întrebă Chris.

Jules râse dispreţuitor.

– Academia pentru Tinerii Războinici ai celui de-al Treilea Reich.

Chris plecase de la întâlnire cu un sentiment de greaţă. Şcoala părea un vârtej de şerpi de apă, un cuib de vipere ca acelea de care trebuie să te fereşti atunci când pescuieşti în râurile din Texas. Văzuse o dată cum un om păşise în ceea ce părea un loc cu apă mai tulbure, răscolită de un curent vertical, şi îşi dăduse seama prea târziu că era creşa unuia dintre cei mai otrăvitori şerpi din Texas. Scena de groază şi urletele omului îi provocaseră coşmaruri ani la rând. Trebuia să fie cu mare băgare de seamă şi să aibă grijă unde păşeşte în cuibul de şerpi de la Academia pentru Tinerii Războinici ai celui de-al Treilea Reich.

Capitolul 25

În dimineaţa următoare, duminică, 4 octombrie, membrii echipei Libelula şi-au înfruntat duşmanii. Îmbrăcată într-o salopetă de pictor, cu materialele pentru pictat în buzunar şi cu paleta în mână, Bridgette aplică primele trăsături de penel ale frescei în sunetul clopotelor bisericii care răsunau în tot oraşul. Cei care veneau să se roage în capela micuţă a mănăstirii se opreau o clipă în faţa curţii ca să se uita la silueta libelulei care prindea viaţă de sub mâna micuţei nou-venite în zonă. Privitorii se uitau şi comentau, până când ceva de pe stradă provocă o busculadă rapidă spre uşa capelei.

Bridgette, în picioare pe treapta cea mai de sus a unei scări scunde, aruncă o privire spre motivul acestei împrăştieri grăbite. Poliţia franceză ajunsese să fie dispreţuită de conaţionali pentru colaboraţionismul ei cu autorităţile germane împotriva propriilor cetăţeni. Fluturând în mână un baston, pe stradă venea un bărbat în uniformă albastră, scund şi îndesat, care se pare că reprezenta tocmai această specie detestată. Avea o singură bandă pe mâneca uniformei, ceea ce arăta că terminase instruirea de poliţist de numai un an, era gardien de la paix stagiaire, stagiar; cu alte cuvinte, un biban, îşi spuse Bridgette.

Se opri în faţa picturii examinând desenul cu aroganţa celui împuternicit să stabilească dacă astfel de fapte neobişnuite erau comise cu rea intenţie şi cu autoritatea de a aplica pedepsele cuvenite. O, Doamne, îşi spuse Bridgette, unul dintre ăia.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, arătând cu bastonul spre zid.

Bridgette coborî de pe scară şi îi zâmbi prietenos.

– Păi, aşa cum vedeţi, îi explică ea veselă, este o libelulă. Face parte dintr-o frescă murală cu tematică acvatică destinată să înveselească atmosfera străzii.

– Şi cine v-a dat permisiunea să desfiguraţi zidul?

– Maica stareţă a Surorilor Caritătii.

– O să vedem noi.

Şi porni mai departe, păşind înţepat ca s-o ia la întrebări pe şefa comunităţii de maici, iar Bridgette se întoarse calmă la tabloul ei.

Zece minute mai târziu se întorcea roşu la faţă, cu maxilarele încleştate, aranjându-şi furios chipiul şi trecu pe lângă Bridgette şi fresca ei fără să-i adreseze nici un cuvânt şi fără să arunce nici o privire.

Bridgette zâmbi. Nimeni nu se putea pune cu sora Mary Frances. Dar după rugăciune, maica superioară o avertizase:

– Ţi-ai făcut un duşman în acest ticălos, ma petite chérie. Trebuie să te fereşti de înfumuraţii ăştia mult prea zeloși ca el, care încearcă să se afirme. Merg cu nasul pe sus ca să compenseze ceea ce Tatăl nostru nu le-a dat în materie de minte şi a mirosit ceva în legătură cu tine. A vrut să ştie de unde ai venit şi ce faci aici. A trebuit să-i spun cum te cheamă şi unde lucrezi. Îl cheamă Achim Fleischer. A crescut în acest cartier, a frecventat şcoala Saint Stephen, unde am predat şi eu. A fost un elev foarte slab. De aceea am putut să-l expediez fără urmări, dar poziţia mea nu-l va împiedica să stea cu ochii pe tine.

Bridgette luă avertismentul în serios. Micile târâturi în uniforma autorităţii erau cele mai rele. Erau la fel de neînsemnate ca praful de pe drum, dar dacă erau stârnite puteau îneca motorul unei maşini. Îşi aminti brusc de Steve Hammett şi de privirea lui vigilentă de pe vremea când era la liceul din Traverse City. Nu ar fi rămas nici măcar o pată de grăsime de pe urma lui Achim Fleischer dacă Steve ar fi pus mâna pe el, dar aici, la Paris, nu exista nici un Steve Hammett care s-o vegheze de departe. Achim Fleischer avea să se întoarcă, iar ea trebuia să fie propriul ei înger păzitor.

Capitolul 26

Duminică dis-de-dimineață, Brad era deja la postul lui de supraveghere de pe malul fluviului încă din zori, obicei pe care plănuia să-l repete în fiecare duminică, până când prada îl va descoperi. Prinsese deja câţiva bibani măricei pentru a-şi explica prezenţa, în cazul că generalului-maior Konrad March apărea pe acolo şi ar fi fost suficient de bănuitor ca să se intereseze de el. Iar dacă nu avea alt folos, cel puţin prinsese suficient pentru cina doamnei Gastain. Proprietăreasa lui mândră ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost el, deşi în acea seară era a cincea cină la care mâncau biban, dar era încântată de cartofii pe care îi cumpărase cu o zi în urmă de la un fermier care locuia lângă Loara şi de mănunchiul de sparanghel pe care îl culesese de pe malul fluviului. Brad auzi cum se deschide şi se închide uşa din spate a vecinului său, zgomotul ajungând până la el peste gardul viu scund. Ieşi în afara locului unde arunca undiţa ca să poată fi văzut şi pentru a vedea şi el mai bine cu coada ochiului. Inima îi tresări. În sfârşit, generalul! Brad se dădu mai în spate pentru a-i oferi ţintei sale un câmp vizual mai bun şi începu să învârtă mulineta, ca şi când ar fi vrut să încheie dimineaţa de pescuit. Haide, haide! îl îndemna în gând. Cercetează-l pe străinul care a venit să pescuiască în acest loc retras de pe Sena. Oricine pretindea că este un pescar nevinovat putea fi un agent al Aliaţilor sau un membru al Partidului Nazist trimis să spioneze un ofiţer superior din armată.

Timp de câteva minute, Brad crezu că planul lui căzuse. Generalul se întorsese în casă, dar apăru din nou cu un bărbat scund şi îndesat după el, probabil un aghiotant, adus ca să-l interogheze pe tânărul pescar care apăruse recent pe terenul vecinei sale. Brad se prefăcu total absorbit de momeala pe care o scotea din cârlig, dar ochii lui de libelulă vedeau clar scena care se derula de partea cealaltă a gardului.

Când se apropiară, aghiotantul strigă într-o franceză cu accent german:

– Ei, tu, francezule! Cine eşti şi ce faci pe terenul doamnei Gastain?

Brad se prefăcu surprins şi spuse:

– Ich bin Deutscher.[2]

Aghiotantul păru luat prin surprindere şi repetă întrebarea şi în limba lor.

Brad se prefăcu că roşeşte.

– Păi… pescuiesc. Madame mi-a dat voie. Am închiriat camerele de deasupra grajdului.

Făcu un gest spre etajul superior al unei structuri frumoase, ai cărei ocupanţi pursânge fuseseră vânduţi de mult pentru carne.

– Şi cu ce te ocupi?

– Sunt ghid pentru pescuit pe o ambarcaţiune a unei companii din arondismentul cincisprezece.

– Numele companiei?

– Claude Allard Fishing Tours.

– Şi numele dumitale?

– Barnard Wagner.

Aghiotantul făcu semn spre undiţa lui Brad şi spre cutia deschisă în care erau mai multe feluri de momeli artificiale.

– Pescuieşti la muscă?

– Ja.

– Ach so, spuse bărbatul aparent satisfăcut şi se duse să raporteze generalului.

Conversară câteva minute, apoi ţinta lui Brad îşi concedie însoţitorul şi, aşa cum sperase Brad, porni spre el. Pescarii la muscă erau o specie aparte. Făceau parte dintr-un club exclusivist – un fel de cult – care nu ţinea seama de rangul social şi alte limite.

Brad îl studia din priviri pe general în timp ce acesta se apropia. Chiar şi fără uniformă, în haine obişnuite, mersul generalului-maior Konrad March lăsa puţine dubii cu privire la profesia şi rangul lui. Era de vârstă mijlocie şi avea un uşor început de burtă, dar păşea cu un aer de autoritate şi cu agilitatea unui bărbat mai tânăr şi în formă.

Ajuns la gard, se opri fără să zâmbească, dar aceasta nu-i spunea nimic lui Brad. Oamenii în poziţia lui aveau un chip antrenat să rămână neutru, însă Brad crezu că vede o urmă de tristeţe în fundul ochilor lui, nu răutate, ceea ce era surprinzător, dat fiind domeniul de activitate al omului. Ştia că generalul îşi pierduse soţia cu câţiva ani în urmă. Pierderea partenerului… ochii omului poartă amprenta pustiului atunci când îi moare perechea. O văzuse în fiecare zi în ochii mamei lui.

– Konrad March, spuse vecinul lui şi întinse mâna peste gard. Brad fu surprins de acest gest de politeţe şi de faptul că nu-şi menţionase gradul militar. Îşi şterse mâna dreaptă de pantaloni şi strânse mâna generalului, în timp ce acesta arăta spre fereastra de sus a casei sale.

– Ţi-am urmărit tehnicile de pescuit, spuse el direct, ca şi când recunoaşterea faptului că îl spionase pe fereastră nu ar fi însemnat nimic. Foloseşti muşte fixate manual ca să prinzi biban negru şi ai avut un noroc considerabil, în timp ce eu nu am avut deloc cu momeala pe care o folosesc. De unde eşti, din Germania?

– Sunt din Hamburg, răspunse Brad.

Era regiunea în care se născuse şi crescuse mama lui şi acasă vorbeau dialectul din acea zonă.

– Mi-a spus aghiotantul că eşti ghid de pescuit la căpitanul Claude Allard.

– Aşa este.

– Am auzit de el. Unii dintre colegii mei au apelat la serviciile lui şi spun că nimeni nu ştie mai bine decât el locurile de pescuit de pe râurile de aici. Am înţeles că se pescuieşte bine pe Loara.

– Cel mai bine.

Dintr-odată, în spatele generalului se produse agitaţie. Un băieţel de şapte ani – fiul generalului, presupuse Brad – ieşise în fugă din casă, urmat de aghiotantul care strângea în mână un prosop alb.

– Wilhelm! Nu alerga! O să sângereze şi mai rău! striga omul.

Generalul se întoarse şi îl văzu pe băieţelul care alerga spre el pe spaţiul verde.

– Papa! Uite! Uite! strigă băiatul, zâmbind cu gura plină de sânge. Copilul întinse palma mică în care se afla o măsea plină de sânge şi spuse dintr-o răsuflare: Un dinte, cel care mă durea. L-am scos eu singur!

– Ce băiat curajos! Sunt mândru de tine, dar trebuie să-l laşi pe Hans să-l spele şi să-l pună sub pernă căci altfel die Zahnfee nu va veni la noapte să-ţi lase un bănuţ sub pernă. Acum deschide gura să văd şi eu.

Băiatul se conformă şi tatăl se uită în gura deschisă.

– Sângerarea s-a oprit, dar nu trebuie să alergi.

Luă prosopul de la aghiotant şi şterse gura copilului, apoi se întoarse spre Brad:

– Fiul meu, Wilhelm March, îl prezentă el. De regulă, ar da mâna cu dumneata, dar acum nu este prezentabil. Şi aghiotantul meu, sergent Hans Falk.

– Barnard Wagner, spuse Brad zâmbind către băiat şi dând din cap spre aghiotant.

Băiatul era slăbuţ pentru vârsta lui şi se pare că nu trecuse de vârsta la care credea în Zâna Măseluţă.

– Ce mai faceţi? spuse Wilhelm politicos.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Şi eu la fel.

– Du-te cu Hans, Sohn, spuse generalul. Vin şi eu imediat.

– Auf Wiedersehen, Herr Wagner, spuse Wilhelm, fluturând din mâna micuţă, fără să schiţeze salutul nazist.

– Auf Wiedersehen, Wilhelm, răspunse Brad.

În timp ce se îndepărtau, generalul spuse:

– Aş dori să văd şi eu cum este compania dumitale. Fă-mi, te rog, o rezervare pentru sâmbăta următoare. Cât mai devreme posibil şi cu speranţa că vei fi de acord să fii ghidul meu. Eu sunt generalul-maior Konrad March, şeful agenţiei germane de informaţii din Franţa.

În faţa uimirii prefăcute a lui Brad, adăugă ridicând trist buza de sus.

– Îmi dau seama că domnul căpitan Allard are programul plin, dar poate că acest titlul va avea suficientă greutate ca să-mi asigure şi mie un loc pe lista de rezervări.

– Sunt sigur că da, Herr Major General, spuse Brad.

– Bine. Acum arată-mi câteva dintre muştele dumitale.

– Fireşte, spuse Barnard Wagner, invitându-l pe general să treacă prin gard ca să vadă cutia lui cu momeli şi îşi spuse în gând: Zboară în gura mea! îi zise libelula moliei.

Capitolul 27

Aşa cum aranjase Jules Garnier, Chris fu primit duminică dimineaţă în aripa din Sorbona alocată pentru fiii naziştilor şi ai elitei de la Vichy. Peste tot atârnau steaguri naziste, portrete ale lui Hitler şi afişe care enumerau obiectivele programei şcolare, aşa cum îi descrisese Jules Garnier, accentuând şi mai mult atmosfera macabră pe care o simţise Chris din momentul când deschisese uşa şi intrase în răcoarea unei şcoli închise în timpul unui weekend de toamnă. Instructorul de educaţie fizică Claus Bauer dorea să ştie de ce echipament şi facilităţi sportive dispune şi să-şi organizeze biroul înainte să facă cunoştinţă cu elevii, în ziua următoare. Textele de lectură cerută, planurile de lecţii, catalogul clasei şi materialele de pe pupitre erau aşezate pe birou, aşa cum îi promisese Jules. Constată că biroul lui nu era altceva decât o zonă separată între altele două, amenajate pentru a găzdui personalul suplimentar. Încăperile improvizate nu aveau ferestre şi pereţii dintre ele erau subţiri ca o foaie de hârtie. Aşadar, nu exista nici un fel de intimitate şi nici o ieşire convenabilă. Chris oftă. Era la birou de o oră, când un bărbat umplu cadrul uşii.

– Probabil că eşti noul profesor de matematică şi sport, spuse acesta.

– Da, răspunse Chris şi se ridică în picioare, întinzând mâna. Claus Bauer. Iar dumneavoastră sunteţi…?

Nu era nevoie să întrebe cum îl cheamă, omul se potrivea perfect cu descrierea făcută de Jules Garnier: ras în cap, mic de statură, ochi nemiloşi, un trup gras, necizelat, condamnat inevitabil să se fleşcăiască cu timpul. Omul observă degetul mare lipsă de la mâna lui Chris şi strâmbă din buze.

– Louis Mueller, director sportiv al academiei, spuse el în germană, strângând scurt şi puternic cele patru degete ale lui Chris. Presupun că ai fost informat că aici cursurile încep fix la ora şapte. Profesorii trebuie să fie la posturi la treizeci de minute după încetarea restricţiei de circulaţie.

Presupunea că în experienţa sa de antrenor şi profesor Chris nu fusese obişnuit să se prezinte devreme la muncă.

– Nu tolerez întârzierile.

– Bineînţeles, răspunse Chris liniştit.

– De asemenea, trebuie să ştii că nu-i cocoloşim pe elevi. Îi împingem până la limitele lor fizice. Nu accept nici o abatere de la datorie din partea instructorilor mei – şi dispun de autoritatea de a-l concedia şi a raporta superiorilor mei. S-a înţeles?

Chris încuviinţă dând din cap.

– Perfect.

Privirea lui Mueller se îndreptă spre mâna dreaptă a lui Chris, la care îi lipsea degetul mare.

– Trebuie să-ţi mărturisesc sincer, Herr Bauer, că am fost surprins, ca să nu spun şocat, că ai fost acceptat într-un post aici, dat fiind handicapul dumitale.

Chris se aşeză din nou pe scaun.

– Nu l-am considerat niciodată un handicap, Herr Mueller.

– Ai face bine nici să nu fie.

Era aşa cum îl prevenise Jules Garnier. Claus Bauer era în vizor. Louis Mueller va fi cu ochii pe noul lui profesor de educaţie fizică. La cea mai mică abatere avea să fie dat afară.

– Foarte bine, atunci, spuse omul şi, când Chris nu răspunse, adăugă: Văd că ai catalogul elevilor dumitale pe birou. Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra numelor câtorva băieţi din şcoală cărora trebuie să le acorzi… o atenţie specială.

Louis Mueller se uită fix la el.

– Înţelegi ce vreau să spun?

– Din păcate, trebuie să vă cer lămuriri suplimentare.

Directorul oftă, ca şi când s-ar fi aşteptat la o asemenea ignoranţă din partea unora ca noul lui instructor. Îi explică cu o răbdare exagerată:

– Aşa cum am spus şi se pare că trebuie să repet, nu acceptăm pentru nici un motiv ca elevii să rămână în urmă. Nu se acordă scutiri celor care sunt mai mici de statură sau imaturi pentru vârsta lor. Ai trei exemplare de acest fel în clasa dumitale.

Ocoli biroul şi îşi plimbă degetul ca un cârnat pe lista elevilor, împungând trei nume:

– Ăsta, ăsta şi ăsta, spuse el. Trebuie să ai grijă să îndeplinească normele standard cerute de programă. Dacă nu le îndeplinesc, vor fi pedepsiţi sever. Ai o listă ataşată la catalogul elevilor în care sunt descrise formele de corecţie acceptate şi pe care le vei aplica.

Chris dădu pagina ca să citească metodele aprobate pentru „îndreptarea“ elevilor care nu reuşeau să se ridice la înălţimea standardelor fizice decretate de Adolf Hitler. Metodele erau adevărate forme de tortură. Pentru a se evita apariţia vânătăilor se propunea scufundarea cu capul în apă, bătaia cu saci de bumbac plini cu cartofi, obligarea elevului să stea pe vârfuri cu mâinile întinse în faţă un timp insuportabil de lung.

– Sunt sigur că aceste metode de convingere a băieţilor să se străduiască mai mult sunt foarte eficiente, comentă Chris pe un ton aprobator. Dar văd că aceşti băieţi sunt fiii unor funcţionari superiori de la Vichy şi ai unor ofiţeri germani. Nu vă este teamă de repercusiuni din partea părinţilor lor din cauza tratamentului dur aplicat copiilor?

Chris nu se putu abţine să se refere la vârsta copiilor.

– De pildă acest băiat, Wilhelm March – arătă spre nume – este singurul copil al şefului Abwehr din Franţa. Mă gândesc că generalul nu va privi favorabil faptul că fiul lui este supus unui tratament pe care el l-ar putea considera un abuz.

Louis Mueller pufni.

– Nu trebuie să te temi de consecinţe pentru că îţi faci datoria. Băieţii ştiu că nu trebuie să spună nimic părinţilor. Ştiu ce se întâmplă dacă

vorbesc.

– Cu ei sau cu părinţii lor?

– Cu băieţii, dar şi cu părinţii.

– Şi ce anume?

– Pentru orice amestec al părinţilor, se va raporta la Berlin că aceştia nu sprijină programa şcolară aprobată de Führer, cu disciplinele de studiu destinate să-i formeze pe fiii lor ca bărbaţi germani ideali. Nu e bine pentru carierele lor, iar băieţii ştiu asta. Necazuri la şcoală înseamnă necazuri acasă.

– Da, fireşte, şi apoi este şi afecţiunea şi respectul băiatului faţă de tatăl său, care nu-i vor îngădui să spună nimic despre maltratarea lui dacă aceasta ar pune în pericol cariera omului, spuse Chris încet, cu o expresie de deplină înţelegere.

Directorul clipi din ochi, ca şi când Chris ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Păi, da, presupun că există şi acest avantaj, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji despre o eventuală plângere în legătură cu… un abuz.

– E bine de ştiut. Mă simt foarte uşurat.

Louis Mueller continua să-l inspecteze din priviri pe noul lui profesor de sport. Chris îi întoarse o privire benignă.

– Mai sunt şi alte informaţii pe care ar trebui să le primesc? întrebă el.

Directorul scoase alt oftat iritat.

– Sperasem că Herr Garnier te-a informat în legătură cu tot ceea ce mai facem aici, dar întrucât nu şi-a făcut treaba, va trebui să afli singur şi cât mai repede. Ţine minte că eşti aici de probă, Herr Bauer. Poziţia dumitale nu este absolut deloc sigură. Am aşteptări foarte mari de la membrii catedrei mele. O singură abatere şi ai şi plecat pe frontul rusesc, de la care înţeleg că ai fost scutit datorită numirii dumitale aici. Te asigur că Wehrmachtul nu va avea probleme cu infirmitatea dumitale. M-am făcut clar înţeles?

– Cât se poate de clar, Herr Mueller. N-am să vă dezamăgesc, spuse vesel Chris.

– O, de asta nu mă tem, Herr Bauer. Dumneata ar trebui să te temi. Acum am să te părăsesc ca să mă bucur de ce a mai rămas din ziua mea de duminică. Louis Mueller întinse în faţă un braţ ţeapăn: Heil Hitler!

Chris se ridică în picioare şi îi răspunse la salut:

– Heil Hitler!

Directorul se retrase din apropierea degetului lipsă al lui Chris şi spuse:

– Ai grijă să încui când pleci şi nu uita să vii la timp mâine-dimineaţă.

– *Jawohl, Herr Mueller!*

Chris auzi paşii grei ai directorului sportiv care se îndrepta spre ieşire şi un minut mai târziu zgomotul uşii trântite. Louis Mueller venise special la şcoală în această dimineaţă rece de duminică pentru a-i transmite acest avertisment. Chris ştia acum exact cu cine avea de-a face – de altfel, nu era o surpriză. Surpriza va fi pentru detestatul Herr Louis Mueller când îşi va da seama exact cu cine are el de-a face în persoana lui Herr Claus Bauer.

Capitolul 28

La ora şase în aceeaşi dimineaţă de duminică, proprietăreasa bătu încet la uşă şi îl trezi pe Bucky dintr-un somn adânc, pe care nu-l tulburaseră nici măcar dangătele puternice şi neîntrerupte ale clopotelor bisericii din colţul străzii. Se prăbuşise în pat la ora două complet îmbrăcat, mort de somn după ce petrecuse cea mai mare parte a nopţii în salonul proprietăresei, jucând un joc de cărţi franţuzesc numit Barbu. Bucky jucase cărţi împreună cu colegii din pensiune ca să scape de întrebările fără răspuns care începuseră să i se învălmăşească în minte după ce madame Duprée îi dăduse un bilet când se întorsese de la La Petite Madeleine. „Am vorbit cu unchiul Emile despre o vizită“, scrisese mătuşa Claire. „Vino la ceai duminica viitoare la ora patru.“

Bucky fusese şocat când citise biletul. „Sfinte Dumnezeule! Mătuşa Claire îl contactase pe tatăl lui! Acesta dorea să-l vadă!“

– Cine a adus biletul, madame Duprée? întrebase Bucky.

– Un domn mai în vârstă. A venit cu bicicleta.

Vechiul valet al mătuşii lui, ghici Bucky. Simţise brusc că îl ia cu ameţeală.

– Vă simţiţi bine, monsieur Beaulieu?

– Absolument! spuse el.

Citise biletul încă o dată. Ce reacţie avusese bărbatul de la care moştenise forma şi culoarea ochilor atunci când mătuşa Claire îi vorbise despre fiul lui? Pe capul lui Nicholas Cravois se pusese o recompensă. Nu va fi prea periculos pentru el să se arate în Paris? Bucky putea fi oare sigur că mătuşa Claire îi vorbise despre existenţa fiului lui? După cum reieşea din bilet, tatăl lui fusese de acord să discute despre o vizită cu cineva. Bucky aflase de la mătuşa Claire că tatăl lui era tot necăsătorit. Iubite, da, dar nu şi copii, din câte ştia ea. Samuel Barton era singurul lui copil. Îi spusese mătuşa cât de mult îşi

dorea să-l cunoască, cât de mult dorea să-l cunoască pe el?

Trebuia să-şi ţină cumva în frâu nerăbdarea până a doua zi la ora patru. Oare tatăl lui îl va aştepta în salonul mătuşii? Sau va decide că este prea riscant să-l vadă? Bucky simţise un fior care îi strângea inima. Ziua de mâine era foarte nesigură acum în Franţa. Dacă rata şansa de a-şi vedea tatăl biologic, era posibil să nu mai aibă această ocazie niciodată.

– Monsieur Beaulieu, sunt madame Duprée. Trebuie să vă sculaţi imediat! îl implora vocea înăbuşită a proprietăresei de dincolo de uşă.

Încă ameţit, Bucky se duse clătinându-se să deschidă uşa.

– E în ordine, madame Duprée. Nu vin la micul dejun.

– Nu e vorba de micul dejun, monsieur, spuse femeia şi intră în cameră, aruncând rapid o privire la cămaşa lui şifonată şi la pantaloni. Am veşti. Te informez pe dumneata primul… în caz că trebuie să faci… ce trebuie să faci. Primim chiriaşi noi.

Bucky deveni atent.

– Pe cine?

Proprietăreasa vorbea în şoaptă.

– Trei dintre chiriaşii mei au fost evacuaţi în tăcere înainte de revărsatul zorilor şi camerele lor au fost rechiziţionate ca locuinţe pentru trei membri ai Abwehr. Bella face acum curat acolo. Oamenii vor sosi în dimineaţa aceasta. Am venit să te avertizez ca să verifici dacă ai toate hârtiile în ordine şi să nu fie nimic compromiţător în camera dumitale. Porcii vor face probabil percheziţie ca să vadă dacă nu găsesc obiecte de contrabandă.

Indignarea i se transformă în tristeţe.

– Esmel, Dashiell şi Farrin stau la mine de ani întregi. Sunt bătrâni. Vine iarna. Unde o să se ducă? Unde o să locuiască?

Bucky nu putea să răspundă. Exista o altă grijă atât de mare, încât nu putea fi ignorată. În anii cât madame Duprée cooperase cu serviciile

de informaţii ale Aliaţilor, duşmanul nu fusese văzut şi fusese departe de activităţile acesteia. Acum se instalau chiar sub acoperişul ei, ceea ce o punea în pericol de a fi deconspirată. Dacă Bucky era descoperit, madame Duprée era ridicată şi ea.

Madame Gabrielle Duprée colabora cu OSS. Rolul ei nu implica activităţi clandestine. Oferea ajutor punând la dispoziţie pensiunea ei de familie ca locuinţă de încredere pentru agenţii sub acoperire. Îi atrăsese atenţia lui Alistair la începutul lui iunie 1942, când acesta aflase că oferise adăpost mai multor piloţi din RAF doborâţi în apropiere de Paris în timpul unui raid aerian. Soţul ei fusese o victimă a Primului Război Mondial, iar fiul a celui de-al Doilea, amândoi ucişi de germani. Gabrielle Duprée nu-şi manifesta zgomotos ura pentru „porcii în uniforme cenuşii", dar îşi punea tăcută mânia şi tristeţea într-un serviciu eficient, ţinând câteva camere libere ca să le închirieze agenţilor aliaţi care aveau nevoie de pereţi fără urechi.

De jos răzbătu zgomot de cizme şi de voci care sunau poruncitor în germană. Madame Duprée se albi la faţă.

– O, Dumnezeule! Au venit, spuse ea.

Bucky îi puse o mână pe umăr.

– Curaj, madame Duprée. Sunteţi o femeie curajoasă şi ingenioasă. O să vă descurcaţi.

Madame Duprée îşi îndreptă umerii.

– Da, desigur, spuse ea. Mi s-a spus că îi vor interoga pe locatari. Trebuie să sun ca să-i chem pe toţi jos. Între timp, mi-aş pune pijamaua dacă aş fi în locul dumitale. Porcii ar putea să se întrebe ce intenţii ai.

Clopoţelul care îi chema la masă răsună cincisprezece minute mai târziu. Bucky îşi scosese hainele de stradă şi îşi ciufulise şi mai mult părul. Biletul de la mătuşa lui era acum cenuşă amestecată cu cea de la pipa franţuzească. Umbrela cu stiletul ascuns era vârâtă în dulap, pixul exploziv stătea neglijent aruncat printre alte unelte de scris în sertarul biroului, iar pilula L era ascunsă în catarama de la curea. Celelalte materiale clandestine erau la biroul lui de la firma de consultanţă, unde se aştepta să aibă cea mai mare nevoie de ele. Nu se

aşteptase la această întorsătură a evenimentelor.

Când coborî în pijama, în halat şi papuci de casă, Bucky îi găsi pe ceilalţi trei chiriaşi în ţinute similare, aliniaţi alături de personalul casei. Noii chiriaşi – un căpitan, un locotenent şi un sergent care ţinea în mână un clipboard – erau în uniforma Wehrmachtului. Bucky făcu o evaluare rapidă. Căpitanul părea destul de agreabil. Îl auzi când îi făcea un compliment gazdei pentru colecţia ei de figurine Lalique, dar tocmai cei manieraţi şi politicoşi puteau fi soiul cel mai rău. Locotenentul, înalt, zvelt şi cu spatele drept, părea proaspăt absolvent al Academiei Militare Prusace, terenul de instrucţie al lui Hitler pentru elita elitelor. Spre deosebire de ei, sergentul cu clipboardul nu avea nici rafinamentul, nici prestanţa superiorilor săi. Uniforma lui, proiectată pentru fizicul tipic al soldatului german, nu se potrivea pe trupul lui îndesat, dezavantaj al aspectului său militar pe care tunsoarea à la Hitler şi mustaţa subţire nu-l puteau estompa.

De asemenea, nu ştia de ce, Bucky simţi că, dincolo de diferenţa de rang militar, sergentul nu se prea bucura de respectul superiorului său.

Căpitanul se întoarse spre madame Duprée, care stătea neliniştită în apropiere şi i se adresă într-o franceză impecabilă:

– Aceştia sunt toţi?

– Oui, capitaine, spuse ea. Monsieur Beaulieu este ultimul.

– Splendid.

Zâmbi şi salută grupul în franceză, făcând o mică plecăciune:

– Messieurs et mesdames, am să vă rog să fiţi amabili să ne prezentaţi documentele dumneavoastră, să spuneţi numele, numărul camerei, profesia şi locul de muncă domnului locotenent, care le va traduce pentru ca sergentul să le noteze. Dar mai întâi, daţi-ne voie să ne prezentăm: eu sunt căpitanul Edmund Achterberg, iar aceştia sunt Oberleutnant Fredrik Dahl şi Unterfeldwebel Dirk Drechsler.

Capitolul 29

În aceeaşi duminică, spre regretul ei, Victoria fusese convocată devreme în ziua ei de odihnă ca să se prezinte la L'Ecole d'Escrime Français. Întâmplător, se sculase deja, căci intenţionase să ia metroul ca să meargă mai departe în Cartierul Latin, să stea de vorbă cu o femeie care se pare că ştia ceva despre soarta logodnicului ei. Victoria urmărea singura pistă pe care putuse să i-o dea fratele ei. Deşi nimeni nu văzuse paraşuta lui Ralph după ce acesta fusese doborât la Gennevilliers, un oraş la 15 km nord-vest de centrul Parisului, un raport sugera că mai mulţi piloţi reuşiseră să ajungă la o pensiune din Cartierul Latin, a cărei proprietară, madame Gabrielle Duprée, le oferise un adăpost în siguranţă. Eşecul raidului RAF împotriva fabricii de motoare de avion era povestit încă de elevii ei germani cu mare satisfacţie. Uzina fusese grav avariată, dar 34 de civili francezi fuseseră ucişi şi 167 răniţi. De aceea locuitorii din Gennevilliers nu erau dispuşi să-i ajute pe aviatorii aliaţi. Victoria reuşise să localizeze adresa pensiunii şi spera să facă cunoştinţă cu madame Duprée ca să afle dacă printre aviatorii supravieţuitori era şi Ralph DuPont.

– Îmi cer scuze, mademoiselle Colbert, dar aţi fost solicitată în mod special, se scuză Jacques Vogel, directorul şcolii şi maestrul de scrimă, la telefonul de la recepţia micului hotel unde stătea Victoria.

– Cine m-a solicitat?

Pauză.

– Derrick Albrecht. Poate că aţi auzit de el.

– Ar fi trebuit să aud?

– Poate că da. În anii '30, era cel mai mare campion al Germaniei la floretă.

Numele apăru vag în mintea Victoriei de pe lista de celebrităţi internaţionale din domeniul scrimei pe care o citise.

– Şi de ce mă vrea pe mine?

– Vrea un asalt pentru astăzi ca să se menţină în formă şi doreşte să stabilească un program regulat cu dumneata.

– Dar de ce nu cu dumneavoastră? Sunteţi cel mai bun!

– A auzit de dumneata şi… şi are sentimentul că îi vei oferi o provocare pe măsură.

Se înţelegea de la sine că Victoria nu avea de ales. Oftă şi închise ochii. O, la naiba! Înţelegea situaţia. Se vede că omul era important pentru angajatorul ei, facilitatorul OSS care o ajutase să intre la L'Ecole d'Escrime Français, ca s-o scoată din pat duminica, deşi şcoala era închisă. Îşi imagină că trebuie să fie un nazist important care auzise de instructoarea atrăgătoare de scrimă şi se gândise să se amuze puţin timp cu ea, deşi monsieur Vogel, certificat în toate cele trei arme de scrimă – prévôt d'armes – era cât se poate de „potrivit" ca să-i servească drept partener pentru asalt.

– Şi ce ştiţi despre el? întrebă Victoria. Ce face în Franţa? Trebuie să ştiu cu cine am de-a face.

Urmă o pauză din care Victoria înţelese că vestea nu va fi plăcută nici pentru ea, nici pentru maestrul de scrimă care se expusese unui pericol mai mare decât cel pe care îl negociase atunci când fusese de acord să ajute OSS.

– Ce anume nu doriţi să-mi spuneţi, monsieur Vogel?

Urmă o altă pauză apăsătoare, după care Vogel spuse pe un ton de scuză:

– Este Standartenführer în SS, mademoiselle.

Victoria inspiră adânc. O, Doamne! Colonel în Schutzstaffel – temutul SS.

– Şi… şi cu ce se ocupă? Ce îndatoriri are?

Existau două ramuri ale Schutzstaffel, administraţie şi luptă, amândouă oribile.

Victoria auzi cum maestru de scrimă scoate un oftat.

– Este şeful serviciului de contrainformaţii din Sicherheitsdienst de aici, de la Paris, mademoiselle.

Era şi mai rău. Sicherheitsdienst, cunoscut mai ales sub numele de SD, era serviciul de securitate al Reichsführer, o unitate de poliţie la fel de brutală ca şi organizaţia soră, Gestapo. Rolul ei era „să-i descopere pe duşmanii Partidului Nazist şi să iniţieze contramăsuri prin autorităţile oficiale ale poliţiei locale“. Aceste contramăsuri cuprindeau crime incalificabile împotriva presupuşilor duşmani ai celui de-al Treilea Reich.

Şi aceasta ar fi şi Victoria Grayson, cunoscută şi ca Broscăriţa sau Véronique Colbert.

– L-aţi văzut vreodată? întrebă Victoria.

– Da, dar numai o dată, cu ani în urmă, când eram la o competiţie internaţională de scrimă. Era un oponent formidabil. L-am întrecut, dar la limită. Nu cred că a mai pierdut vreodată un asalt. Solicitarea lui a fost transmisă telefonic.

– Câţi ani are?

– Aş spune că în jur de treizeci de ani.

Victoria şi-l imaginase mai în vârstă, mai aproape de vârsta lui Jacques Vogel, zvelt, cu picioare încă rapide, dar trecut bine de floarea vârstei.

– Este foarte tânăr pentru a fi şeful unui organizaţii ca SD, observă ea.

– În armata germană se avansează repede, dar ar fi urcat oricum repede pe scara SS. Colonelul Albrecht provine dintr-o familie foarte bogată şi influentă, sunt membri ai ierarhiei germane de frunte. Înainte de unificarea Germaniei din 1871, strămoşii lui au domnit cândva peste un land puternic, dar nu-şi datorează rangul şi poziţia strămoşilor sau legăturilor actuale. O să vedeţi, mademoiselle, aşa că trebuie să aveţi foarte, foarte mare grijă.

În vocea lui răzbătu şi o urmă de satisfacţie:

– O sursă bună de informaţii, nu-i aşa?

Nu neapărat, îşi spuse Victoria. Băieţii din SD erau atât de bine instruiţi, încât nu lăsau să le scape nici o firimitură de informaţii. Pe de altă parte, nu erau alţii mai buni ca ei în cadrul organizaţiilor poliţieneşti naziste când era vorba de depistare, decât monştrii din Sicherheitsdienst.

– Acum te rog să nu întârzii, spuse Jacques. Colonelul soseşte peste o oră. O, şi încă ceva. Colonelul Albrecht preferă ca oamenii să i se adreseze cu gradul lui de ofiţer, nu cu titlul monarhic de duce.

Nu mai spune, îşi zise Victoria.

De fapt, întârziase o jumătate de oră şi omul o aştepta deja în vestiarul bărbaţilor, îmbrăcat în costumul de scrimă. Domnul Vogel o întâmpină neliniştit.

– Metroul pe care îl iau de obicei era supraaglomerat, a trebuit să aştept altul, spuse Victoria înainte ca el să apuce s-o dojenească, văzând ce figură făcea.

A naibii să fie dacă îşi va cere scuze colonelului sau ducelui pentru că întârziase la întâlnirea pe care o impusese în mod arbitrar şi îi stricase planurile atât de importante pentru ziua de astăzi.

Când intră să se schimbe în vestiarul ei, alături de cel al bărbaţilor, Victoria văzu uniforma de colonel SS pe un umeraş, iar deasupra cascheta uşor de recunoscut cu insigna cu cap de mort şi cele două oase încrucişate. Crucea de Fier, cea mai înaltă decoraţie germană pentru bravură, atârna suspendată de o panglică în acelaşi cuier. La începutul războiului, cu excepţia câtorva grupe de elită din cadrul organizaţiei, SS renunţase la infamele banderole roşii şi uniforme negre în schimbul celor cenuşii mai potrivite. În luptă, varianta originală îi transforma într-o ţintă uşor de depistat de duşman. SD trebuie să fi fost unul dintre grupurile de elită încă autorizate să poarte vechea culoare. Uniforma care atârna în cuier era complet neagră.

Când îşi făcu ea apariţia, colonelul ieşi din vestiar în costum de scrimă complet, cu masca de sârmă sub braţ. Făcu o plecăciune.

– Mademoiselle Colbert, presupun, spuse el într-o franceză perfectă de

internat. Eu sunt Derrick Albrecht. Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine, deşi aţi fost anunţată în pripă. Sunt convins că cererea mea v-a produs un mare inconvenient.

Membrii SD erau cu toţii enervant de politicoşi şi de corecţi, chiar şi în sălile de interogatoriu, aşa se spunea. Uşoara iritare provocată de politeţea lui – puţin îi păsa, de fapt, că o târâse afară din casă – puse şi mai mult la încercare stăpânirea de sine şi aşa precară a Victoriei.

– Aveţi perfectă dreptate să presupuneţi aceasta, domnule colonel, spuse ea.

Uniforma şi faptul că era scrimer o ajutaseră să-şi facă o idee despre constituţia lui fizică, astfel că silueta lui zveltă şi înălţimea considerabilă nu fuseseră o surpriză, la fel ca şi atitudinea lui condescendentă, dată fiind ascendenţa din care provenea. Dar tunsoarea aceasta de student american din Ivy League, privirea prietenoasă şi zâmbetul à la Gary Cooper veneau în contradicţie cu imaginea mentală a bărbatului pe care se aştepta să-l întâlnească. N-ai fi spus niciodată că în spatele acestei faţade tinereşti prietenoase se ascundea chipul Răului.

În spatele lui, Jacques Vogel făcu ochii mari ca s-o avertizeze şi scoase un plescăit echivalent cu gestul făcut cu degetul arătător de-a curmezişul gâtului.

– Atunci va trebui să găsesc o cale să mă revanşez faţă de dumneata, spuse colonelul, cu privirea tot prietenoasă. Sprichst du Deutsch?[3]

– Nein.

– Atunci după asalt vom discuta în franceză cum pot să mă revanşez. Poate îmi vei permite să te invit la masă?

În spatele colonelului, Jacques Vogel dădea viguros din cap. Spune da!

– Nu va fi necesar, spuse Victoria şi făcu un pas spre vestiarul femeilor.

– Este necesar pentru mine, spuse el, întinzând o mână ca să-i taie calea. Altfel am să mă simt ca un bădăran fără inimă.

Adică exact ceea ce eşti, îşi zise Victoria, înţelegând totuşi că invitaţia nu putea fi refuzată şi spuse rece:

– Foarte bine, dacă insistaţi, domnule colonel. Ne vedem pe planşă.

Sub jachetă, bluza de mătase i se lipise de pielea udă. Se simţea ca şi când tocmai ar fi dat ochii cu o cobră care se balansa.

Capitolul 30

– Ce anume doreşti să fac? întrebă comandantul lui Achim Fleischer, ridicând privirea de pe teancul de hârtii aflat pe biroul lui, care nu se termina niciodată, spre cel mai nou recrut al departamentului. Când nu avem personal şi eu sunt atât de ocupat, vrei să cercetez o pictură murală care se execută pe zidul curţii Surorilor Carităţii? Şi pentru ce naiba?

– Este ceva suspect acolo. Îmi spune mie instinctul. Desenul este executat de o fată, designer de modă, recent venită în cartier. Ar putea fi luată drept adolescentă, dar are ochi de femeie, indiferent că a încercat să mă seducă şi să mă facă să cred altceva.

Să te seducă pe tine, nevăstuică nenorocită, tu cu penisul tău cât un crevete! îşi spuse nemilos şeful lui, deja furios că trebuie să lucreze într-o zi de duminică, în timpul lui liber. Comandantul, şeful unei unităţi de poliţie ostracizată acum la fel ca şi evreii, era sătul deja să se mai amestece în bănuielile împotriva vecinilor şi a prietenilor, bazate pe nimic altceva decât pe instincte.

– Şi asta e tot? Ce subiect are?

Achim Fleischer răspunse netulburat:

– Subiectul îmi scapă, dar este o libelulă şi nişte… nişte iarbă de mare, aşa cred, şi tot felul de plante de apă, presupun că aşa se spune.

– Şi arată urât când te uiţi la ele?

– O, nu!

– Atunci ce este atât de suspect în privinţa lor?

– Nu ştiu. Este… este sentimentul meu că e vorba de un scop ascuns.

– A, da, tu şi instinctele tale din nou!

Comandantul continuă să scrie.

– Vorbeşte cu maica superioară a mănăstirii. Sunt sigur că nu ignoră faptul că cineva împrăştie vopsea pe zidul exterior al curţii ei. Află pentru ce a venit tânăra, dacă are voie să facă… mă rog, indiferent ce face.

– Am vorbit deja.

Stiloul se opri, comandantul ridică privirile:

– Şi?

– Zice… consideră că fresca este ceva frumos care să înviioreze atmosfera de pe stradă.

– Foarte bine, atunci, Achim. Cum putem noi să o contrazicem pe sora Mary Frances? Vrei să-ţi petreci viaţa veşnică în iad?

– Bineînţeles că nu, dar sunt sigur că tabloul este mai mult decât se vede şi merită să facem cercetări. În primul rând, vopseaua. De unde o are? Sora mea este pictoriţă şi nu găseşte mediul cu acrilic pe care îl foloseşte femeia. Este un compus pentru pictori inventat recent şi foarte rar şi pe timp de pace. Cred că este marfă de contrabandă.

– Să ne ferească Atotputernicul de asemenea pericol!

– Oricum, vă cer să investigaţi. Sunt sigur că superiorii dumneavoastră vor fi de acord.

Comandantul îl privi pe membrul cu grad inferior din echipa lui. Tu, căcărează de oaie, îşi spuse el. Acum era sigur că piticania era un informator pentru cei de sus care erau mână în mână cu Gestapoul şi guvernul de la Vichy. Acum, când America intrase în război, invazia Aliaţilor era iminentă şi va elibera Franţa şi toată Europa de sub călcâiul cizmei naziste. Nu se ştia nici unde, nici când, dar se şoptea despre asta peste tot, în toate casele unde oamenii nu erau surzi la vocea realităţii. De-ar veni odată ziua aceea binecuvântată, să vadă cum Achim Fleischer va primi ceea ce merită.

Era târziu şi o zi neobişnuit de rece pentru 11 octombrie. Fiind comandant, ar fi putut să plece curând acasă, la cina lui modestă şi

focul pâlpâitor, împărtăşit cel puţin cu familia. Nu avea nici un chef să se trambaleze prin întuneric şi frig ca să vadă o pictură nevinovată de pe un zid, cu atât mai puţin cu un flic după el, pândind după cei care încălcau ora stingerii, ceea ce ar fi însemnat o arestare şi un drum înapoi la secţie pentru interogatoriu. Îşi înghiţi necazul ca pe un vin ieftin şi mormăi:

– Foarte bine, Fleischer, hai să mergem, să vedem ce te-a pus aşa de rău pe gânduri.

Rămase cu gura căscată în momentul în care dădu cu ochii de obiectul suspiciunilor stagiarului său. Uimirea trecu şi pe chipul lui Achim. Nici unul dintre ei nu dădu atenţie grupului mic de oameni care îndrăznise să rişte să încalce ora stingerii pentru a admira peisajul acvatic neterminat, care creştea pe zidul mănăstirii. Se împrăştiară înainte de a fi remarcaţi, dar poliţiştii nu le dădură oricum atenţia în timp ce se apropiau de zid. Artista nu se vedea prin apropiere căci era aproape ora stingerii.

– Este… frumos, spuse încet comandantul, cu faţa plină de admiraţie. Şi tu ai probleme cu pictura asta, Fleischer? întrebă el fără să-i vină să creadă.

– Pictoriţa a… a mai adăugat ceva la desen de vineri, când am fost aici, se apără stagiarul. Se vede că a lucrat la el în weekendul acesta. Este… este o imagine mai amplă.

Tabloul nu era nici pe departe terminat, dar erau suficiente detalii şi un fundal, astfel încât privitorul de pe stradă avea senzaţia că este suficient să facă un pas şi va intra într-o grădină fermecată cu nuferi care plutesc pe o apă albastră, cu libelule zburând printre flori şi o floră tropicală, sub nori pufoşi şi un cer senin. Deşi redat numai parţial, un labrador auriu cu urechile ciulite domina scena, cu privirea aţintită la o pasăre care ignora prezenţa câinelui.

– Ei bine, am văzut destul. Nu există nici o singură trăsătură de penel în acest tablou care să trezească vreo bănuială că este vorba de altceva decât de ceea ce vedem cu toţii – o scenă paşnică pe zidul unei mănăstiri care sugerează că undeva în lume este linişte şi ordine şi oamenii nu trag unii în alţii. Să nu faci nimic ca să împiedici terminarea operei. Ba chiar îţi ordon să stai de pază ca să nu facă

nimeni acest lucru. Din acest moment, strada aceasta este domeniul tău. S-a înţeles?

Achim deschise gura să spună ceva, dar îşi dădu seama imediat de şansa neaşteptată care i se oferea. Ordinul comandantului îi furniza pretextul necesar pentru a sta cu ochii pe artistă. Nu lucra singură, deşi era convins că o poate exclude pe sora Mary Frances din rândul conspiratorilor. Bătrâna cotoroanţă trebuia să aibă grijă de călugăriţele ei. Mai devreme sau mai târziu, pictoriţa se va trăda, la fel şi cei care lucrează cu ea şi atunci va pune mâna pe ea. O oră cu ea într-o sală de interogatoriu şi îşi va vărsa maţele aşa cum se varsă un sac cu mazăre, iar după aceea îi va aresta şi pe toţi complicii ei. Lovitura aceasta îi va asigura un loc în Miliţia franceză, noua organizaţie de poliţie paramilitară pe care o organiza guvernul de la Vichy. Şi atunci o să vadă şi comandantul lui de ce este în stare şi cine e şeful.

– O, dar… dădu el să argumenteze, ca să fie şi mai credibil.

– Fără dar, Fleischer. Fă aşa cum ţi-am spus şi să nu îndrăzneşti să te duci cu suspiciunile tale la superiorii mei, aşa cum spui! Vrei să provoci o revoltă pe stradă? Să te pui cu sora Mary Frances care fără îndoială că a aprobat tabloul? Tot cartierul se va revolta şi va da vina pe tine dacă fresca este distrusă. Parizienii pot să se plece în faţa nemţilor, dar se vor ridica împotriva oricui se leagă de Biserica Catolică. Ai priceput?

Comandantul îi înfipse un deget în piept lui Achim.

– Oui, domnule comandant, spuse Achim oftând şi făcând o mutră nemulţumită. Vă voi îndeplini ordinele cum voi putea mai bine.

Capitolul 31

De pe balcon, privirea generalului-maior Konrad March trecuse de gardul de scânduri căutându-l pe noul său tovarăş de pescuit, dezamăgit să nu-l găsească pe malul fluviului, în această a doua dimineaţă de duminică de când se cunoşteau. Se auzeau clopotele de la biserică, dar Konrad nu credea că băiatul merge la biserică. Madame Gastain, da. Nu existase nici o duminică în care binoclul lui să nu o vadă pe vecina lui plecând la slujbă cu vălurile ei de văduvă, subţirică şi mlădioasă. Ar fi vrut să ştie cum arată faţa de sub vălul negru. Foarte frumoasă, în ciuda vârstei, dar tristă şi pustiită, îi spusese Barnard când îl întrebase.

– De ce tristă şi pustiită?

Era o întrebare inutilă. Toţi parizienii erau trişti şi pustiiţi din cauza ocupaţiei străine din oraşul lor, mai ales cei care îşi pierduseră statutul social şi financiar al prosperităţii de altădată, aşa cum se întâmplase cu madame Gastain, dar Konrad dorea să afle mai multe amănunte. Barnard răspunsese sincer la întrebări, fără să-l lase să înţeleagă că ştia motivele curiozităţii vecinului său.

– Soţul ei şi-a pierdut averea în criza financiară din 1929 şi nu şi-a mai revenit niciodată după această nenorocire.

Se sinucisese acum câţiva ani, iar ea nu-şi mai revenise după moartea lui. Nu aveau copii, aşa că madame Gastain rămăsese singură, numai cu doi servitori bătrâni.

– Câţi ani are?

– În jur de 45 de ani, aşa presupun.

– Şi tot mai poartă haine de doliu după soţul ei?

– Ei… nu numai după el.

Bineînţeles că nu. Purta doliu pentru toată Franţa, ca multe

parizience.

– Şi cu ce îşi ocupă timpul, închisă mereu în casă?

– Am cunoscut-o numai foarte puţin, dar cred că ascultă plăci la fonograf, citeşte – are o bibliotecă foarte mare – şi cântă la pian. Poate că aţi auzit-o? Eu nu mă pricep la muzică, dar pare foarte talentată. Îi duc peştele pe care îl prind şi ea mă invită la masă, ceea ce este foarte plăcut pentru mine.

– Am auzit-o cântând. Ai dreptate, este foarte talentată.

Această conversaţie avusese loc cu o zi înainte în apele din Normandia, în barca de pescuit a căpitanului Claude Allard. Prezenţa generalului îi displăcuse căpitanului şi Konrad spera că nu pusese în pericol slujba lui Barnard. Urechile generalului erau antrenate să audă prin pereţi şi când căpitanul îi ordonase lui Barnard să vină la el în camera cârmei, Konrad, care îşi strângea undiţa şi momelile chiar lângă aceasta, prinsese frânturi de conversaţie, suficient de clare pentru a fi înţelese. Vorbiseră în franceză, iar aceasta era a doua limbă pentru Konrad.

– Ştii ce încurcătură mi-ai făcut când l-ai adus aici pe şeful spionajului german din Franţa? Nu-mi place că l-ai adus pe barca mea, iar acum o să vină în fiecare sâmbătă toată luna noiembrie. Prezenţa lui îi intimidează pe ceilalţi clienţi.

– Suntem vecini şi ne-am cunoscut duminica trecută când am discutat despre momelile mele. Omul este pescar pasionat. A auzit despre dumneata că eşti cel mai bun barcagiu de pe Sena şi când i-am spus că lucrez pentru dumneata…

– N-ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa?

– Cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine, domnule căpitan.

Generalul-maior March mai reflecta încă la ultima parte a dialogului dintre căpitan şi ghidul lui de pescuit: N-ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? Şi răspunsul lui Barnard: Cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine, domnule căpitan. Probabil că era inofensiv. Poate căpitanul voia să spună că Barnard îşi asuma un risc, încercând să intre în graţiile şefului spionajului german cu speranţa de a-şi asigura nişte favoruri

personale – raţii suplimentare de cărbune, petrol, alimente – articole imposibil de procurat pentru parizieni de când începuse ocupaţia. Generalul îi trimisese deja o cutie de şuncă conservată vecinei sale văduve cu complimentele sale.

Dar va fi atent la posibilitatea ca Barnard să nu fie cine susţinea că este. Generalul învăţase să nu aibă încredere în nimeni, nici chiar în cei mai apropiaţi şi mai dragi prieteni, aşa cum descoperiseră unii spre marea lor nenorocire, totul devenise mult mai trist din cauza acestui război blestemat. Ar fi fost deosebit de dezamăgit să descopere că Barnard Wagner, care îi amintea de fratele lui mai tânăr din zilele lor nevinovate înainte ca glonţul unui vânător de căprioare să-l nimerească în piept, îşi făcuse apariţia în mod intenţionat în viaţa sa şi a fiului său. Căci şi Wilhelm se ataşase de vecinul lor. Băiatul timid, singuratic, care încă mai ducea dorul mamei sale şi nu găsea nici o mângâiere în şcoală, descoperise în pescar posibilitatea de a avea un prieten. Generalul se întorsese acasă lunea trecută şi auzise că Herr Wagner şi fiul lui jucaseră kickball după ore, după ce Wilhelm aruncase din greşeală mingea de fotbal peste gard în curtea doamnei Gastain. În seara următoare, Hans îi raportase că în după-amiaza aceea Wilhelm urcase scara până la apartamentul pescarului de deasupra garajului ca să-l întrebe dacă nu vrea să iasă afară să se joace cu el. Barnard, a cărui zi de lucru se încheiase mai devreme, deoarece căpitanul Allard dorea să închidă barca înainte să se lase întunericul, fusese imediat de acord şi după aceea cei doi jucaseră kickball în curtea din spate în fiecare după-amiază toată săptămâna.

– Nu trebuie să-i dai voie fiului meu să te deranjeze, Herr Wagner, îi spusese generalul cu o zi înainte. Să nu te simţi obligat să-l laşi pe Wilhelm să-ţi răpească din timpul dumitale liber.

– Nu mă deranjează, domnule general. Este un exerciţiu bun pentru amândoi şi Wilhelm are ocazia să se antreneze pentru meciurile de fotbal.

– Eşti foarte amabil. Băiatul nu are prieteni, iar Hans este prea rigid şi sobru ca să alerge pe afară şi să dea cu piciorul în minge.

Barnard se arătă brusc stânjenit, ca şi când şi-ar fi făcut curaj ca să-i spună ceva.

– Ăăă, domnule general, nu este treaba mea, dar fiul dumneavoastră spune că nu este foarte mulţumit la şcoala unde merge.

– Asta ştiu. Dar ţi-a spus de ce?

– Colegii lui de clasă îl persecută şi toţi profesorii, cu excepţia unuia singur, îi încurajează.

Konrad simţi cum i se înroşeşte gâtul.

– Şi ei ştiu acest lucru? De ce nu mi-a spus mie fiul meu aceasta, sau cel puţin aghiotantului meu?

Herr Wagner ezită, apoi răspunse:

– Pentru că vă admiră, domnule, şi este prea viteaz ca să se văicărească.

Konrad simţise un val de mândrie, înăbuşit de o furie lentă.

– Ştiam eu că îl mai necăjeşte ceva, în afară de durerea după pierderea mamei. Am să-l întreb şi am să dau de capătul acestei probleme.

– Dar vă rog, domnule general, să nu-i spuneţi că l-am trădat. Nu va mai avea niciodată încredere în mine. Însă m-am gândit că trebuie să ştiţi. Dacă ar fi fost fiul meu, aş fi vrut să fiu informat.

Konrad se simţi mişcat de grija acestui tânăr şi de compasiunea lui pentru un copil pe care îl cunoştea de atât de puţin timp, fiul unui om periculos. În zilele acestea, oamenii nu riscau să le pese de altcineva decât de ei înşişi şi îşi asigurau adesea propria piele, trădându-i pe alţii, chiar pe cei pe care îi iubeau. Pusese o mână pe umărul pescarului şi spusese cu o recunoştinţă pornită din adâncul inimii:

– Ai cuvântul meu şi toată aprecierea mea, Herr Wagner. Wilhelm va crede că tatăl lui bănuise că ceva nu merge bine la şcoală şi se interesase. Nu va afla niciodată că dumneata mi-ai şoptit la ureche. Ţi-a menţionat din întâmplare numele singurului profesor care nu încurajează persecuţiile?

– Da, se numeşte Herr Claus Bauer. Wilhelm vorbeşte cu foarte multă afecţiune de el. Profesorul îi dă voie să rămână în clasă în pauza de

prânz ca să-i evite pe cei care îl persecută.

– Ceea ce înseamnă că fiul meu rămâne fără masă de prânz, spuse Konrad şi mânia care putea lovi ca un bici începuse să se desfăşoare. Herr Claus Bauer. Am să ţin minte acest nume.

Aşa că în această după-amiază îşi fixase o întâlnire cu directorul sportiv de la şcoala specială a fiului său de la Sorbona, un anume Louis Mueller. În acelaşi timp, era copleşit de propria inerţie. Pe birou se adunaseră rapoarte pe care trebuia să le rezolve, dar nu avea dispoziţia necesară să se aşeze la lucru. Nu se putea concentra decât la ultimele descoperiri legate de fiul lui şi la tânărul de la care le aflase, precum şi la interesul mistuitor pentru văduva de alături. Sperase să-l zărească pe Barnard Wagner pe malul râului astăzi ca să-l întrebe dacă ştia ce părere a avut madame Gastain despre cutia de şuncă pe care i-o dăduse Hans. Aghiotantul lui o pusese în mâna bătrânei servitoare. Va refuza doamna oferta lui de prietenie?

Se întoarse din balcon să intre în casă. Adevărul era că generalul-maior în armata germană, Konrad March, decorat cu Crucea de Fier, erou din Primul Război Mondial, şeful Abwehr din Franţa, se simţea şi el singur. Tânjea după un contact uman mai mult decât Hans şi Wilhelm, după o conversaţie cu o femeie rafinată şi educată ca misterioasa văduvă care îşi ascundea chipul de lume. Barnard Wagner era ca o gură de aer proaspăt dincolo de atmosfera sufocantă de la sediul spionajului german, dar acum, după ce surprinsese acea conversaţie, adulmecase că ar putea fi ceva în neregulă cu el. Păcat. Ţinea la tânărul pescar care împărtăşea dragostea lui pentru cel mai minunat sport din lume.

Capitolul 32

Dirk Drechsler auzi clopotele bisericii şi dorul de acasă îi produse o durere atât de mare, încât îşi strânse genunchii la piept îşi îndesă faţa în pernă ca să-şi năbuşe un geamăt. Sunetul profund şi catifelat al clopotelor îi amintea de cele de la Prima Biserică Luterană din New Braunfels, Texas. Mama, tatăl şi surioara lui se vor duce astăzi la slujbă şi vor şedea în aceleaşi bănci pe care şedeau în fiecare duminică de când se ştia Dirk. Sâmbătă probabil că tatăl lui se oprise la brutăria Naegelin ca să cumpere Lebkuchen ca desert după şniţelul vienez cu cartofi şi cu mazăre pe care îl pregătea mama lui întotdeauna pentru masa de duminică. Doamne, ce n-ar fi dat pentru o farfurie de sote de viţel şi cartofi cu unt pregătiţi de mama lui şi pentru gustul acelei brioşe cafenii cu glazură roz, mâncărurile lui preferate dintotdeauna!

Îi lăsa deja gura apă; îşi coborî din pat picioarele pe podea, îşi cuprinse capul în palme. Decizia lui de a tăia orice legături cu America şi de a intra în armata germană va fi cea mai mare greşeală din toată viaţa lui, dacă va mai supravieţui suficient de mult ca să poată avea o viaţă. Oare ce Dumnezeu fusese în mintea lui când îşi părăsise familia, casa, ţara şi prietenii ca să trăiască într-o ţară rece, paranoică şi mizerabilă, condusă de un dictator ţicnit precum Adolf Hitler? Dirk nu avusese nevoie de mai mult de o lună de instrucţie în Abwehr la Berlin ca să-şi dea seama că era, în primul rând, cel mai mult şi întotdeauna american, parţial german, niciodată nazist. Fireşte, membrii unităţii lui de informaţii credeau acelaşi lucru despre el. În loc să-l primească cu braţele deschise, aşa cum se aşteptase Dirk (îşi imaginase că un american reprezenta o achiziţie cu totul specială pentru Abwehr) era marginalizat de ceilalţi recruţi şi tratat aproape cu dispreţ de ofiţeri. Nu aveau încredere în el. Lipsa de loialitate pentru ţară, chiar şi în cazul unui duşman, era ceva străin de sistemul german de cromozomi. Dar ca să rămână în viaţă, acceptase dezamăgirea provocată de Hitler, de Abwehr, de politicile antisemite ale guvernului şi de scopurile diabolice ale celui de-al Treilea Reich, fără să-şi trădeze regretul amar pentru decizia luată şi repulsia faţă de misiunea care îi revenea. Avansase chiar până la gradul de sergent şi fusese repartizat într-un post bine plătit la Paris, dar nu avea nici cea mai mică îndoială

că ar fi fost deja transferat pe frontul rusesc dacă nu ar fi beneficiat de o calificare specială de care avea nevoie serviciul de informaţii al armatei germane. Abwehrul avea nevoie de el ca interpret de engleză.

Era o slujbă pe care ar fi putut s-o tolereze. Abwehr respecta regulile Convenţiei de la Geneva şi îi trata pe duşmani şi persoanele suspecte destul de omeneşte în timpul interogatoriilor. Dar abia ajunsese la Paris şi fusese angajat cu jumătate de normă la secţia antievreiască a Gestapoului. Duceau lipsă de personal vorbitor de engleză.

Acum trăia cu eterna ruşine şi oroare provocată de ceea ce era silit să facă şi să vadă. Tehnicile folosite pentru a obţine informaţii de la sărmanul nefericit legat de scaun în camera de interogatoriu nu erau privirea de oţel, atitudinea ameninţătoare şi tonul înfricoşător. Şi nici a obţine nu era cuvântul potrivit. Mai exact era a extrage. Dumnezeule, de ce acte deplorabile de cruzime erau în stare ticăloşii aceştia din Gestapo! Cel mai rău era când intra în încăpere şi găsea legat pe scaunul de interogatoriu un american – de ce privire avea parte Dirk când i se ordona să-l informeze pe prizonier că interpretul lui era un conaţional! Anchetatorii Gestapoului erau deosebit de încântaţi de acest ordin:

– Sergentul Drechsler este din Texas, din America, spuneau ei şi se aplecau să vorbească direct în chipul înspăimântat al pilotului SUA doborât, sau al agentului american OSS de legătură cu Rezistenţa franceză. Şi atunci repeta tare, ca şi când prizonierul american ar fi fost surd:

– America! Texas!

În astfel de momente, lui Dirk i se întorceau maţele pe dos de scârbă faţă de el însuşi şi se mai adăuga încă un strat la ura pe care o simţea pentru toată maşina de război germană şi pentru ţara pe care se oferise de bunăvoie s-o slujească. Ar fi trebuit să-l asculte pe Chris, prietenul lui cel mai bun, care nu se lăsase convins de porcăria cu domnia milenară a celui de-al Treilea Reich. Norocul lui Chris că se născuse cu un deget lipsă, ceea ce îi garanta scutirea de armată. Era acum în siguranţă în ţară, în apartamentul lui frumos din Austin, se bucura de postul lui de profesor şi de oraşul pe care îl iubea. Putea să lucreze la teza de doctorat, să participe la festivaluri muzicale, la partide de rodeo, să se întâlnească cu fetele, să-şi vadă familia, să

mănânce mâncare mexicană oricând avea chef – fără să ştie ce înseamnă singurătatea, pericolul, frigul şi privaţiunile pe care le îndura prietenul lui în Parisul ocupat de nemţi.

Numai dacă ar găsi o modalitate să se întoarcă acasă! Se gândise şi se tot răzgândise. Trebuia să fie o posibilitate să traverseze frontiera spre Elveţia sau Spania sau Canalul Mânecii spre Anglia. Avea bani ascunşi – dolari SUA – de care Abwehr nu ştia. Cel puţin nu fusese chiar atât de prost încât să plece de acasă fără bani lichizi în mână. Era de-a dreptul disperat. Nu mai putea dormi noaptea, căci îşi imagina cum va fi să ajungă la uşa din faţă a casei sale din New Braunfels şi să sune la sonerie. „Mater! Vater! Sunt acasă!“

Deşi acum ar spune „mamă“ şi „tată“, poate chiar „tati“, ca toţi ceilalţi fii din Texas. Ar termina cu tot ceea ce este german dacă ar reuşi să plece din Europa. Dacă va mai ajunge vreodată acasă, va accepta tot ce i se va oferi, ca fiul risipitor, va mânca din troaca porcilor şi nu se va aştepta la viţelul cel gras.

Dar acum îşi legase speranţele de un zvon recent şi anume nu numai că războiul nu va dura veşnic, dar Germania va pierde. Armata germană pierdea teren şi pe frontul de vest şi pe cel de est. Cetăţenii germani începeau să-şi piardă încrederea în Führerul lor tâmpit. Rezistenţa franceză lua amploare şi circulau zvonuri că era planificată o invazie a Aliaţilor pe continent în viitorul apropiat. Dacă mai rezista, Dirk Drechsler ar fi putut ajunge din nou acasă.

Îşi puse în grabă pantalonii şi cămaşa de la uniforma militară, renunţând la tunică, căci soldaţii germani nu erau obligaţi să-şi pună uniforma completă când stăteau duminica la ei acasă. Era forte frig, deşi era de abia 11 octombrie. Radiatorul lui abia încălzea camera pe o rază de 10 cm, dar era bucuros că poate lăsa flacăra de veghe să ardă continuu. Francezii din pensiune aveau voie să lase gazul să ardă numai patru ore pe noapte în camerele lor, şi deloc în timpul zilei. Îl auzi pe vecinul de alături – Stéphane Beaulieu – cum încuie uşa camerei. Inginerul francez îl nedumerea. Nu ştia exact de ce anume, dar i se părea… ei bine, la fel de francez ca toţi ceilalţi. Francezii, în afara situaţiilor când erau cu familia sau cu prietenii, îl surprinseseră pe Dirk prin purtarea şi gesturile lor reţinute. Erau foarte convenţionali prin felul cum se îmbrăcau, cum vorbeau unul cu altul, cum se prezentau la masă, cum se salutau unul pe altul. Nu se

îmbrăţişau. Nu vorbeau tare decât dacă erau furioşi. În Franţa ar fi fost interzis să chemi un vecin de pe partea cealaltă a străzii, aşa cum făceau în Texas şi nu mâncau niciodată mergând pe stradă. Francezii erau rigizi în privinţa străinilor, dar Stéphane Beaulieu părea cumva mai relaxat, comportamentul lui mai puţin ţeapăn. Era politicos şi rezervat fără să fie distant, corect fără să fie afectat, dar Dirk observase că părea neobişnuit de grijuliu şi atent, iar o dată îl văzuse muşcând dintr-un măr (dintr-o pungă oferită locatarilor pensiunii de căpitanul Achterberg într-una din zilele lui de generozitate), în timp ce se grăbea să ajungă la metrou, dar nu ar fi încălcat convenţiile dacă ar fi luat micul dejun şi nu i-ar fi fost foarte foame. Dirk observa astfel de anomalii, ceea ce era un avantaj în slujba lui şi îi adusese singura laudă din partea căpitanului Achterberg. Acesta îl numise „Ochi-ager“.

Stéphane Beaulieu era singurul dintre locatarii francezi din pensiune cu care Dirk simţea că ar putea avea o relaţie cordială. Lua lecţii de franceză zilnic, ca să poată conversa şi devenise destul de inteligibil, dar inginerul evita încercările lui de a se împrieteni – nu-l marginaliza de-a dreptul, aşa cum făceau ceilalţi francezi, dar îl ocolea. Dirk observase şi această diferenţă.

Auzi că vecinul trece prin dreptul uşii lui şi ieşi repede pe uşă, prinzându-l din urmă în capul scărilor. Francezul era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară şi cu haine mai bune decât cele pe care le purta la lucru.

– Mergeam la biserică? spuse Dirk într-o franceză stricată.

Spatele vecinului său înţepeni, ca şi când ar fi fost prins cu mâna în buzunarul altuia, iar Dirk văzu într-adevăr o expresie de cerb orbit de faruri când acesta se întoarse.

– Oui, spuse el.

– Păi spuneţi una şi pentru mine.

– Excusez-moi?

– O rugăciune. Spuneţi o rugăciune şi pentru mine.

– D’accord, spuse vecinul şi porni repede în jos pe scări.

Dirk se repezi înapoi în cameră şi înhăţă mantaua militară. Cum tot nu avea ce face în duminica aceasta, se va duce şi el la biserică. O să-l urmeze pe Stéphane Beaulieu indiferent pe care o frecventa, probabil pe cea catolică din colţ. Va fi drăguţ să stea din nou pe o bancă şi să asculte muzică de orgă în sanctuarul liniştit, la lumina lumânărilor, cu oameni care nu purtau uniforme naziste, nu contează că nu era invitat la masă. Ştia o cafenea unde militarii germani erau deosebit de bine trataţi.

Dar spre dezamăgirea şi neplăcerea lui Dirk – dârdâia până la gonade chiar şi cu mantaua pe el – Stéphane Beaulieu nu intră în biserica din colţ. Trecu repede pe lângă ea spre metrou, ca şi când ar fi întârziat la o întâlnire.

Dirk nu a ştiut niciodată ce îl îndemnase să-l urmărească pe Stéphane Beaulieu. Reacţia inginerului atunci când îl salutase pe scară era desigur absolut suficientă ca să-i trezească bănuielile, dar Dirk prefera să creadă că fusese mâna Domnului. Nu-l părăsise cu totul, aşadar, căci după ce reuşise să-l fileze cu succes pe inginerul francez până la destinaţie văzuse în asta o cale de a se întoarce din nou în America.

Metroul îl duse pe Stéphane Beaulieu în satul port Honfleur, unde se îndreptă spre o casă înaltă şi îngustă, înghesuită între un magazin de automobile şi piaţa de peşte. Amestecându-se printre cei care mergeau la slujba de la biserica de vizavi, Dirk văzu o femeie care deschise uşa când bătu inginerul şi pulsul lui Dirk se acceleră atunci când francezul aruncă o privire furişă peste umăr în josul străzii. După ce Stéphane intră, Dirk se duse în cimitirul înconjurat de un zid; de aici, Dirk putea supraveghea casa printr-o crăpătură din zidul vechi. După două ore fără sfârşit, uşa se deschise din nou şi Dirk văzu o scenă atât de uluitoare, încât i se păru că îl înşală ochii: Stéphane Beaulieu era îmbrăţişat de cel mai căutat bărbat din Franţa, liderul bărbos al Rezistenţei, fostul general de armată şi comandant al Rezistenţei, Nicholas Cravois.

Capitolul 33

Duminică după-amiază, Louis Mueller deschise spumegând de furie uşa biroului său şi aruncă setul greu de chei pe masă. Inelul ar fi trebuit să aibă numai cheile de la uşile din secția lui, dar acesta avea cheile de la birourile tuturor şefilor de catedră de la Sorbona. Louis o invitase la Maxim pe secretara rectorului universităţii, o domnişoară bătrână, şi se invitase după aceea în apartamentul ei ca să tragă un pui de somn. O lăsase drogată şi îi furase cheia de la birou şi se întâlnise apoi la Sorbona cu un lăcătuş care îi făcuse pe loc mulaje după câteva chei. Secretara se trezise a doua zi la ora şase dimineaţa cu o durere de cap, dar complet îmbrăcată şi aşezată frumos pe pat, cu cheia în poşetă şi cu un bilet de la Louis în care acesta se scuza că o făcuse să mănânce şi să bea prea mult, dar spera că îi va îngădui din nou această plăcere. Evident, invitaţia nu mai fusese adresată niciodată.

Lui Louis îi plăcea să tragă cu ochiul la ce făceau cei din jur şi să ştie totul nu numai despre personalul lui, dar şi despre cei care erau superiorii lui ierarhici. Nu se ştia niciodată când putea profita de aceste informaţii. De regulă, avea la el tot inelul cu chei ale şcolii numai sâmbăta după-amiaza, când chipurile citea rapoartele de progres ale elevilor, verifica echipamentul sportiv, completa documentele oficiale. De regulă, echipa de întreţinere pleca deja, iar dacă nu vedea lumină la biroul unui profesor prea zelos, Louis avea acces liber la celelalte uşi ale marii Sorbone pentru a examina în voie dosarele personale, documentele oficiale, corespondenţa privată, adresele şi agendele cu întâlniri, dulapurile, sertarele şi debaralele. Louis Mueller, un umil director cu programul sportiv la o şcoală creată pentru a instrui „corciturile ticăloşilor nazişti“, aşa cum vorbea un raport privat despre elevi, adunase suficient material incriminator pentru a face să cadă capetele multor membri din personalul superior de la Sorbona.

Dar cu o zi în urmă primise un telefon de la tatăl unuia dintre elevii lui, generalul-maior Konrad March, care ceruse o întrevedere pentru duminică, 11 octombrie, singura zi pe care o putea petrece cu iubitul

lui de la Lyon. Încercase să se eschiveze – mama lui era bolnavă –, dar generalul insistase. Nu poţi să-i spui nu şefului Abwehr din Franţa, deşi această poziţie nu i-ar fi fost de mare folos dacă avea de gând să protesteze împotriva modului în care era educat fiul său. Programa de educaţie fizică a lui Louis Mueller se bucura de sprijinul total al Führerului, cu toate acestea prefera să nu încrucişeze sabia cu un bărbat cu autoritatea şi cu legăturile gen.-mr. March. El şi amiralul Wilhelm Canaris, şeful întregului Abwehr, erau cei mai buni prieteni. Fiul generalului, Wilhelm, fusese botezat după el. Wilhelm March era genul de elev pe care Louis dorea să-l elimine din program. Băiatul era slăbuţ, verweichlicht! Braţul lui era ca o Nudel când executa salutul nazist. Ceilalţi băieţi din clasă îl dispreţuiau pentru că era veriga cea mai slabă din lanţul lor. Nu avea cum să-l întărească, nu putea să-i trezească mândria de german. Tururile de pistă suplimentare, scufundarea în apă, ridiculizarea şi batjocura nu aveau efect. Era o ruşine pentru program şi pentru organizaţia Hitlerjugend. Louis nu avea de gând să lase un verzogenes Gör – un puşti răzgâiat – să-i strice recordul de tineri germani în formă fizică, mândri de rasa lor, gata de sacrificiu de sine, dispuşi să moară pentru Führer şi Patrie.

– S-a plâns fiul dumneavoastră? îl întrebase Louis pe general şi mai bine şi-ar fi muşcat limba.

Acum îi oferise generalului motive să se plângă. Poate că omul telefonase pur şi simplu ca să întrebe cum ar putea să-l ajute să aţâţe o vâlvătaie în micuţa javră.

– Nu, nu s-a plâns, răspunsese generalul. Am auzit plângeri din altă sursă.

– Care anume?

– Numele nu contează, Herr Mueller. Mâine după-amiază la ora trei fix. Să-i daţi aghiotantului meu toate indicaţiile necesare ca să ajungem la biroul dumneavoastră.

După ce închisese telefonul, Louis se așezase şi încercase să ghicească care dintre profesorii lui Wilhelm nu-şi ţinuse gura faţă de tatăl băiatului. Singurul membru al personalului care îl simpatiza pe micul neputincios era cel nou-venit, Claus Bauer, dar acesta era aici de numai o săptămână. Îşi permisese oare să rişte, când Louis îi spusese

clar că stă cu ochii pe el?

Birourile instructorilor erau un câmp deschis pentru inspecţiile de sâmbătă după-amiază ale lui Louis. Astăzi va arunca o privire în biroul lui Claus Bauer ca să vadă ce ar putea găsi generalul-maior March când va sosi. Zece minute mai târziu nu găsise nimic, cu excepţia unor însemnări pe care le notase Herr Bauer pentru el în agendă. „Luni, de adus un sendviş în plus pentru W., ca să nu rămână flămând, săracul puşti.“ Puşti? Puşti era un cuvânt folosit de americani pentru „copil“. Evident, W era de la Wilhelm. De ce considera Herr Bauer că trebuie să aducă un sendviş în plus pentru băiat? Elevii erau bine hrăniţi la academie.

Louis studie însemnările. Scrisul era clar german, dar sintaxa generală i se păru ciudată. Doi de I şi un O nu aveau semnele lor pe diagonală. 7 şi litera z nu aveau liniuţă. Câteva substantive nu erau scrise cu litere mari. Se uită atent la pagină. Greşelile ar fi putut fi rezultatul unei scrieri grăbite, dar regulile scrierii erau o a doua natură la germani, aceştia le respectau automat şi ordinea cuvintelor şi structura unor propoziţii ale lui Herr Bauer erau în mod clar neobişnuite pentru un german. Era o anumită neconformitate, ca un fel de engleză americană. Oare Claus Bauer fusese în America? Învăţa engleză pe furiş? De ce? Germana va deveni în final limba mondială. În dosarul personal al instructorului recent angajat nu se menţiona nicăieri că fusese în America sau că învăţa limba engleză. După întâlnirea cu generalul-maior March va verifica dosarele din biroul lui Jules Garnier, directorul de personal şi poate că acestea îi vor spune mai mult. Dar tot aflase ceva: Claus Bauer îl cocoloşea pe Wilhelm March.

Se ridică repede când auzi bătăile puternice cu pumnul în uşa de la intrare. Se duse repede să deschisă şi văzu chipurile severe ale celor doi bărbaţi în mantaua Wehrmachtului german, unul fiind sergentul, iar celălalt inconfundabilul general-maior Konrad March.

– Heil Hitler! spuse Louis şi ridică braţul executând salutul nazist, apoi se dădu respectuos la o parte ca să-i lase se intre. Generalul-maior Konrad March răspunse cu un salut militar neglijent şi murmură „Heil Hitler!“ în timp ce intra împreună cu aghiotantul lui pe lângă Louis în încăpere, cu privirile aţintite imediat pe portretul lui Hitler; apoi îşi mută ochii la afişele antievreieşti şi la steagurile naziste expuse în

începere. Omul îşi scoase mănuşile, iar aghiotantul îl ajută să-şi scoată mantaua, dezvăluind toată splendoarea rangului său militar şi a onorurilor militare. Deşi erau cât se poate de impresionante, medaliile, vipuşca, epoleţii aurii împletiţi de pe umeri nu erau necesare pentru a-i sublinia autoritatea. Dacă puterea pură ar fi avut formă omenească, l-ar fi luat drept model pe generalul-maior Konrad March.

Generalul îşi îndreptă atenţia spre Louis şi spuse:

– Am venit în calitatea mea de părinte, ca să discut programul dumneavoastră de educaţie fizică, Herr Mueller.

Louis sesiză un semnal de alarmă. Chipul şi tonul bărbatului nu exprimau nici o emoţie după care să-i poată judeca dispoziţia. Venise să laude sau să critice.

– Bineînţeles, Herr Major General, spuse el. Să mergem în biroul meu.

Generalul făcu un semn din cap către aghiotantul lui, care luă loc pe un scaun pentru vizitatori, apoi se opri să studieze declaraţia de misiune a catedrei, afişată pe perete.

– Aşadar, scopul dumneavoastră aici este să daţi absolvenţi „agili ca un ogar, rezistenţi ca pielea argăsită şi duri ca oţelul Krupp“?

– Da, Herr Major General, din ordinul Führerului.

– Înţeleg.

După o discuţie despre programa şcolară şi despre orarul zilnic al fiului său, generalul ceru să vadă sălile de educaţie fizică, duşurile şi vestiarele, arsenalul de arme folosite în pregătirea elevilor pentru armată, singurul lui comentariu fiind din când în când:

– Înţeleg.

Singura observaţie eventual negativă fusese următoarea remarcă:

– Nu rămâne prea mult timp pentru ştiinţe, matematică, literatură şi limbi străine, aşa este?

– Führerul consideră că un corp în formă fizică excelentă este mai

important, spuse Louis.

– Într-adevăr, aşa consideră.

Pe Louis îl mânca limba să-l întrebe pe general ce crede despre loc şi despre program. Fusese impresionat? Era de acord? Cui se plânsese fiul lui? Micul pungaş va avea necazuri când tatăl său se va întoarce acasă? Dar, la plecare, generalul nu trădă nimic din ceea ce gândea, iar Louis avea sentimentul neplăcut că i se aplicase una din tehnicile folosite de Abwehr în camerele de interogare. Anchetatorul care vorbeşte blând, fără o intenţie făţişă să-i facă rău, până când pleacă şi trimite echipa de terorişti.

Dar Louis Mueller nu trebuia să se teamă de repercusiuni. Respecta ordinele Führerului şi deocamdată trebuia să rezolve altă problemă. După ce încuiase uşa în urma generalului, se grăbise să plece din biroul directorului de personal. Louis nu-l va ierta niciodată pe Jules Garnier pentru că îl respinsese pe candidatul lui la acest post în favoarea lui Claus Bauer. Această poziţie ar fi însemnat că amantul lui s-ar fi putut muta la Paris. Prostituata din Lyon era un mit inventat de Louis ca să-şi acopere adevăratele preferinţe sexuale. Babette era în realitate Aristide, iubirea vieţii lui. Această informaţie era secretă şi trebuia să se asigure că nu va ajunge niciodată la cunoştinţa autorităţilor.

O jumătate de oră mai târziu găsise un bilet care îi trezi iarăşi bănuieli ca unei vipere din iarbă, nu în dosarul personal al lui Claus Bauer, ci printre însemnările din agenda personală a lui Jules Garnier: Vineri, 2 octombrie: CB la Paris. Aterizare reuşită. Sâmbătă, 3 octombrie: întâlnire cu CB. Luni, 5 octombrie. CB la locaţie.

La locaţie? Suna ca o terminologie de spionaj. Aterizare reuşită? Asta sugera o sosire clandestină în Franţa. De ce folosea Herr Garnier aceste cuvinte? Herr Bauer trecuse în Franţa pe la Emmendingen, la frontiera franco-germană. Nu era nimic deosebit în asta. Garantase pentru el Harriet Straub, o doctoriţă germană cunoscută şi scriitoare din zonă.

Louis se muşcă gânditor de buza cărnoasă de sus. Biletul acesta explica oare de ce Aristide, deşi era calificat, fusese respins? Poate că nu era nimic deosebit în frazele directorului, dar viermele suspiciunii

fusese ademenit să iasă afară din gaura lui şi avea să rămână acolo până când Louis va putea dovedi într-un fel sau altul că Herr Bauer şi Jules Garnier nu erau ceea ce pretindeau că sunt.

Capitolul 34

De la o fereastră a sălii de scrimă de sus de la L'Ecole d'Escrime Français, colonelul Derrick Albrecht o urmărea cu privirile pe Véronique Colbert, care venea pe stradă la întâlnirea de duminică. Fusese în multe ţări importante ale lumii, dar nicăieri nu găsise o populaţie cu femei atât de uimitoare ca în Franţa. Zvelte, graţioase, echilibrate, multe dintre aceste femeie păşeau cu pas sigur, cu umerii traşi înapoi, cu privirea sus, înainte, fără să se uite niciodată înapoi, o uluitoare realizare de deplasare fără hopuri într-un oraş vestit pentru trotuarele lui denivelate, pavate cu piatră cubică.

Aşa păşea şi Véronique Colbert acum, cea mai uimitoare dintre toate, fără îndoială dintre cele cunoscute, deşi cunoscută nu era cuvântul cel mai corect în privinţa ei. Astăzi va fi pentru a doua oară în compania ei, iar de duminica trecută, când făcuse cunoştinţă cu ea, aflase multe despre noua lui parteneră de asalt, fără a avea sentimentul că o cunoaşte. O parte din informaţii le scosese chiar din gura ei, ca răspuns la întrebările puse la un quiche de trufe, servit în restaurantul hotelului Ritz după meci. Nu era căsătorită, îşi făcuse studiile la Sorbona şi locuise toată viaţa la Paris, cu excepţia câtorva ani petrecuţi după facultate în Spania, unde dăduse lecţii de scrimă ambasadorului, personalului şi copiilor de la ambasada americană. Când ambasadorul fusese rechemat în Statele Unite, îşi acordase un an de călătorie şi se întorsese apoi la Paris, la postul ei de la L'Ecole d'Escrime Français. Nu avea familie. Nu-şi cunoscuse bunicii de nici o parte, iar părinţii ei muriseră. Nu avea fraţi, nici surori. Casa şi strada unde locuise din copilărie fuseseră distruse de un incendiu în timp ce era la facultate, vecinii se mutaseră de mult timp departe şi nu mai puteau fi chestionaţi despre fetiţa blondă care crescuse printre ei. Talentul ei natural pe planşă fusese perfecţionat de un antrenor excelent la care ajunsese în cele din urmă când emigrase în Anglia, în 1939.

Se pare că toate drumurile pentru confirmarea autenticităţii trecutului domnişoarei Véronique Colbert se înfundau. Ei bine, vom mai vedea.

Lipsa ei de comunicativitate şi reticenţa de a se angaja în conversaţie ar fi transformat-o într-o companie anostă la Ritz, dacă nu i-ar fi făcut atâta plăcere s-o privească. Derrick Albrecht vorbea şi sorbea din vinul alb de chardonnay învechit, în timp ce Véronique mânca. Era o plăcere s-o priveşti chiar şi aşa. Multe femei se urâţeau când mestecau. Maxilarele în mişcare şi muşchii faciali încordaţi distorsionau chiar şi trăsăturile celui mai frumos chip. În timp ce Véronique tăia fără grabă tarta delicioasă cu o reţinere pe care nu o vedeai prea des zilele acestea printre parizienii înfometaţi, şi-o imagina cu părul lăsat pe spate din cocul bogat şi parcă simţea atingerea pielii şi a rotunjimilor corpului ei pe sub taiorul negru şi bluza de mătase. Evident că era perfect conştientă de întreaga lui admiraţie, dar o întâmpina cu aceeași nepăsare rece cu care mânca şi cremşnitul, făcut cu cele mai scumpe ingrediente din lume. Dar dezinteresul ei vizibil faţă de el – sau antipatia – nu-l vor descuraja să afle mai mult despre mademoiselle Véronique Colbert. Făcea parte din meseria lui.

În acest scop, chiar a doua zi după ce făcuse cunoştinţă cu ea, îşi trimisese copoiul cel mai competent să dezgroape orice informaţii disponibile despre partenera lui distantă. După cum arătau rezultatele ei şcolare, raportase copoiul, fusese o elevă bună, absolvise la douăzeci de ani studiile de franceză, dar nu reuşise să mai adulmece mare lucru în acest domeniu. Profesorii ei fuseseră evrei şi disidenţi politici care căzuseră sub securea nazistă şi fie fuseseră deportaţi, fie dispăruseră, sau fuseseră trimişi în lagărele de exterminare. Fără o cercetare amănunţită a dosarelor şcolare, după aceşti doi ani de la absolvire nu putea să localizeze pe nimeni care să-i spună cine fuseseră colegii ei de clasă. Cei de la şcoală îl trimiseseră la directorul de personal, un anume Jules Garnier, deoarece avea vechime la Sorbona. Da, într-adevăr, directorul îşi amintea că văzuse o tânără cu numele acesta pe holurile universităţii, dar nu avusese legături personale cu ea. Poziţia în care se afla el nu-l punea în legătură directă cu studenţii. Îşi amintea de mademoiselle Colbert pentru că era foarte frumoasă. În mod surprinzător, se pare că nu avea nici un prieten. Şi cum se întorsese de puţin timp la Paris, colegii ei instructori de la şcoala de scrimă şi vecinii din hotelul rezidenţial liniştit unde locuia nu ştiau mare lucru despre ea, decât că mademoiselle Colbert era rezervată şi nu se angaja în conversaţii personale.

Aşadar, se pare că nimeni nu ştia mai nimic despre Véronique Colbert,

în afară de colonelul SS Derrick Albrecht. Aflase foarte multe din scurta cunoştinţă cu frumoasa instructoare de floretă.

În primul rând, avea o creştere excelentă. Buna creştere însemna pentru el mai mult decât sex-appealul – deşi avea şi din acesta destul – o combinaţie imbatabilă şi irezistibilă pentru a trezi dorinţa unui bărbat cu gusturile lui. Apoi, franceza nu era limba ei maternă. Trebuia să ai o ureche foarte fină – pentru care el era vestit – ca să detectezi o anumită inflexiune dintr-o limbă non-romanică a familiei indo-europene. De asemenea, felul în care controla arma, atacurile prin prise de fer ca să-l ademenească şi să-l facă să pareze şi fentele ei strălucite pentru a provoca o anumită reacţie pe care reuşea să o contracareze cu succes nu fuseseră învăţate în orele de activităţi extraşcolare cu un instructor convenţional, aşa cum pretinsese. Calităţile naturale jucau un rol esenţial în formarea unui mare scrimer, dar perfecţionarea lor nu se putea realiza decât prin ani buni de antrenament sub îndrumarea unui maestru.

Derrick Albrecht câştigase asaltul de duminica trecută, dar numai prin regula priorităţii. Aplicaseră lovitura simultan, dar fusese primul care iniţiase un atac executat corect. Derrick era convins că ar fi câştigat de departe dacă nu ar fi fost atât de distras de talentul şi de graţia ei, precum şi de apetitul lui. Pe de altă parte, se pare că pe Véronique Colbert nu o putea distrage nimic. Înţelesese din momentul în care o văzuse punând piciorul pe planşă şi se salutaseră că venise să câştige. Era ca un toreador în faţa taurului, agresivă şi combativă, poate furioasă pentru că îi schimbase planurile pentru ziua aceea, sau poate că simţea aversiune faţă de el, dar nu permisese emoţiilor să-i tulbure mişcările. Văzuse imediat că nu-şi propusese să câştige depăşindu-l prin viteza fizică. În această privinţă, nu se putea măsura cu el, deşi jocul ei rapid de picioare îl uimise. Era hotărâtă să-l învingă prin viclenie. Văzuse cum îi urmărea mişcarea mâinilor şi a picioarelor şi cum îşi muta greutatea, căutând şi cea mai mică oportunitate să pornească la atac. Îl presase să atace iarăşi şi iarăşi, fără teamă şi neobosită. Nu fusese niciodată mai fericit la încheierea unui meci de cincisprezece puncte ca atunci când îl văzuse pe monsieur Jacques Vogel, care fusese arbitru, că întinde mâna spre el şi îl declară învingător.

– Aş vrea să merg puţin pe jos, spuse Véronique Colbert ca răspuns la oferta lui de o conduce până la hotel după masa de la Ritz. Nu m-am

mai plimbat de mult prin Place Vendôme. Am să iau metroul mai târziu.

Mesajul era clar. Nu refuzase oferta lui de a o conduce până acasă pentru a-i ascunde adresa unde locuieşte. Ştia că această informaţie este uşor de obţinut, dar nu voia să fie văzută sosind cu maşina de serviciu a unui colonel SS.

Derrick Albrecht încuviinţase din cap înţelegător, îşi exprimase speranţa că o va revedea duminica viitoare şi o lăsă în faţa unuia dintre cele mai elegante hoteluri din lume, un loc foarte potrivit pentru o femeie cu alura ei regală. Ordonase şoferului să întoarcă pe Rue Saint-Honoré şi porni înapoi spre Avenue Foch 84, la sediul Sicherheitsdienst, unde era biroul lui cu vedere spre Arcul de Triumf. Avea de lucru. Mademoiselle Colbert nu-i pusese nici o întrebare despre el. În aceste împrejurări în care prezenţa ei fusese impusă, nici cele mai impecabile maniere nu-i cereau să facă acest lucru. Se amuzase să nu-i dezvăluie informaţiile care ar fi pus-o în încurcătură şi ar fi arătat pe loc că este o impostoare, dar prefera să aştepte ca să vadă ce are de gând. Poate că fusese prinsă la Paris de invadarea germană din Franţa şi îşi luase o identitate falsă ca formă de protecţie. Şi de ce nu? Dar dacă ar fi avut chef să pună întrebările pe care şi le pun în mod obişnuit doi străini la masă, poate i-ar fi spus că SS Standartenführer Derrick Albrecht din cadrul Sicherheitsdienst se bucurase de privilegiul de a petrece un an în ţara ei ca absolvent la Universitatea Harvard din Cambridge, Massachussetts şi recunoştea un american atunci când îl vedea.

Capitolul 35

În duminica următoare, 18 octombrie, după ce lucrase tot timpul la fresca ei înainte să plece la casa de modă şi după ce se întorcea la mănăstire, Bridgette reuşise să-i dea viaţă cu toate detaliile importante. Capul mare al labradorului auriu cu trăsăturile lui frumos dăltuite privea cu un aer nobil printr-un şir de trestii la o libelulă care plana în zbor deasupra unui nufăr plutind pe apa albastră. Mai multe broscăriţe subţiri ca un creion se înşirau pe malul apei, unde un nagâţ mare, alb cu negru, încoronat cu creasta splendidă a speciei lui, îşi supraveghea domeniul. Cochilia în formă de cupă a unui melc-de-apă stătea agăţată de o stâncă acoperită de alge, îngropată printre frunze şi Steaua Polară palidă se arătase pe cerul dimineţii timpurii. Pe fundalul de corali delicaţi şi diverse nuanţe de verde, albastru-deschis şi mov, simbolurile de cod ale Labradorului, Broscăriţei, Nagâţului, Melcului-de-Apă şi Stelei Polare erau la locul lor.

Sub privirile acelui flic francez din apropiere, trecătorii se opriseră toată săptămâna să admire, unii dintre ei se opriseră s-o întrebe pe pictoriţă ce voia să însemne.

– Orice doriţi dumneavoastră, răspundea Bridgette zâmbind.

Cu o zi înainte, tot sub privirea vigilentă a poliţistului, lucrarea ei atrăsese o mulţime în pardesiuri şi basmale venită să vadă stufărişul şi micile vietăţi acvatice care prindeau viaţă de-a lungul malului. Astăzi se adunaseră să o privească pe scară, cum aplică trăsăturile finale la copaci, nori şi ierburile înalte cu pensula ei magică. După ce terminase un detaliu de la Steaua Polară şi începuse să coboare scara, mulţimea aplaudase. Un francez a declarat:

– Fresca reprezintă speranţa. Steaua suntem noi – francezii. Lumina noastră s-a micşorat, dar nu s-a stins de tot!

Scara se clătină şi Achim Fleischer se repezi s-o sprijine. Spre uimirea lui, îşi câştigase pe neaşteptate în cartier rolul de protector al tabloului. Ceva mai devreme în timpul săptămânii, doi ofiţeri din

Wehrmacht se opriseră ca să îl privească şi să discute despre acesta în germană. Lui Achim i se oprise inima în loc. Nu păreau mulţumiţi. Îl văzură şi îi făcuseră semn să se apropie.

– Cine este pictorul care a făcut asta? întrebă unul dintre ei în franceză şi arătă spre zid.

Achim înghiţi în sec, surprins de propria reticenţă de a oferi un nume. În zilele cât pictoriţa lucrase la tablou, se prezentase ca Bernadette Dufor şi încercase să-l dezarmeze de purtarea rece printr-o conversaţie caldă. Se împotrivise încercărilor ei, căci continua să fie bănuitor şi în privinţa ei şi a frescei, dar ca bărbat, nu se putea împiedica să aprecieze chipul ei atrăgător şi trupul mic şi plin de energie, cu forme perfecte şi feminine, cu înălţimea perfectă.

– O tânără franţuzoaică, spuse el, designer de modă. Maica superioară de la Surorile Caritătii – şi arătă spre mănăstire – i-a dat permisiunea să… să înfrumuseţeze strada.

– Ei bine, chiar asta a şi făcut, spuse ofiţerul. Remarcabil. Sunt sigur că eforturile ei vor da o adevărată operă de artă când va fi gata. Ai grijă să o protejezi.

O femeie îi văzuse din apropiere, dar nu auzise schimbul de cuvinte. După ce ofiţerii plecaseră, traversase strada şi întrebase:

– Ţi-au spus să ştergi tabloul?

– Cred că aceasta a fost intenţia lor, madame.

– Dar i-ai convins să se răzgândească?

– Aşa se pare.

– Domnul să te binecuvânteze, tinere.

Şi aşa s-a răspândit vestea că pictura era sub protecţia personală a lui Achim. De curând, un client dintr-un magazin arătase spre el şi spusese „păzitorul zidului“ şi acum se împăuna cu acest titlu şi cu recunoştinţa oamenilor. Chipurile cunoscute treceau acum pe lângă el când era de serviciu la pază cu expresii de aprobare şi nu de dispreţ şi batjocură, iar soldaţii germani aflaţi în patrulă îi făceau semne

prietenoase cu capul, datorită misiunii lui. Peisajul acvatic de pe zidul Mănăstirii Surorilor Carităţii atrăgea mai multă circulaţie pe Rue des Soeurs de Charité şi vizitatorii dispuşi să se despartă de o parte din raţia lor mică de peliculă fotografică se fotografiau lângă pictura murală. Această atenţie îl obliga să aibă grijă ca prezenţa lui să proiecteze imaginea corectă a prezenţei poliţiei şi, ceea ce era încă şi mai important, să facă o impresie favorabilă artistei. Aflată în siguranţă sus pe scară, mademoiselle Dufor se întoarse spre el cu faţa plină de o recunoştinţă caldă.

– Merci beaucoup, spuse ea cu un zâmbet.

Achim era total nepregătit pentru fiorul care îl străbătu din cap până-n călcâie.

Capitolul 36

În acea după-amiază de duminică, Chris era în camera lui de hotel, când se auziră două bâzâituri la instalaţia din perete care îl anunţa atunci când îl aştepta cineva în salonul de jos. Semnalul îl făcu să tresară. Nu ştia cine ar fi putut să vină la el în vizită, căci nu se împrietenise cu colegii şi se saluta numai din cap cu ceilalţi locatari, toţi tineri germani care fuseseră importaţi ca să ocupe posturi de funcţionari pentru autorităţile naziste. Maiorul Renault alesese locuinţa lui ca un alt punct de transmitere a informaţiilor către Labrador. Nici unul din membrii Libelulei nu ştia unde locuieşte şi îi putea exclude pe Jules Garnier şi pe Louis Mueller. Directorul de personal nu ar fi riscat să se întâlnească cu el la locuinţa lui şi auzise că se lăudase că îşi va petrece duminica în pat cu prostituata din Lyon. Chris apăsă de două ori pe buton ca să-i transmită celui de la recepţie că vine imediat, apoi îşi îndesă un creion exploziv în buzunarul interior al sacoului. Avea pastila L în capacul ceasului de mână de producţie germană.

La recepţie, funcţionarul francez, un colaboraţionist pe care Chris îl detesta de când se cazase aici, făcu un gest cu capul spre salon cu o strâmbătură care îi transmitea că avea necazuri.

Lângă fereastră stătea în picioare privind afară într-o poziţie meditativă, cu braţele încrucişate la spate, un ofiţer german în manta militară ale cărei însemne de pe guler arătau că este general-maior. Chris făcu imediat legătura dintre grad şi Wilhelm March, al cărui tată era şeful Abwehr.

Generalul se întoarse şi un zâmbet fugar relaxă trăsăturile gânditoare ale chipului ridat, dar atrăgător al unui bărbat de vârstă mijlocie.

– Herr Bauer, sunt Konrad March, tatăl lui Wilhelm. Sunteţi profesorul lui la matematică şi sport, spuse el, apropiindu-se de Chris cu mâna întinsă.

– Aşa este, Herr Major General, spuse Chris.

– Am venit să discut cu dumneata o chestiune referitoare la el.

– Sunt fericit să vă pot fi de folos.

Imediat, locatarii germani care se adunaseră ca să citească şi să asculte fonograful în această după-amiază de duminică îşi închiseră cărţile, împăturiră ziarele, închiseră fonograful şi părăsiră în tăcere încăperea. Generalul March îşi dădu la o parte poalele mantalei şi se aşeză pe unul dintre scaunele eliberate, aparent fără să observe nimic. Se înţelegea de la sine că unor oameni cu gradul şi puterea lui trebuia să li se acorde intimitate.

Generalul îi făcu semn lui Chris să se aşeze şi începu fără introducere:

– Duminica trecută după-amiază am făcut cunoştinţă cu Herr Louis Mueller, directorul cu programul de educaţie fizică de la academia dumitale, spuse el, şi nu mi-a plăcut ce am auzit şi ce am văzut. Am decis că este mai bine să-l retrag pe Wilhelm de la şcoală şi să încredinţez educaţia lui unor profesori particulari.

– Îi voi simţi lipsa, domnule.

– Nu şi dacă vei fi de acord să-i dai fiului meu lecţii de matematică acasă de trei ori pe săptămână, după ce îţi termini obligaţiile de la şcoală. Cele treizeci de minute pe care le acordă şcoala pentru studiul matematicii pur şi simplu nu sunt suficiente. Wilhelm te place şi are încredere în dumneata. Sper să te gândeşti. Vei fi bine plătit.

Chris păstră o expresie politicoasă, uşor surprinsă. În faţa unui om instruit să citească expresiile faciale şi limbajul corpului, nu trebuia să-şi trădeze şocul de încântare faţă de această sursă de informaţii care îi cădea în poală. Ar fi vrut să fie o muscă pe perete când maiorul Renault va primi vestea că Nagâţul – Claus Bauer – avea acces la locuinţa şefului Abwehr din Franţa. Ofiţerului de caz nici nu-i va veni să creadă în asemenea noroc.

– Să-ţi las timp de gândire, Herr Bauer?

Chris îşi dădea seama că întrebarea fusese pusă numai de politeţe. Era de aşteptat să accepte oferta generalului, în absenţa unui motiv foarte temeinic de a refuza.

– Nu cred că este necesar, Herr Major General, spuse el. Voi fi onorat să dau lecţii de matematică fiului dumneavoastră. Abia aştept.

Generalul se ridică.

– Excelent! Iată aici cartea mea de vizită cu adresa.

Chris se ridică în picioare ca s-o primească împreună cu oferta chiar din mâna generalului.

– Atunci pe mâine după-amiază, da?

Chris încuviinţă din cap.

– Pe mâine după-amiază.

Capitolul 37

În sfârşit, veni şi o duminică în care Victoria reuşi să meargă până la pensiunea unde poate că Ralph găsise adăpost. Duminicile precedente, singurele zile din săptămână când avea suficient timp pentru misiunea ei, fuseseră ocupate de colonelul Derrick Albrecht. Spre marea ei supărare, îşi programase asalturile la o oră care nu-i mai lăsa suficient timp ca să-i facă o vizită doamnei Duprée la pensiunea acesteia. Dar cu o zi în urmă, colonelul Albrecht sunase ca să întrebe dacă mademoiselle ar fi de acord să schimbe ora asaltului de la două la patru. Victoria fusese imediat de acord.

Se va duce în vizită la madame Duprée fără s-o anunţe în prealabil. Ar fi preferat să-i telefoneze mai întâi, dar grija pentru siguranţa femeii şi a ei îi interziceau să ia legătura prin telefon. Se ştia că centralistele raportează convorbirile suspecte funcţionarilor poliţiei naziste, iar telefonul de la pensiune ar fi putut nesigur pentru ca proprietara să primească un apel. Era de asemenea periculos să trimită un bilet. Curierii autorizaţi pe bicicletă erau adesea interceptaţi şi percheziţionaţi de patrulele germane, iar Victoria nu avea încredere în nimeni că va transmite fără să citească un bilet suficient de lung ca să poată explica scopul vizitei ei la madame Duprée.

Aşa că nu avusese altă soluţie decât să se ducă neanunţată, în speranţa că o va găsi pe curajoasa propriétaire acasă şi că aceasta va fi dispusă să vorbească cu ea, în această duminică rece, în care aerul îţi încreţea nasul. Parizienilor le era frică să aibă încredere unul în altul, ceea ce era de înţeles şi s-ar putea ca femeia care îi salvase viaţa lui Ralph să nege că făcuse aceasta. Victoriei nu-i venea în minte nici o poveste convingătoare care să explice de ce venise, aşa că va avea încredere în madame Duprée şi îi va spune adevărul.

Inima îi bătea nebuneşte când sună la soneria pensiunii. Şi începu să bubuie şi mai tare când îi deschise un tânăr îndesat, care purta cămaşa cu mânecile suflecate şi cravata desfăcută a unui sergent din Wehrmacht. Nu se aşteptase ca pensiunea să fie rechiziţionată pentru încartiruirea soldaţilor germani. Când o văzu, bărbatul făcu ochii mari

şi maxilarul începu să-i atârne puţin. Victoria îi zâmbi. Profită spre avantajul ei de fascinaţia pe care o exercita. Sperând că omul înţelege franceza, îi spuse:

– Bonjour, monsieur. Am venit la madame Duprée. Este acasă?

Bărbatul făcu un pas înapoi ca un surdomut hipnotizat ca să-i facă loc să treacă şi arătă cu un exemplar dintr-un ziar de limbă germană, Pariser Zeitung, spre partea din fund a casei.

– Cuisine, reuşi să articuleze, arătând spre bucătărie.

Victoria auzi voci de bărbaţi care vorbeau nemţeşte într-o cameră cu uşa deschisă, la câţiva paşi mai jos pe hol.

– Merci, spuse ea şi traversă sufrageria, ca bărbaţii din cameră să n-o vadă, apoi intră în bucătărie şi rosti încet către o femeie care stătea lângă aragaz, întoarsă cu spatele:

– Madame Duprée?

Din fericire, în bucătărie nu mai era nimeni altcineva, dar Victoria vedea pe fereastră mai mulţi bărbaţi, unul dintre ei căpitan în armata germană, altul civil, aplecaţi peste un strat din grădină, unde tăiau varză.

Gabrielle Duprée se răsuci şi clipi din ochi:

– Cine sunteţi?

– Numele meu nu contează, madame Duprée. Trebuie să aveţi încredere în mine că nu am să vă fac nici un rău. Sunt logodnica unui pilot din RAF, un american căruia cred că i-aţi oferit adăpost în mai anul acesta. A fost doborât deasupra localităţii Gennevilliers…

– Şşşt!

Madame Duprée sâsâi repede şi îşi duse un deget la buze. Se întoarse să închidă flacăra aragazului şi îi făcu un semn Victoriei către cămară. Înghesuită între rafturile cu conservele din vară, şopti:

– Eşti americancă?

– Da.

– Dovedeşte-mi.

– Cum?

– Vorbeşte în engleză. Nu, spune-mi de ce ai venit în americană. O să-mi dau seama de diferenţă.

Accentuând vocalele lungi caracteristice vorbirii din Virginia, Victoria spuse câteva propoziţii fără sens despre vremea de afară.

– Ah, făcu madame Duprée, părând convinsă de naţionalitatea ei. O înconjură cu braţele pe Victoria şi îi şopti: Pleacă, mademoiselle. Mergi spre sud până la prima intersecţie. O să găseşti parcul unui cimitir lângă o biserică. Vin şi eu acolo în douăzeci de minute.

Auziră cum se deschide uşa de la bucătărie şi madame Duprée luă repede un borcan de dovlecei conservaţi:

– Îi pare rău, mon amie, spuse ea suficient de tare pentru ca orice intrus să audă. Dar asta e tot ce pot să-ţi ofer din cămara noastră modestă. Vremurile… sunt grele.

– Oui, spuse Victoria şi luă borcanul.

Madame Duprée ieşi afară şi Victoria o urmă. În bucătărie stătea atent sergentul care o primise în hol. Îşi pusese vestonul uniformei şi îşi strânsese cravata.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule sergent? întrebă sever madame Duprée.

– Păi, ăăă, ştiţi…

Sergentul făcu un pas nesigur înainte, căci strălucirea uniformei nu făcuse impresia pe care o scontase.

– Ca membru al Abwehr, este… este de datoria mea să… să interoghez toţi vizitatorii necunoscuţi care vin în această casă, se bâlbâi el.

– Chiar aşa? N-ai mai făcut asta niciodată.

Sergentul se făcu parcă mai mic în vestonul lui.

– O, ăăă, aşa este, dar acum asta e politica…

– Mademoiselle nu este un vizitator necunoscut în această casă, îl întrerupse madame Duprée. Nu o cunoşti dumneata, şi am să-i raportez căpitanul Achterberg. Uite că vine.

Privirile se întoarseră spre bărbaţii din grădină care se îndreptau spre casă cu sacii plin de varză, respirând aerul îngheţat. Faţa grăsună a sergentului se acoperi de pete roşii.

– Nu este nevoie, madame, spuse el repede, luând poziţie de drepţi şi bătând din călcâie. Am făcut o greşeală.

Victoriei îi tresări inima în secunda când bărbatul deschisese gura. Vorbea o franceză stricată cu accent de Texas. Omul era american, în slujba agenţiei germane de informaţii. Şi un alt şoc mai că o făcu să scape din mână borcanul cu dovlecei. Cu obrajii înroşiţi de ger şi tropăind din picioare pe preş în spatele ofiţerului german intrase Steaua Polară. Absorbit de ceea ce făcea, nu o văzu decât atunci când ridică privirea şi o zări stând nemişcată şi uitându-se fix la el. Celălalt bărbat, căpitanul Achterberg, păru numai puţin surprins de prezenţa unei astfel de femei în bucătăria proprietăresei lui.

Victoria îşi desprinse privirile, dându-şi seama că mirarea lor reciprocă atrăsese atenţia sergentului. Fusese recunoscătoare când madame Duprée, la fel de înaltă ca ea, păşise în faţa ei şi o sărutase pe obraji după moda franceză.

– La revedere, mon amie. O să ne mai vedem curând.

– Oui, spuse Victoria din nou şi se întoarse spre uşă.

Sergentul se dădu la o parte din calea ei cu o mişcare rigidă din cap.

– *Mademoiselle.*

Douăzeci de minute mai târziu, madame Duprée se aşeza alături de ea pe banca din parc pe care stătea încă năucită de faptul că descoperise adresa Stelei Polare şi că acesta locuia împreună cu un american.

– Te asigur de la bun început că, atunci când am văzut cum te uiţi la tânărul meu locatar, mi-am dat seama că vă cunoaşteţi şi ai fost

uimită să-l vezi la mine, la pension de famille, spuse proprietara pensiunii.

Victoria nu făcu nici un comentariu, cu gândul la siguranţa amândurora. Pensiunea doamnei Duprée era o casă sigură, iar doamna lucra pentru OSS.

– Oui, aşa mă gândeam, spuse femeia. Nu mai vorbim despre chestiunea aceasta şi am încredere în Dumnezeu că nu vei avea niciodată nici un motiv să-mi divulgi numele sau pe cel al locatarului meu. Nu-ţi face griji, mademoiselle. Ştii că netrebnicul acela este american. Ştie cum să se păzească de el. Iar acum să răspund la întrebările dumitale. Oui, le-am dat adăpost celor doi piloţi RAF doborâţi în mai la Gennevilliers. Unul dintre ei, un american, era rănit grav şi a murit înainte să poată fi predat Rezistenţei. Celălalt, englezul, probabil că a ajuns în Anglia, din moment ce ai aflat despre mine.

Cu inima strânsă, Victoria întrebă:

– Şi… şi cum îl chema pe… pilotul care a murit?

– Peter Billings. Era din… Idaho. Cred că aşa a spus. Aşa se numea logodnicul dumitale?

Victoria închise ochii uşurată.

– Nu, rosti ea.

– Dar mai am ceva…

Madame Duprée băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un obiect pe care Victoria îl recunoscu imediat: era echivalentul RAF al tăbliţei de identitate americane.

– Am găsit asta la Peter Billings înainte să-l îngropăm, spuse ea şi o ridică în sus. Este cumva tăbliţa de identitate a logodnicului dumitale, mademoiselle?

Victoria luă în mână discul cafeniu cu şnur maro şi se uită fix la inscripţia care menţiona numele, numărul de serviciu şi afilierea religioasă a locotenentului Ralph W. DuPont. Dădu din cap încet, în

timp ce ochii o ardeau.

– Presupun că domnul Billings a scos-o ca s-o dea familiei pilotului, dar a murit înainte s-o poată înmâna, spuse madame Duprée. Se ridică în picioare şi îi spuse Victoriei, care şedea cu capul plecat: Ţine minte numele căpitanului Gavin Longworth. Era din Lewes, East Sussex. După război ai putea să-i faci o vizită şi să afli mai multe despre moartea iubitului dumitale.

Plecă înainte ca Victoria să-şi dea seama că nu mai este acolo. Cu ochii plini de lacrimi, Victoria îşi trecu degetele peste spatele discului gravat care stătuse la pieptul bărbatului iubit. Duse discul la buze şi îl ţinu acolo. Plăcuţele de identificare RAF erau în două exemplare, unul octogonal verde rămânea pe trup şi altul circular cafeniu era luat pentru înregistrarea decesului. Unde era îngropat iubitul ei? În ce câmp, în ce sat, în ce cimitir? Nu-l va lăsa aici. După război, îl va căuta pe căpitanul Gavin Longworth ca să găsească locul unde era înmormântat Ralph şi să-şi ducă iubitul acasă.

Clopotele bisericii anunţau că slujba din duminica aceea se terminase. Trebuia să plece. Strecură bucata de piele în fundul buzunarului, cu lacrimile şiroind pe obraji. Acum se putea duce acasă. Primise răspunsul pe care venise să-l caute la Paris, iar faptul că descoperise adresa unde locuia Steaua Polară şi legătura dintre madame Duprée şi OSS îi punea în pericol dacă erau prinşi şi siliţi să vorbească. Datoria ei era să raporteze descoperirile maiorului şi să se retragă din Libelulă. Dar cum putea să plece acasă şi să lase în seama altora munca aceasta care ar fi putut să-i ajute pe Aliaţi să câştige războiul, motivul pentru care Ralph intrase în RAF?

Nu. Datoria ei era aici, unde murise iubitul ei. Îl va lăsa pe Steaua Polară să raporteze maiorului întâlnirea lor întâmplătoare.

Capitolul 38

La biroul lui din Berna, învăluit într-un nor gros de fum de la cele câteva zeci de ţigări Lucky Strike pe care le fumase de când primise mesajul codificat de la Bridgette din Paris, maiorul Alistair Renault era însăşi imaginea disperării. Informaţiile primite de la OSS cu privire la colonelul Derrick Albrecht, născut duce în Bavaria, tocmai sosieră. Omul în costum maro ştia câte ceva despre el, dar numai cine era şi ce făcea în calitate de şef al serviciului de contrainformaţii de la Paris. Nu ştiuse că omul fusese cândva unul dintre campionii la floretă ai Germaniei şi că studiase un an la Harvard. Aceste detalii nu figuraseră în dosar.

Dirk Drechsler era din New Braunfels, Texas, care întâmplător era şi oraşul natal al lui Chris Brandt şi locuia în aceeaşi pensiune cu Sam Barton, cunoscut de membrii Libelulei ca Steaua Polară. Chris îi dădea acum lecţii particulare fiului şefului Abwehr din Franţa, care locuia alături de colegul lui de echipă din Libelula, pescarul Brad Hudson, iar acesta se împrietenise cu acelaşi copil, fiul generalului. Putea fi oare o încurcătură mai mare în planurile lui alcătuite cu atâta grijă de a-şi ţine agenţii separaţi unii de alţii şi în siguranţă?

O săptămână mai târziu sosiră alte mesaje codificate care ameninţau să-i producă atacul de cord prezis de mai mulţi ani. Victoria dăduse întâmplător peste Sam la pensiunea acestuia, când se dusese la Gabrielle Duprée ca să capete informaţii despre logodnicul ei dispărut, doborât în timpul unui raid aerian deasupra Parisului. De unde ştia Victoria că proprietăreasa îi oferise adăpost – sursele lui Alistair nu-i identificaseră pe piloţii RAF – s-ar putea să nu afle niciodată, dar vizita ei ar fi putut explica motivul ascuns pentru care acceptase colaborarea cu OSS. Madame Duprée îi confirmase moartea logodnicului – aflase aceasta de la omul lui din Paris după ce fusese contactat de Gabrielle, nu de la Victoria sau de la Sam, care de abia acum urma să-l informeze pe Labrador despre întâlnirea lor întâmplătoare. Alistair putea să pună pariu că cei doi deciseseră să treacă sub tăcere această informaţie, deoarece ştiau că i-ar fi eliminat din misiune. Întâlnirea accidentală o pusese pe Gabrielle în pericol, iar

pe Sam într-un pericol şi mai mare, în primul rând din partea trădătorului american care locuia sub acelaşi acoperiş cu el şi în al doilea rând din partea Victoriei, care acum îi ştia adresa. Era vineri, 30 octombrie, iar operațiunea începuse de treizeci şi şapte de zile. Planul lui Alistair de a-i proteja pe membrii Libelulei prin faptul că nu-şi cunoşteau identitatea, numele de acoperire, adresele şi misiunile, iar drumurile lor nu se puteau încrucişa decât în fluxul normal al circulaţiei din Cartierul Latin se spulberase. Ideea lui de a desemna un singur punct de depunere a informaţiilor nu fusese nici ea foarte strălucită, ba chiar – prostie curată. După cum raporta omul lui din Paris, fresca atrăgea atât de mult atenţia, încât un poliţist francez cu înclinaţii fasciste fusese desemnat s-o păzească. Din acest motiv, Bridgette era mereu sub ochii lui şi creştea posibilitatea ca omul să observe că aceleaşi patru chipuri treceau regulat pe lângă cutia poştală.

Naiba s-o ia de treabă!

Alistair îşi spuse că nu avusese cum să anticipeze aceste ultime evoluţii. Apăreau întotdeauna surprize. Neprevăzutul era nenorocirea oricărei misiuni. Dar în acest caz nu putea să nu-şi reproşeze că fusese iraţional. Îşi făcuse iluzii atunci când crezuse că o echipă de americani crescuţi fără griji, tineri, fără experienţă, sumar instruiţi, trimişi într-o ţară care colabora pe faţă cu ocupanţii nazişti va scăpa atenţiei. Libelulele erau înghiţite tot timpul. Adică, dacă erau prinse. Aşadar, exista o singură soluţie. Să-i scoată din Paris.

– Alistair, ai înnebunit? explodă Will Donovan cu o furie neobişnuită, când şeful spionajului îl chemă să-i comunice propunerea. N-o să scoţi Libelula din Paris pentru că ţi se pare că sunt în pericol iminent. Şi ce-i cu asta? Orice agent trimis în spatele liniilor duşmanului este în pericol iminent. Copiii aceştia sunt în poziţii perfecte pentru a ne furniza informaţii preţioase. Dumnezeule mare, ce ne-am putea dori mai mult? Steaua Polară se trage de șireturi cu șeful Abwehr la pensiune, iar Broscăriţa cu şeful contraspionajului din Paris, Nagâţul dă lecţii particulare fiului comandantului Abwehr din Franţa, Melcul-de-Apă este ghidul lui de pescuit şi Labradorul poate să ne transmită totul! Sunt în poziţiile perfecte pentru care i-ai pregătit şi i-ai trimis la Paris! În loc să te flagelezi, ar trebui să te baţi pe spate. Ai reuşit să dai una dintre cele mai mari lovituri din istoria spionajului, dacă ne bazăm numai pe rezultatele lor de până acum. De ce naiba vrei să-i

aduci acasă?

– Pentru că arestarea lor este inevitabilă, Bill!

– De unde ştii? Poate că nu iese nimic din aceste descoperiri noi peste care au dat copiii. Ai încredere în curajul şi în ingeniozitatea lor că se vor descurca. Nu par să fie genul care lasă coada în jos şi o iau la sănătoasa la primul semn de primejdie!

Tocmai de asta se temea Alistair.

– Credeam că am convenit că la primul semn de pericol pentru oricare dintre ei, eu voi fi cel care va decide dacă şi când să-i scoatem de acolo, spuse el.

– Nu am convenit nimic. Asta a fost ideea ta, născută din ataşamentul emoţional faţă de aceşti copii, deşi te-am avertizat să nu te laşi implicat în felul acesta. Nu, domnule, nu vei ţine seama de sentimentele personale cu preţul atâtor ani de planificare pe banii contribuabililor. Echipa ne-a furnizat deja câteva dintre cele mai preţioase informaţii pe care le avem până acum din Franţa. Poţi să-i avertizezi în legătură cu pericolul, dar trebuie să li se dea şansa să înoate sau să se înece după cum decid ei înşişi. Va fi decizia lor dacă pleacă sau rămân pe loc. Ai priceput?

– Am priceput, colonele, dar nu pot să-i avertizez despre pericolele individuale prin transmisiuni radio. Nu am timp să elaborez un cod pe care să-l înţeleagă toţi şi volumul de informaţii ar ţine-o prea mult timp în emisie pe operatoarea mea radio. Dacă nu dai voie Libelulei să vină la mine, va trebui să merg eu la ea. Dacă autorizezi transportul, pot să zbor până la Paris şi înapoi în treizeci şi şase de ore şi…

– Alistair, acum chiar sunt convins că ţi-ai pierdut minţile!

Vocea lui Bill cel Sălbatic tună ca un muget.

– Nu te autorizez să faci nici o nebunie de felul acesta. Ai uitat că autorităţile şi poliţia germană şi a guvernului de la Vichy te cunosc? Eşti marcat ca o ţintă, Dumnezeu să ne ajute! Ia legătura cu băiatul tău din Paris pe canalele obişnuite. Lasă-l să dea el veştile. Dacă decid să se retragă atunci şi numai atunci eşti autorizat să faci aranjamente pentru recuperarea lor. Este clar?

Alistair nu răspunse imediat, iar tonul lui Bill se mai îmblânzi:

– Consolează-te cu gândul că băieţii aceştia ştiau în ce se bagă atunci când s-au înrolat, Alistair. Dumnezeu ne este martor că le-ai vârât perfect în cap chestia asta.

– Nu înseamnă că îmi este mai uşor.

– Acum chiar că eşti copil. În jocul acesta nu are cum să fie ceva uşor. Băieţii şi fetele trebuie să rămână pe loc atât cât decid ei. E un ordin.

Telefonul amuţi. Furios, Alistair trânti receptorul în furcă. Până acum, nu simţise niciodată în toată cariera lui nevoia să nesocotească ordinele. Puţin îi păsa de consecinţe, dar şeful lui avea dreptate. Era un risc prea mare pentru OSS şi SOE să se arate personal în Paris, iar Libelula era chiar mai bine plasată acum ca să le furnizeze cele mai multe şi mai exacte informaţii pe care le vor obţine vreodată de la Paris. Grupurile de Rezistenţă şi armata acţionaseră deja pe baza informaţiilor pe care le furniza echipa. Un general din Gestapo fusese lichidat – pe tăcute, ca să se evite represaliile – pentru că amanta lui, în timp ce proba o rochie nouă, nu făcuse un secret din faptul că va participa la o petrecere privată împreună cu amantul ei. RAF lichidase o locaţie nazistă secretă din Norvegia pe baza unor informaţii care se scurseseră la firma de construcţii a lui Sam şi din care reieşea că acolo se construia o bombă care ar fi şters de pe faţa pământului o ţară mai mică. Sam reuşise, de asemenea, să fotografieze planurile unui laborator nazist în construcţie, unde se sintetizau substanţe chimice pentru distrugere în masă şi făcuse copii după schiţele unei uzine pentru fabricaţia de planoare destinate să transporte bombe capabile să distrugă oraşe întregi. Brad raportase informaţii despre un depozit esenţial de mine navale, ascuns într-un golfuleţ de pe Le Mont-Saint-Michel, o comună de pe o insulă de pe coasta de nord-vest a Normandiei, destinată să fie îngropată de-a lungul coastei în anticiparea invaziei Aliaţilor. Un grup din Maquis înotase la mal la adăpostul întunericului nopţii, doborâse paznicii, demontase focoasele şi aruncase totul în râul Couesnon. Pornind de la informaţiile lui Brad, partizanii norvegieni aruncaseră în aer o ambarcaţiune care transporta armament pentru frontul rusesc, ca să aprovizioneze depozitele secătuite ale trupelor germane.

Chris, care trăia şi muncea într-o pepinieră de bârfe, transmisese un

pont despre un ofiţer german din Înaltul Comandament, care agăţa parteneri într-un bar pentru homosexuali, preferinţă pe care cel de-al Treilea Reich o considera pasibilă de pedeapsa cu moartea, dar îl făcea în acelaşi timp vulnerabil la şantaj pentru a lucra de partea Aliaţilor. Şi Victoria îl pusese pe maior pe urmele unui înalt funcţionar german furios împotriva lui Hitler pentru că gândise atât de prost războiul pe frontul rusesc, ceea ce dusese la moartea fiului său. Când omul lui Alistair din Paris îl abordase pe tată şi îl întrebase dacă este dispus să-şi trădeze ţara, acesta acceptase imediat. Aşa că până acum Libelula fusese o sursă de aur şi ar fi putut să mai scoată la iveală şi alţi bulgăraşi de aur de acum înainte.

Alistair întinse fără chef mâna după telefon. Omul lui din Paris, Henri Burrell, era un vechi prieten cu care lucrase în timpul războiului precedent, un lucrător care se bucura de încrederea guvernului francez de la Vichy şi nu avea restricţii de călătorie. Odată contactat, prietenul lui putea trece frontiera elveţiană pentru a ajunge la Berna, la punctul de întâlnire cu el la ora prânzului, după care se putea întoarce la Paris la cină. Alistair va fixa mâine la cafenea întâlnirea lui Henri cu Libelula. Dar adjunctul lui Bill Donovan cel Sălbatic va face o mică schimbare în ordinul şefului său. Va avea grijă ca două avioane Lysander să fie pregătite şi cu rezervorul plin pentru a-i scoate pe agenţi de la Paris în momentul în care Henri le dădea undă verde.

Capitolul 39

În seara aceea la ora opt fix, Bridgette îşi scoase valiza cu aparatul de emisie radio dintr-o nişă spaţioasă ascunsă în spatele unui panou mascat de un şifonier din camera ei de la mansardă. Nişa fusese construită în timpul Revoluţiei Franceze ca ascunzătoare pentru aristocraţii care fugeau de ghilotină. Aşteptă fără prea mari speranţe ca instrumentul ei fără fir cu volumul dat foarte încet să-i vorbească. Asta se întâmpla foarte rar şi atunci foarte scurt, dar în fiecare seară stătea în faţa cutiei cu stiloul şi hârtia pregătite. După ce termina de transmis, singurul răspuns era. Recepţionat. Excelent lucrat.

Dar în seara aceasta, sunetele lungi şi scurte punct, linie, punct rupseseră tăcerea. Bridgette notă grăbită, căci transmisiunea era scurtă. Mesajul era acesta: L întln 1600/31. Transcris pe larg, textul ordona ca membrii Libelulei să se întâlnească în ziua următoare, sâmbătă, 31 octombrie la ora 16.00 la librăria unde se servea şi ceai. Bridgette privi alarmată convocarea. Însemna că apăruse o urgenţă. Bridgette bătu răspunsul: Recepţionat. Aştept instrucţiuni. După câteva minute chinuitoare, apăru şi răspunsul, ca şi când maiorul s-ar fi gândit dacă să răspundă sau nu. Asta e tot.

Bridgette nu ştia la ce oră veneau colegii ei să vadă fresca de pe zid în zilele de lucru sau la sfârşitul săptămânii. Ea lucra până târziu. Trebuia să se prezinte dimineaţa la ora opt la La Maison Boucher şi se întorcea la mănăstire de abia la şase seara, iar la sfârşit de săptămână ieşea să picteze la ore diferite. Până acum nici unul din membrii echipei nu lăsase nici un semn pe simbolul său, nici nu fusese nevoită să le lase un mesaj. Nu văzuse nici o libelulă de când începuse operaţiunea. Rapoartele lor apăreau de partea cealaltă a uşii ca şi când ar fi fost lăsate acolo de o fantomă. Bridgette presupunea că se pierdeau în fluxul de pietoni aglomerat de pe Rue des Soeurs de Charité când se duceau sau veneau de la lucru. Achim nu-i pomenise de nimic suspect şi Bridgette era sigură că s-ar fi lăudat dacă ar fi acostat pe cineva cât de cât bănuit de ceva necurat.

Aşadar, dimineaţa următoare se va strecura la frescă cu câteva minute

înainte de ora ridicării restricţiei de circulaţie, când Achim se proptea în faţa zidului. Îi spusese plin de mândrie că intenţiona să vină mai devreme în această sâmbătă de dimineaţă, căci se gândea că vandalii ar putea ataca între schimburile de patrule germane.

Poliţistul o uimise. Se aşteptase ca omul să se plictisească să stea de santinelă, dar era încântat de atenţia care i se acorda ca „paznic al zidului“ şi era cât se poate de mândru de vigilenţa lui care, până acum, credea el, protejase fresca de vandalizare. Într-o bună zi, lângă tablou apăruse o bancă mică, meşterită manual, ca să mai cruţe picioarele poliţistului. Locuitorii cartierului îi ofereau din când în când câte o ceaşcă de ceai şi uneori, la îndemnul părinţilor care abia aveau cu ce să-i hrănească, copiii îi puneau în mână lui Achim o prăjitură sau un fruct. Era rugat în fiecare zi să pozeze pentru fotografii şi să semneze autografe. Bridgette era din ce în ce mai uimită şi de succesul de care se bucura fresca în cartier. După ce se răspândise vestea despre ea, câştigase un public şi mai numeros. Veniseră s-o vadă şi locuitori din alte cartiere. Soldaţii germani veneau la plimbare aici în weekenduri împreună cu prietenele lor. Studenţii de la arte plastice o studiau ca exponat. Oamenii lăsau şi flori la picioarele zidului.

La început, ca să-şi explice prezenţa zilnică şi să alunge bănuielile, în cazul în care ar fi trebuit să adauge un semn codificat, Bridgette avea grijă să apară cu paleta şi mai punea câte un punct sau trăgea o linie de culoare mai închisă pe un peştişor, la petală de nufăr, unui norişor. Paleta şi pensula îi ofereau lui Bridgette un refugiu în zilele când trebuia să satisfacă cererile soţiilor şi amantelor revoltătoare ale căror iluzii de superioritate nu se bazau decât pe autoritatea soţilor şi a amanţilor lor, impusă unui popor subjugat. Uneori aproape că uita scopul frescei. De teamă să nu doarmă prea mult, în noaptea aceea Bridgette aproape că nu închisese ochii. Oricum, frigul pătrunzător nu te lăsa să dormi bine noaptea. Cu câteva zile mai înainte, fermierul care aducea lemne pentru mănăstire fusese împuşcat pentru că adăpostise un evreu. La şase fără un sfert, Bridgette îşi luă pensulele şi vopselele şi se strecură afară pe scara îngustă care ducea în curte, întredeschise uşa veche zăvorâtă în timpul nopţii şi scoase capul afară. Strada era pustie şi liniştită, se auzea numai un câine care lătra undeva, departe, în Cartierul Latin. În lumina tulbure a stâlpului din stradă, Bridgette desenă repede o diagonală peste libelula din centrul tabloului şi adăugă câteva nuanţe de culoare la celelalte simboluri ca să fie atenţi la eventualele capcane.

Câteva minute mai târziu, la ora şase fix, Achim Fleischer, nebun de furie, lovea în poarta boltită a mănăstirii până când o măicuţă, trimisă de la rugăciunile de dimineaţă, veni în fugă să vadă ce era cu hărmălaia asta. Deschise ferestruica de sus, din uşă şi întrebă gâfâind cum îl poate ajuta pe domnul.

– În primul rând, ai putea să deschizi nenorocita asta de poartă! strigă Achim spre ochii care îl priveau larg deschişi prin grilaj. Zăvorul fu dat la o parte şi Achim o împinse pe femeia în rochie neagră înaintea lui pe alee, dădu de perete uşa mănăstirii şi păşi vijelios în zona comună a chiliilor, cerând s-o vadă pe sora Mary Frances. Maica superioară apăru câteva minute mai târziu.

– Ce s-a întâmplat, Achim?

– Trebuie s-o chemaţi pe mademoiselle Dufor imediat! ordonă el.

– E în pat.

– Treziţi-o!

– Aş putea să ştiu de ce?

– Cineva a mâzgălit tabloul! Şi asta sub ochii mei!

Furia vocală a lui Achim se subţie treptat transformându-se într-un scâncet, ca o pânză de corabie în care vântul încetase brusc să mai sufle.

– Trebuie să facă ceva şi să-l repare înainte să înceapă să vină publicul de sâmbătă.

– Dar e în cămaşă de noapte.

– Nu mă interesează nici dacă este… aşa cum s-a născut.

Sora Mary Frances se întoarse calmă spre una din surori.

– Te rog să fii amabilă şi să o chemi pe mademoiselle Dufor, soră!

– Şi spune-i să aducă un dizolvant de vopsea! strigă Achim în urma călugăriţei.

Tremurând în cămaşa de noapte, Bridgette examină libelula „mâzgălită“ şi afirmaţia lui Achim că „se mai schimbase“ şi altceva la tablou, dar nu-şi putea da seama ce.

– Achim, singura schimbare pe care pot să o văd este o linie albă subţire trasată cu o vopsea pe care nu o pot identifica peste libelulă, dar nu desfigurează fresca. Piatra este poroasă, aşa că trebuie să văd care este dizolvantul corect ca s-o îndepărtez. Spirtul mineral şi terebentina nu vor face decât să întindă culoarea.

– Ba nu! Că ai dat cu grunt pe zid. Am văzut. Semnul o să se ia uşor. Dă-mi terebentina aia şi îţi arăt.

Achim întinse mâna după sticlă, iar Bridgette o duse la spate, cu inima bătând nebuneşte. Diagonala trebuia să rămână neatinsă.

– Nu! spuse ea. O să strici libelula! N-am să o mai pot reface aşa cum a fost mai înainte. Fresca este lucrarea mea, nu a ta, Achim. Eşti supărat numai pentru că îţi închipui că cineva a făcut semnul ca să-şi bată joc de tine, dar nu este decât o pişcătură, mon ami, şi abia dacă se vede. Puse o mână pe braţul lui şi spuse calm: Fii mulţumit că nu a fost mai rău. Tocmai asta dovedeşte respect pentru frescă şi pentru tine. Nu a fost decât o mică glumă fără răutate şi probabil că nu se va repeta.

Flacăra din ochii lui Achim se potoli. Îi făcea plăcere atingerea uşoară a mâinii domnişoarei Dufor pe braţul lui şi observă conturul trupului ei prin cămaşa de noapte care fâlfâia.

– Acum îmi amintesc că şi sora mea are dificultăţi când încearcă să corecteze tablourile cu terebentină, încuviinţă el. Foarte bine. Lasă-l aşa. Tremuri. Iartă-mă. Trebuie să te duci înăuntru, dar dacă-l prind pe cel care a făcut asta…

– Sunt sigură că o să aibă necazuri serioase, spuse Bridgette.

Capitolul 40

În această ultimă dimineaţă de octombrie, Dirk Drechsler îl studia pe Stéphane Beaulieu pe deasupra ceştii de cafea. Dirk bea noisette, un espresso cu foarte puţin lapte. Stéphane sorbea o cafea simplă din cicoare prăjită. Dirk îl invitase în particular să împartă raţia cu el – nu se prea dădea în vânt după cafeaua neagră franţuzească după cum nu-i plăcea nici chestia aceea prăjită numai puţin pe care o dădeau pe gât nemţii – dar inginerul îl refuzase politicos, aşa cum se şi aşteptase Dirk. Stéphane nu era omul care să profite de o mâncare sau de o băutură care nu era oferită şi celorlalţi locatari francezi. Dirk se întreba dacă francezul ştie că îl urmărește. Mânca clătitele fără ou, cu un strat subţire de gem, la un capăt al mesei de mic dejun a doamnei Duprée împreună cu chiriaşii francezi, în timp ce Dirk mesteca un crenvurşti şi omletă împreună cu căpitanul şi cu locotenentul la celălalt capăt, fiecare grup vorbind în limba sa maternă.

Dirk se întreba dacă Stéphane Beaulieu îşi dădea seama de interesul lui deosebit pentru el. În ultima săptămână, fuseseră de câteva ori în aceeaşi cameră, iar Dirk nu putea să-şi abată atenţia de la fiecare cuvânt rostit de inginer. Dirk era ocupat cu arestările masive ale evreilor şi trebuia să consemneze în dosare interogatoriile, transportul spre lagărele de concentrare şi execuţiile. Naziştii erau obsesiv de meticuloşi în privinţa ţinerii evidenţelor, indiferent cât de abominabile erau acţiunile lor, dar simţeau nevoia să le consemneze pentru posteritate. La sfârşitul fiecărei zile lungi, Dirk se întorcea acasă la pensiune încă şi mai decis că plece din Franţa şi să se întoarcă la el acasă, iar Stéphane Beaulieu era biletul lui de călătorie. După cele petrecute în ultima duminică, Dirk era absolut convins că omul era mai mult decât un simplu inginer constructor care se ducea în fiecare zi la firma lui şi se întorcea acasă să mănânce varză călită şi cartofi. Tânăra aceea uluitoare care apăruse duminica trecută la pensiune venea de undeva, din trecutul lui. Fata arăta suficient de bine ca să lase orice bărbat cu gura căscată, ceea ce ar fi explicat reacţia lui Stéphane în faţa ei, dar nu şi reacţia ei când îl văzuse pe acesta. Îl recunoscuse, dar nu ca pe cineva care îi amintea de un cunoscut decedat, în ciuda poveştii pe care se străduise să o relateze madame

Duprée la cină. Privirea din ochii fetei nu era aceea pe care o are cineva când vede o fantomă. Era limpede că ea şi Stéphane se cunoşteau, după cum la fel de clară era şi hotărârea lor comună de a trece sub tăcere acest fapt. Madame Duprée o luase repede de acolo înainte ca cei doi să poată schimba vreo vorbă între ei, iar aceasta îi ridică lui Dirk anumite semne de întrebare în legătură cu proprietăreasa lui. Firește, poate că scena din bucătărie nu însemnase nimic. Poate că între Stéphane şi fată fusese ceva cândva şi hotărâseră să nu se afişeze în faţa altora, iar madame Duprée sesizase tensiunea. Era o bătrână doamnă cu multă intuiţie. Dirk ar fi vrut să-l întrebe pe Stéphane, dar nu voia să-i atragă atenţia că se interesa de el. Deocamdată, relaţia omului cu fata trebuie să rămână un mister. Dar nu era un mister faptul că Stéphane Beaulieu îl cunoştea, după cum se pare, foarte bine pe generalul Nicholas Cravois. În cazul în care Dirk nu confundase identitatea bărbatului, îmbrăţişarea lui Beaulieu şi faptul că ştia cea mai secretă adresă din Paris dovedea că între ei există o legătură specială; iar acesta va fi un atu pentru Dirk când va veni momentul să negocieze cu Fantoma Neagră. Dirk ar fi putut să transmită această informaţie şi să-l dea de gol pe Stéphane în faţa căpitanului, câştigând astfel merite pentru cea mai importantă captură din istoria spionajului german, dar să-i ia naiba! Intenţiona să profite de Stéphane ca să ajungă la generalul Cravois şi să-l roage să-l ajute. Printre alte crime împotriva celui de-al Treilea Reich pentru care era căutată Fantoma Neagră era şi coordonarea unei reţele bine organizate de căi de evadare care îi ajutau pe colaboratorii Aliaţilor, pe evrei şi pe disidenţii politici să ajungă în libertate. Dirk plănuia să o ia şi el pe una din aceste căi ca să plece din Franţa. Iar dacă se va putea, ar fi dorit să nu-l implice pe Stéphane Beaulieu. Părea un om cumsecade, iar Dirk nu-şi dorea ca omul să fie arestat şi interogat de monştrii cu care lucra el, dar asta depindea de el.

Trebuie să aibă grijă să nu se mişte prea repede. O să-şi stăpânească nerăbdarea până va strânge suficiente dovezi incontestabile pentru ca francezul să nu-l poată refuza. Era prima sâmbătă liberă a lui Dirk din luna aceasta. Căpitanul şi locotenentul plecau curând la un meci de fotbal, apoi îşi petreceau restul serii împreună cu jucătorii. Firește, el nu fusese invitat să meargă cu ei. Să-i ia naiba! Oricum, avea ceva mai bun de făcut. Haina francezului atârna în cuier. O adusese cu el când coborâse la micul dejun. Dirk se repezise imediat sus şi se întorsese cu o sacoşă cu o manta civilă, o pălărie şi un fular, ca să le pună peste uniforma militară când îl va urmări şi spusese că avea în sacoşă nişte

haine vechi pe care intenţiona să le doneze bisericii catolice din colţ ca să le vândă la licitaţie. Poate că francezul îl va conduce din nou la Nicholas Cravois.

***

În timp ce îşi aştepta oaspetele la prânz, generalul-maior Konrad March, deschise valiza curierului diplomatic care tocmai sosise. Pachetul sigilat conţinea o depeşă de la superiorul şi mentorul lui direct, amiralul Wilhelm Canaris, comandantul-şef al Abwehr, cu sediul la Berlin. Konrad citi cu inima strânsă că amiralul intenţiona să-i facă o vizită sâmbăta următoare, 7 noiembrie. Era data când Konrad avea bilete la mult aşteptata premieră a filmului Oaspeţi de seară. Nu fuseseră invitate decât câteva persoane alese, iar astăzi intenţionase să o invite pe madame Gastain să-l însoţească. Întrucât acceptase să vină la el la masă, spera că va accepta şi invitaţia la spectacolul de seară şi poate la o cină după aceea. Poate Konrad avea să reușească să-l convingă pe amiral să se retragă devreme.

Konrad clătină din cap citind mesajul criptat. Wilhelm ar fi trebuit să fie mai atent la conţinutul pe care îl trimitea cu valizele sale diplomatice. În ciuda regulilor diplomatice, nici un mesaj nu era invulnerabil când venea din Germania zilele acestea. Mesajul amiralului îl anunţa, chipurile, despre vizita sa iminentă, dar dintre rândurile criptate răzbătea dezgustul superiorului faţă de măcelul inutil pe care îl generase războiul dus de Hitler. Mesajul spunea că la 29 octombrie, şaisprezece mii de evrei fuseseră asasinaţi din ordinul lui Hitler la Pinsk, în Uniunea Sovietică. Numai în octombrie, nouăzeci şi patru de submarine germane fuseseră scufundate din cauza superiorităţii crescânde a forţelor navale şi aeriene ale Aliaţilor.

Konrad era în continuare surprins că Führerul nu descoperise răzvrătirea amiralului. Încă din 1935, şeful serviciului lui de spionaj din armata germană se aflase în spatele câtorva acţiuni subversive menite să-l răstoarne de la putere. În septembrie 1939, după ce fusese

martor la sălbăticia armatei germane împotriva populaţiei civile poloneze, amiralul îşi pierduse toată simpatia pentru cel de-al Treilea Reich atunci când trupele SS încuiaseră două sute de evrei polonezi într-o sinagogă din Będzin, Polonia, şi le dăduseră foc. Temându-se pentru viitorul ţării sale, prietenul lui încercase atunci fără succes să negocieze o pace separată cu oficialităţile Aliate pentru a împiedica alte măceluri. Chiar sub nasul mereu atent al SS, duşmanul de moarte al Abwehr, Wilhelm aranjase salvarea mai multor evrei condamnaţi să fie trimişi în lagăre de concentrare, trimisese rapoarte la Vatican în care explica în detaliu atrocităţile naziştilor, în speranţa că papa va interveni şi va împiedica uciderea celor nouăsprezece ofiţeri francezi capturaţi în Tunisia. Konrad nu ar fi fost surprins dacă şeful lui ar fi fost implicat în atentatele nereuşite de asasinare a liderului pe care ajunsese să-l dispreţuiască. Cum de nu fuseseră detectate aceste acte de revoltă, Konrad nu ştia, dar norocul lui era pe terminate şi, odată cu el, probabil şi cel al protejatului său din Franţa – vinovat de trădare prin prietenie.

Vizita mentorului său însemna necazuri şi pentru prima dată de mult timp – de fapt încă de dinainte de război – Konrad se bucura de o perioadă de relativă pace şi mulţumire în viaţă. Trăsese o linie impenetrabilă între casă şi locul de muncă, unde petrecea din ce în ce mai puţin timp. Se săturase de război, căci luptase în două şi îi era silă şi de îndatoririle lui, care duceau la cele mai josnice acţiuni împotriva semenilor săi – şi totul în numele unei ideologii şi al unui Führer în care nu mai credea.

Pescarul de alături şi meditatorul pe care îl angajase îi schimbaseră viaţa. Konrad venea acum acasă, unde fiul lui era fericit şi nu se mai ducea imediat în camera lui după o cină în tăcere la care abia dacă se atingea de mâncare. Acum Wilhelm abia aştepta să-i povestea lui Vater ce făcuse în ziua aceea, ce învăţase, ce peşti prinsese, ce jocuri jucase. Băiatul căpătase poftă de mâncare, muşchii şi mintea i se dezvoltaseră, iar Konrad datora toate acestea celor doi tineri care intraseră în viaţa lor.

Prânzul de astăzi era în special pentru Barnard şi Claus. Prezenţa doamnei Gastain era un dar special în plus. Konrad se gândise că poate nu se cuvenea să o invite pe madame Gastain, din moment ce îl invitase pe chiriaşul ei. Fusese totuşi încântat de uimirea şi bucuria cu care aceasta acceptase invitaţia. Poate că femeia era flămândă, sau se

săturase de peşte.

Dar se gândise în mod sigur că se cuvine să facă ceva ca să-şi exprime recunoştinţa faţă de cei doi tineri care îi insuflaseră o viaţă nouă fiului său. Când adusese acasă o pulpă mare de miel confiscată de la un speculant francez, Konrad se gândise imediat să o împartă cu Barnard şi cu Claus. Era oricum timpul ca cei doi tineri să facă cunoştinţă, căci Konrad era sigur că auziseră amândoi foarte multe unul despre celălalt de la fiul său.

Hans apăru în uşa biroului său:

– Oaspeţii dumneavoastră au sosit, Herr General, iar tânărul Wilhelm nu mai poate de bucurie.

– Şi madame Gastain?

– Da, Herr General.

– Vin imediat.

Depeşa era încă în mâna lui. Nu avea timp să o distrugă. Focul cel mai apropiat era în şemineul din salon, din cauza economiei de lemne de foc, chiar şi pentru şeful Abwehr din Franţa. Mesajul amiralului era în siguranţă pe biroul lui până când va putea să-l distrugă, împreună cu celelalte destinate şemineului din biroul lui. Acum, când îl cunoscuse mai bine pe băiat, aproape că îi era ruşine de bănuiala lui că Barnard Wagner ar putea fi spion.

Capitolul 41

În liniştea dimineţii de sâmbătă, la sediul relativ pustiu al Sicherheitsdienst, al serviciului de securitate al SS şi al Partidului Nazist, colonelul Derrick Albrecht termina de citit raportul despre adevărata identitate a lui Véronique Colbert. Informaţiile veniseră de la un cetăţean american de origine germană care transmitea pentru Sicherheitsdienst de la o staţie radio cu unde scurte de pe Long Island, din New York. Nici una din afirmaţiile din raport nu fusese o surpriză pentru el. Deşi petrecuse numai puţin timp în compania domnişoarei Colbert şi nu avusese nici cea mai mică informaţie despre ea, ar fi putut scrie el însuşi dosarul. Victoria Grayson provenea din strămoşi nobili atât pe linie maternă, cât şi paternă, atestaţi încă de pe vremea când nobilimea îl obligase pe regele Ioan al Angliei să semneze Magna Charta Libertatum, iar în ceea ce priveşte aristocraţia americană, putea revendica un loc tot aşa, pe ambele direcţii. În arborele genealogic al familiei Victoriei Grayson figurau personalităţi politice importante, judecători superiori, medici de renume, inventatori, profesori, finanţişti de pe Wall Street din ambele ramuri cu care se mândreau strămoşii lor. După cum părea, nu exista nici o oaie neagră în aceste generaţii.

Privi în josul paginii. Studii la Colegiul William and Mary, Phi Beta Kappa, diplomă în studii franceze. Iar instructorul ei de scrimă fusese nimeni altul decât vestitul maestru de floretă al colegiului, Tucker Jones.

Măi, măi, măi! Colonelul Albrecht întinse mâna pe birou şi scoase capacul unei cutii de trabucuri cu însemnele heraldice ale familiei sale. Luă un Montecristo nr. 2, scoase un cuţitaş de ajustat trabucuri şi o brichetă cu gaz din sertar, apoi se rezemă de spătar ca să execute ritualul necesar pentru a savura cel mai fin „cigar“ cum spuneau americanii, în timp ce se gândea la Victoria Grayson. Pregătirea adecvată a unui trabuc cubanez cerea răbdare şi linişte, ocupaţia perfectă pentru a-şi limpezi gândurile.

În timp ce fumul cu mireasmă de lemn şi de piele plutea în jurul lui în aer şi simţea arsura uşoară, plăcută din cerul gurii, ajunse la o

concluzie în legătură cu amăgitoarea Victoria Grayson. Prima lui presupunere, că nu mai apucase să plece din Paris după ce Germania declarase război Statelor Unite fusese aproape corectă. În raport se spunea că la sfârşitul lui septembrie anul acesta, Victoria Grayson dispăruse din ţară. Părinţii ei avuseseră impresia că făcea ceva secret pentru Departamentul de Stat al SUA. Aiurea! După ce citise în dosarul ei că fusese logodită cu un pilot din RAF, doborât lângă Paris în timpul unui raid, lui Derrick Albrecht nu-i fusese deloc greu să creadă că fiica lor găsise o cale să se strecoare în Franţa ca să afle ce se întâmplase cu el. Era ceva ce ar fi făcut o fată cu temperamentul ei.

Era aproape sigur că descoperise că pilotul nu supravieţuise. Duminica trecută, pusese să fie urmărită până la o pensiune din Cartierul Latin, proprietatea unei anume madame Duprée. Copoiul lui de încredere raportase că mademoiselle Colbert intrase în pensiune şi ieşise o jumătate de oră mai târziu, după care se dusese în parcul unei biserici din apropiere, unde venise aproape imediat după ea şi o doamnă de vârstă mijlocie şi îi dăduse ceva. După o scurtă conversaţie, fata lăsase capul în jos, ca şi când ar fi plâns. Apoi femeia se întorsese la pensiune, iar mademoiselle se dusese la metrou. Omul lui raportase că mademoiselle Colbert privise afară pe fereastra metroului tot timpul cât durase drumul până la L'Ecole d'Escrime Français şi în lumina trenurilor care treceau văzuse că avea lacrimi pe obraji.

Raportul explica astfel tristeţea ei când intrase în sala de scrimă în aceeaşi duminică. Insistase că nu avea nimic, dar lupta atât de distrată, încât Albrecht propusese să se oprească la câteva minute după ce începuseră asaltul. Îi fusese recunoscătoare şi mărturisise:

– Nu mă simt bine astăzi.

Albrecht exprimase îngrijorarea – întâmplător, autentică – şi se oferi să o conducă cu maşina acasă, dar fata refuzase. Nu insistase, dar pusese să fie urmărită ca să fie sigur că ajunge la hotel fără probleme. În ziua următoare îi trimisese flori care probabil că ajunseseră în coşul de gunoi. Ar fi putut să o cheme la interogatoriu pe madame Duprée, dar nu voia s-o sperie pe Victoria cu cercetările lui şi nici nu voia s-o înstrăineze până nu afla mai multe despre ea. Dar va nota numele proprietăresei pensiunii în dosarele lui. Era… îndrăgostit de mademoiselle Véronique Colbert. Gândul la frumuseţea ei arunca o rază de lumină în colţurile cele mai întunecoase ale vieţii lui şi era

una dintre cele mai redutabile partenere de asalt pe care le cunoscuse pe planşă.

– Herr Colonel? Karl, aghiotantul lui şi omul bun la toate, îl smulse din gânduri din cadrul uşii. A venit un anume monsieur Beaumont Fournier şi doreşte să vă vadă.

– Scriitorul?

– Da. Spune că este ceva urgent.

– Chiar aşa trebuie să fie pentru el, din moment ce îşi face apariţia la sediul Sicherheitsdienst sâmbătă dimineaţa. Probabil că nu a fost satisfăcut de partenera lui de sex din noaptea trecută.

Hans se strâmbă.

– Nu-mi place cum scrie.

– Nici mie, aproape la fel de mult cât îmi displace şi omul. Spune-i să intre, Karl.

Ca să evite un salut franţuzesc, colonelul stătea în picioare când intră oaspetele, dar nu se mişcă din spatele biroului. Scriitorul înţelese aluzia şi se apropie de Derrick cu zâmbetul lui ipocrit şi exuberant dintotdeauna şi cu mâna întinsă.

– Alteța Voastră, spuse el cu o plecăciune adâncă din cap.

Derrick se strâmbă în sinea lui. „Alteța Voastră“ era o formulă de adresare pentru lorzii englezi.

– Mă bucur să vă văd, spuse scriitorul.

– Da, aici pot fi văzut de obicei, spuse colonelul şi strânse mâna vizitatorului său.

– A, da, de cele mai multe ori, nu-i aşa? Servitorul dumneavoastră mi-a spus că vă găsesc aici în această sâmbătă de dimineaţă.

Omul tremura în pardesiul lui.

– Să sperăm că acest octombrie nu anunţă iarna ce vine. Permiteţi?

făcu un gest spre un scaun din faţa biroului.

Derrick încuviinţă precaut.

– Bineînţeles. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– O, nu, nu – nu ce puteţi face dumneavoastră pentru mine, domnule duce, ce pot face eu pentru dumneavoastră. Simt cumva miros de Montecristo?

Privirile scriitorului alunecară spre cutia cu trabucuri.

– Da, spuse Derrick, ignorând aluzia oaspetelui de a i se oferi una din comorile din cutie. Cu ce mă puteţi ajuta?

Autorul îşi puse o ţigară Gauloises în ţigaretul subţire.

– Am informaţii despre o tânără despre care ştiu că este americană şi locuieşte la Paris sub un nume fals, susţinând că este franţuzoaică. Îşi spune Véronique Colbert, dar în realitate se numeşte Victoria Grayson şi lucrează ca instructoare de scrimă la L'Ecole d'Escrime Français aici, la Paris. Mi se pare că şi dumneavoastră faceţi scrimă acolo?

Derrick simţi cum i se încordează muşchii de pe umăr. Trase nonşalant din trabucul Montecristo.

– Aşa este. De unde o cunoaşteţi?

– Am cunoscut-o la New York. Lucra ca traducătoare de franceză la editura care a cumpărat drepturile de publicare pentru bestsellerul meu internaţional Cathédrale de Silence. Poate că aţi citit-o?

Beaumont duse bricheta la vârful ţigării.

Colonelul dădu din cap.

– Am citit-o. În cea mai mare grabă, îşi spuse în sinea lui. Faceţi scrimă?

– Nu, deloc.

– Atunci cum aţi dat peste mademoiselle Colbert?

Scriitorul scoase un rotocol de fum şi chicoti.

– O, haideţi, Alteța Voastră. Nu puteţi spune că nu o cunoaşteţi. Dar legătura dumneavoastră cu ea, indiferent cum ar fi, este în siguranţă în ceea ce mă priveşte. Ştiu cât de importantă este discreţia. Am văzut-o pe Victoria Grayson la masă împreună cu dumneavoastră la Ritz într-o duminică acum o lună. Nu a fost nevoie să pun prea multe întrebări ca să aflu unde lucrează şi că are legături cu dumneavoastră la şcoala de scrimă. De aceea mă aflu aici. Doream să vă avertizez să aveţi grijă ce spuneţi în preajma ei. Cred că a fost trimisă aici ca spioană. Nu-mi pot imagina ce alt motiv ar putea avea să vină la Paris când ţara ei este în război, nu-i aşa?

– Pe moment nu-mi vine nici unul în minte.

Beaumont întoarse capul într-o parte ca să scoată altă trâmbă de fum.

– Sper că domnul colonel apreciază faptul că îmi dau seama cât de stânjenitor ar fi ca Gestapoul să afle că şeful organizaţiei sale soră nu ştie ce pericol reprezintă mademoiselle Colbert pentru serviciul de securitate al Reichsführerului.

Colonelul ridică din sprâncene o fracţiune de secundă.

– Intenţionaţi să transmiteţi această informaţie Gestapoului?

– Da, acesta este planul meu. Motivul meu este clar. Doresc să-l cruţ pe duce de neplăcerea de a interoga o femeie frumoasă pentru care ar fi de înţeles dacă ar avea un interes mai mult decât întâmplător. Are maniere cu adevărat regale. Nu m-aş îndoi ca în ascendenţa ei să fie pe undeva şi sânge regal. Trebuie să fii european ca să-ţi dai seama de asta.

– Da, aşa este. Se pare că ştiţi foarte mult despre… despre această tânără. Aţi stat mai mult timp cu ea la New York?

– Numai câteva ore. Nu am avut timp… s-o cunosc. Îmi expira viza.

– O piedică supărătoare în calea atingerii obiectivului pe care îl aveaţi în vedere şi pe care nu mă îndoiesc că l-aţi fi atins.

O licărire din ochii scriitorului îi confirmă lui Derrick că nu şi-ar fi

atins pentru nimic în lume scopul pe care îl avea în minte în legătură cu Victoria Grayson. Beaumont Fournier venise s-o trădeze tocmai pentru că ea îl respinsese.

– Da, foarte neplăcut, spuse el încet.

– Ei bine, monsieur Fournier, este foarte amabil din partea dumneavoastră că sunteţi îngrijorat pentru siguranţa mea, spuse Derrick. Trebuie să-mi spuneţi cum pot să-mi exprim recunoştinţa. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Dar mai înainte de aceasta, am obiceiul să iau o cafea la această oră a dimineţii. Poate că veţi fi de acord să serviţi şi dumneavoastră una cu mine? Făcu un gest spre bufet: Şi avem şi croasant proaspăt acolo.

– Nu, croasant nu, mulţumesc, dar aş aprecia o ceaşcă de cafea. Trebuie să-mi revin după o noapte… mai agitată.

Colonelul întoarse musafirului său zâmbetul ca de la bărbat la bărbat:

– Sper însă că nu prea stresantă.

Apăsă pe un buton de pe birou.

– Karl, spuse el la interfon, adu-ne două cafele în birou, dintr-acelea pe care le servim oaspeţilor speciali.

– Da, Herr Colonel, se auzi răspunsul.

Zece minute mai târziu, autorul cărţii Cathédrale de Silence zăcea prăbuşit pe scaunul lui, aşteptând să fie îndepărtat prin mijloacele obişnuite. Ochii lui priveau holbaţi în gol şi gura era larg căscată, îngrozit de conştientizarea morţii iminente, iar ducele nu era dispus să-i închidă. Scriitorul murise otrăvit cu cianură.

Capitolul 42

După ce îi dăduse suficient timp lui Dirk Drechsler ca să o ia înaintea lui, Bucky se îndreptă spre staţia de metrou, care îl va lăsa la câteva intersecţii de locul unde se afla fresca. Aşteptase să plece mai întâi sergentul şi abia după aceea plecase şi el de la pensiune. Bucky nu voise să rişte ca omul să dorească să-l însoţească sau, mai rău, să-l urmărească. Trădătorul – nici mai mult, nici mai puţin texan! – nu putea să se înşele în privinţa accentului, începuse să manifeste un interes supărător pentru persoana lui.

La început crezuse că îşi doreşte un prieten. Omul era absolut singur. Dacă nu l-ar fi dispreţuit, lui Bucky i-ar fi fost milă de el. Colegii lui nazişti îl tratau ca pe un câine de pripas care stă chircit la uşa din spate în speranţa unei pomeni şi nu voiau să aibă nimic de-a face cu el. La început, Bucky crezuse că sergentul, care îşi dorea cu disperare un tovarăş, se agăţa de el numai în speranţa de a avea un prieten, dar nu se arătase dispus să se împrietenească cu el. Făcuse eforturi ca să-l evite şi îşi imagina că reuşise să anuleze orice şansă a individului de a descoperi vreo urmă de comportament sau de accent care să-l dea de gol că este american. Dar acum nu mai era chiar aşa de sigur.

Începuse să aibă anumite bănuieli a doua zi după ce se întâlnise la Honfleur cu tatăl lui în urmă cu aproape trei săptămâni. La micul dejun, Bucky sesizase o schimbare clară a atenţiei pe care i-o acorda sergentul, încă şi mai accentuată săptămâna trecută, după ce fusese martor la reacţia şocată a lui Bucky atunci când o văzuse pe Broscăriţă în bucătăria doamnei Duprée. Drechsler îi aruncase o privire la fel de clară ca semnele de Achtung! ale naziştilor de la colţurile străzilor. Drechsler îi făcuse impresia că nu este foarte inteligent, dar are instincte puternice, iar privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase când ieşise din bucătărie cu două duminici în urmă îi spusese lui Bucky că îşi dăduse seama că el şi Broscăriţa se cunoşteau şi tăcuseră, iar în ochii omului se citea clar întrebarea de ce? Ca să salveze situaţia, madame Duprée menţionase în treacăt la cină că monsieur o făcuse pe prietena ei să creadă că vede o fantomă, căci semăna foarte mult cu o persoană pe care o cunoscuse de mult şi care murise. Pe

chipul lui Drechsler se vedea că nu crede, iar Bucky simţi un nod de spaimă în gât la gândul că trădătorul mirosise ceva în legătură cu slujba inginerului la o firmă care se ocupa de proiecte de construcţie importante pentru nazişti. Bucky nu avea nici cea mai mică idee dacă îl bănuieşte că este tot american, ca şi el.

Fireşte, mai putea fi şi altă explicaţie pentru atenţia deosebită pe care i-o acorda sergentul. Era puţin exagerată, dar poate că omul simţea o atracţie romantică faţă de el. Nu ar fi fost în nici un caz o atenţie binevenită, dar era oricum mai puţin periculoasă decât altceva. Poate că văzuse în frumoasa Broscăriţă o concurenţă. Indiferent ce se ascundea în spatele acestor ochi mici şi vicleni, Bucky ştia că este o situaţie care trebuie raportată maiorului, dar până acum se abţinuse. Cealaltă situaţie era întâlnirea din bucătărie cu Broscăriţa. Ofiţerul lor de caz va considera desigur că acesta este un motiv să renunţe amândoi la misiune, dar Bucky nu era dispus să plece, tocmai acum când se instalase aşa de bine. Era sigur că şi Broscăriţa gândea la fel. Avea să fie încă şi mai atent în preajma lui Drechsler. Cu timpul, omul va trebui să dea cărţile pe faţă şi Bucky va decide atunci care este următoarea mişcare.

Mirosul şi înghesuiala pasagerilor din metroul spre Place Saint-Michel unde se ducea să arunce o privire la frescă îi amintea de drumul la Honfleur şi de întâlnirea cu tatăl lui. Fusese un prilej de durere şi de bucurie, câteva ore întipărite pentru totdeauna în memoria lui. O bătrână îl condusese într-o încăpere unde omul-legendă şedea cu picioarele încrucişate pe un scaun, iar în spatele lui era o fereastră acoperită cu o draperie grea. Bucky nu va uita niciodată momentul când îl văzuse pentru prima dată pe Nicholas Cravois, vestita Fantomă Neagră – tatăl său. Purta barbă şi era mai slab decât se aştepta Bucky. Greutăţile războiului şi ale vieţii de gherilă îi măcinaseră statura înaltă, care devenise ascuţită ca briciul. Numai un fiu ar fi putut să-şi dea seama de asemănare şi o vedea în structura trupului şi în ochii tatălui său cu irisul ca de cameleon şi gene dese. Se priviră o clipă unul pe altul ţinându-şi respiraţia, apoi bărbatul legendar se ridică de pe scaun cu braţele întinse.

– Ai zâmbetul mamei tale, spuse el în franceză. Restul e de la mine. Bună ziua, fiule! Ai avut curaj să vii până aici şi să faci ceea ce faci, îi spusese tatăl lui mai târziu, deşi îi poruncise lui Bucky să nu-i povestească exact ce misiune are şi unde lucrează.

– Nu tocmai. Am venit numai ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Restul este… un incident.

– Dar la fel de periculos şi de riscant.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Păcat, spusese el cu un zâmbet care exprima şi regret, şi mândrie.

Tatăl lui îi pusese apoi întrebări despre casa lui, despre studii, despre sporturile care îi plăceau.

– Vorbeşte-mi despre viaţa ta, îl îndemnase.

Şi astfel, în timp ce oameni încercaţi în luptă înarmaţi până-n dinţi stăteau de pază la uşi şi la ferestre, iar bătrâna cu basmaua decolorată şi şorţ plecase tăcută să le servească un ceai amar, Bucky îi relată anii din Oklahoma pe care îi ratase.

– Am înţeles de la mătuşa ta că ai aflat despre mine şi mama ta când aveai paisprezece ani.

– Da. Printr-o întâmplare.

– Mama ta ştie… că ştii?

– Nu, domnule, iar mătuşa Claire a jurat că nu-i va spune niciodată.

Apoi tatăl lui dorise să ştie dacă mama lui era fericită.

– Aş spune că este mulţumită, răspunsese Bucky.

– Aha, spusese el, dând din cap aprobator. Asta e bine. Fericirea durează de obicei puţin. Mulţumirea este mai durabilă.

Tatăl îl întrebase dacă familia lui ştie unde se află şi ce face în Franţa, iar Bucky îi spusese că li se transmisese doar că este izolat într-o misiune strict secretă pentru Departamentul de Război şi nu putea fi contactat. Mătuşa Claire promisese să nu le spună că este în Franţa.

– Mătuşa Claire este în posesia unor informaţii care o pun în pericol şi pe ea, şi pe noi. Am aranjat să fie mutată din Paris în noaptea aceasta. Dacă vei avea nevoie să mă contactezi – dar numai în caz de extremă

urgenţă, îl avertiză tatăl său, lasă un bilet în scorbura copacului de vizavi de castel. Este cel care umbreşte banca de lângă pârâu. Iar dacă voi fi eu nevoit să iau legătura cu tine, vei găsi un semn făcut cu negru pe interiorul primei trepte de la scara pensiunii tale. Curierii sunt prea riscanţi. Du-te la copac.

– Da, domnule, spuse Bucky.

Altfel, nu ar mai fi trebuit să se vadă până la sfârşitul războiului. Era periculos pentru amândoi. Casa din Honfleur va fi închisă, conacul mătuşii lui va fi golit şi va rămâne acolo un singur îngrijitor. Nicholas Cravois va dispărea în munţi, iar Bucky nu-l va mai vedea decât după ce Franţa va fi eliberată. Abia atunci îl va contacta şi se vor reîntâlni.

– Dar dacă nu voi supravieţui, spuse el susţinând privirea fiului său cu aceiaşi ochi cu nuanţe schimbătoare ca şi ai lui, dacă nu voi supravieţui, promite-mi că tatăl tău american nu va afla niciodată adevărul despre naşterea ta.

– Promit, spusese Bucky.

Bucky era mulţumit că mătuşa Claire va pleca din Paris. Se închidea încă o uşă pe care ar fi putut fi urmărit, îşi spusese, până când se deschisese alta prin apariţia neaşteptată a Broscăriţei la pensiune. Căpitanul Achterberg nu observase cum tresărise fata când îl văzuse, remarcase numai frumuseţea ei.

– Încântătoare, spusese el. Mă întreb cine o fi.

– Nu am nici cea mai mică idee, răspunsese Bucky.

Se apropia de zidul mănăstirii. În ciuda frigului muşcător, cum nici în case şi apartamente nu era mult mai cald, în faţa zidului se adunase un mic grup de oameni şi mai veneau şi alţii. Chiar şi în această zi îngheţată de sâmbătă, poliţistul obişnuit stătea în picioare de pază, pufăind plin de importanţă, cu gura strânsă pungă şi cu ochii privind fix pe sub chipiu. Bucky se trase în spatele unui bărbat ale cărui dimensiuni îl fereau de privirile poliţistului şi zări linia diagonală trasă peste libelula din centru. Inima îi tresări puţin când observă norii mai întunecaţi de sub Steaua Polară şi nuanţele ceva mai închise de la celelalte simboluri codificate.

Cu gulerul ridicat şi capul tras între umeri ca să se apere de frig, Bucky se îndepărtă repede. Nu văzuse nici un semn din partea celorlalţi. Nu avea cum să ştie dacă ceilalţi membri ai Libelulei primiseră mesajul decât atunci când îşi vor face apariţia în după-amiaza aceasta la salonul de ceai. Nu fusese stabilit nici un cod pentru „mesaj recepţionat“.

Inginerul nu-l văzuse, se asigură Dirk satisfăcut când se instală la postul lui de observaţie aşteptând următoarea mişcare a francezului. Ar fi vrut să-i vadă acum pe ticăloşii nazişti care îşi băteau joc de el la lecţiile de filaj, dacă ar fi văzut ce talent avea să nu se lase descoperit după o zi întreagă lungă şi plictisitoare în care se ţinuse după ţinta sa. Dirk parcă îl auzea pe instructorul lui care îi spunea:

– Herr Drechsler, într-o stupină ai fi la fel de greu de detectat ca un urs cu mască de apicultor.

Ei bine, ar fi vrut să-l vadă acum pe nesimţitul acela cum ar fi rămas cu gura căscată în faţa talentului la filaj de care dăduse dovadă în această zi. Urmărirea inginerului nu fusese ca o simplă plimbare prin parc. Se pare că şi inginerul cunoştea câteva trucuri din meseria aceasta. Din când în când arunca o privire înapoi peste umăr sau se oprea în faţa vitrinei unui magazin, dar nu se uita la mărfurile expuse, ci la imaginea reflectată a activităţii din spatele lui, de pe stradă. De ce făcea asta? Să vadă dacă este urmărit? Acesta era un alt semn de întrebare pus sub numele lui Stéphane Beaulieu.

Mai erau cincisprezece minute până la ora patru. Dirk îl urmărise pe inginer de la pensiune până la metroul spre Cartierul Latin, în direcţie opusă faţă de Honfleur. Acolo mersese fără ţintă, fără o anumită destinaţie în minte. Aruncase o privire la o pictură de pe zidul unei mănăstiri în faţa căreia stăteau mulţi oameni care o admirau. Era ceva frumos pictat pe piatră de cineva care dorise probabil să aducă puţină lumină pe stradă – sfinţii să-l binecuvânteze, aşa cum ar fi spus mama lui luterană. Apoi francezul hoinărise printre magazinele şi bistrourile din străduţele întortocheate ale arondismentului paisprezece. Nu rămăsese nicăieri prea mult. Apoi inginerul se uitase la ceas, pornise ceva mai hotărât decât înainte şi intrase într-o ceainărie combinată cu librărie ceva mai retrasă din zona Catacombelor. Inima lui Dirk începu să bată cu putere. Locul promitea. Avea de gând să se întâlnească aici cu Nicholas Cravois?

Strada nu-i oferea nici un loc ferit din care să poată supraveghea magazinul fără să fie observat, dar chiar în faţă era o clopotniţă care părea mai veche decât şopronul pentru fân al străbunicului lui şi avea nevoie de reparaţii serioase. În momentul în care Stéphane dispăru în librărie, Dirk se îndreptă grăbit spre clopotniţă şi găsi un lacăt ruginit pe uşă. Îl deschise fără probleme şi crăpă puţin uşa care scârţâi şi pătrunse într-un coridor mic. O scară îngustă, care părea prea şubredă ca să-l ţină, ducea spre clopotniţă. Mai multe lucarne erau dispuse strategic de jur împrejurul încăperii ca să lase să intre aerul şi permiteau o vedere bună spre exterior. Păsările îşi făcuseră cuib în ele. Dirk o curăţă pe cea care îi oferea cea mai bună vedere spre stradă şi spre librăria de vizavi. Dacă putea suporta frigul, murdăria de şobolan de sub picioarele lui şi fâşâitul picioarelor lor mici în clopotniţa de deasupra capului, avea un loc de observaţie ideal.

Capitolul 43

Parcă nu se schimbase nimic în ultimele săptămâni. Lumina scăzută şi mirosul de cărţi vechi, de frunze de ceai stătute şi de fum acru de ţigară erau aceleaşi, cu deosebirea că acum era umezeală şi frig, iar dintr-un reşou radia puţină căldură. Acelaşi proprietar ştergea cu un şervet tejgheaua din încăperea cu cărţi şi acelaşi client şedea, citea şi fuma la masa din colţ de lângă fereastră, în ceainărie. Nu venise nimeni. Bucky se aşeză la aceeaşi masă pe acelaşi scaun pe care stătuse şi mai înainte; era tot mai neliniştit. Venise devreme, dar se aştepta ca măcar Labradorul să fi venit înaintea lui – asta în cazul în care mai era încă în viaţă şi această întâlnire nu era o capcană. Ca o măsură de precauţie pentru a putea pleca repede şi un îndemn pentru francez să plece, Bucky se ridică şi se apropie de masa acestuia. În scrumiera de pe braţul fotoliului lui era o jumătate de duzină de chiştoace de Gauloises.

– Pardon, monsieur, spuse Bucky. Vă deranjează dacă deschid uşa?

Francezul trase adânc din ţigară şi nu-şi ridică ochii de pe carte.

– Non, spuse bărbatul.

Când deschise uşa spre curte, Bucky auzi un zgomot de voci dragi şi cunoscute care pătrundea în încăpere. Se întoarse şi o văzu pe Labrador şi pe toţi ceilalţi în formaţie completă în spatele ei. Îi făcură semn cu mâna, urmară îmbrăţişări şi strângeri de mână pline de bucurie, iar Bucky o întrebă pe Bridgette în franceză încet, ca să nu audă clientul din colţ.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu nimic, spuse Bridgette. Nu ştiu decât că maiorul mi-a transmis să vă convoc.

Francezul închise cartea, strivi ţigara şi îşi deplasă trupul corpolent prin spaţiul îngust dintre masă şi scaun.

– Pot să vă răspund eu la întrebare, spuse el în engleză, cu accent francez şi închise uşa spre ieşire. Nu mai este nimeni aici în afară de noi şi la fereastră semnul ouvert a fost întors pe partea fermé. Suntem singuri.

Echipa Libelula încremeni şi privi fix la el.

Francezul ridică mâinile în sus, în semn că se predă.

– Sunt persoana de contact a maiorului Alistair Renault de la Paris. M-a rugat să mă întâlnesc cu voi ca să vă comunic informaţii importante care nu pot fi transmise prin radio. Au apărut evoluţii neaşteptate care vă pun în primejdie povestea de acoperire şi măresc riscul pentru viaţa voastră. După ce veţi auzi ce am fost trimis să vă transmit, veţi lua o decizie, dar fiecare individual, nu ca grup. Deciziile nu pot fi… cum spuneţi voi în America? Nu pot fi puse la vot.

– De unde ştim că putem avea încredere în dumneata? întrebă Bridgette.

– Nu puteţi şti, draga mea, dar vă sfătuiesc sincer să aveţi.

– Şi de unde ştim că te-a trimis maiorul Renault?

Francezul le dădu o foaie de hârtie plină cu mâzgăliturile caracteristice ale lui Alistair Renault, printre care şi o libelulă.

– Uite de aici! Şi încă ceva, maiorului îi plac în mod deosebit ţigările Lucky Strike. Eu nu pot să le sufăr, sunt mult prea slabe, dar fiecare cu viciile lui. Stăm jos?

Membrii echipei îşi traseră scaunele, cu ochii aţintiţi la francez, iar Brad trecu direct la subiect:

– Foarte bine, să auzim. Care sunt informaţiile?

Francezul se aplecă înainte şi îşi împleti degetele mari deasupra mesei.

– Am să încerc să repet la fel de clar şi concis cum mi-a spus maiorul Renault. Cred că vorbesc cu Labradorul, Broscăriţa, Melcul-de-Apă, Steaua Polară şi Nagâţul, aşa este?

Cum nu primi nici un răspuns, francezul continuă:

– Fireşte, pentru securitatea voastră, nu trebuie să ştiu feţele care se ascund sub fiecare nume de cod, aşa că voi prezenta detaliile pentru fiecare situaţie individuală, ca şi când aş pune cărţile pe masă, iar voi le veţi alege pe cele care se referă la fiecare din voi. Vă sugerez să nu-mi dezvăluiţi nici din priviri, nici prin mişcări ale capului cui aparţine fiecare carte.

Francezul observă că feţele lor sănătoase, trandafirii de americani începuseră să arate semnele stresului şi ale austerităţii condiţiilor de viaţă. Păcat. Era un grup atât de plin de viaţă atunci când sosiseră.

– Vom începe cu numele de cod Broscăriţa. Ai făcut cunoştinţă cu unul dintre cei mai periculoşi nazişti din Paris, care se pare că are un interes special pentru dumneata. Trebuie să ştii că a fost un an la Universitatea Harvard din Statele Unite şi vorbeşte foarte bine engleza. Este doctor în lingvistică şi are un talent deosebit de a depista dialectele şi accentele – un avantaj deosebit în meseria lui, maiorul Renault mi-a cerut să subliniez acest lucru.

Toate feţele priveau fix la el şi nici una nu pălise, dar dacă ar fi trebuit să ghicească, francezul ar fi spus că este vorba de frumoasa înaltă şi zveltă, care părea să se fi schimbat cel mai mult de când era la Paris. În spatele exteriorului rezervat se stinsese o lumină, ca o lampă pe care o vedeai de regulă strălucind printre perdelele unei reşedinţe elegante, iar acum se stinsese, făcându-te să te întrebi ce se întâmplă cu ocupantul din interior. Colonelul Albrecht provenea dintr-una din cele mai vechi familii de aristocraţi din Europa. Din tot grupul, ea era singura care i-ar fi putut trezi interesul.

Trecu la celelalte nume de cod, în timp ce ochii ascultătorilor lui continuau să fie împietriţi.

– Steaua Polară, aceasta este cartea ta. Ai mai multe probleme care îţi ameninţă securitatea. Printr-o întâmplare, Broscăriţa ţi-a descoperit adresa şi ai înţeles, presupun, că sub acelaşi acoperiş cu dumneata locuieşte un sergent din armata germană, născut şi crescut în America. Lucrează pentru Abwehr la Paris şi misiunea lui este să servească drept interpret în timpul interogatoriilor prizonierilor Aliaţi. Nu mai este nevoie să spun că această situaţie creează un pericol grav pentru dumneata şi pentru ceilalţi.

Nimănui nu i se clinti nici un muşchi, dar francezul simţea tensiunea din încăpere. Ar fi vrut să-şi mai aprindă o ţigară, dar aceasta ar fi putut să le distragă atenţia.

– Încă ceva, spuse el. Nu numai că sergentul din Abwehr locuieşte împreună cu Steaua Polară, dar întâmplător este din acelaşi oraş american ca Nagâţul. Au crescut împreună şi au fost vecini. Se numeşte Dirk Drechsler.

Grupul primi informaţia cu uimirea mută a membrilor unui consiliu de administraţie care văd cum în încăpere se rostogoleşte o grenadă. Francezul se aşteptase la o tresărire din partea unuia dintre ei la auzul numelui americanului, dar nu se întâmplase nimic. Erau bine pregătiţi.

– Din păcate, mai este ceva, adăugă. Generalul-maior din Abwehr s-a împrietenit cu Nagâţul, care este vecin cu el. Întâmplarea face că generalul l-a angajat pe Melcul-de-Apă într-un post care îl scoate în calea Nagâţului. Maiorul Renault m-a instruit să vă spun că cei doi la care se referă informaţia vor înţelege ramificaţiile acestei întorsături neaşteptate a evenimentelor.

Francezul evită să se uite la Bridgette, căci ar fi pariat pe pachetul lui de Gauloise că aceasta era Labradorul, preferata lui Alistair.

– O ultimă informaţie este pentru Labrador, spuse el. Un poliţist francez s-a lipit de dumneata. Omul a fost primit în Miliţia de la Vichy care va începe să opereze în ianuarie. Maiorul Renault consideră că ai suficiente informaţii ca să conştientizezi pericolul pe care îl reprezintă acest poliţist pentru misiunea dumitale.

Henri îşi descleştă mâinile şi se lăsă pe spătar.

– Acum, mesdemoiselles şi messieurs, rosti el cu aerul satisfăcut al celui care livrase marfa în bune condiţii, am pus toate cărţile pe masă, cum s-ar spune. Depinde de voi ce veţi face cu ele.

Acum putea să fumeze. Scoase pachetul de Gauloises. Nu putea să le sufere gustul oribil, dar era dependent. Lumina de la fereastră dispăruse şi încăperea se cufundase în întuneric. Se făcuse mai frig şi membrii grupului îşi strânseră mai bine hainele în jurul trupului. Înainte să-şi aprindă ţigara, duse chibritul la fitilul unei lumânări, care

stătea înfiptă în gâtul unei sticle încrustate cu ceara topită în ani şi ani de zile, apoi la vârful ţigării Gauloise, o aprinse şi aşteptă. Tăcerea era la fel de densă ca şi norul de fum din încăpere.

– Cum să vă spunem? întrebă Bridgette.

Francezul suflă un rotocol de fum şi spuse:

– Nimeni.

– Foarte bine, atunci Nimeni să fie. Aşadar, ce decizie trebuie să luăm, Nimeni?

– Dacă plecaţi sau nu din Franţa. Vă puteţi duce toţi la casele voastre să aşteptaţi să fiţi recuperaţi şi să fiţi scoşi din ţară în zori. Două avioane Lysander stau gata pregătite în Anglia, cu rezervoarele pline şi aşteaptă să-i trimit eu vorbă maiorului Renault. Am fost instruit să vă spun că mâine-seară aţi putea să beţi o halbă la Coroana şi Sceptrul, cred că aşa i-a spus maiorul. La mijlocul săptămânii aţi putea ajunge în oraşele voastre, să vă revedeţi familiile la timp ca să sărbătoriţi împreună Ziua Recunoştinţei.

Alistair îi spusese să sublinieze în mod special acest lucru. Era morcovul pe care trebuia să li-l fluture prin faţa nasului şi, într-adevăr, timp de o clipă o expresie de încântare înflorise pe chipul câtorva dintre ei când menţionase sărbătoarea respectivă. Se foiră pe scaune, tuşiră, unii îşi dreseră vocea. Dar nici chiar acum, când fuseseră eliberaţi de ordine nu vorbeau şi nu se uitau unul la altul. În cele din urmă tânărul brunet, musculos despre care francezul credea că este probabil Melcul-de-Apă, ridică mâna.

– O întrebare.

– Desigur, spuse Henri Burrell.

– Informaţiile furnizate de noi au fost valoroase?

Omul lui Alistair de la Paris ezită, apoi răspunse fără chef:

– Da.

– Cât de valoroase?

– Nepreţuite.

Altă mână se ridică în sus. Era micul Labrador. Henri dădu din cap spre ea:

– Maiorul are cu cine să ne înlocuiască?

Altă şovăială. Apoi răspunsul veni la fel, fără chef:

– Nu.

După o clipă, Bridgette îi privi pe ceilalţi:

– Ei bine, ce spuneţi, soldaţi?

Nimeni nu răspunse imediat. Francezul ştia foarte bine să citească limbajul corporal, gesturile şi mişcările. Băiatul cu o frunte şi ochi cunoscuţi care îi aminteau de cineva, dar nu ştia de unde să-l ia, se scărpina la rădăcina nasului, micuţa purtătoare de cuvânt strânsese din buze, iar Nagâţul, tânărul zvelt fără un deget, bătea darabana în masă cu celelalte patru, toate aceste gesturi arătând că oamenii reflectează. Numai Broscăriţa rămăsese nemişcată ca o statuie, ceea ce era deja un mesaj. Francezul îşi dădu seama că speranţele lui Alistair se spulberaseră. Copiii aceştia îşi ţin prada cu ghearele, ca nişte lei, spusese Alistair. Ştiu şi eu şi ştii şi tu, Henri, cât de puternice şi de durabile sunt legăturile stabilite în timpul războiului. Mi-e teamă că, dacă unul se decide să rămână, vor rămâne toţi pe loc, datorită unui sentiment de loialitate a unuia faţă de celălalt. Trebuie să-i convingi să renunţe la nebunia asta, Henri. Trebuie să-i faci să înţeleagă că, dacă rămân uniţi, vor cădea. Dacă se despart, rezistă. Era spus poetic, dar perfect adevărat şi Henri văzuse cimitirele de pe două continente pline cu morţi din două războaie care făcuseră parte din astfel de cluburi „unul pentru toţi şi toţi pentru unul“.

– Ei bine, prieteni? îi îmboldi el.

Bridgette ridică dintr-o sprânceană spre ceilalţi. Răspunsul lor era o tăcere la unison. Se întoarse către francez.

– Ne puteţi da puţin timp să discutăm şi să ne gândim, monsieur?

Henri scutură din cap:

– Trebuie să repet: discuţia contravine regulilor. Fiecare dintre voi trebuie să decidă în mod individual ce doreşte să facă. Şi apoi, ce este de discutat şi de reflectat aici?

– Ne-aţi dat mult material de reflecţie, spuse Bucky.

Henri flutură din mână ca şi când ar fi ghidat un avion într-o aterizare riscantă.

– Ce atâta reflecţie?! întrebă el, căci nu-i venea să creadă. Sunteţi cu toţii în pericol de a fi descoperiţi.

– De fapt, în privinţa mea nu sunt sigur că este chiar aşa, spuse Brad.

– Nici a mea, observă Chris.

– Dar ce contează? Henri îi privea ca lovit de trăsnet. Nu vedeţi că este ca o piramidă de conserve dintr-o băcănie? Ştiţi prea mult unul despre altul. Dacă scoatem una, toate celelalte se prăbuşesc. Îşi demonstră ideea aplecându-se în faţă cu seriozitatea unui avocat care îşi imploră clienţii să accepte o înţelegere cu adversarul. Vă rog să nu vă gândiţi decât că trebuie să părăsiţi Parisul. Maiorul Renault mi-a spus să vă transmit că aceasta ar putea fi singura ocazie să plecaţi. Sunteţi tineri. Aveţi toată viaţa în faţă şi v-aţi servit deja ţara bine şi cu bravură. Nu este nici o ruşine să vă retrageţi. Şi… Henri trase adânc aer în piept – îmi daţi voie să vă amintesc ce vi se va întâmpla dacă sunteţi prinşi? Cum vă veţi simţi când veţi fi obligaţi să-i trădaţi pe ceilalţi?

O tăcere solemnă întâmpină această oroare reală. Cum nimeni nu vorbea, Bridgette scoase un sunet politicos din gât ca să arate că vorbeşte în numele tuturor.

– Puţin timp ca să reflectăm – în particular? spuse ea calm.

Henri încuviinţă din cap şi îşi împinse scaunul înapoi.

Ah, moi! îşi spuse. Asta nu e bine. Nu e bine deloc.

– Cum doriţi. Am să aştept în camera de alături, dar să nu dureze prea mult. Trebuie să-i raportez maiorului Renault în legătură cu avioanele Lysander.

Capitolul 44

În încăpere se lăsă o tăcere încordată. Toţi stăteau cu privirile în jos, nu se uitau unul la altul. Lumânarea ardea ameninţătoare, transformând cercul de chipuri adunate în jurul mesei într-un grup pregătit pentru o şedinţă de spiritism. În cele din urmă, Bridgette inspiră adânc şi vorbi:

– Aşa cum a spus omul, băieţi, nu avem mult timp. Cine vrea să vorbească primul?

– Cred că ar trebui să vorbeşti chiar tu, Labradorule, spuse Bucky. Fără tine, ceilalţi ne putem face bagajele.

Toţi încuviinţară, chiar şi Victoria, care stătuse tot timpul până acum ca o statuie de marmură.

– Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi, băieţi, spuse Bridgette. Misiunea mea de aici se încheie dacă voi plecaţi, dar dacă măcar unul rămâne, atunci rămân şi eu.

Toţi tăceau, atenţi la ea, ca şi când s-ar fi aşteptat să preia conducerea.

– Foarte bine, spuse ea acceptând misiunea. Am auzit veşti foarte tulburătoare, aşa că vă propun să votăm prin ridicarea mâinii. Cine doreşte să se îndrepte spre uşă în acest moment, fără să mai discutăm nimic?

Nici o mână nu se ridică.

– Foarte bine, spuse ea în timp ce ceilalţi o priveau fix. Să începem cu ideea piramidei de cutii şi a faptului că este poate singura ofertă posibilă. Sunt sigură că veţi fi de acord cu mine că orice persoană sănătoasă la minte va opta pentru o halbă de bere la Coroana şi Sceptrul. Bridgette apăsase pe cuvântul sănătoasă, uitându-se la Victoria care şedea lângă ea. În afară de Steaua Polară, ea era în cea mai mare primejdie dintre toţi. O singură inflexiune de accent american în urechea sensibilă a unuia dintre cei mai periculoşi naziţti

din SS, şi totul se termina pentru ea.

Toţi murmurară aprobator.

– În acest caz, să nu ezităm să jucăm rolul avocatului diavolului în timp ce discutăm, spuse Bridgette, aruncând din nou o privire rapidă spre Victoria. Cineva ar putea sublinia ceva ce n-am văzut şi ne-ar putea afecta deciziile. Broscăriţo, să începem cu tine, căci tu şi Steaua Polară sunteţi în situaţia cea mai periculoasă.

Victoria aruncă o privire spre Steaua Polară, care îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi. Evident că nici el nu-i raportase maiorului întâlnirea lor întâmplătoare, din acelaşi motiv. Probabil că îi raportase madame Duprée. Şi cine o putea învinovăţi?

– La fel ca şi Nagâţul şi Melcul-de-Apă, spuse ea, nu cred că sunt într-un pericol atât de mare de a fi dată în vileag cum se pare. Eu și nazistul respectiv nu facem prea multă conversaţie. Vine două ore pe săptămână acolo unde lucrez şi în rest nu-l văd. Vorbesc o franceză impecabilă şi mă îndoiesc că urechea lui, oricât de sensibilă, poate detecta o urmă de engleză. Dacă este atât de infailibil, de ce nu m-a arestat deja? Dar un motiv mult mai serios de îngrijorare pentru mine este pericolul pe care îl reprezint pentru Steaua Polară.

Se întoarse spre Bucky.

– Stea Polară, dacă vrei, eu plec.

Bucky neagă din cap.

– Nu pleca din cauza mea. Nu eşti o ameninţare mai mare decât oricine altcineva din această încăpere. Problema mai mare este trădătorul din Texas.

Bridgette se aplecă mai aproape de Victoria şi şopti:

– N-ai să-l găseşti niciodată. Aşa cum spuneam, ai mai multe şanse să găseşti un ac într-un car de fân.

– Am găsit acul, spuse Victoria încet.

Bridgette se dădu înapoi, iar expresia de pe chipul ei arăta că

înţelesese.

– O, Broscăriţo, îmi pare aşa de rău.

– Vezi, aşadar, că trebuie să rămân ca să fac ce pot, pentru a fi sigură că acul nu a fost înmormântat în zadar. Nu-ţi face griji din cauza mea, chère amie. Acum am fost prevenită în legătură cu omul, o să fiu foarte atentă pe unde păşesc.

Victoria o strânse de mână pe Bridgette şi se întoarse din nou către Bucky, ridicând vocea ca să includă şi restul grupului în discuţie.

– Trebuie să ne facem griji pentru Steaua Polară.

– De acord, spuse Brad, întorcându-se spre Bucky. Locuieşti împreună cu un trădător american. Este ca şi când ai trăi cu o grenadă sub pat.

– Da, numai că deocamdată sergentul nu pare înclinat să scoată siguranţa.

Chris, încă şocat de vestea că Dirk Drechsler era la Paris, luă cuvântul:

– Ce înseamnă asta – că Dirk nu a avut chef să te dea pe mâna camarazilor sau că nu are motiv s-o facă? Dumnezeule…

Dădu din cap de parcă încă nu-i venea să creadă.

– Nu pot să cred că nemernicul a făcut-o… adică a trecut la duşman. Ştiam că a plecat de acasă şi că intenţiona să se înroleze într-o agenţie de informaţii germană, dar mă gândeam că e numai gura de el… că era ca de obicei câinele care latră, dar nu muşcă. Mă aşteptam să i se facă frică şi să stea ascuns undeva în State până se termină războiul pentru că nu vrea să dea ochii cu familia şi cu vecinii lui. Nu aş fi crezut niciodată că face parte dintr-o organizaţie care interoghează… şi torturează prizonieri americani…

– Poţi să crezi, spuse Bucky, dar dacă te consolează, cred că regretă şi că este gata să profite de prima şansă ca să se întoarcă acasă.

Se aşeză mai bine pe scaun.

– Dar trebuie să fiu sincer cu voi, băieţi, şi să vă spun că am trezit bănuielile sergentului, aşa că, dacă cineva trebuie să plece, acela sunt

eu.

– Din cauza mea? întrebă Victoria.

– Nu, Broscăriţo. Poate că i-ai întărit bănuielile, dar Drechsler era cu ochii pe mine înainte să apari tu. Nu cred că mă bănuieşte că nu sunt american. Nu a prins nimic din accentul meu. Nu are un auz aşa de fin pentru franceză. Este altceva, dar nu-mi pot da seama ce anume. Ştiu numai că nu a făcut nimic şi sunt dispus să-mi asum riscul că nici nu va intenţiona să facă nimic, dar dacă credeţi că este prea periculos pentru voi să mai rămân… atunci am plecat.

– Dar de ce crezi că n-o să te demaşte? întrebă Brad.

– Pentru că am impresia că i-a pierit entuziasmul pentru meserie. În mod clar este complet deziluzionat de Partidul Nazist şi regretă că a intrat în armata germană. Este nefericit şi izolat ca naiba. Superiorii îl tratează ca pe o găină plouată într-un cârd de păuni şi presupun că la fel fac toţi cei care lucrează cu el. Este un renegat. Ai putea crede că este gata să mă predea ca să intre în graţiile lor, dar am impresia că nu-i mai pasă dacă este sau nu în graţiile lor. Nu vrea decât să scape.

– Ăsta e Dirk din cap până-n picioare, spuse Chris. Îl cunosc de o viaţă. Sare fără să se uite unde, ca atunci când am fost cu clasa la un picnic şi a încercat să ne impresioneze, sărind de sus într-un râu fără să ştie cât este de adânc, s-a lovit de fund şi a leşinat. A trebuit să-l scoatem de acolo cu autobuzul şcolii.

Imaginea provocă un hohot scurt de râs nervos în jurul mesei.

– Şi tu ce spui, Stea Polară? se întoarse Bridgette spre Bucky. Decizi să rămâi?

– Numai dacă nu este nimeni împotrivă. Nu este vorba aici numai de mine şi de ascunzătoarea mea. Votăm?

– Înainte de asta, spuse Brad uitându-se la Chris, cred că ar trebui să auzim părerea ta, Nagâţule. Tu îl cunoşti pe individ. Dacă ai fi în situaţia Stelei Polare, ţi-ai asuma riscul că te va demasca?

– Nu-l văd făcând una ca asta, spuse Chris. Dirk este omul care, odată ce şi-a pierdut încrederea în cine credea că eşti, s-a terminat. Nu a

pretins niciodată altceva. Este dezamăgit de nazişti, nu va fi dispus să-l arunce pe Steaua Polară la lupi, mai ales dacă nu are de aici un câştig şi mai ales dacă suspectează că este american. Aş zice că Steaua Polară poate să-şi asume în linişte acest risc.

Bridgette îi consultă pe cei de la masă:

– E nevoie să votăm?

Toate capetele făcură semn că nu.

Ochii lui Bridgette se îndreptară spre Chris şi Brad.

– Haideţi, băieţi, se pare că e rândul vostru. Spuneţi-ne de ce credeţi că nu riscaţi foarte mult? Nu sunteţi nevoiţi să daţi ochii unul cu altul din cauza generalului?

– Am dat deja, răspunse Brad. Ne-am întâlnit astăzi când am venit la el acasă la prânz. Era cât pe ce să mă dau de gol când l-am văzut pe Nagâţ făcându-şi apariţia, dar până a deschis uşa eram deja doi străini care se întâlniseră ca oaspeţi şi ne prezentam unul altuia. Generalul nu a bănuit nimic.

Brad zâmbi uşor.

– Atenţia îi era atrasă mult prea mult de proprietăreasa mea nurlie, pe care o însoţeam, ca să ne bage prea mult în seamă pe noi doi.

– Nu vedem de ce faptul că am descoperit ce nume de acoperire şi locuri de muncă avem ne-ar pune într-un risc mai mare ca înainte. Cu ocupaţiile noastre simple, nu avem de ce să atragem atenţia poliţiei. Pericolul ar veni de la general, dacă i-am trezi bănuiala că nu suntem ceea ce spunem că suntem şi nu cred că există un astfel de pericol.

– Dar cum puteţi fi atât de siguri? întrebă Victoria.

– Pentru că nu are nici un motiv să cerceteze.

– Cu alte cuvinte, are încredere în noi, spuse Brad. Suntem pur şi simplu doi indivizi care am intrat în viaţa fiului lui fiecare pe altă cale. Suntem acceptaţi ca membri de încredere ai personalului. Nu este nimic suspect în legătură cu noi.

– Ceea ce înseamnă că avem acces în casa lui, ceea ce înseamnă că putem să ne servim de aparatele noastre de fotografiat, spuse Chris. Ceea ce îmi aminteşte că trebuie să te rog să-i transmiţi maiorului să-mi aranjeze o livrare, căci am să-i transmit un film, îi spuse Brad lui Bridgette.

– Se rezolvă, spuse ea. Şi asta înseamnă că rămâneţi pe loc, băieţi?

– Da, rămânem, spuse Chris, iar Brad dădu şi el din cap.

– Foarte bine. Bridgette ridică din umeri şi întinse palmele. Acum că v-am ascultat pe toţi şi am decis că riscurile de acum nu sunt mai mari decât cele pe care am fost pregătiţi să ni le asumăm când am venit, îl chemăm pe francez?

– Nu încă, Labradorule.

Cea care intervenise fusese Victoria.

– Tu nu ne-ai spus nimic. Ce se aude cu poliţistul?

– O, ăla! Bridgette flutură neglijent din mână. Este inofensiv. Este un tânăr recrut prea încântat de atenţia de care se bucură ca paznic al zidului ca să reprezinte o ameninţare. Iar când va intra în Miliţia de la Vichy, va dispărea total din peisaj. Şi apoi, e îndrăgostit de mine. Mă descurc.

Privirea ei făcu din nou înconjurul mesei.

– Ei bine, băieţi, acum ori niciodată. Hai s-o facem oficial. Toţi cei care doresc să rămână, mâna sus.

Toate mâinile se ridicară.

– Foarte bine, dacă nu mai avem altceva de discutat…

Îi aruncă o privire lui Bucky.

– Stea Polară, vrei, te rog, să-l chemi pe francez?

Capitolul 45

În turnul clopotniţei, Dirk deveni atent în spatele lucarnei sale. Uşa librăriei-ceainărie se deschisese. La fereastră, un bărbat cu şorţ, probabil proprietarul, întorcea semnul din nou în poziţia sa originală. Magazinul era acum deschis pentru public. Un bărbat masiv, cu umeri largi, de vârstă mijlocie, evident francez, ieşi în stradă. Îşi aprinse o ţigară făcându-şi mâna căuş în jurul ei, dar nu ca s-o protejeze împotriva vântului inexistent. Mâna mare îi oferea un scut de protecţie pentru a scana strada în stânga şi în dreapta. O manevră veche de când lumea. Aparent satisfăcut că aceasta nu-i oferea nici un fel de semne de îngrijorare, se întoarse, dar imediat se opri brusc şi îşi aţinti privirile direct spre lucarna lui Dirk. Luat prin surprindere, acesta îşi feri capul într-o parte şi fu cât pe-aici să cadă peste mormanul de mizerie de şobolan. Apucă repede balustrada putrezită care îl salvă de la cădere, dar făcu mult zgomot. Oare francezul auzise ceva? Îi descoperise ochiul care privea prin crăpătura îngustă din zid? Dirk se apropie din nou de aceasta. Văzu că omul îşi îndreptase privirea spre clopotniţă şi rămăsese nemişcat. O clipă mai târziu, părând convins că nu era urmărit de nici un ochi nevăzut, îşi văzu de drum. Dacă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă că la La Petite Madeleine se desfăşura o acţiune clandestină în care era implicat şi Stéphane Beaulieu, manevra cu inscripţia de pe uşă şi comportamentul francezului i-o oferise.

Convins că omul plecase, Dirk îşi aţinti din nou privirile pe lucarnă şi rămase cu gura căscată când pe uşă ieşi tânăra blondă răpitoare care venise la pensiunea doamnei Duprée. Împreună cu ea era o fată cam de aceeaşi vârstă, pitică în comparaţie cu înălţimea blondei, dar frumoasă ca o piersică, în timp ce cealaltă era de-a dreptul răpitoare. După ce aruncară priviri rapide în susul şi în josul străzii, cele două se îmbrăţişară şi porniră în direcţii diferite.

Cu răsuflarea tăiată, Dirk stătea cu ochii aţintiţi pe uşa cafenelei şi fu răsplătit atunci când îl văzu ieşind de acolo câteva minute mai târziu pe Stéphane Beaulieu. La fel ca şi ceilalţi, examină şi el rapid strada, animată acum datorită oamenilor care se grăbeau să ajungă acasă

înainte de lăsarea întunericului. Îşi îndreptă şi el privirile spre turnul clopotniţei. De astă dată, Dirk îşi retrase repede capul şi rămase perfect nemişcat, dar inima îi bătea atât de tare, încât nu mai auzea sunetele de afară. Calm, îşi spuse. Primul francez care intrase putea fi un simplu client; Beaulieu şi blonda poate că erau iubiţi în secret şi locul lor de întâlnire era cafeneaua. Zilele acestea în Franţa era un lucru înţelept să-ţi ţii viaţa privată numai pentru tine şi nu era ceva neobişnuit ca oamenii să se uite în spate peste umăr să vadă dacă nu sunt urmăriţi, într-o ţară în care tuturor le era frică şi de umbra lor.

Stéphane pornise spre metrou. Dirk voia să-i lase timp ca să se distanţeze, iar după aceea, fericit să iasă din adevărata gaură de şobolan, să pornească şi el în aceeaşi direcţie şi să se gândească ce poate face cu informaţiile recent dobândite. Ca să fie sigur că văzuse tot ceea ce era de văzut, mai aruncă încă o privire spre postul lui de observaţie şi îşi pierdu instantaneu respiraţia de abia recăpătată. Oprindu-se să cerceteze o clipă strada, din cafenea ieşise prietenul lui cel mai bun, vecinul de o viaţă întreagă, Christoph Brandt din New Braunfels, Texas.

***

Generalul-maior Konrad March se întreba dacă e numai imaginaţia lui sau, într-adevăr scrisoarea amiralului Canaris fusese puţin deplasată pe biroul lui. Devenise şi el paranoic, la fel ca atât de mulţi dintre camarazii săi? Ochii şi mintea lui fuseseră antrenate să detecteze şi cel mai neînsemnat detaliu care ar fi putut trăda o activitate clandestină, dar numai dacă înregistra bine în memorie ordinea iniţială a lucrurilor. Trebuia să admită că, atunci când Hans îi anunţase sosirea doamnei Gastain, mintea lui nu se mai gândise la dispunerea lucrurilor de pe birou, ci numai la formele voluptuoase ale siluetei vecinei sale, iar dacă nu intrase nimeni pe ferestre, care erau închise căci era frig, singurele persoane care fuseseră în casă după ce primise scrisoarea fuseseră Hans, Wilhelm şi oaspeţii lui. Hans nu s-ar fi atins niciodată de scrisoare. Înţelesese că trebuie să rămână surd, mut şi orb

la problemele superiorului său, pentru ca să fie amândoi în siguranţă. Şi apoi, în timpul dejunului, aghiotantul nu ieşise nici o clipă din bucătărie decât ca să-i servească la masă. Madame Gastain nu dispăruse nici o clipă, nici măcar ca să se ducă la toaletă. La fel şi ceilalţi. Singura posibilitate ca cineva să citească scrisoarea fusese atunci când o condusese pe madame Gastain până acasă şi apoi se întorsese. Se simţea puţin ameţit, căci dejunul se desfăşurase foarte bine, iar doamna acceptase să-l însoţească la premieră. Îl invitase apoi să bea împreună o ceaşcă din cafeaua la cutie pe care i-o trimisese chiar el, împreună cu invitaţia la dejun. O ceaşcă şi atât. Bunele maniere cereau să nu zăbovească mai mult, deşi ar fi dorit foarte mult s-o roage să-i cânte ceva la pianul Steinway care trona măreţ lângă un perete din salonul plin de tablouri preţioase. Îi lăsase pe pescar şi pe profesor să joace kickball cu Wilhelm şi îi găsise tot acolo terminând jocul atunci când se întorsese. Cei doi tineri plecaseră apoi imediat. I se păruse că oaspeţii lui aveau o întâlnire ceva mai târziu în acea sâmbătă. Trebuia să fie de-a dreptul paranoic ca să-l suspecteze pe meditatorul fiului lui că citise scrisoarea amiralului Canaris. Konrad îl verificase înainte să-l angajeze. Tânărul ducea o viaţă aproape de călugăr la Paris. Nu avea nici rude, nici prieteni în oraş, nu socializa (Konrad nu-l condamna pentru asta!) şi deocamdată nu avea nici o prietenă, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că arăta aşa de bine. Probabil că degetul lipsă le îndepărta pe femei. Herr Bauer mergea pe acelaşi drum de la şcoală şi înapoi în fiecare zi, fără nici o abatere, cu excepţia zilelor când venea acasă la general. Nu putea fi cineva implantat, căci Herr Bauer nu ar fi avut de unde să ştie că va fi angajat ca meditator al fiului şefului Abwehr atunci când preluase postul de la şcoala de băieţi.

Pescarul, poate. Avusese un moment de dubiu în legătură cu el, dar acela trecuse de mult. Barnard Wagner nu-i mai dăduse nici un motiv să suspecteze că este altceva decât ceea ce spune – un tânăr a cărui ambiţie era să pescuiască şi să-şi câştige existenţa pe apă.

Cu toate acestea – Konrad oftă când îşi aduse aminte – descoperise trădarea şi în spatele unei înfăţişări absolut nevinovate şi recunoştinţa pe care o simţea pentru acest tânăr datorită relaţiei cu fiul său putea să-l orbească în privinţa unor motive. E mai bine să cerceteze.

Hans trăgea un pui de somn după-amiaza la ora aceasta şi se întrecuse pe sine la prânz, astfel încât Konrad nu-l deranjă şi se duse să-l caute

pe Wilhelm. Îl găsi citind o carte pe care i-o adusese Claus Bauer, ca să-şi umple orele de singurătate. Ca să completeze educaţia băiatului, Konrad mai angajase încă o profesoară, o femeie vioaie, de vârstă mijlocie, cu simţ practic, care venea dimineaţa, dar în restul timpului fiul lui era singur. Femeia se înţelegea bine cu Wilhelm, dar pe Herr Bauer îl adora pur şi simplu. Konrad se aşeză pe un taburet.

– Wilhelm, vreau să te întreb ceva. După masă, când tu şi musafirii tăi aţi jucat kickball, Herr Wagner a plecat şi s-a întors în casă?

Cu nasul tot în carte, Wilhelm răspunse aparent fără să fie nevoie să se gândească:

– Nu, domnule.

– Foarte bine. Konrad se ridică satisfăcut şi îşi trecu mâna prin părul băiatului. Citeşte mai departe.

Konrad ajunsese aproape la uşă, când Wilhelm spuse:

– Dar Herr Bauer s-a întors.

***

Louis Mueller încuie setul dublurilor de chei de la Sorbona în sertarul biroului, simţindu-se ca de obicei frustrat şi neputincios. Terminase turele pe care le dădea sâmbăta şi, din nou, nu găsise nimic important nici în biroul lui Jules Garnier, nici în cămăruţa lui Claus Bauer. Era cu ochii pe amândoi de aproape o lună, din 2 octombrie, când scotocise prin sertarele lor şi avusese anumite suspiciuni, dar particularităţile lingvistice ale lui Claus Bauer nu mai apăruseră niciodată în însemnările lui. Frazele respectau sintaxa germană corectă. Şi nici în agenda lui Jules Garnier nu mai erau referiri la Claus Bauer şi nici vreo altă notiţă de natură clandestină. Totuşi, însemnarea din planul de lecţie al lui Herr Bauer să aducă un sendviş pentru Wilhelm March şi expresia enigmatică din agenda directorului

CB instalat continuau să-l sâcâie. Trebuia să însemne ceva. Era sigur.

Ar fi fost încântat să găsească dovezi suficiente ca să-i dea pe cei doi pe mâna Gestapoului, care ar fi scos adevărul de la ei fără sfială, dar fără un dosar mai solid împotriva lor, Louis risca să aibă el însuşi necazuri. Claus Bauer, aşa handicapat cum era, devenise unul dintre cei mai apreciaţi membri ai corpului didactic. Părinţii – cei mai puternici nazişti şi oficiali Vichy de la Paris – începuseră să-l solicite pe Herr Bauer ca profesor de matematică şi instructor de atletism pentru copiii lor. Louis descoperise că și generalul-maior Konrad March îl angajase ca profesor particular pentru fiul său, mişcare care îl jignise, căci l-ar fi putut pune pe el însuşi şi programul într-o lumină proastă.

Louis nu îndrăznea să arate cu degetul nici spre un om în poziţia lui Jules Garnier, numai pe baza unei bănuieli, care s-ar fi putut dovedi o pierdere de vreme pentru Gestapo. Garnier fusese cât se poate de cooperant cu autorităţile naziste când se înfiinţase această şcoală specială pentru copiii lor, iar Gestapoul se ocupase în mod special de investigarea şi de interogarea persoanelor care prezentau un interes real. Organizaţia începuse să nu-i privească cu ochi buni pe informatorii care îi dădeau în vileag pe aşa-zişii suspecţi din răzbunare, din invidie sau pentru un folos personal. Şi în fundul inimii lui, Louis era nevoit să recunoască toate aceste trei motive.

Absorbit în gândurile lui, Louis nu auzi la început că cineva bătea la uşa exterioară a Catedrei. Când îşi dădu seama, bătaia se înteţise ca ritm şi volum, persoana cerând insistent să intre. Cine naiba…?

Louis scrâşni din dinţi şi puse mâna pe un baston. Cine e idiotul care bate la uşa lui sâmbătă la ora şase seara, pe frig şi întuneric? O să-l facă să regrete că avusese această idee. Se repezi spre o uşă şi o deschie larg:

– O, Doamne, Dumnezeule! exclamă el şi ascunse repede la spate bastonul, executând salutul nazist în faţa vizitatorului din pragul său.

– Proprietăreasa dumitale mi-a spus că te pot găsi aici, spuse generalul-maior Konrad March.

Capitolul 46

Sfinte Sisoe! murmură Dirk încet. Christoph Brandt la Paris? Nu se poate. Imposibil. Poate că tipul semăna cu Chris Brandt, dar nu putea fi el. Prietenul lui locuia în Austin, Texas, şi se bucura de pacea, de siguranţa şi confortul din ţinutul grătarelor şi al leagănelor din curte din vestul Americii. Îşi aţinti privirile prin crăpătura din zid şi se uită mai atent. Îi zvâcnea sângele în cap. Dumnezeule mare, dar era chiar Chris! Cu toate hainele lui franţuzeşti, deşi avea gulerul ridicat şi o eşarfă, iar cozorocul şepcii îi acoperea faţa, nimeni nu stătea cu articulaţiile relaxate în acest mod aparte ca prietenul lui, vedeta stadionului de atletism de la liceul din New Braunfels. Când îşi scoase mâinile din buzunar ca să-şi pună mănuşile, Dirk nu mai avu nici o îndoială. Îl trecu un fior rece, pătrunzător ca vântul de pe dealurile din Texas. Ce naiba căuta Christoph Brandt la celălalt capăt al lumii, în Franţa aflată sub ocupaţie germană?

Prietenul din oraşul lui natal verifică şi el strada în ambele sensuri şi îşi îndreptă privirile şi spre turnul clopotniţei de vizavi. Dirk nu se îndepărtă de lucarnă sperând cu jumătate de inimă că prietenul lui îl va zări şi va traversa strada să cerceteze. Va vedea lacătul smuls de la uşă şi va băga capul înăuntru ca să vadă ce este acolo şi atunci…

Dirk nu ştia. Se vor îmbrăţişa, se vor bate reciproc pe spate, vor plânge, Dirk se va scuza pentru încrederea lui nebunească, stupidă, ridicolă în Hitler şi în toată nenorocita asta de maşină de război nazistă şi îi va spune că vrea să se întoarcă acasă? Acasă, Chris, mă auzi? Înapoi la Braunfels,Texas, băiete! Trebuie să găseşti o cale să mă duci acolo, prietene, până nu îmi pierd minţile sau până nu sunt trimis să fiu ucis pe frontul rusesc. Pentru că Dirk ştia, pur şi simplu ştia că prietenul lui, Chris, este într-o misiune secretă pentru Aliaţi, probabil într-o organizaţie de spionaj americană. Nu fusese prea greu să-şi dea seama că prietenul lui, Chris, în disperarea lui de a face ceva, se adresase serviciilor secrete şi acestea îl acceptaseră. Nu le păsa câtuşi de puţin de degetul lui lipsă. Vorbea fluent germana, era zdravăn ca un tăietor de lemne şi cu minte ascuţită ca briciul. Şi era combinat cumva cu blondina şi cu Stéphane Beaulieu, care părea să aibă o legătură strânsă cu Nicholas Cravois. Erau cu toţii împreună în ceva.

Sau… poate că acum Chris îl va evita, nu va vrea să aibă nimic de-a face cu el, o să-i spună că e trădător, o ruşine pentru familia şi prietenii lui şi va refuza să-l ajute? Dirk îl străpungea cu privirea, parcă sperând să-i transmită un mesaj. Uită-te la mine, Chris! Uită-te la vechiul tău prieten! Sunt aici sus, în turnul clopotniţei, Chris, băiete!

Dar prietenul lui plecă, iar mersul lui degajat, atât de cunoscut, străpunse ca o săgeată inima lui Dirk. Îi venea să alerge după el şi să-l strige: Chris, Chris, eu sunt! Dar ar fi putut fi o mişcare proastă pentru amândoi. Dacă Chris lucra sub acoperire – şi ce altceva făcea aici dacă nu era sub acoperire? – prietenul lui nu va fi încântat că fusese recunoscut, mai ales că îl credea de partea duşmanului. Va decola ca o rachetă şi îşi va pierde urma în oraşul cu milioane de locuitori. Dirk nu-l va mai găsi niciodată pe cel mai bun prieten din viaţa lui ca să repare lucrurile dintre ei. Se hotărî să-l urmărească. Chris se îndrepta probabil spre locuinţa sa, căci se apropia ora stingerii. Deocamdată era suficient să afle unde locuieşte prietenul lui, legătura lui cu cei de acasă.

***

Prietenul lui din Paris îl sună pe Alistair în aceeaşi seară la ora şase. Alistair îşi simţea gura ca o ladă de gunoi plină de tutun şi stomacul ca o râşniţă de cafea. Un coş de gunoi plin cu pachete goale de ţigări şi cercurile lăsate de ceştile de cafea pe biroul lui explicau cum îşi petrecuse ziua, aşteptând să sune telefonul.

– N-o să-ţi placă ce o să auzi, îl avertiză Henri.

– Nici nu mă aşteptam, spuse Alistair.

– Vor să rămână. Toţi băieţii şi toate fetele au preferat să rămână la Paris. M-am străduit din răsputeri să-i conving să plece, Alistair.

Alistair se gândi în primul rând la fiul Joannei Bukowski Hudson.

Aceasta nu-l va ierta niciodată. Apoi la acea mică minge de foc, Bridgette Loring. Îi apărură apoi în minte şi chipurile celorlalţi, căci fiecare îi era drag, iar Alistair închise ochii cu un oftat de resemnare.

– Sunt sigur că te-ai străduit, Henri, spuse el. Bănuiesc că misiunea ta a fost oricum inutilă, dar merita să încercăm. Te rog totuşi să-mi spui că au luat deciziile bazându-se pe ceea ce era cel mai bine pentru ei în mod individual, nu ca echipă.

– Nu am avut privilegiul să ascult conversaţia lor, aşa că nu pot să spun. Tot ce pot să-ţi spun este că fiecare s-a străduit să mă asigure că are un motiv întemeiat să rămână pe loc. Au fost cu toţii de acord că investiseră prea mult, că misiunile lor erau prea importante ca să le abandoneze tocmai acum. Consideră că au un avantaj pentru că au fost avertizaţi şi aceasta reprezintă o protecţie suficientă.

Alistair îşi frecă fruntea îngrijorat.

– Ce naivitate! Tragi de un fir şi se destramă tot ghemul. De câte ori nu le-am spus?

Se întinse să scoată încă o ţigară din pachet, se răzgândi şi aruncă pachetul în capătul celălalt al camerei cu o mişcare furioasă din mână.

– Şi cum arătau? întrebă răsucindu-se cu scaunul spre fereastra prin care se vedeau în depărtare Alpii elveţieni cu vârfurile acoperite de zăpadă.

– Le-ar prinde bine tuturor să mănânce ceva mai mult, dar, în general, băieţii tăi par în formă. Blonda cea înaltă se pare că o duce cel mai rău, nu neapărat din lipsă de mâncare. Părea… cumva pustiită pe dinăuntru.

– A suferit o pierdere. Sper din toată inima că nu va deveni neglijentă din cauza aceasta, spuse Alistair.

– În mod sigur aşa pare, confirmă şi Henri. Trebuie să-ţi mai spun să aranjezi o livrare pentru Nagâţ. Băiatul tău a fotografiat o scrisoare importantă găsită în după-amiaza aceasta pe biroul generalului-maior March. Filmul este depus în rezervorul stiloului.

– Mă ocup imediat de asta, spuse Alistair. Altceva?

– Păi… ar mai fi ceva…

Alistair se încordă sesizând ezitarea lui Henri.

– Ce este?

– Poate că nu înseamnă nimic, dar cred că observaţia mea merită să fie raportată. Unul dintre tineri… ei bine, este ceva foarte subtil… trăsăturile lui mi-au amintit de cineva pe care nu ştiam de unde-l să-l iau, dar acum mi-am amintit numele omului.

– Al cui?

– Nicholas Cravois.

Alistair se îndepărtă de birou, cu instinctele în alertă, când îşi aminti de un afiş cu Nicholas Cravois din dosare. Alistair nu îl cunoscuse pe comandantul din Rezistenţă supranumit Fantoma Neagră, dar trimisese multe echipe ale OSS să ia legătura cu el în ţinuturile muntoase din sudul Franţei. Dintre toţi comandanţii din Rezistenţă şi grupurile ilegale care operau în ţările şi în teritoriile de sub ocupaţie germană din Europa, generalul şi echipa lui din Maquis erau cea mai mare şi mai periculoasă ameninţare la adresa maşinii de război naziste. Pe capul lui se pusese o recompensă de un milion de mărci germane.

– Alistair?

Readus în conversaţie, Alistair întrebă:

– Ce trăsături?

– Structura frunţii, dar mai ales ochii. L-am cunoscut pe general înainte să-şi lase barba care îi acoperă faţa de pe afişele cu recompensa.

– Dacă ai dreptate, mi-ai oferit piesa care lipsea din puzzle.

– Ar putea fi un nepot, înrudit cu el prin fratele unuia dintre părinţi? Sau poate… chiar un fiu, mon ami?

– Tatăl lui este american. Mama franţuzoaică.

Sam Barton nu semăna deloc cu tatăl lui dur, cu fălci puternice, îşi aminti Alistair. Fusese acasă la băiat şi îl văzuse pe Horace Barton plecând la lucru în lunea când se întâlnise cu Sam la cafeneaua din Oklahoma City, dar franţuzoaica, mama lui…

– Recunoştinţa mea veşnică, Henri, ca de obicei, spuse brusc Alistair.

Îl ţinuse destul la telefon pe prietenul lui. Era periculos pentru omul lui din Paris să vorbească mai mult.

– Ai grijă de tine, prietene, îl îndemnă şi închise.

Alistair se duse imediat la un dulap şi scoase dosarul care conţinea afişul cu Nicholas Cravois. Dacă se uita cu multă atenţie, făcând abstracţie de barbă, vedea uşoarele asemănări la care se referise Henri. Alistair dădu un telefon la sediul OSS şi ceru unui funcţionar să citească informaţiile referitoare la părinţii şi rudele lui Samuel Barton. Nu era nici o informaţie care să indice că nu era fiul lui Horace Barton. Mama lui avea o singură soră fără copii, care mai locuia încă la Paris, unde locuise şi mama lui Samuel, Monique, până se căsătorise cu Horace Barton. Sergentul Barton fusese staţionat la Paris ca membru al Forţelor Expediţionare Americane în 1919, anul în care se însurase cu Monique. Alistair simţi un fior pe şira spinării imediat ce înţelese. Acum se explica. Dacă soţul ei american ştia sau nu că era însărcinată atunci când o luase de nevastă era irelevant. Acum era clar că Samuel Barton se prezentase voluntar ca să fie recrutat în OSS pentru a putea ajunge la Paris ca să-l găsească pe Nicholas Cravois – tatăl lui.

***

Acum era momentul cel mai potrivit, îşi spuse Achim Fleischer. Călugăriţele plecaseră la capelă la slujba de la ora cinci, iar mănăstirea era practic goală. Mademoiselle Dufor – Bernadette, cum începuse să-i spună – se dusese să se întâlnească cu nişte prieteni la un ceai la ora patru şi probabil nu se întorcea până la ora şase. Nu avea

nevoie decât de o pauză de o oră de la îndatoririle lui de paznic al zidului ca să percheziţioneze camera domnişoarei Bernadette. Îi spusese chiar ea că este la mansardă.

Dorinţa lui de a vedea unde doarme, unde mănâncă, unde se îmbracă şi face baie devenise o obsesie. Părea incapabil să-şi controleze nevoia de a-i atinge lucrurile personale, de a vedea cărţile pe care le citea, de a se uita la fotografii şi la schiţele de rochii, de a scotoci prin sertarele şi prin dulapurile ei ca să descopere mai multe despre ea. În camera ei de la mansardă va fi ordine sau o dezordine dezamăgitoare? Va vedea vasele spălate şi puse frumos la loc, sau le va găsi îngrămădite nespălate în chiuvetă? Patul va fi făcut, podeaua măturată, baia şi toaleta fără pată? Răcitorul va mirosi a resturi de mâncare stricată, aragazul va fi plin de pete de grăsime şi de mâncare vărsată – deşi zilele acestea mâncarea era prea preţioasă ca să fie lăsată să se strice sau să dea în foc şi nici nu prea exista combustibil ca să fie gătită. Va avea plăcerea să descopere lucruri femeieşti intime spălate şi întinse pe o frânghie la uscat în baie? Cămaşa de noapte care îi păstra mirosul va fi atârnată într-un cuier din baie? Erau întrebări pe care şi le punea în fanteziile lui pe măsură ce creştea afecţiunea pentru ea – şi a ei pentru el, de asta era sigur.

Dar înainte să meargă mai departe, trebuia să vadă cum trăieşte. Achim era un bărbat ordonat, unii ar fi spus chiar tipicar, şi, indiferent cât de profundă era admiraţia lui pentru o femeie (nu că ar fi cunoscut prea multe – de fapt, nici una), i s-ar fi părut imposibil să se ataşeze mai serios de ea, dacă aceasta nu avea aceeaşi pasiune ca şi el pentru curăţenie şi ordine.

Mănăstirea era practic pustie. Acum era momentul să caute răspunsul la întrebările despre mademoiselle Bernadette Dufor. Se strecură în sus pe scară fără să fie văzut şi intră în camera ei de la mansardă. Tânăra trecu cu bine examenul. Totul era aşa cum sperase, aşa cum visase Achim. Afecţiunea şi dorinţa pentru adorabila, micuţa Bernadette Dufor crescură imediat. Poate că dacă se vor căsători, mănăstirea le va oferi dulapul vechi de lângă perete ca dar de nuntă. Era o mobilă preţioasă – secolul al XV-lea, îşi spuse Achim. Unul din colţuri era puţin strâmb, îi atrăgea atenţia. O să-l alinieze corect înainte să plece pe ieşirea pentru incendiu.

Zări crăpătura subţire de pe peretele din spatele dulapului şi se gândi

mai întâi că acesta fusese pus acolo tocmai ca să mascheze un loc urât. Apoi privi mai atent şi îşi aminti ce citise despre nişele secrete pe care englezii le numeau „găuri de preot“, făcute în zidurile mănăstirilor vechi din toată Franţa ca să-i ascundă pe membrii aristocraţiei care încercau să scape de ghilotină în timpul Revoluţiei Franceze. Astăzi erau folosite ca să ascundă evrei. Avea suficient timp. Ar face mai bine să verifice. Mută dulapul ceva mai departe de perete şi apăsă pe fisura subţire. Se deschise o uşă.

Sfântă Născătoare!

Într-adevăr, era o intrare abil ascunsă spre o gaură de preot. Dar nu emana miros de locuinţă omenească. Curios, Achim păşi înăuntru şi văzu pe o masă în întuneric un obiect care îl făcu să încremenească. Stătea aşa neclintit, când de jos se auziră voci. Achim se dădu înapoi repede, abia putând să-şi desprindă privirile de la dovada că mademoiselle Bernadette Dufor îi trădase toate fanteziile şi speranţele, închise uşa şi puse dulapul la loc, exact în poziţia în care îl găsise, apoi ieşi în fugă pe scara de incendiu din pod.

Capitolul 47

În după-amiaza următoare, colonelul Derrick Albrecht îl lăsă pe valetul său să termine de fixat banderola cu roşu, alb şi negru care înfăţişa fulgerul – simbolul organizaţiei Schutzstaffel, ultimul articol al uniformei sale pe care mai trebuia să şi-l pună înainte să plece la L'Ecole d'Escrime Français, la asaltul lui de duminică în compania domnişoarei Colbert. Bătrânul servitor al familiei, care avea grijă de el de când era copil, se dădu un pas înapoi şi îl privi admirativ. Croită pentru a inspira autoritate şi a răspândi teroare, uniforma SS era adesea suficientă pentru a scoate informaţii de la cineva adus la sediul SD, chiar înainte ca nefericitul să fie escortat în celulele de la etajul de sus.

– Uniforma a fost croită pentru dumneavoastră, Herr Colonel.

– Poftim?

Valetul îi întinse cascheta uniformei şi repetă:

– Uniforma. Vă stă foarte bine. Buzele bătrânului servitor se întinseră într-un zâmbet. Sunteţi cu gândul la frumoasa mademoiselle cu care aţi fost noaptea trecută, ja?

– Ai un spirit de observaţie foarte ascuţit, Eduard. E adevărat, mă gândeam la o femeie frumoasă.

– Aşadar, cine este concurenta mea? întrebase Céleste fără înconjur şi fără ranchiună noaptea precedentă, după ce Derrick îşi încheiase, absent, prestaţia. Eşti cu gândurile în altă parte, mon ami, nu în patul meu.

Îşi puse o ţigară între buze şi apropie o brichetă de aur Cartier de vârful ei. Derrick se rezemase de tăblia capitonată de la capul patului, învelită în satin cu monograma hotelului Ritz şi trase din ţigara pe care i-o oferea femeia. Céleste era amanta lui. Nu avea alte intenţii în privinţa lui decât să-i fie prietenă şi amantă. Locuia la hotel.

– O persoană pe care trebuie s-o protejez, spusese el.

– S-o protejezi? Femeia îi ciufuli părul. Mi se pare mie sau cineva este îndrăgostit? Tu – bărbatul despre care credeam că îşi va da viaţa pentru cineva, dar niciodată inima.

– Iubirea este un sentiment iraţional, contrar naturii umane, Céleste.

– Adică vrei să spui împotriva instinctului de autoconservare.

– Admit că accept părea lui Kipling despre relaţii, care spune să-i laşi pe toţi oamenii să însemne ceva pentru tine, dar nu prea mult. Includ şi femeile în această filosofie.

Céleste râsese şi îşi luase ţigara înapoi.

– Nu poţi iubi o persoană care te urăşte, Céleste. Nu poţi decât să o admiri pentru bunul ei gust.

Se aplecase şi o sărutase pe umărul gol.

– Nu te teme, iubita mea. Am să mă întorc des în patul tău.

Acum Derrick luă o batistă curată de la valetul său şi şi-o puse în buzunar. Batistele erau necesare când interogai o femeie. Apoi îşi puse o pereche de mănuşi negre. O ultimă privire aruncată în oglindă îi confirmă că era într-adevăr o figură care inspira teroare.

Dar însemnele autorităţii lui nu aveau prea mare efect asupra domnişoarei Colbert, sau aşa voia să-l facă ea să creadă. Evident că se temea de el. O femeie în situaţia ei ar fi fost o proastă să nu se teamă de un bărbat cu puterea lui, dar ar fi preferat să moară decât să arate cel mai neînsemnat semn de frică. Indiferenţa ei distantă era o mască modelată de anii petrecuţi pe planşa de scrimă şi de convingerea, inerentă tuturor celor cu strămoşi ca ai ei, că oamenii de rangul ei nu-şi dezvăluiau spaima în faţa unor asasini.

Căci asta l-ar fi considerat mademoiselle Colbert – Victoria Grayson. Regretabil, dar acestea erau consecinţele profesiei lui. Datoria lui era să-şi apere ţara de duşmani şi nu îşi cerea scuze, nici nu căuta pretexte pentru că făcea ceea ce credea că se cuvine. Nu era încântat de metodele cerute uneori în profesia lui, dar cineva trebuia să facă asta,

iar el avea calităţile, temperamentul şi calificările pentru a face treaba bine. Dar nu era de datoria lui să aresteze oameni despre care ştia că sunt nevinovaţi. Aşadar, decisese ce va face în privinţa Victoriei Grayson.

Pur şi simplu, nu va face nimic.

Mademoiselle Colbert nu comisese nici o crimă împotriva celui de-al Treilea Reich. Instinctul de autoconservare nu era un delict penal. Nu se făcea vinovată de nimic altceva decât că se aflase într-un loc nepotrivit şi într-un moment nepotrivit şi de aceea fusese necesar s-o scape de ameninţarea depravatului Beaumont Fournier, această pacoste a lumii literare. Cum puteau să se lase păcăliţi literaţii francezi de scrierile lui? Moartea lui nu va reprezenta nici o pierdere pentru cititorii cu gust şi fusese nevoit s-o ţină pe mademoiselle Colbert – Victoria Grayson – departe de celulele de interogatoriu ale Gestapoului. Era de-a dreptul ridicol cum de îşi imaginase destrăbălatul de Beaumont Fournier că Victoria Grayson ar putea fi spioană. Acum Derrick şi-ar fi dorit să-l fi scăpat pe om de născocirea lui înainte să-l ucidă. Victoria Grayson era la fel de spioană ca Mickey Mouse. Îşi riscase viaţa şi renunţase la confortul de acasă ca să vină într-o ţară duşmană în căutarea bărbatului pe care îl iubea, un curajos pilot RAF, care riscase şi el să-şi piardă cetăţenia americană pentru că intrase în forţele aeriene britanice. Derrick i-ar mai fi spus scriitorului că un om ca el nu poate nici înţelege, nici aprecia – şi în mod sigur nu inspirase niciodată – devotamentul care motivase curajul domnişoarei, aşadar, nu e de mirare că formulase acuzaţii atât de absurde împotriva ei. Ei bine, asta este! Plătise cu viaţa pentru părerile lui greşite.

Derrick intenţiona s-o protejeze pe Victoria Grayson. Îi plăceau americanii. Îi plăceau Statele Unite. Câteva dintre cele mai plăcute amintiri ale lui erau legate de prieteniile pe care le legase pe ţărmurile ei şi regreta că Hitler, într-un gest tipic pentru el, se hotărâse să declare război singurei ţări din lume care nu semnase Tratatul de la Versailles, deoarece liderii lor de atunci au considerat că se impun condiţii prea severe şi nedrepte. Dacă acel tratat nu ar fi fost elaborat cu intenţia de a pedepsi Germania pentru Primul Război Mondial, al doilea nu ar fi avut loc. Cel de-al Treilea Reich nu s-ar fi ridicat niciodată din cenuşa rezultată ca urmare a penalităţilor din acel document. Mein Kampf şi Adolf Hitler, împreună cu toată turma lui, ar fi rămas doar nişte nume pierdute în negura istoriei, dacă semnatarii ar fi fost mai generoşi în victoria lor. Refuzând Germaniei

dreptul de a participa la negocieri, învingătorii elaboraseră un document care îi distrusese economia şi îi înfometase populaţia, dăduse bucăţi de teritoriu Franţei şi Angliei pentru a-şi construi propriile imperii şi îi redusese armata la o dimensiune care o lăsa lipsită de apărare şi vulnerabilă în faţa unei eventuale ocupaţii. La toate acestea se adăugase apoi insulta de a nu permite Germaniei să intre în Liga Naţiunilor. Drept urmare, Adolf Hitler, austriacul care abandonase şcoala, pictor ratat, un nimeni, era acum Führer al Partidului Nazist şi Cancelar al Germaniei, iar ţara care se mândrea cândva cu arta, cultura, literatura şi muzica ei, era acum cea mai temută şi mai dispreţuită din lume.

– Maşina este aici, mein Herr.

– Danke, Eduard, spuse Derrick. Du-te şi bucură-te de restul zilei de duminică. La cinematograful din colţ rulează un film nou. În seara aceasta nu mai am nevoie de tine.

Bătrânul servitor făcu o plecăciune şi se retrase.

– Da, mein Herr.

În timp ce maşina de serviciu pleca de la hotel pe bulevardul pustiu şi liniştit din această după-amiază de duminică, Derrick oftă. În fiecare săptămână, abia aştepta asalturile de scrimă cu mademoiselle Colbert, dar astăzi ar fi vrut să lase la o parte floreta şi să stea de vorbă – în engleză. Îşi imagina că Victoria Grayson se va bucura că are posibilitatea să vorbească în limba ei maternă, şi va avea şi el ocazia să exerseze limba ei. Abia aştepta să-i spună că ştia adevărul despre identitatea şi naţionalitatea ei, dar nu avea de ce să se teamă de el. Nu era duşmanul ei. Înţelegea motivele pentru care se afla în Franţa şi o admira. Ar fi vrut să fie şi el aşa de norocos şi să fi câştigat afecţiunea unei femei dispuse să sacrifice atât de mult de dragul lui. O va invita să-i povestească despre casa ei, despre familie, despre viaţa din Virginia, iar el îi va povesti despre timpul petrecut în America, despre experienţele pe care le trăise, despre statele pe care le vizitase şi despre prietenii pe care şi-i făcuse. Nu cunoştea din întâmplare lucrările celor doi colegi ai lui de la Harvard – criticul de film James Agee, care scria la The Nation, şi Elliott Carter, care devenise renumit ca profesor şi compozitor la Julliard? Jim era un scriitor foarte talentat care dorise întotdeauna să devină romancier. Derrick spera să

le facă o vizită şi lui, şi lui Elliott, când avea să se termine războiul.

Desigur că mademoiselle Colbert va zâmbi dispreţuitoare în faţa acestei tâmpenii. Chiar credea că este posibil să se revadă cu prietenii lui americani – el, un nazist? Pentru ei va fi un renegat.

Şi probabil că tocmai aşa va fi. Un alt regret, de astă dată aproape dureros, că va fi întotdeauna un renegat şi pentru Victoria Grayson. Altădată, în alt loc, poate ar fi avut vreo şansă cu ea.

– O imagine, îi spusese Céleste noaptea trecută, când îi amintise că o cunoştea foarte puţin pe fată. Eşti îndrăgostit de o imagine a femeii perfecte pentru tine.

Iubire? Poate. Imagine? Nu. Nu era nevoie să pătrundă în mintea şi în inima Victoriei Grayson ca să ştie că era femeia visurilor lui. Avea totul – toate calităţile pe care şi le dorea de la o soţie, mamă pentru copii, prietenă, amantă. Ştiuse acest lucru din momentul în care dăduse ochii cu ea.

Din păcate…

Maşina trase la uşa clădirii. Derrick văzu o lumină slabă în capătul îndepărtat al sălii de scrimă. Mademoiselle sosise. Monsieur Vogel, directorul, era în vizită la fiica sa şi nu va fi cu ei în această duminică, aşa că vor lupta fără arbitru şi fără însoţitor. Derrick îşi luă sacul de scrimă, îl lăsă pe Karl să citească la volan şi păşi pe uşa neîncuiată a şcolii. Pe partea dreaptă, uşa de la subsol era întredeschisă şi auzea voci venind de jos; recunoscu vocea domnişoarei Colbert şi pe cea a unui bărbat, prea tânăr ca să fie omul de serviciu. Omul vorbea într-o franceză stricată şi pe un ton aspru. Apoi se auzi un strigăt de spaimă. Derrick lăsă sacul jos şi se repezi spre uşa de la subsol.

Capitolul 48

Victoria venise la sală mai devreme. Apartamentul ei nu îmbia la somn şi nici la treburile obişnuite, rezervate pentru o zi de duminică. Raţia mică de cărbune a hotelului abia dacă îi ajungea să încălzească jumătate din cameră. Nu exista apă caldă sau săpun ca să-şi spele lucrurile, în cămară nu era nici ceai, nici mâncare. Hotelul se mândrise cândva cu un restaurant mic, dar de înaltă ţinută, care se închisese definitiv în săptămâna când venise ea. Locatarii în vârstă erau nevoiţi acum să mănânce în oraş, situaţie foarte dificilă dată fiind vremea care se înrăutăţea, sau să-şi gătească puţinele alimente în chicinetele apartamentelor. Sursele de pe piaţa neagră ale vecinilor ei secătuiseră complet, iar Victoria era îngrijorată că sărmanii bătrânei se găseau în aceeaşi situaţie ca şi ea în această dimineaţă, îngheţaţi în pijamale şi cu crampe de foame în stomac.

Se trezise chinuită de coşmaruri în care fusese prinsă şi torturată, întrerupte de alte vise la fel de crude că participă la petreceri binecuvântate de Ziua Recunoştinţei în siguranţa şi căldura familiei. Parcă mai simţea şi acum vechiul gust de curcan şi de plăcintă de dovleac, parcă îl vedea pe tatăl ei cum ascute ceremonios cuţitul de tranşat şi pe Lawrence turnând vinul. Avea nevoie de un loc cald unde să se scuture de aceste vise, iar camera boilerului din subsolul de la L'Ecole d'Escrime Français îi oferea această posibilitate. Pentru uzul personalului, încăperea era dotată cu un spălător, apă fierbinte, săpun şi o frânghie pentru atârnat rufele să se usuce la căldură. Pe lângă costumul de scrimă, mai avea de spălat nişte lenjerie şi, dacă tot era acolo, adusese jos şi săbiile şcolii ca să le cureţe cu nisip şi să înlăture rugina adunată atunci când stratul protector se tocea.

În faţa chiuvetei din sala boilerului, unde era atât de cald încât putea să-şi spele rufele fără să stea cu pardesiul şi haina pe ea, valul ştirilor tulburătoare de ieri continua să se agite în subconştientul ei. Victoria se întreba dacă şi ceilalţi membri ai echipei regretau decizia din ziua precedentă. Se treziseră oare şi ei din coşmaruri în care erau interogaţi de Gestapo şi visuri despre mesele încărcate de bunătăţi şi paturile calde din buna şi bătrâna America? În lumina dimineţii, foamea şi

frigul din jur, dintr-o ţară sărăcită şi periculoasă, realităţile dure te puneau pe gânduri. Dar nu trebuia să le încurajeze. Cu o zi în urmă, când luase decizia, fusese perfect conştientă de pericolele şi inconvenientele pe care le presupunea. Nu avea regrete. Locul ei era aici, unde trebuia să-şi îndeplinească rolul indispensabil. Războiul nu va dura o veşnicie, Aliaţii vor câştiga. Ziarele ilegale anunţau că în Africa de Nord victoria britanicilor era iminentă. Aceasta va spulbera planul lui Hitler de a prelua controlul asupra Canalului Suez, ca să-şi asigure accesul spre câmpurile petroliere din Orientul Mijlociu şi materiile prime din Asia. Forţele aeriene aliate preluau controlul asupra cerului şi livrările uriaşe de armament american goleau arsenalele germane. Trebuia să treacă şi prin aceste tuneluri ocazionale de deprimare, dar va supravieţui ca să fie prezentă la întâlnirea din Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York.

Terminase de atârnat rufele, iar un teanc de lame sablate şi unse cu ulei stăteau cu apărătoarele rezemate de peretele scării, când Victoria auzi cum uşa de la subsol se deschide scârţâind. Intrarea şi jumătate de scară erau ascunse după zid, aşa că nu vedea cine intrase, dar uşa rămăsese deschisă, ca şi când vizitatorul s-ar fi oprit o clipă, nehotărât dacă să coboare sau nu. Victoria simţi un fior de spaimă. Colonelul Albrecht? Era devreme – ceva neobişnuit pentru el, căci venea întotdeauna punctual la întâlnire, în stil german perfect. Şi oricum colonelul şi-ar fi anunţat prezenţa din capul scărilor înainte să coboare. Mademoiselle Colbert? Sunteţi aici? Sunt eu, Derrick Albrecht. Probabil că era omul de serviciu din tura de seară care venise mai devreme ca să scape de frigul de afară. Era un bătrânel amabil, vesel şi Victoria îl plăcea. Ar fi fost încântată să-i ţină companie şi să asculte din nou istorisirile din tinereţea lui tumultoasă – orice ar fi putut s-o abată de la gândurile ei.

– Monsieur Dubois? strigă ea.

– Non! veni răspunsul. Oberleutnant Peter Janssen.

Victoria înţepeni. Era elevul care se ţinea de capul ei şi încerca să stabilească o relaţie cu ea încă de când venise la şcoală. Renunţase la lecţiile de scrimă când maestrul de scrimă primise ordin să-l şteargă din catalog şi să lase locul unui alt elev german cu mai multe calităţi şi o evoluţie mai promiţătoare. Locotenentul acceptase cu greu

respingerea şi era convins că fusese eliminat din cauza Victoriei.

Îl auzi cum începe să coboare scara, păşind arogant pe fiecare treaptă de ciment. Victoria îşi simţi gura uscată. Colonelul Albrecht nu urma să vină decât peste cincisprezece minute. Pentru prima dată, Victoria s-ar fi simţit uşurată să-l vadă. Locotenentul lăsă capul în jos ca să ocolească scara venind spre ea, iar Victoria întrebă pe tonul ei cel mai imperios:

– Ce faceţi aici?

Locotenentul păşi în lumina din subsol. Arăta mai oficial în uniforma militară şi cu cizmele lustruite decât în costumul de scrimă, era mai poruncitor. Avea un baston de promenadă acoperit cu piele, în care Victoria văzu o încercare jalnică de a-şi ameliora statutul modest.

– Am văzut lumină în sala de scrimă şi mi s-a părut ciudat, căci şcoala este închisă duminica, spuse el într-o franceză stricată. Am decis să cercetez.

Minţea, se gândi Victoria. Decisese să se ducă la ea la hotel şi portarul înspăimântat îi spusese unde este.

– Ei bine, după cum vedeţi, nu este nimic de cercetat aici.

– O, n-aş spune chiar aşa.

Privirea i se aprinse când văzu sutienul şi chiloţii atârnaţi pe frânghie, în ochii lui licări o ameninţare lascivă, apoi se uită la spadele rezemate de perete. Încet şi deliberat, îşi puse bastonul şi pălăria pe o masă din spălătorie şi îşi scoase mănuşile.

– Aici vă spălaţi rufele?

– Astăzi.

Venise timpul să rostească un nume.

– Am venit mai devreme la întâlnirea cu colonelul Derrick Albrecht. Sala este deschisă pentru că ne întâlnim aici duminica după-amiază, ca să ia lecţii particulare de scrimă. Duminica este singura zi din săptămână când este liber pentru astfel de activităţi. Poate îl

cunoaşteţi? Şeful serviciului de contrainformaţii din SD? Aştept să vină dintr-un moment în altul.

Locotenentul începu să-şi scoată mantaua, iar Victoriei îi zvâcnea pulsul la baza gâtului. Apoi îşi va scoate tunica. Ar rezolva repede cu el dacă ar ajunge la spade, dar bărbatul stătea între ea şi grămada rezemată de scară din spatele lui.

– Colonelul Derrick Albrecht? Vestitul campion al Germaniei la floretă? întrebă el. Bineînţeles că îl cunosc. Dar ce poţi dumneata, oricât ai fi de talentată, să-l înveţi pe el?

– N-am spus că este elevul meu. Colonelul a cerut un partener de asalt cu experienţă la floretă ca să se menţină în formă. Va sosi dintr-un moment în altul. Tocmai mă pregăteam să urc scara ca să-l întâmpin, aşa că vă rog să mă scuzaţi…

Locotenentul îşi scosese mantaua şi păşi în faţa ei, cu ochii aruncând fulgere, plini de ură.

– Nu prea cred, mademoiselle. Nu de astă dată. Întâmplător ştiu că unul din membrii personalului colonelului este şi partenerul lui de scrimă. Au fost în aceeaşi echipă ani întregi şi s-au antrenat în asalturi în subsolul hotelului lui.

Victoria reuşi să nu-şi arate surprinderea. Ar fi trebuit să bănuiască. Colonelul recursese la pretextul acesta ca s-o cunoască.

– M-ai umilit profund, mademoiselle Colbert, şi vei plăti pentru asta.

Făcu agil un pas înapoi şi luă una din spadele de duel, care nu mai avea teaca de protecţie şi vârful de cauciuc. Duse vârful spadei la gâtul Victoriei.

– Dezbracă-te – acum!

– Ce?

– Nu am de gând să repet, mademoiselle Colbert. Scoate-ţi hainele!

– Nici nu mă gândesc!

Locotenentul apăsă mai tare cu vârful armei, iar Victoria simţi o

împunsătură şi o picătură de sânge cald.

– Ba cred că da!

Victoria se dădu înapoi. O prinsese în capcană în spaţiul îngust dintre maşinile de spălat, mesele pentru rufe, echipamente şi scara din spatele lui. Îi dădu satisfacţia să vadă cum aruncă o privire îngrijorată peste umăr la zidul boilerului. Omul râânji:

– Da. Văd că ai înţeles că ai trei opţiuni: arma mea la gâtul tău, metalul fierbinte din spate, sau o după-amiază încântătoare făcându-mă fericit pe canapeaua omului de serviciu. Sunt sigur că nu mă vei dezamăgi.

Începu să-şi descheie vestonul.

Victoria încercă să-şi tragă gâtul înapoi din faţa tăişului lamei şi simţea dogorea focului în spate.

– Ah, aşadar aceasta este singura modalitate prin care poţi face o femeie să intre în patul dumitale. Recurgând la forţă!

Furia combinată cu adevărul usturător îl făcu să roşească.

– Dezbracă-te, am spus!

– Şi cum vrei să mă dezbrac când îmi ţii lama la gât?

Locotenentul făcu un pas înapoi, făcându-i loc Victoriei care începu să-şi deschidă cu o încetineală seducătoare nasturele de sus de la bluză cu o mână, apoi al doilea şi al treilea, fără să-şi dezlipească privirile de la chipul lui. Aşa cum se aştepta, era atât de fascinat de gândul la ce urma să vină, încât Victoria avu timp şi spaţiu să înhaţe jacheta de scrimă care atârna în apropiere şi să lovească cu toată forţa peste lama ţinută lejer. Aceasta îi sări din mână, se lovi de maşina de spălat şi sări departe, înainte ca locotenentul încremenit să-şi dea măcar seama că nu o mai are şi cu câteva secunde prea târziu ca să mai poată evita şutul pe care i-l aplică Victoria între picioare. Locotenentul se apucă cu mâinile de locul dureros, căzu în genunchi şi scoase un răget ca o vacă atunci când fată.

– Târfă împuţită! urlă el, ridicând spre ea faţa contorsionată de durere

şi de ură, oferindu-i astfel Victoriei o ţintă perfectă pentru a-i aplica a doua lovitură sub maxilar.

– Ia-o şi pe asta, vierme nesuferit! spuse ea în timp ce locotenentul se prăbuşea în faţă.

Victoria o luă la fugă pe lângă el şi ajunse la scară exact în momentul în care colonelul Derrick Albrecht îşi făcea apariţia în uşa de la subsol.

Capitolul 49

Generalul-maior Konrad March şedea la masa din sufragerie reflectând şi abia se atinsese de puiul suculent gătit de Hans pe un pat savuros de pâine de secară, ciuperci, ceapă şi alune. Bolul cu mere dulci coapte stătea la fel, neatins, şi aşteptau cremşnitul de la desert. Generalul mânca singur. Refuzase cererea fiului său de a-i invita pe Herr Bauer şi pe Herr Wagner să le ţină companie şi, într-o criză de revoltă împotriva tatălui său, Wilhelm refuzase masa şi plecase sus, în camera lui, unde stătea acum bosumflat şi fără îndoială flămând.

– Nu l-am văzut niciodată aşa, Herr General, spuse aghiotantul. Nu ştiu ce a păţit.

– Eu ştiu, spuse Konrad gânditor.

– Şi o să… o să-l pedepsiţi, mein General? întrebă Hans îngrijorat.

Generalul îi aruncă o privire înţelegătoare. Afecţiunea aghiotantului pentru fiul lui nu cunoştea limite.

– Nu, Hans. Lasă-l singur un timp, apoi du-i sus o farfurie cu mâncare.

Evident că nu avea de gând să-şi pedepsească fiul. Cum putea un părinte să-şi pedepsească fiul pentru infracţiunea că îşi exprimase dorinţa de a împărţi mâncarea cu cei înfometaţi? Wilhelm ajunsese la vârsta la care observa lipsurile cumplite în care se zbăteau cei din jurul lui. Le vedea în feţele trase ale copiilor şi ale mamelor de la terenul de joacă unde îl ducea Hans ca să se dea în căluşei, la metrou când mergea cu aghiotantul la cinema, în ocaziile când o surprindea pe profesoara de dimineaţă strecurându-şi fursecuri în buzunare – „pentru nepoţii mei“, explica ea zâmbind stânjenită. Iar acum Wilhelm înţelesese că Herr Bauer şi Herr Wagner sufereau de foame, pentru că erau săraci. Sărăcia pe care o provocase Germania poporului francez era un motiv zilnic de ruşine pentru Konrad şi dorea ca Wilhelm să ignore cât mai mult timp cu putinţă rolul jucat de poporul lui. Era mândru de empatia fiului său pentru cei nefericiţi şi de dorinţa lui de

a împărţi cu ei bunăstarea de care el se bucura în fiecare zi. Moştenise această calitate de la mama sa.

Konrad îi explicase că nu le poate monopoliza timpul lui Herr Wagner şi Herr Bauer. Duminicile erau sacre pentru ei şi, oricât de mult l-ar fi iubit pe Wilhelm, nu doreau să-şi petreacă singura lor zi fără obligaţii cu un băiat şi un bătrân cu care luaseră masa ieri şi pe care îi vor revedea mai târziu, săptămâna aceasta. Profesorul şi antrenorul lui de fotbal erau tineri, frumoşi şi necăsătoriţi, şi poate că doreau să-şi petreacă duminica împreună cu o prietenă. Wilhelm înţelegea, nu-i aşa?

Nu înţelegea.

– Dar suferă de foame, declarase el. Ştiu. Aud cum le chiorăie stomacul când suntem împreună. Mâncarea este mai importantă decât o fată!

– Bine, atunci data viitoare când mai vin, să-i spui lui Hans să-i servească cu un ceai şi sendvişuri.

Principalul motiv pentru care refuzase cererea fiului său era că nu dorea să-l includă în invitaţie şi pe Herr Bauer. Wilhelm considera că meditatorul lui şi antrenorul de fotbal formau o pereche şi dacă îl excludea pe unul din ei, ar fi avut parte de altă scenă, însă Konrad nu mai era sigur de Herr Bauer.

Lucra în spionaj de mult prea mult timp ca să ignore mirosul de fum, indiferent cât de slab era acesta. Chiar şi un firicel subţire semnala existenţa focului undeva sau cel puţin un loc unde fusese. Vizita pe care o făcuse ieri la fosta şcoală a lui Wilhelm îi dăduse câteva motive de nedumerire la care merita să reflecteze, dar, din păcate, îl adusese pe Herr Bauer mai clar în colimatorul porcului de Louis Mueller. Se dusese la şcoală ca să ceară să arunce o privire nevinovată pe dosarul personal al Herr Claus, sub motiv că doreşte să afle adresa părinţilor tânărului profesor ca să aranjeze cu aceştia să-i facă o surpriză şi să-l viziteze de Crăciun, ca dar pentru fiul lor.

Dar din nefericire pentru Herr Bauer, cererea lui Konrad îi oferise lui Louis Mueller ocazia de a strecura aluzia perfidă că instructorul recent angajat avea şi alte preocupări decât să predea matematică şi atletism. Nu putea spune exact ce anume, dar ar fi bine ca generalul să fie

prevenit. Mueller părea un om bănuitor de felul lui, astfel că generalul ar fi ignorat insinuările lui, dacă nu ar fi avut propriile dubii.

– Pe ce anume vă întemeiaţi suspiciunile? întrebase el şi Herr Mueller descuiase uşa biroului lui Claus Bauer şi apoi răsfoise fără jenă planurile de lecţie ale acestuia, până ajunsese la pagina pe care o căuta. Dar aceasta lipsea. Faţa rozie a omului păli până deveni ca o bucată de carne fiartă, căci se gândea fireşte că generalul Konrad March îşi va imagina că vrea să-i arunce nisip în ochi.

– Jur… pot să jur că era aici, strigă el fără să-şi dea seama că lipsa paginii era mai incriminatoare decât ceea ce scria pe ea. Uitaţi, este o dată sărită!

– Văd, spusese Konrad.

Culoarea reveni întrucâtva în obrajii directorului când descoperi că şi din agenda directorului de personal de la Sorbona lipsea o pagină pe care Mueller susţinea că scria CB instalat.

– Nu vedeţi ce coincidenţă ciudată, Herr General? întrebă el, cu o sclipire de triumf în ochii lui porcini.

– Înţeleg, spusese Konrad. Am să vă rog ca această vizită să rămână ceva confidenţial între noi, înţelegeţi?

– Evident, Herr General, spusese Louis cu un zâmbet conspirativ, care mai că merita o palmă peste obrajii lui bucălaţi.

– Iar acum poate o să-mi explicaţi cum de aţi dat peste însemnările personale din agenda instructorului dumneavoastră şi a directorului de personal de la Sorbona? întrebă Konrad şi văzu cum obrajii bucălaţi pălesc din nou.

Konrad sună din clopoţelul de pe masă. Hans apăru.

– *Mein General?*

– Ca o ofertă de pace pentru Wilhelm, hai să-l invităm pe Herr Bauer la masă mâine-seară, după ce termină lecţia.

– Prea bine, domnule. Voi servi friptură de vită cu cartofi, varză de

Bruxelles şi sos picant. Cred că asta îi va umple stomacul lui Herr Bauer. Şi… pe Herr Wagner? sugeră Hans, cu o undă de speranţă în voce.

– Desigur, să-l invităm şi pe el, de ce nu?

– Tânărul Wilhelm va fi foarte încântat. Am să-i spun când îi duc farfuria sus.

Konrad dorea din toată inima să fie şi el la fel de mulţumit mâine-seară, când se va termina cina, căci intenţiona să pună o capcană pentru Herr Bauer ca să stabilească nevinovăţia sau vinovăţia profesorului mai presus de orice îndoială.

***

Brad îşi petrecea după-amiezile de duminică reparând şi curăţând echipamentul de pescuit pentru clienţii căpitanului Allard. Câştiga astfel ceva bani în plus pe care nu trebuia să-i adauge la cei de la OSS, după ce se termină războiul. Spera să-şi transforme francii rămaşi în dolari şi să-i pună deoparte în fondul pentru colegiu al copiilor. „Copiii“ erau Bobby şi Margie. Când va ajunge el înapoi, acasă, Bobby va avea deja vârsta pentru colegiu şi nu se putea aştepta ca Jared Cramer, noul soţ al mamei sale, să bage mâna în buzunar pentru fraţii lui adoptivi. Pentru Beata, da. Ca fiică a Joannei, făcea parte acum din casa şi din familia lui Jared Cramer, dar ceilalţi… ceilalţi erau în grija lui.

Încerca să nu se gândească prea mult la casa şi la familia lui, la farmecul văii Râului Alb de la sfârşitul toamnei, înainte ca munţii să adoarmă sub plăpumile lor de zăpadă şi curcubeiele să se aşeze în culcuşurile lor de iarnă. Erau gânduri inutile. Avea o sarcină specifică în cadrul misiunii sale din Paris şi era singurul care putea să o facă. Era esenţial să rămână în post, atât timp cât pescuitul mergea bine. Circulau zvonuri despre o invazie a Aliaţilor pe coasta de vest, ceea ce îi neliniştise pe clienţii căpitanului, care erau acum cu nervii încordaţi

la maximum. Deveniseră neglijenţi şi lăsau să le scape informaţii secrete în faţa ghidului de pescuit care era german de-al lor şi pe care nu-l interesa nimic altceva decât meseria lui. Vineri, auzise despre un transport de tungsten care venea din Spania şi era destinat unei fabrici naziste de armament, dar nu aflase numele vasului sau al portului unde va fi descărcat. Dacă avea mai mult timp, era convins că va putea scoate informaţia de la omul pentru care fusese angajat să ghideze vasul în port. Tungstenul era esenţial pentru fabricarea armelor şi acest transport ar fi fost o ţintă perfectă pentru Rezistenţa franceză sau pentru RAF.

Brad auzi paşi pe scara spre apartamentul lui şi zâmbi în sinea lui. Ştia ai cui erau. Tatăl băiatului şi Hans l-ar fi dojenit pe băiat, dar Brad era încântat de compania lui. Se ridică şi deschise uşa înainte ca băiatul să apuce să bată:

– Wilhelm, prietenul meu! Ce te aduce în bârlogul meu?

Băiatul întinse o tavă acoperită cu un şervet.

– Pentru dumneavoastră, spuse el, cu ochii albaştri plini de speranţa că darul lui va fi bine primit.

Brad dădu şervetul la o parte. Pe tavă era o farfurie cu felii de friptură rece de pui, cu garnitură de ciuperci şi mere care miroseau a scorţişoară şi a zahăr. Alături era şi un bol cu cremşnit.

– Mâncare, spuse băiatul, în cazul că Brad ar fi avut nevoie de o explicaţie.

– Văd şi eu, spuse el. Arată şi miroase delicios.

– Dar să nu-i spuneţi lui papa sau lui Hans. Trebuia să le mănânc eu, dar ştiu că dumneavoastră vă este mai tare foame.

Brad simţi cum i se înmoaie inima în faţa generozităţii băiatului. Îşi aminti de Bobby, în zilele când îi adusese pe el şi pe sora lui acasă. Uite, surioară, ia o parte din porţia mea. Eşti mai mică decât mine şi trebuie să creşti.

– Promit să nu le spun. Este foarte frumos din partea ta să faci asta.

– Trebuie să vă invit mâine-seară la cină împreună cu Herr Bauer, spuse băiatul şi se lumină la faţă. O să avem o petrecere!

– Abia aştept! Mulţumesc foarte mult.

– La revedere. Acum trebuie să plec, nu am voie să vă bat la cap, spuse băiatul şi o luă la fugă în jos pe scări, înainte ca Brad să apuce să-l invite să rămână.

De la o fereastră de sus, Konrad îl privea pe fiul său care traversa în fugă peluza din spatele casei ca să nu i se descopere lipsa. Îi dusese pescarului propria cină, iar acum se va duce la culcare flămând. Durerea şi mândria îi umpleau pieptul. Băiatul nu se va descurca niciodată în armată. Lui Konrad nu putea decât să-i displacă lumea în care fiul lui era prea firav ca să poată trăi, lumea pe care o construiseră el şi cei ca el şi care îl obliga să fie bănuitor cu tineri ca Barnard Wagner şi Claus Bauer. Dar senzorii lui de profesionist erau acum în plină alertă. Detectaseră mirosul de fum, iar pescarul şi profesorul intraseră în raza lor de acţiune. Spera din toată inima că nu vor cădea în capcana lui de mâine, care va dovedi că bănuielile lui sunt absurde, dar Domnul să-i ajute pe aceşti tineri, dacă descoperea că vreunul din ei se împrietenise cu fiul lui ca să-i spioneze tatăl.

Capitolul 50

Colonelul Derrick Albrecht întrebă din capul scărilor:

– Ce se întâmplă acolo jos?

Dar o privire rapidă spre bluza descheiată a Victoriei, spre sângele de pe guler şi rana care încă sângera pe gât îi dădură repede răspunsul. Victoria privi în sus, spre el. Adrenalina i se consumase, nu mai avea putere să respire şi nici dorinţă să dea explicaţii. Auzind voci pe scară, Oberleutnant Peter Janssen se ridică gâfâind în picioare, iar furia i se preschimbă în uimire, când o siluetă în mantaua neagră de piele a SS cu rangul de Standartenführer coborî scările. Făcu ochii şi mai mari când colonelul ajunse în subsol şi văzu că, într-adevăr, ofiţerul era colonelul Derrick Albrecht.

Arătă imediat cu degetul spre Victoria şi gemu în germană:

– M-a atacat, domnule colonel! Franţuzoaica ticăloasă m-a ademenit aici jos, sub pretext că are nevoie de ajutor cu o maşină de spălat, dar avea intenţia să mă omoare, ca să scape Franţa de un ofiţer al Wehrmachtului, aşa a spus. S-a repezit la mine cu una din spadele acestea! Se răsuci şi arătă spre teancul de spade cu lamele sablate şi curăţate. Aş fi fost mort dacă nu i-aş fi azvârlit lama din mână! arătă cu mâna spre direcţia unde căzuse spada. Slavă Domnului că aţi venit dumneavoastră!

– Da, chiar aşa! Se pare că am sosit la timp, fu de acord Derrick. Îmi dau seama ce ar fi însemnat moartea unui ofiţer ca dumneata pentru Wehrmacht.

Privirea i se îndreptă spre lenjeria Victoriei care atârna pe frânghie, apoi se mută la vestonul descheiat al locotenentului.

Acesta se grăbi să-l încheie roşind.

– Eu… ăăă… este aşa de cald aici că… că a trebuit să…

– Să-ţi scoţi vestonul. Înţeleg foarte bine.

Îşi întoarse atenţia spre Victoria.

– Sângeraţi, mademoiselle Colbert, observă el calm, revenind din germană la franceză şi îi întinse batista lui albă.

Victoria o apăsă pe gât. Nu se putea să nu fi înţeles ce era să se întâmple, dar va accepta colonelul cuvântul unui ofiţer al Wehrmachtului împotriva cuvântului ei? Urmărise dialogul celor doi în germană, dar spuse în franceză:

– Nu am înţeles ce a spus, domnule colonel, dar nu suna adevărat.

Derrick se întoarse din nou spre locotenent şi îi vorbi în germană:

– Cum te numeşti, Oberleutnant?

Locotenentul luă poziţie de drepţi şi execută salutul corect nazist.

– Oberleutnant Peter Janssen din personalul maiorului Hartmann la Oficiul pentru Comunicaţii al Wehrmachtului, Herr Colonel!

– Şi ce faci la L'Ecole d'Escrime Français duminică, Oberleutnant Peter Janssen?

– Am… am văzut lumină în sală. Am încercat uşa şi am văzut că nu este încuiată. M-am… m-am gândit că aş putea găsi pe vreunul din instructori sau dintre elevi ca să facem un asalt.

– A, eşti scrimer?

– Ăăă… da, floretist.

Locotenentul aruncă repede o privire spre Victoria să vadă dacă înţelesese afirmaţia lui şi o va nega. Derrick zâmbi:

– Chiar aşa? Foarte bine.

Pe faţa locotenentul se citi uşurarea, văzând atitudinea prietenoasă a colonelului, ceea ce era pentru el o dovadă că povestea lui fusese crezută. Dar expresia de uşurare fu înlocuită de una de groază când văzu că Derrick păşeşte spre teancul de arme şi apucă de mâner două

florete.

– Mademoiselle Colbert, spuse blând Derrick, cu ochii la locotenent, poate că ar fi mai bine să mergeţi sus. Astăzi nu vom lupta, dar v-aş fi recunoscător dacă m-aţi aştepta. De asemenea, aş putea îndrăzni să vă rog să-i spuneţi şoferului meu să coboare la subsol?

Victoria se conformă fără un cuvânt, dar când ajunse în capul scărilor auzi şfichiuitul unei florete încercate în aer, apoi colonelul spuse:

– *En garde!*

Mai puţin de cincisprezece minute după aceea, netulburat, nelăsând să se vadă nici o urmă a faptei vitejeşti pe care Victoria era convinsă că o făcuse la subsol, colonelul Derrick Albrecht reapăru în mica sală de şedinţă, unde îl aştepta tremurând în bluza plină de sânge, încă sub impresia şocului. Colonelul era fără mănuşi, dar cu mantaua pe el, căci după cum bănuia Victoria, nu fusese nevoie s-o scoată pentru confruntarea din sala boilerului. Ducea pe braţ jacheta şi pardesiul ei.

Victoria ridică privirile acuzatoare spre el.

– Floretele acelea nu aveau vârf de protecţie, spuse ea.

– Asta a descoperit şi Oberleutnant Peter Janssen.

Cu toată ura ei faţă de locotenent, Victoria întrebă:

– Ce i-aţi făcut?

– Nu am scăpat Franţa de un ofiţer al Wehrmachtului, dacă asta este ceea ce vă îngrijorează, spuse el. I-am dat numai o lecţie de bune maniere. Haideţi, probabil că aţi îngheţat şi mi se pare mie sau am auzit un murmur de foame mai înainte? Când aţi mâncat ultima dată?

– Nu contează, spuse Victoria, strecurându-se în căldura binecuvântată a jachetei şi a paltonului. Mă simt bine. Vă mulţumesc pentru ajutor. Acum nu vreau decât să mă întorc la hotel.

– Fără rufe? Presupun că acele lucruri delicate de pe frânghie vă aparţin.

– O, da, mai sunt şi astea. Mă duc să le iau…

– Nu este nevoie. Karl tocmai le împătureşte. S-au uscat. Este însurat, deci ştie cu câtă fineţe trebuie aranjate astfel de lucruri. Le aduce la maşină.

– Nu… nu, serios, domnule colonel, spuse ea, înţelegând ce vrea să spună. Sunteţi foarte amabil că vă oferiţi să mă duceţi cu maşina şi vă sunt recunoscătoare şi pentru că aţi apărut când aţi apărut, dar acum sunt bine. Metroul nu e departe şi o plimbare îmi va face bine. Pot să mă duc şi singură la hotel.

Colonelul o apucă de cot.

– În momentul de faţă nu îți poți face asemenea iluzii, Victoria. Oare toţi membrii familiei Grayson sunt aşa de încăpăţânaţi, sau este o trăsătură caracteristică numai pentru dumneata? Poţi să-mi răspunzi la această întrebare în maşină.

Timp de câteva clipe, inima i se opri în loc, deşi Victoria credea că îşi imaginase, că erau tot coşmarurile ei din noaptea trecută, combinate cu oboseala, foamea, insomnia, încercarea de viol, o voce care îi vorbea în engleză pe numele ei adevărat. Apoi ceaţa se ridică. Nu avea rost să încerce să nege ca să scape. Colonelul Albrecht nu era omul care să se lase înşelat. Fusese o proastă când îşi închipuise că poate să scape de auzul lui infailibil. Respiră adânc. În acel moment, ştiind cu ce se confruntă, moartea nu i se părea o opţiune prea rea. Pilula de cianură era în căptuşeala hainei. Dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi tras repede de cusătură şi ar fi fost moartă înainte să iasă din sală. Iar prietenii ei din Libelula ar fi rămas în siguranţă. Dar colonelul se aştepta ca ea să nege. În timp ce o conducea spre ieşire, Victoria îi vorbi în franceză:

– Despre ce vorbiţi? Sunt mademoiselle Véronique Colbert.

– Mă tem că nu. Eşti Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia, Statele Unite ale Americii. Ai absolvit studii de franceză la Colegiul William and Mary, unde erai speranţa Americii pentru câştigarea medaliei de aur la floretă la Olimpiada din 1940. Fratele tău, locotenentul Lawrence Grayson, este pilot în RAF.

În faţa tăcerii ei, Derrick continuă:

– Te întrebi, fireşte, de unde am aceste informaţii. Sicherheitsdienst

are surse în America, dar mi-am dat seama din primul moment că eşti americancă, Victoria.

Zâmbi uşor.

– Cu riscul de a părea lăudăros, trebuie să-ţi spun că am un auz infailibil pentru limbi străine şi recunosc că în privinţa limbii engleze, acesta mi-a fost ascuţit şi de anul petrecut la Universitatea Harvard. O ţară măreaţă, America! M-am simţit extraordinar de bine acolo. Atenţie la treaptă, spuse Derrick când ajunseră la uşă. Sunt îngrijorat de starea dumitale. Ai pălit şi mai tare.

– Unde mă duceţi? întrebă Victoria. Presupun că la celulele de interogatoriu de la sediul Sicherheitsdienst, nu-i aşa?

Colonelul se opri şi se uită la ea, sincer şocat.

– De ce crezi aşa ceva? Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre dumneata, inclusiv de ce te afli în Franţa.

– Cum aşa?

– Ca să afli ce s-a întâmplat cu logodnicul dumitale, Ralph DuPont, pilot american din RAF, doborât anul trecut în mai în apropiere de Paris. Iar acum ai descoperit, spre marea dumitale tristeţe, că este, într-adevăr, pierdut.

Alarmată pentru madame Duprée, Victoria întrebă:

– Dar de unde aveţi această informaţie? Nu putea să vină de la sursa dumneavoastră din America.

Colonelul deschise uşa sălii şi o conduse afară.

– Nu am ştiut sigur până nu mi-ai confirmat chiar dumneata trista descoperire. Aşadar, de ce aş dori să arestez o femeie care a venit în ţara duşmanului ei numai ca să-l caute zadarnic pe bărbatul pe care îl iubea? Mă crezi chiar atât de ticălos?

Făcu o pauză cu sprâncenele ridicate, aşteptând răspunsul Victoriei. Cum ea nu răspunse, oftă dezamăgit.

– Nu pot decât să-mi exprim condoleanţele faţă de o asemenea femeie

şi să-l invidiez pe bărbatul care a meritat atâta curaj şi devotament. Acum putem merge?

Arătă uşa pe care Karl o ţinea deschisă spre bancheta din spate a maşinii. Victoria se strecură înăuntru şi colonelul se aşeză lângă ea. În vârtejul emoţiilor, se simţea uşurată în acel moment că povestea de acoperire era în siguranţă. Putea presupune că cercetările colonelului în viaţa ei personală omiseseră perioada de studii universitare din Germania şi amănuntul anului ei sabatic de la G.P. Putnam's Sons din New York – informaţie care ar fi tras un semnal de alarmă în orice organizaţie de spionaj din lume. Aşadar, deocamdată nu era suspectă ca spioană. Naziştii îi împuşcau pe spioni. Nu îi trimiteau în lagăre de concentrare sau de muncă forţată; îi aliniau în faţa unui zid şi îi împuşcau. Victoria îşi reprimă cu greu o răbufnire de râs isteric în faţa acestei ironii a sorţii. Zborul ratat al lui Ralph deasupra Parisului îi salvase misiunea, iar moartea lui îi salvase viaţa din faţa plutonului de execuţie.

Capitolul 51

Duminica, Achim Fleischer lua o pauză de la îndatoririle lui de pază, dar sâmbăta stătea până la ora stingerii pentru evrei, când era schimbat de patrulele germane din zonă. De aceea, Bridgette fu surprinsă să nu-l găsească la post când se întorsese de la La Petite Madeleine şi nu era acolo nici luni, 2 noiembrie, când plecase spre La Maison Boucher. Dimineaţa începuse cu ceaţă şi se prognozase ploaie, dar pe Achim Fleischer, la fel ca poştaşul american, nici ploaia, nici zăpada, arşiţa sau întunericul nopţii nu-l împiedicau să-şi execute turul de inspecţie. Era bolnav?

Puţin îngrijorată, Bridgette privi în susul şi în josul străzii ca să-i zărească uniforma gri, chipiul alb şi mantaua purtate de poliţiştii municipali, dar pe Rue des Soeurs de Charité nu era nici ţipenie de om. Bridgette rămase o clipă tăcută în ceaţa densă. Absenţa lui o neliniştea. Strada părea ciudat de pustie fără el. Achim devenise o prezenţă constantă a dimineţilor ei. Când nu era nimeni prin preajmă suspect că ar putea să provoace necazuri, o conducea până la colţul străzii şi o urca în metrou, urându-i o zi bună.

Bridgette era acum mai convinsă ca oricând că Achim Fleischer nu reprezenta un pericol pentru activitatea clandestină care se desfăşura în spatele lui. Dulăul de pază al străzii era concentrat pe protejarea picturii murale, nu pe ea. Iar dacă îi văzuse pe cei patru membri ai Libelulei, îi luase drept locuitori obişnuiţi din cartier, care se duceau la muncă în fiecare zi pe lângă acea clădire. Nu se simţea deloc în pericol.

Bridgette îşi dădea seama că sentimentul ei de nelinişte avea de fapt prea puţină legătură cu Achim Fleischer. Era un alt semn de întrebare care apăruse în dimineaţa rece şi umedă, când se gândea dacă îşi va mai revedea vreodată prietenii. După ce sunase deşteptătorul, primul ei gând fusese că, dacă s-ar fi decis să ia acele avioane Lysander, s-ar fi trezit acum în siguranţa şi căldura de la Milton Hall, puţin mahmuri după seara petrecută la Coroana şi Sceptrul, cu stomacurile încă pline de peştele crocant cu cartofi prăjiţi de la cârciumă. Câteva zile mai

târziu, ar fi plecat spre casă, ar fi schimbat adrese între ei şi ar fi făcut planuri să se întâlnească mai curând la New York.

Francezul era sincer convins – la fel ca maiorul – că nu vor supravieţui. Sărmanul om fusese îngrozit de votul lor unanim de a rămâne pe loc. I se lungise faţa mai rău ca unui baset când auzise deciziile lor. Când s-au ridicat să plece, în scârţâitul scaunelor pe pardoseală auzise scrâşnetul uşilor de la celulă care se trânteau şi al capacelor de la sicriu.

– Ofiţerul vostru de caz nu va fi încântat de asta, spusese el, la care Broscăriţa răspunsese în felul ei senin:

– Ştim.

Achim Fleischer, deşi era ca o pietricică în pantof, reprezenta atmosfera cunoscută şi stabilitatea. Absenţa lui îi mărea sentimentul de izolare şi însingurare, într-o zi care nu-i oferea nici un mod de a scăpa de tristeţea din suflet. Simţea teribil lipsa prietenilor ei. Îi văzuse ieri pentru foarte puţin timp şi era ca o picătură de apă pe o limbă însetată, iar astăzi urma să vină la probă Frau Helga Richter, vrăjitoarea care domnea în iad. Era soţia Sturmbahnführerului Gottlob Richter, maiorul SS care răspundea de cunoscutele facilităţi naziste de tranzit din Drancy, o suburbie din nord-estul Parisului. Lagărul era o locaţie în care erau ţinuţi evreii până când puteau fi transferaţi în lagăre de concentrare ca Auschwitz-Birkenau şi Treblinka, unde se spunea că vor fi gazaţi. Circulau poveşti de groază despre brutalitatea gardienilor şi despre condiţiile inumane de viaţă sub biciul maiorului Richter pe care personalul de la Casa Boucher fusese instruit să nu le transmită soţiei acestuia, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Dar întâlnirea cu femeia respectivă l-ar fi descurajat chiar şi pe cel mai curajos om să ignore avertismentul. Plată acolo unde ar fi trebuit să fie rotundă, rotundă acolo unde ar fi trebuit să fie plată, având gusturile unei prostituate care face trotuarul la Paris şi atitudinea unui rechin ucigaş, femeia aştepta miracole de la modă ca să atenueze nedreptăţile crude pe care le făcuse natura siluetei sale. Şi o alesese pe Bridgette ca să fluture din bagheta magică sau, în cazul de faţă, să aplice creionul de desen.

După ce auzise poveştile de groază despre Frau Richter, Bridgette se aşteptase ca femeia s-o salute cu aroganţă la fel ca celelalte cliente

care o priveau de sus în jos, apoi îi spuneau dispreţuitoare doamnei Boucher:

– Vreau să fiu servită de un designer de modă cu experienţă, nu de o ucenică.

Dar în mod surprinzător, Frau Richter îi aruncase o singură şi privire şi apusese:

– Înţeapă-mă cu un ac cu gămălie, piticanie, şi te-am şi cârpit.

Aşadar, aici nu se punea problema acceptării.

Acesta era cuvântul – acceptare – pe care îl căuta Bridgette ca să explice legătura ei cu echipa Libelula şi cu maiorul Renault. De la bun început, toţi o acceptaseră aşa cum era. Nu trebuia să demonstreze că este demnă de locul pe care îl ocupa. Nu fusese judecată imediat şi tratată ca o persoană mai tânără sau mai delicată, aşa cum sugerau dimensiunile ei. Nimeni nu i se adresase pe un ton îngăduitor spunându-i cea mică, aia mică sau Mărunţica. Nu se repeziseră în timpul instruirii să-i ofere neinvitaţi ajutorul, atunci când erau de faţă oameni mai înalţi, mai puternici şi mai isteţi. Nu o protejaseră, nu-i oferiseră ajutor, nu împinseseră cutia de ceai mai în faţă. O considerau la fel de puternică, inteligentă şi capabilă ca ei. Şi atunci cum să nu se simtă legată de nişte oameni ca ei? Cum putea să nu simtă… ei bine, să nu se simtă ca în mijlocul familiei?

Dar femeia realistă din ea nu putea să nu anticipeze obstacolele care se ridicau în calea celor mai trainice prietenii. Când încerca să se gândească la Gladys, îşi dădea seama că timpul tocea legăturile, amintirile păleau, loialităţile se fosilizau. Erau adevăruri de viaţă. Bridgette presupunea că tocmai povara acestei eventualităţi era motivul depresiei deosebite pe care o simţea în această dimineaţă, când ar fi dorit să vadă chipul zâmbitor al lui Achim Fleischer şi salutul lui prietenos.

Capitolul 52

– Aţi primit o scrisoare, Herr Bauer, spuse Louis Mueller când Chris sosi la academie luni de dimineaţă şi îi înmână un plic mare de pergament greu. Strâmbătura omului şi plicul deschis îi spuneau că citise deja conţinutul.

– Scrisoarea pare deschisă, spuse Chris.

– Aşa a sosit. Poate că a umblat curierul de la Abwehr, care a adus-o.

– Hm, făcu Chris.

Luă plicul şi se îndreptă spre biroul lui, conştient de privirea ochilor mici ai directorului sportiv care rămăsese aţintită pe spinarea lui până închisese uşa. Îl scutură un fior de neplăcere între omoplaţi. Parcă Herr Mueller era şi mai bănuitor în dimineaţa aceasta de luni. Chris ştia că omul îl luase în colimator încă de când venise, aşa că avusese grijă să îndepărteze câteva pagini notate neglijent în caietul de planificări şi îl avertizase şi pe Jules Garnier să facă la fel. Erau amândoi convinşi că cineva din şcoală scotocea prin sertare după orele de curs, iar Chris era sigur că acesta era directorul sportiv. Chris îi lăsase o capcană, un bilet pentru un elev pe care băiatul trebuia să-l dea tatălui său. Instructorii nu aveau voie să stabilească un contact direct cu părinţii. Şi evident, în aceeaşi după-amiază, Louis convocase o şedinţă ca să amintească personalului că nu au voie să interacţioneze cu părinţii elevilor. Aceasta era misiunea lui şi numai a lui, spusese el clar, străfulgerându-l din priviri pe Chris. Biletul primit prin curier era de la generalul-maior Konrad March. Te rog să ne faci plăcerea, mie şi fiului meu, să rămâi la noi la masă după lecţia de astăzi. Herr Wagner ne va face şi el plăcere să ne ţină companie.

Dumnezeule mare, îşi spuse Chris. Biletul era aproape o invitaţie oficială. Poate că generalul se aştepta ca Louis Mueller să-l citească şi limbajul acesta era pentru el? Şi, în general, de ce să-i trimită o invitaţie scrisă? De ce să nu-i spună lui Hans să i-o transmită în după-amiaza aceasta, când se ducea acasă la general? Poate că el şi Melcul-

de-Apă fuseseră invitaţi la cererea lui Wilhelm şi invitaţia trimisă atât de devreme în timpul zilei era modalitatea generalului de a se asigura că băiatul nu va fi dezamăgit.

Dar era ceva în legătură cu invitaţia care nu-i dădea pace. Era acel ceva nelămurit la care maiorul îi îndemnase să fie deosebit de atenţi. Dacă ceva nu vă miroase bine în aura unui lucru (maiorului Renault îi plăcea să folosească cuvântul aură), aveţi grijă. Este foarte probabil să existe ceva putred în grămada de lemne pe undeva. Gândiţi limpede şi feriţi-vă.

Dar nu-i dăduse generalului nici un motiv să se îndoiască de el şi era sigur că nici Melcul-de-Apă. Generalul nu avea de unde să ştie că fotografiase scrisoarea amiralului Canaris. Dar va fi cu băgare de seamă şi îl va avertiza şi pe Melcul-de-Apă.

Ieri de dimineaţă se sculase din pat fără nici o urmă de regret că se hotărâse să rămână pe loc şi nu fusese surprins nici de faptul că ceilalţi membri ai Libelulei votaseră la fel. Aşa erau ei – plini de curaj şi fără să aştepte gloria. Dar ar fi dorit să plece acasă. Ar fi fost o mângâiere pentru el să-i ştie în siguranţă. Le-ar fi propus o idee cu care spera că toţi vor fi de acord dacă vor ajunge la New York. Să meargă la un salon de tatuaje. Chris era sigur că orice atelier de tatuaje are şi un model de libelulă.

Oricum, Chris nu ar fi fost cu conştiinţa împăcată în nici un caz dacă ar fi plecat din Paris acum. Era ca o vulpe liberă să se mişte în coteţul cu găini şi nu putea renunţa la sursa de informaţii pe care i le oferea accesul în casa generalului March. Singura lui părere de rău era că trebuie să profite de încrederea unui tată şi a unui fiu pe care şi el, şi Melcul-de-Apă îl îndrăgiseră. Dar, îşi aminti el, în această meserie, încrederea era un instrument care deschidea seifurile. Îi făcea pe oameni să devină neglijenţi, de pildă să lase scrisoarea amiralului Canaris pe birou, unde putea s-o citească oricine. Şi ce şoc îi provocase! Dacă înţelegea bine, şeful Abwehr era un trădător al regimului nazist.

***

În timp ce dârdâia bărbierindu-se cu apa rece, o privire aruncată afară pe fereastra camerei sale de sus îl avertiză că ziua aceasta merita descrierea de „lunea albastră“. Cerul era acoperit şi în aer plutea o ceaţă densă. Bucky îşi aminti cum arăta în această perioadă a anului Oklahoma City, când era vremea cea mai plăcută – aerul proaspăt, uscat, cerul albastru, o peliculă aurie aşternută peste tot, o vreme perfectă pentru fotbal. Alungă imaginea din minte. Nu avea rost să rătăcească acolo. Vor mai fi şi alţi ani cu toamnă reală în statul lui de origine şi atunci îşi va aminti zilele acestea din Paris, din noiembrie 1942.

Votase pentru rămânerea în Paris, aici nu încăpea discuţie. Firma lui primise un contract pentru construirea unei facilităţi secrete în Alpii Francezi, unde naziştii intenţionau să fabrice tunuri capabile să lanseze bombe peste Canalul Mânecii. Lucrările urmau să înceapă în ianuarie. Dacă putea pune mâna pe planuri, ar fi avut grijă ca fabrica să nu fie construită niciodată.

După întâlnirea de sâmbătă, Bucky îi acordase o atenţie deosebită lui Dirk Drechsler. Aparent putea fi considerat fireşte o grenadă gata să explodeze. Maiorul avea motive să fie îngrijorat. Poate că sergentul aştepta să-l demaşte abia după ce va avea mai multe dovezi despre el, dar pentru Bucky era clar că omul voia să obţină mai întâi ceva de la el şi, indiferent despre ce era vorba, aceasta îi va determina decizia de a-l da în vileag sau nu. Parcă auzea cum se rotesc rotiţele în capul grăsanului. Atât timp cât sergentul nu bănuia că este american, nu-l putea suspecta că este spion. Dacă ar fi fost arestat din acest motiv, Bucky avea povestea gata pregătită şi şeful lui îl va susţine. Da, era american şi fusese angajat de firma franceză de construcţii înainte de război şi nu plecase înainte să se închidă frontierele. Era băiat deştept, aşa că de ce să nu aibă la el un set de documente false ca să-l protejeze?

Echipa avusese încredere în el că nu va da de necazuri şi aşa va fi. Un om prevenit era deja un om înarmat. Horace Barton spunea că, dacă vezi lovitura care se îndreaptă spre tine, poţi s-o parezi sau să te dai la o parte din calea ei. Se pare că maiorul uitase de supapele lor de evadare. Atât timp cât locuinţele lor nu erau compromise – ceea ce

francezul ar fi menţionat –, Steaua Polară va continua până când planurile acelea vor ajunge în mâinile Aliaţilor. Între timp, avea mai multe motive să-şi facă griji pentru siguranţa celorlalţi. Dumnezeule mare! Micuţul Labrador stătea sub ochii poliţistului colaboraţionist, frumoasa Broscăriţă dansa cu şeful serviciului de contrainformaţii din SD, iar Melcul-de-Apă şi Nagâţul luau masa cu şeful Abwehr din Franţa. Iar ei îşi făceau griji pentru el? Hristoase!

Dirk Drechsler tocmai îşi punea mantaua, când Bucky coborî scările. Aruncându-i o privire, Bucky avu impresia că sergentul se învârtea fără rost pe acolo aşteptându-l pe el.

– Bonjour, monsieur Beaulieu, spuse Dirk. Văd că şi dumneavoastră vă pregătiţi să plecaţi. Putem merge până la metrou împreună?

Ziua de luni devenea încă şi mai tristă.

– Desigur, de ce nu? spuse Bucky.

Erau numai zece minute de mers. Îl evitase pe individ toată duminica, răsfoind tarabele vestiţilor bouquinistes, vânzătorii de cărţi din Paris aliniaţi cu lăzile lor verzi de-a lungul cheiurilor Senei, unul din farmecele Parisului încă existent.

– Cum v-aţi petrecut sfârşitul de săptămână? întrebă Dirk în franceza lui chinuită, imediat ce porniră. Nu v-am văzut deloc sâmbătă.

– Pentru că aţi fost plecat la licitaţie.

Un clopoţel de alarmă se declanşă în mintea lui Bucky. De ce numai sâmbătă? De ce nu şi duminică?

– Cum? A da, la licitaţia de haine vechi.

– Aţi avut succes, nu-i aşa?

– Succes, la ce?

– La vânzare.

– O, da, hainele mele s-au dus imediat.

– Unde s-au dus?

– Unde s-au dus?

– Hainele dumneavoastră. Când au fost luate?

– O, e felul meu american de exprimare. Vreau să spun că au fost culese imediat.

– Culese? De unde? Au căzut cumva pe jos?

– Nu, vreau să spun… o, lăsaţi. Ce aţi făcut sâmbătă?

– Ce am făcut? M-ai întâi m-am dat jos din pat, apoi m-am dus la toaletă…

– Nu! Nu! îl întrerupse nerăbdător Dirk. Vreau să spun ce aţi făcut dumneavoastră, cum v-aţi ocupat timpul toată ziua?

Bucky luă un ton indignat.

– De ce întrebaţi, domnule? Mă interogaţi?

– Nu! Nu! Dirk ridică mâinile în sus, într-un gest de scuză. Deloc! Eram… eram pur şi simplu curios, asta e tot. Este… este întotdeauna interesant pentru noi, americanii, să ştim cum îşi petrec francezii timpul liber.

– Pentru noi? Vreţi să spuneţi pentru toţi americanii?

– Nu, ăă, numai eu, de fapt, voiam să spun, numai eu… ca prieten… votre ami!

Ajunseseră în staţie.

– Monsieur, trenul meu este aici. Trebuie să vă spun adieu, altfel întârzii la lucru. Vă urez o dimineaţă frumoasă. Au revoir!

Strivit între pasageri, cu alți clopoței de alarmă sunându-i în cap în faţa interesului sergentului pentru felul în care îşi petrecuse sâmbăta, Bucky se simţi uşurat cel puţin într-o singură privinţă: Dirk Drechsler nu bănuia câtuşi de puţin că este american.

Capitolul 53

Titlul articolului bătător la ochi al numărului din 2 noiembrie al ziarului Le Temps, cel mai important cotidian de la Paris, suna cam aşa: Scriitor cunoscut găsit înecat în Sena! Victoria văzuse ziarul pe tejgheaua portarului când trecuse prin holul de la recepţie în drum spre serviciu şi, împinsă de un instinct ciudat, se opri să arunce rapid o privire la numele celui decedat din articolul lung de o pagină. Beaumont Fournier. Un pescar scosese din apă cu plasa trupul lui plin de alge. O străbătu un fior rece. Uitase că scriitorul era la Paris până seara trecută, când numele îi fusese menţionat în compania dubioasă a colonelului Derrick Albrecht. Examinarea preliminară a corpului nu sugera nimic suspect, dar se făceau în continuare cercetări pentru a se stabili cauza exactă a morţii misterioase. Se aştepta ca autopsia să scoată la iveală un anevrism, însă un membru al familiei celui decedat declarase că nu ştia ce făcea scriitorul pe malul Senei atât de aproape încât să cadă în apă, căci îi displăcea mirosul fluviului şi nici nu ştia să înoate.

Victoria continuă să meargă gânditoare spre uşă. Beaumont Fournier… Nu ar fi trebuit să se simtă uşurată aflând vestea morţii lui, dar nu putea nega că respira mai bine ştiind că nu mai era un pericol pentru identitatea ei şi nu mai avea motive să se teamă după discuţia ei cu colonelul din seara trecută. Parcurgând lista numelor celor care îşi exprimaseră şocul la aflarea veştii morţii premature a scriitorului, Victoria îşi dădea seama că avea cunoştinţe printre colaboratorii lui Derrick Albrecht şi ştia foarte bine cum funcţionează legăturile din lumea mică a celor bogaţi şi cu relaţii sus-puse. Era numai o chestiune de timp până când mademoiselle Véronique Colbert, alias Victoria Grayson, ar fi ajuns faţă în faţă cu Beaumont Fournier. Chiar şi dacă şi-ar fi amintit că acesta locuieşte la Paris, ar fi fost puţin probabil să dea peste el, altfel decât dacă ar fi zărit-o întâmplător pe stradă, însă seara trecută, la o friptură de viţel marsala, acceptase de bunăvoie o propunere care ar fi scos-o în cele din urmă în calea lui.

Când se urcase în maşina oficială, nu avea nici cea mai mică idee unde o ducea colonelul sau ce intenţiona să facă. Colonelul răspunsese la

tăcerea ei tot cu tăcere, iar Victoria se aştepta la orice. Locul era o cafenea mică, iar programul ei dovedea că este închisă duminica. Când ajunseră, în şemineul mare de piatră ardea focul, iar în faţa lui era aşezată o masă cu pahare şi tacâmuri, un coş cu pâine proaspătă şi o farfurie cu boluri mici de unt şi de brânză. Alături era un suport cu o frapieră şi o sticlă de vin de Burgundia cu gâtul înfăşurat într-un şervet. Proprietarul francez ieşi repede din umbră ca să ia mănuşile şi mantaua lui Derrick.

– Şi ale dumneavoastră, mademoiselle? se oferi el.

– Nu, răspunse Victoria, mai apăsat decât intenţionase. Nu voia să fie niciodată prea departe de capsula cusută lejer în căptuşeala hainei.

– Foarte bine. O supă pentru început, aşa cred, monsieur? i se adresă el lui Derrick, în timp ce trăgea scaunul Victoriei.

– Ceva gustos şi consistent, sper, Emile.

– Aşa cum aţi comandat, domnule colonel.

Chelnerul despături un şervet ca să-l aşeze pe genunchii Victoriei, iar aceasta riscă să arunce o privire nerăbdătoare spre pâinea care mirosea îmbietor, fiind proaspăt scoasă din cuptor. Colonelul îi dădu coşul cu pâine şi fata luă cu indiferenţă prefăcută o felie de franzelă caldă, refuzând să cedeze în faţa chiorăiturilor stomacului sau să-i ofere colonelului un motiv s-o compătimească pentru că îi era foame. Dar colonelul nu se lăsă păcălit. Împinse buletele de unt şi de brânză spre ea şi spuse în engleză imediat ce proprietarul îi părăsi.

– Zău aşa, domnişoară Grayson, să nu ne mai ascundem după deget. Suferiţi de foame, situaţie care mă întristează foarte tare. Nu pot suporta acest gând. Trebuie să-mi permiţi să-mi uşurez durerea şi să-mi corectez cel mai nefericit motiv de nemulţumire pe care îl am împotriva lui Hitler.

Erau numai ei doi în încăpere, dar Victoria privi automat în jur să fie sigură că sunt singuri. Spusese „Hitler“, nu „mein Führer“, aşa cum vorbeau naziştii linguşitori despre dictator, iar cel mai nefericit presupunea că mai are şi alte motive de nemulţumire faţă de dictator. Fraza rostită cu dispreţ era aproape o răzvrătire şi ar fi fost în pericol dacă l-ar fi auzit cineva. Îl luase gura pe dinainte sau era o manevră

deliberată ca s-o facă să creadă că împărtăşea convingerile ei despre omul nebun care târâse lumea în război? Despre membrii SD se ştia că nu prea îi ia gura pe dinainte.

– Din păcate, nu pot să vă ofer această alinare, domnule colonel.

– Ei bine, dacă nu pentru alinarea mea, atunci din simţ de fairplay. Trebuie să vă menţinem în formă.

– Pentru ce? întrebă ea sever.

Cu un chicotit scurt, colonelul scoase sticla din frapieră şi turnă vin în paharul ei. Strălucirea focului din şemineu se reflectă în jetul de culoarea sângelui.

– Nu pentru motivul pe care îl presupuneţi, vă asigur. Haideţi, mademoiselle Colbert, după cât de rapid v-aţi debarasat de locotenent credeţi că aş fi atât de nesăbuit încât să ispitesc destinul pe care îl aveaţi în minte pentru el, dacă aţi fi putut ajunge la spade?

– Atunci pentru ce?

– Nu ar fi corect să câştig împotriva unui adversar de scrimă lihnit de foame.

– Apreciez grija dumneavoastră, domnule colonel, dar nici eu nu pot să-mi umplu stomacul când colocatarii mei suferă de foame.

– Ei bine, va trebui să îndreptăm şi această situaţie.

Astfel că atunci când se treziseră în dimineaţa aceasta, cei nouă locatari din hotelul ei găsiseră cutii cu alimente în faţa uşilor. Era ataşată şi o cartelă pentru carne, brânză, ouă şi lapte şi numărul de telefon pentru livrarea la domiciliu. Vecinii ei, ca răspuns la zgomotele neobişnuite auzite în hol înainte de a se lumina de ziuă, stăteau acum în prag în hainele de noapte cu gura căscată la teancurile de cutii cu fructe, legume, pâine, cafea, ceai şi conserve destinate aparent consumului lor. Când Victoria deschise şi ea uşa, toate capetele se întoarseră spre ea la unison, într-un gest în care se amestecau uimirea şi conştientizarea tristă a costului acestui belşug. Seara trecută o văzuseră când se întorsese la hotel într-o maşină de serviciu germană, aşezată alături de un tânăr colonel chipeş din

serviciul de securitate al Reichsführerului.

În timpul cinei de la cafenea, colonelul o încântase cu povestiri de pe vremea când era la Harvard şi despre excursiile lui prin America, vorbind engleza aproape ca un nativ englez şi făcând-o să râdă când imita vorbirea tărăgănată din Texas.

– Am ajuns chiar până în Texas şi am stat un timp la Foat Wurth. Dogorea de parcă era incendiu şi era uscat ca albia unui pârâu în vreme de secetă.

Victoriei i se părea că este de-a dreptul ireal să stea acolo cu un ofiţer în uniformă neagră SS, angajată într-o discuţie despre ultimele filme şi romane publicate în Statele Unite, despre probabilitatea ca Washington Redskins să-i învingă pe Chicago Bears în campionatul Ligii Naţionale de Fotbal sau, nici mai mult nici mai puţin, argumentele pro şi contra în disputa dintre hotdog şi hamburger. Colonelul îi punea întrebări despre familia ei şi ţinutul natal, la care Victoria răspundea cu reţinere, şi îi povesti degajat despre el însuşi. Vorbea cu un respect aproape idolatru despre părinţi, amândoi în viaţă, dar destul de suferinzi, ceea ce era o preocupare pentru el, şi despre faptul că avea grijă de o soră mai mică, „o violoncelistă talentată“ – iar Victoria îi mărturisi îngrijorarea pe care i-o provoca boala de inimă a mamei sale. Era ca şi când ar fi stat la o cafenea de la Colegiul William and Mary şi ar fi relatat poveşti de familie şi noutăţi actuale unui student străin venit în cadrul schimburilor de studenţi.

Numele lui Beaumont Fournier apăru atunci când colonelul o întrebă despre cariera ei de traducătoare din franceză. Îi plăcea? Numai atunci când nu era nevoită să traducă lucrări ale unor scriitori francezi care nu-i plăceau, spusese ea.

– Ca de exemplu?

– Beaumont Fournier, autorul romanului Cathédrale de Silence. Sper că nu este prietenul dumitale, spusese ea.

– Numai o cunoştinţă, spusese el şi schimbase subiectul.

Examinând acum, în această luni de dimineaţă, acel scurt schimb de replici dintre ei, Victoria simţi cu siguranţă că expresia lui se schimbase când menţionase numele scriitorului, apoi se dojeni.

Derrick Albrecht se făcea vinovat de suficiente crime fără să-l mai suspecteze că ar fi avut ceva de-a face şi cu înecul scriitorului.

După-amiaza se transformase în seară şi lumânările aprinse de pe masa din restaurant aprofundau umbrele când Victoria, cu stomacul plin, somnoroasă din cauza vinului, decise să danseze cu cobra.

– Sâmbătă este premiera filmului Les Visiteurs du Soir la cinema Madeleine, spusese el. Este aşteptat cu mare nerăbdare, ca unul dintre cele mai bune filme ale anului. Ţi-ar face plăcere să mergi să-l vezi?

Victoria citise despre viitoarea premieră, rezervată numai pentru membrii Înaltului Comandament German şi pentru oficialităţile importante ale guvernului de la Vichy. Era pe punctul de a refuza, când îşi dădu brusc seama că va sta faţă în faţă cu o sursă de informaţii la fel de valoroasă ca rezerva de aur a unei bănci, iar acum nu mai trebuia să se teamă că va scăpa vreun cuvânt american care s-o dea de gol. Colonelul avea contacte cu naziştii care elaborau planurile de război, avea acces la saloanele, la petrecerile şi la dineurile lor, unde schimbul de bârfe şi de zvonuri era ceva la fel de firesc într-o comunitate de încredere, ca şi jeturile de şampanie. Mişcându-se în cadrul acestor petreceri la braţul colonelului Derrick Albrecht, putea surprinde informaţii de o valoare inestimabilă pentru Aliaţi. Alistair Renault nu trebuie să afle nimic despre planul ei! Absolut nimic! Culcatul cu duşmanul depăşeşte atribuţiile misiunii tale! Va ordona să fie retrasă, dar cum să renunţe la asemenea ocazie de a deschide lada comorilor?

Dar va trebui să-şi joace bine cărţile. Colonelul se va aştepta la o împotrivire fermă.

– Am de ales? întrebase ea.

Colonelul păruse sincer afectat.

– Cum aşa, domnişoară Grayson, ţi-am lăsat impresia că profit de poziţia mea ca să te oblig să faci ceva ce consideri reprobabil?

– Nu ai profitat? spusese ea rece.

– Mi s-a părut că îţi fac plăcere asalturile noastre de duminică, dar date fiind împrejurările actuale cred că înţeleg părerea greşită pe care

ţi-ai făcut-o despre intenţiile mele. Dă-mi voie, totuşi, să te asigur că, deşi te consider extrem – incomparabil – de atrăgătoare, bănuielile dumitale sunt nejustificate. Te rog numai să-mi dai voie să-ţi dovedesc acest lucru.

– Şi cum anume să fac aceasta?

– Poate să-mi permiţi plăcerea de a-mi perfecţiona engleza cu această ocazie? Nu vreau să-ţi răpesc timpul, dar poate vei fi de acord să iei din când în când masa cu mine, să mergem la un film, poate să te însoţesc la o petrecere. Cu siguranţă că ne va prinde bine amândurora un mic divertisment dincolo de cei patru pereţi ai serviciului nostru şi ai locuinţei puţin îmbietoare.

– Te vei plictisi curând.

– Mă îndoiesc. Să începem micul nostru exerciţiu încercând să demonstrăm cine are dreptate în această privinţă sâmbătă seară?

– Dacă doreşti.

Derrick ridică din sprâncene plin de speranţă.

– Asta… asta înseamnă că accepţi invitaţia mea?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult să văd filmul.

– Mademoiselle Colbert… domnişoară Grayson… Victoria! Îi luă mâna şi o duse la buze. Sunt încântat.

– Nu ai de ce să fii. Nu promit să fiu o companie plăcută.

– Nici nu este deloc necesar. Va fi pentru mine o mare plăcere să mă bucur de frumuseţea dumitale şi de posibilitatea de a vorbi engleza.

Bineînţeles că fusese tot coerciţie, dar diferită faţă de cea pe care bărbaţii în poziţia lui puteau s-o impună pentru a determina o femeie să vină în patul lor în pofida voinţei ei. Îi trecu prin minte imaginea Oberleutnantului Peter Janssen, dar era convinsă că poate avea încredere în colonelul Derrick Albrecht şi că acesta nu intenţiona s-o forţeze. Va recurge la farmecul personal, la manierele civilizate şi la atracţia considerabilă de bărbat prezentabil ca s-o câştige, dar va fi

dezamăgit.

Nu se va culca cu duşmanul, dar va fi judecată ca şi când s-ar fi culcat. Chiar şi cea mai nevinovată relaţie cu el o va face să pară o franţuzoaică dispusă să împartă patul cu un ofiţer de rang înalt din detestatele trupe SS, în cel mai rău caz, o colaboraţionistă. Judecând după privirea pe care i-o aruncă portarul când ieşi pe uşa hotelului, locatarii şuşoteau deja între ei.

Capitolul 54

– Aşadar, Wilhelm nu va lua cina cu noi în seara aceasta, spuse Chris, care sosise la lecţia obişnuită cu băiatul, dar descoperise că Hans îl dusese la un meci de fotbal.

Generalul-maior March le explicase că cina ar fi trebuit să fie o surpriză pentru fiul lui, căci îl invitase şi pe Barnard, dar făcuse rost pe neaşteptate de bilete şi nu putuse refuza rugăminţile fiului său de a merge la meci, când aflase că are bilete. Generalul îşi ceruse scuze că le răpeşte timpul lui şi lui Brad când Wilhelm se bucurase de compania lor nu mai departe de acum două seri, dar i se păruse că este prea târziu să anuleze invitaţia la cină. Le lăsase o cină rece, dar foarte apetisantă aranjată pe bufet. Îi ruga să se servească.

Chris se simţi stânjenit auzind veştile.

– Şi madame Gastain? Nici ea nu vine?

– Astăzi rămânem numai între bărbaţi, deşi am să trec pe la ea să o văd după cină. M-a invitat să bem împreună un pahar.

Brad ridică din sprâncene. Chris, prinzând privirea nedumerită a lui Brad, întrebă încet după ce gazda îi părăsi ca să se ducă în pivniţa cu vinuri:

– Ce se întâmplă? Pari uimit de cuvintele generalului.

– Da, pentru că madame Gastain nu îl aşteaptă, răspunse Brad la fel de încet, explicându-i că proprietăreasa nu-i pomenise de invitaţia la un pahar de vin, atunci când el îi spusese că se duce la cină la general. Era în grădină, îmbrăcată călduros, cu părul ieşind de sub o beretă strânsă, pregătindu-se să-şi acopere plantele împotriva gerului aspru aşteptat în noaptea aceasta.

– Ar avea foarte multe de făcut ca să se pregătească pentru vizita generalului, spuse Brad. Servitorul ei spune că madame Gastain are nevoie de câteva ore bune ca să-şi aranjeze toaleta, atunci când

aşteaptă oaspeţi.

– Crezi că a uitat? întrebă Chris.

– Şi nu şi-ar fi amintit când i-am spus că mă duc la cină la general?

Chris scoase invitaţia generalului din buzunar.

– Şi mie mi se pare că ceva nu e în regulă astăzi. Am primit asta prin curier.

Îi întinse biletul lui Brad.

– Presupun că March mi-a trimis-o înainte să facă rost de bilete.

Brad se încruntă.

– Altfel ar fi putut să-i spună lui Hans să te invite să rămâi la cină când ai venit astăzi după-amiază la lecţie.

– Exact, făcu Chris. Tocmai de aceea am impresia că ceva nu e în regulă în seara aceasta. Dintr-odată, Wilhelm nu este aici. Madame Gastain nu vine şi a uitat că l-a invitat pe general la un pahar mai târziu. Fireşte poate că ne luptăm cu nişte fantome, ceea ce este destul de uşor când te aştepţi ca duşmanul să se năpustească din tufiş în orice clipă.

Brad încuviinţă.

– Hans mi-a spus că Wilhelm s-a certat cu tatăl lui ieri. Drăgălaşul copil a făcut o criză când generalul a refuzat să ne invite la cină, ca să împărţim cu el supa de găină. Poate că invitaţia noastră de astăzi este ca să se revanşeze faţă de el pentru seara trecută. Nu cred că poate fi mai mult de atât, decât dacă am dat cuiva motive să ne bănuiască.

– Nu văd cum ar fi posibil, doar dacă Abwehr are o cârtiţă la Berna.

– Atunci am fi fost interceptaţi până acum, spuse Brad. Dar ca să fim mai siguri, e bine să fim cu ochii în patru în seara aceasta.

După masă, generalul aruncă o privire la ceasul de mână şi spuse:

– Madame Gastain mă aşteaptă peste câteva minute. Trebuie să plec

înainte să se termine meciul de fotbal.

Privi spre Brad şi Chris cu aerul că îşi cere scuze.

– Domnilor, aş putea să vă rog să aşteptaţi aici până se întorc Hans şi Wilhelm? De când soţia mea nu mai este… prefer ca fiul meu să nu se întoarcă într-o casă pustie. Probabil că abia aşteaptă să-mi povestească cum a fost, dar sunt sigur că va fi şi mai încântat să vă povestească dumneavoastră.

Brad se uită la Chris, care dădu din cap.

– Bineînţeles, Herr General. Va fi plăcerea noastră, spuse el.

Priviră în urma generalului care ieşea ferm pe uşă, apoi Chris se întoarse spre Brad.

– Ei bine, tu ce crezi?

– Cred că este o ocazie prea bună să aruncăm o privire pe biroul generalului ca să profităm de ea.

– Sau o capcană.

Chris arătă spre masă.

– Generalul a uitat sticla de vin roşu pe care a adus-o din pivniţă ca s-o ducă la madame Gastain, ceea ce înseamnă că poate are totuşi o întâlnire cu ea. Cred că trebuie să profităm de ocazie şi să lăsăm cărţile să cadă aşa cum vor. Du-te şi fă ce ai de făcut, iar eu stau de pază pentru eventualitatea că se întoarce după vin. Am să-i spun că eşti la toaletă.

Generalul nu se întorsese, iar zece minute mai târziu, Brad reveni lângă Chris, stingherit, dar satisfăcut. În aparatul Minox din buzunarul lui se afla o fotocopie a listei numelor şi adreselor agenţilor sub acoperire care operau în Marea Britanie. Apoi sosiră Hans şi Wilhelm, iar Chris îi vorbi lui Brad despre listă abia după ce plecară împreună.

– Unde ai găsit-o?

– Pe biroul lui, vârâtă într-un album de fotografii sub un teanc de cărţi. Presupun că a băgat-o acolo ca să nu fie la vedere până când va

putea s-o încuie în seif. Am pus lista la loc exact în poziţia în care am găsit-o, aşa că, dacă generalul ne suspectează, nu va descoperi nici măcar un colţişor nealiniat. Am simţit că merită să fotografiez lista, Nagâţule.

– Sunt de acord, spuse Chris, dar mie tot îmi miroase a capcană. Generalul ne lasă singuri, chipurile ca să meargă în vizită la o femeie care nu-l aşteaptă, oferindu-ne astfel timpul şi posibilitatea de a vedea o listă strict secretă de agenţi străini uşor de găsit pe biroul lui. Este o treabă aproape de amator, dacă stai să te gândeşti.

Îşi trase fularul mai sus pe gât împotriva aerului rece al nopţii, dar simţi cum îl străbate alt fior îngheţat.

– Am să semnalez bănuielile noastre când am să predau lista şi să-l lăsăm pe maior să decidă dacă este un risc prea mare să se acţioneze conform acestor informaţii, spuse Brad. Cred că verificarea autenticităţii ei va dura câteva zile. Dacă decide să rişte să investigheze numele, iar acestea se vor dovedi false, vom şti cu siguranţă că a fost o capcană.

– Iar dacă sunt reale… şi agenţii sunt arestaţi…

– Atunci generalul va şti că informaţiile au venit de undeva, dar cred că îşi va bănui mai întâi propriii oameni, spuse Brad, motiv pentru care numele agenţilor erau pe birou şi nu încuiate în siguranţă la sediu. Aici nimeni nu are încredere în nimeni. În acest caz, vom avea timp să dispărem. Presupun că vom avea două zile la dispoziţie să aflăm şi să fugim. Labradorul ne va lăsa un semn codificat. Ţine minte, este o linie transversală undeva în simbolul nostru.

– Iar dacă maiorul decide să nu acţioneze pe baza informaţiilor, atunci suntem în siguranţă, spuse Chris. Am să sun la serviciu să spun că nu mă simt bine, căci va trebui să verificăm fresca în fiecare oră. Dar tu? Poţi să-ţi iei liber?

– Eu am program flexibil, spuse Brad. Va trebui să fim atenţi la poliţist…

Se întrerupse şi privi înainte. Chris se uită şi el ca să vadă de ce tăcuse. Casa doamnei Gastain era complet cufundată în întuneric, camuflată pentru noapte, în salonul ei nu era lumină şi nici în altă

parte a casei, din câte putea vedea şi nici nu se întâlniseră cu generalul la întoarcere.

– Poate că generalul a avut noroc şi s-au retras la ea în dormitor, spuse Brad.

– Poate că da, murmură Chris, dar poate că nu. Melcule?

– Da?

– Roagă-te să ni se fi năzărit nouă şi să fie vorba de fantome.

În noaptea aceea, nici unul dintre ei nu putu să doarmă şi îşi petrecu o parte din timp făcându-şi bagajele pentru zbor, verificându-şi dispozitivele explozive şi accesul rapid la pilula de cianură. Cris nu regreta riscul pe care şi-l asumase. Şi el ar fi făcut la fel. Făcea parte din riscul asumat. Dacă lista spionilor germani se dovedea autentică, valoarea informaţiei era covârşitoare, dar o găsiseră prea uşor pe biroul generalului. Aici amândoi erau de acord. Nici un şef al serviciilor germane de informaţii nu ar fi avut atâta încredere în cineva, încât să lase un document secret de asemenea importanţă strecurat în grabă între paginile unei cărţi de pe birou. Dar faptul era consumat. Nu puteau decât să aştepte să vadă ce se întâmplă.

În seara aceea, când se întoarse acasă, generalul March urcă imediat scările spre camera lui Hans. Nu se dusese la madame Gastain la un pahar de vin, ci pornise în direcţie opusă. Nu i-ar fi impus văduvei compania sa fără să o anunţe şi urma să o vadă sâmbătă seara, când vor merge împreună la premieră. Se lăsa gerul şi ceaţa rece se înfăşura în jurul lui ca o pătură de gheaţă şi ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, în loc să meargă pe jos pe întuneric, pe străzile pustii ale unui cartier necunoscut la această oră din noapte, dar trebuia să acorde suficient timp cursei de şoareci ca să se închidă. Credea sincer că aceasta nu va prinde nimic, dar îl va asigura că nu sunt şoareci care se zbenguie în voie prin casă.

– Ai pus deoparte paharele şi ai marcat numele pe ele?

– Desigur, mein General. Sunt în sacoşa de pe biroul dumneavoastră, răspunse aghiotantul.

– Mulţumesc, Hans.

Generalul March coborî în birou. Îşi puse mănuşile şi introduse cu grijă documentul secret care conţinea lista agenţilor Abwehr din Anglia, Scoţia şi Irlanda în sacoşa unde erau şi paharele de vin. Le va duce mâine-dimineaţă la sediul Abwehr unde se vor prelua amprente de pe pahare şi vor fi comparate cu cele de pe document.

Capitolul 55

O durere puternică îi apăsa pieptul, radia în jos, pe braţe, îl ardea ca un cărbune încins la ceafă. Dacă nu ar fi ştiut care este sursa durerii, Achim ar fi crezut că face un infarct. Speranţele, visurile, viitorul lui zăceau sfărâmate în nişa aceea de preot din apartamentul domnişoarei Dufor. Bernadette Dufor era spioană, o spioană conspiratoare, înşelătoare, mincinoasă, îi trădase încrederea în ea, în ei! – îl făcuse să creadă că fresca era o simplă pictură murală! Fusese dus de nas şi obligat să protejeze un mod de comunicare cu prietenii ei din Rezistenţa franceză sau cu cine ştie ce alt grup nenorocit cu care lucra. De la bun început, suspectase că pictura este un instrument clandestin şi ar fi trebuit să treacă peste capul de dobitoc al comandantului cu obiecţiile lui cu tot şi să se ducă direct la Gestapo să raporteze bănuielile. Ar fi fost cruţat de suferinţa de acum.

Şocul descoperirii fusese atât de puternic, încât îl obligase să stea în pat sâmbătă. Îşi părăsise postul şi se dusese împleticindu-se acasă, ca să se cuibărească sub plapuma bunicii lui iubitoare şi să şi-o tragă peste cap. Patul şi plapuma erau refugiul lui, locul în care se scutura în copilărie de dezamăgiri şi de credinţa înşelată. Acolo putea să dispară din faţa cruzimii lumii – de tatăl lui şi de mama vitregă, de profesori, de bătăuşii de la şcoală, de fetele pe care el le admira, dar care râdeau de el şi dintre care mademoiselle Bernadette Dufor era cea mai rea. În acest cocon întunecos, în ascunzătoarea liniştită, îşi putea linge rănile şi îşi putea planifica răzbunarea. Rămase tot restul zilei de sâmbătă, toată ziua de duminică şi luni înfăşat în vizuina lui. Acum era marţi de dimineaţă. Era la post şi avusese grijă să ajungă după ce plecase mademoiselle Dufor la lucru; avea în minte un plan. Nu o va reclama la Gestapo. Va aştepta până la 30 ianuarie, când Miliţia guvernului de la Vichy va începe să opereze. Cererea lui de intrare în Miliţie fusese deja aprobată cu condiţia să demonstreze că merită să facă parte din aceasta. Şi va face aceasta dând-o în vileag pe mademoiselle Bernadette Dufor. Ce permis de intrare! Cu asta îşi va câştiga desigur un loc în organizaţie – şi probabil unul de seamă. Abia aştepta să vadă mutra domnişoarei Dufor atunci când va fi arestată împreună cu toţi ceilalţi şi preţioasa ei frescă ştearsă literalmente de

pe faţa pământului. Fusese crescut în credinţa catolică – deşi nu se prinsese mare lucru de el –, dar îşi amintea rugăciunea pentru pace a Sfântului Francisc şi versetul pe care i-l băgaseră călugăriţele în cap şi conform căruia ar fi trebuit să trăiască: Să semănăm iubirea acolo unde este ură. Când se gândea acum la Bernadette Dufor şi la sentimentele lui de altă dată pentru ea, simţea gust de cenuşă în gură şi schimbă versetul: Acolo fusese iubire, el va semăna ură.

***

Monsieur Stéphane Beaulieu nu era la micul dejun. Nu răspunsese nici când Dirk îi bătuse în uşă mai devreme, trecând prin faţa ei ca să coboare la masă. Madame Duprée îi spusese că inginerul plecase de la pensiune mai devreme ca de obicei:

– Imediat după ridicarea interdicţiei de circulaţie, spusese ea.

Dirk intrase în panică. Dumnezeule! Nu cumva omul plecase din oraş? Poate că tocmai despre evadarea lui se vorbise sâmbătă la întrunirea conspiratorilor de la librărie? Dirk plănuise să-l pândească în dimineaţa aceasta pe francez şi să insiste să stea de vorbă. Îi va spune să-şi sune şefii şi să le spună că este bolnav, iar Dirk va face acelaşi lucru cu căpitanul lui la micul dejun. Era pregătit chiar să joace o scenă, prefăcându-se că-l doare stomacul, dacă ticălosul nu ar fi vrut să-i dea liber. După ce analizase situaţia pe toate părţile după descoperirea făcută sâmbătă, Dirk se hotărâse să-l abordeze pe francez şi să-i dezvăluie ce ştie. Era gata să rişte să fugă din această ţară infernală înainte să se închidă căile ferate din munţi şi trenurile să rămână înzăpezite, sau – Doamne fereşte! – să-l surprindă invazia înainte să apuce să fugă şi să fie împuşcat ca trădător.

– Ştiţi cum pot să dau de el? o întrebă pe madame Duprée.

– Nu, domnule sergent.

Minte, îşi spuse Dirk şi îi venea să-i tragă o palmă. Adică proprietara

pensiunii nu avea un număr de telefon al locatarilor pentru situaţii de urgenţă? Pe cine credea ea că păcăleşte?

– A plecat la lucru? întrebă Dirk.

– Aşa presupun.

– Unde lucrează?

– Nu ştiu, monsieur.

Dirk ridică vocea:

– Ce naiba ştiţi despre chiriaşii dumneavoastră?

Madame Duprée răspunse calmă:

– De când armata germană mi-a invadat ţara, cât mai puţin cu putinţă, monsieur.

Ceilalţi locatari răspunseseră la întrebările lui scuturând din cap sau ridicând din umeri. Nimeni nu ştia unde lucrează monsieur Stéphane Beaulieu.

Da, bineînţeles. Corect. De sâmbătă, lui Dirk îi vâjâia capul de întrebări fără răspuns, de parcă era un roi de muşte captive într-un borcan. Despre ce fusese întâlnirea de la cafenea? Ce plănuiau? Cum să evadeze? Nicholas Cravois participase şi el la întâlnire şi plecase apoi neobservat? Pentru cine lucra grupul? Pentru rezistenţă, pentru OSS, SOE? Vor fi dispuşi să-l ajute să plece în schimbul informaţiilor pe care le deţinea? Nu se gândea să-l implice pe Chris. Dirk voia să plece fără ca prietenul său să afle că fusese aici şi în ce anume se băgase. Poate cândva, după ce se va termina războiul şi vor fi din nou acasă… dar deocamdată francezul era cheia lui pentru uşa de ieşire. Fără el totul era pierdut.

– Madame Duprée, monsieur Beaulieu avea cu el o sacoşă când a plecat?

– Nu am observat, monsieur.

– Nu, bineînţeles că nu.

Nu fusese nevoie să joace teatru la micul dejun. Căpitanul fusese

imediat de acord cu cererea lui:

– Bineînţeles, sergent. Ne descurcăm în mod sigur şi fără dumneata.

Aşadar, avea la dispoziţie o zi întreagă, dar tot nu era mai aproape de biletul spre libertate. Dar nu era omul care să aştepte un ascensor lent. O lua întotdeauna pe scări şi ajungea la etajul lui gâfâind, pentru a constata ca un prost că ascensorul cel lent ajunsese acolo înaintea lui. Aşadar, incapabil să stea pe loc şi să aştepte întoarcerea francezului, Dirk luă trenul spre Honfleur cu intenţia de a discuta direct cu Nicholas Cravois, legendara Fantomă Neagră. Ca să fie sigur că se va întoarce în viaţă, îi va spune liderului Rezistenţei că îşi luase măsuri ca să se întoarcă în siguranţă la Paris, apoi îi va oferi un târg: Fantoma Neagră îl va ajuta să ajungă în Elveţia, iar Dirk va păstra tăcere în legătură cu Stéphane Beaulieu. Acordul omului va depinde de cât de mult însemna francezul pentru el.

Îi tremurau genunchii la gândul că se va întâlni cu marele bărbat şi îi pieri curajul de a merge ţanţoş direct spre vilă ca să bată la uşa pe unde îl văzuse ieşind împreună cu Stéphane Beaulieu. Se ascunse în cimitirul de vizavi şi îşi lipi ochii de aceeaşi crăpătură mică din zid, dar nu văzu pe nimeni intrând sau ieşind din casă. După o oră de supraveghere inutilă, obosit de atâta stat în picioare, pătruns de frig, îşi spuse, la naiba, şi traversă repede strada spre casa de vizavi.

Îi deschise uşa o femeie, care după cum vedea Dirk, părea să fie o servitoare, judecând după basmaua şi şorţul decolorate şi după înfăţişarea îmbătrânită şi obosită a celei care fusese obişnuită să frece podele toată viaţa. Ţinea în mână o măturăşi tresări văzând uniforma. Dirk presupuse că o întrerupsese din măturat.

– Oui, monsieur?

Dirk, cu creionul deasupra unei foi de hârtie împăturite de mărimea unui plic, întrebă pe un ton oficial în franceza lui şchioapă:

– Înregistrez numele locuitorilor de pe această stradă, madame. Cine locuieşte aici şi câte persoane?

– Nimeni, monsieur, răspunse femeia. Proprietarii au plecat în Elveţia. Nu ştiu cum îi cheamă. Eu am fost angajată să fac curat în absenţa lor.

– Trebuie să mă conving singur.

Trecu pe lângă femeie şi intră într-un hol în care dădeau mai multe camere. Mirosea a aer stătut şi a casă goală. Mobila era acoperită cu cearşafuri albe. În bucătărie nu erau semne, nici mirosuri de mâncare gătită recent. Saltele erau neînfăţate. Dulapurile goale.

Servitoarea mergea în urma lui, tot cu mătura în mână. După această percheziţie rapidă, Dirk se răsuci spre ea.

– *Danke, madame.*

Dar în tip ce dădea să plece, se decise să mai încerce ceva. Despături foaia de hârtie de mărimea unei hârtii de scrisori ca să se vadă faţa. Era un afiş cu Nicholas Cravois.

– L-aţi văzut pe acest bărbat?

Femeia se uită atent la portret, apoi dădu din cap:

– Nu, monsieur.

– Danke.

În drum spre casă, ca să-şi îndulcească frustrarea provocată de eşecul misiunii, Dirk se opri la o brutărie patronată de nemţi şi se tră cu mai multe canelés, prăjiturele delicioase cu cremă de cremşnit, cu rom şi vanilie şi cu un miez de caramel. Dacă ar fi privit în spate, ar fi văzut-o pe servitoare fără basma, fără şorţ şi mătură pornind grăbită în direcţie opusă cu o vioiciune în contradicţie cu părerea lui Dirk despre vârsta şi profesia ei.

Capitolul 56

Marţi seara târziu, o siluetă în halat alb de la unitatea de amprente de la sediul Abwehr depuse un plic pe biroul generalului-maior Konrad March.

– Raportul pe care l-aţi cerut, Herr General, spuse el. Vreţi să vă explic?

– Nein, danke. Mă descurc.

Konrad privea la dovada care îi va implica sau îi va exonera pe Barnard Wagner sau Claus Bauer de suspiciunea de spionaj. Konrad va afla curând dacă sunt vinovaţi, pentru cine sau pentru ce organizaţie lucrează. Presupunea că nu poate fi vorba de Rezistenţa franceză. Profesorul şi pescarul erau germani. Rezistenţa franceză nu accepta cetăţeni din ţara duşmană, nici chiar dacă erau antinazişti declaraţi. Francezii nu ar fi avut încredere în ei. Nu, tinerii fuseseră plantaţi din iniţiativa unor servicii străine ca OSS sau SOE, sau pe plan intern, de SS sau de SD ca să-i testeze loialitatea faţă de regim.

Aproape toată noaptea, neputând să adoarmă, Konrad se luptase cu întrebarea dacă unul dintre tineri putea fi spion. Nu cumva adulmeca degeaba? Brânza era tot în capcană când verificase. Nici un obiect nu părea deranjat de la locul lui, dar agenţii bine instruiţi ştiau cum să facă pentru a lăsa totul exact aşa cum găsiseră.

Logica era în favoarea nevinovăţiei tinerilor. Konrad îşi aminti că nici unul dintre ei nu anticipase că va ajunge să fie invitat în casa şefului serviciului german de spionaj de Franţa ca prieten al lui şi al fiului său.

Dar anumite oportunităţi de a spiona i se ofereau uneori pe nepregătite unui agent angajat în altă operaţiune. Misiunea lui Barnard Wagner ar fi putut fi să raporteze în legătură cu activitatea militară germană de pe căile fluviale din Franţa, iar a lui Claus Bauer să transmită informaţii obţinute de la elevii naziţti, aflate în timpul

discuţiilor libere de la masă dintre taţii şi mamele lor – un teren nu foarte fertil pentru spionaj, după părerea lui Konrad, dar puteau fi şi nestemate printre pietricele. Konrad considera că poate exclude curiozitatea întâmplătoare. Nici unul din cei doi tineri nu părea dispus să-şi bage nasul în hârtiile personale ale gazdei, mai ales când aceasta era un ofiţer superior din Abwehr. Vechiul proverb „curiozitatea a omorât pisica“ nu fusese niciodată mai adevărat ca în Parisul ocupat de nemţi.

Konrad inspiră adânc şi deschise plicul din care scoase două rapoarte. Unul se referea la amprentele găsite pe paharul notat cu A, celălalt pe paharul asemănător notat cu B. Alături de fiecare imagine erau amprentele de pe lista agenţilor germani care operau în Anglia. Konrad expiră aerul din piept. Amprentele din lista cu nume se potriveau cu cele de pe paharul B. Barnard Wagner.

Konrad se lăsă pe spate. Bunul lui prieten pescarul, partenerul de fotbal al fiului său, era spion. Ar fi trebuit să fie mai atent la prima îndoială pe care o simţise în legătură cu adevărata identitate a lui Herr Wagner atunci, în septembrie, când surprinsese conversaţia dintre el şi căpitanul Allard pe ambarcaţiune: Sper că nu a fost ceva intenţionat, nu-i aşa?… Cu cât ştiţi mai puţin, domnule căpitan…

Aşadar, pentru cine lucra acest tânăr german despre care crezuse cândva că este un simplu pescar oarecare – pentru americani, pentru englezi sau pentru naziţti? Cine îl instalase alături de el cu undiţele şi momelile lui de pescuit, ca să se strecoare în graţiile generalului şi în inima fiului său? Fireşte, Konrad ar fi putut să-l aducă aici pe căpitanul Allard şi să-l interogheze, dar deocamdată prefera să-l lase în pace.

Luă telefonul de pe birou şi formă un număr privat. În cazul în care cineva din departamentul lui asculta telefonul, se va descoperi că numărul aparţinea unui destinatar justificabil, pe care şeful Abwehr ar fi avut motive să-l contacteze din când în când, în ciuda animozităţii dintre cele două organizaţii.

– Bună dimineaţa! se adresă vesel Konrad persoanei de la celălalt capăt al firului. Am raportul acela pentru dumneata. Îl trimit pe canalele obişnuite.

Două ore mai târziu, îmbrăcat în haine civile, Konrad coborî de la volanul maşinii personale lângă un parc dintr-un cartier liniştit al Parisului, pustiu la această oră a unei zile de lucru şi se aşeză pe o bancă în aşteptarea persoanei cu care stabilise prin cod o întâlnire. Îl văzu curând făcându-şi apariţia din desişul de copaci golaşi care stăteau ca nişte santinele de-a lungul aleii. Îi veni în minte un tablou pe care îl văzuse de curând. Braţele cenuşii, dezgolite ale copacilor întinse spre cerurile înnegurate şi bărbatul care păşea sub ele în uniforma neagră SS cu banderola roşie îi aminteau de pictorul care îi înfăţişase pe evreii în pielea goală cu braţele ridicate într-o chemare îngrozită spre cer, pe fundalul cuptoarelor încinse. Konrad îşi învinse un val de greaţă şi se ridică în picioare, scoţându-şi mănuşa.

– Derrick, spuse el zâmbind şi întinse mâna. Ai fost foarte amabil că ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

Colonelul Derrick Albrecht îşi scoase şi el mănuşa şi îi strânse mâna.

– Plăcerea e de partea mea, Konrad. Ce s-a întâmplat?

Cei doi bărbaţi se aşezară pe bancă, iar Konrad turnă două ceşti de cafea dintr-un termos aburind pe care îl adusese.

– Am descoperit că vecinul meu este spion.

– Madame Gastain?

– Nu, slavă Domnului! Chiriaşul ei care locuieşte deasupra garajului. Lucrează ca ghid de pescuit pentru o companie care organizează excursii la pescuit. Amândoi suntem pasionaţi de pescuitul cu undiţa la muscă, iar fiul meu şi el sunt amatori de kickball. Joacă câte un meci împreună aproape în fiecare după-amiază. Fiul meu este înnebunit după el. Şi ţin şi eu la el.

– Aha, făcu Derrick, pe un ton înţelegător. Tristă situaţie.

– Este unul din oamenii dumitale? întrebă calm Konrad.

– Nu.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur.

– De la Waffen SS?

– Nu am cum să ştiu.

– De la Gestapo?

– Nu ar îndrăzni să intre pe teritoriul meu.

Cei doi bărbaţi, şefi ai unor organizaţii de spionaj care se dispreţuiau reciproc, puseră întrebări şi primiră răspunsuri într-un spirit de prietenie în totală discordanţă cu dispreţul reciproc dintre cele două agenţii. În 1938, Hitler transformase Sicherheitsdienst, divizia SS cunoscută ca SD, în serviciu de informaţii militare al Partidului Nazist. Misiunea sa era să-i depisteze şi să-i demaşte pe membrii guvernului german, ai elitei intelectuale, ai clerului şi ierarhiei militare care se opuneau regimului nazist şi să-i elimine prin orice mijloace necesare. Pentru a duce la îndeplinire aceste ordine, SD trimitea spioni şi informatori nu numai la departamentele funcţionarilor oficiali ai guvernului, ci şi în diviziile armatei germane ca să strângă informaţii împotriva celor bănuiţi de trădare. Sarcina de a-i identifica pe duşmanii celui de-al Treilea Reich din rândurile celor mai puţin exaltaţi revenea Gestapoului. De la înfiinţarea lui, între Abwehr – cea mai veche organizaţie de informaţii militare a Germaniei, comandată de amiralul Wilhelm Canaris – şi organizaţia diletantă Sicherheitsdienst, comandată de duşmanul de moarte al amiralului, Heinrich Himmler, existase un conflict. Abwehr, a cărui misiune era să protejeze Reichul de spionajul intern şi extern, dispreţuise misiunea SD şi metodele pe care le folosea. Noua organizaţie sustrăgea materiale, resurse şi forţă de muncă de care Abwehr avea nevoie, îi submina rapoartele de informaţii, îi stingherea activităţile şi, în general, călca pe urmele Abwehr. Recent, Hitler ordonase SD să-i cerceteze pe câţiva ofiţeri ai Abwehr-ului, suspectaţi că ar fi implicaţi în comploturi împotriva lui.

După toate aparenţele, aceeaşi animozitate plutea şi între generalul-maior Konrad March şi colonelul Derrick Albrecht, dar aparenţele pot fi înşelătoare. Şeful serviciului de contrainformaţii din SD şi şeful Abwehr din Franţa erau membri ai unui grup foarte select de camarazi de arme reciproc angajaţi în chestiuni strict secrete.

– Ai de gând să-l aduci la interogatoriu? întrebă Derrick, după ce Konrad îi explicase temeiurile suspiciunilor lui.

– Nu. O să-l las pe băiat liniştit să-şi facă treaba fără să ştie că l-am luat în vizor până când voi descoperi pentru cine nu lucrează. Lista de nume era autentică. Dacă agenţii mei englezi sunt arestaţi, voi şti că lucrează pentru SOE sau OSS. Dacă sunt lăsaţi în pace…

Konrad ridică din umeri, lăsând nerostită deducţia că este în serviciul SS sau al Gestapoului sau al unei entităţi din propriile lui rânduri, care strânge probe împotriva lui ca să-l acuze de trădare.

– O mişcare înţeleaptă, aprobă din cap Derrick. În acest caz, vei scăpa Reichul de câţi – cincisprezece agenţi? – în poziţii strategice pentru a provoca daune Aliaţilor. Să sperăm că spionul dumitale lucrează pentru britanici sau americani. Şi ce vei face cu el dacă aşa este?

– Îl voi îndopa cu informaţii pe care le va trimite plin de entuziasm şefilor săi.

– Ai grijă, Konrad, te implor. Poate că l-au implantat americanii sau englezii, dar aceasta nu înseamnă că organizaţiile noastre surori nu se interesează de tine.

Konrad umplu din nou ceştile cu cafea.

– Intenţionez să am mare grijă. Sunt îndrăgostit.

Derrick ridică surprins capul.

– Serios? De cine?

– De frumoasa madame Adeline Gastain, vecina mea.

– Şi doamna este şi ea îndrăgostită de dumneata?

– Am o scânteie de speranţă că va fi şi ea într-o zi. Mă duc cu ea la premierea filmului Les Visiteurs du Soir, sâmbătă seara.

– Atunci ne vedem acolo, spuse Derrick. Vin şi eu cu frumoasa mademoiselle Véronique Colbert, partenera mea de scrimă de la L'Ecole d'Escrime Français.

– Vorbeşti despre ea ca şi când ai fi îndrăgostit, mein Freund.

– S-ar putea să fiu.

Konrad ridică o sprânceană.

– Dar ea te iubeşte?

Derrick scutură din cap.

– Nu, din păcate, nu, şi nu am nici o scânteie de speranţă că mă va iubi vreodată.

Capitolul 57

Când se întorsese marţi, după serviciu, la pensiune, Bucky simţise că „îi sare inima din piept“, expresie folosită de iubita lui bunică din Oklahoma, acum decedată, pentru a descrie reacţia la şoc. În fiecare zi, când pleca şi când se întorcea la pensiune, Bucky căuta un semn negru pe partea inferioară dreaptă a primei trepte. Că nu-l găsea, nu era o surpriză pentru Bucky, căci nu se aştepta să mai primească veşti de la tatăl său până la sfârşitul războiului.

Dar marţi după-amiază, privirea aruncată ca din întâmplare acolo se lipi parcă de semnul negru, iar instrucţiunile tatălui îi răsunară în urechi: Dacă va fi nevoie să te contactez, vei găsi un semn negru pe partea dreaptă a primei trepte de la pensiunea ta. Curierii sunt prea riscanţi. Du-te la copac.

Dacă se ducea atunci până la platanul din Passy-Auteuil, risca să fie prins afară după ora stingerii. Trebuia să aştepte până a doua zi de dimineaţă, aşa că miercuri se sculase devreme şi plecase de la pensiune la câteva minute după încetarea interdicţiei de circulaţie. Nici nu se luminase bine de ziuă când ajunse la copacul de vizavi de casa mătuşii lui şi scoase mesajul din ascunzătoare. Era scurt şi succint. Mesajul îl avertiza că marţi un sergent din Abwehr venise la casa de pe cheiul din Honfleur şi o întrebase pe îngrijitoare despre Nicholas Cravois şi Stéphane Beaulieu. Bucky îşi aminti de femeia cu basma decolorată şi şorţ care păşea fără zgomot şi le servise ceai lui şi tatălui lui. Spera că plecase deja de mult. Faţa i se umplu de sudoare. Cum naiba descoperise nătărăul de Dirk Drechsler casa din Honfleur? Singura explicaţie era că îl urmărise pe Bucky până acolo. Asta însemna că îl filase şi când se dusese sâmbătă la cafeneaua din Montparnasse? De asta fusese atât de curios să afle pe unde fusese Bucky în acea zi? Bucky se aşeză pe banca din parc şi îşi apăsă palmele pe tâmple. Sângele îi năvălise în creier şi simţea că ameţeşte. Din cauza neglijenţei lui stupide, Dirk Drechsler ştia acum de legătura cu Nicholas Cravois, ba poate chiar şi de Broscăriţa – o, Doamne! – şi de tânărul din acelaşi oraş cu el, Nagâţul! Ce să facă acum? Să renunţe şi să fugă cât mai putea? Era curajos şi dur la fel ca oricare bărbat, dar

maiorul îi avertizase de multe ori că nimeni nu rezistă la tortură. Dacă ceda, instalau o capcană pentru tatăl lui la scorbura din copac şi pentru Libelulă la cutia poştală. O arestau pe madame Duprée…

Dar stai puţin! Trebuie să se gândească. Acum era 4 noiembrie. Fusese la Honfleur duminică, 11 octombrie, în urmă cu trei săptămâni şi jumătate şi încă de pe atunci Dirk era interesat în mod special de el. Acum Bucky înţelegea de ce. Cel puţin acest mister era rezolvat, dar puzzle-ul pe care nu-l putea completa era motivul pentru care sergentul ţinuse această informaţie pentru el. Prinderea lui Nicholas Cravois l-ar fi promovat la gradul de general. Drechsler ar fi putut să se ducă imediat înapoi la Paris de la Honfleur şi să raporteze ce constatase, dar e clar că nu o făcuse. Nici chiar când Broscăriţa îşi făcuse apariţia la pensiune duminica următoare şi îi crescuse suspiciunile tot nu-şi dăduse cărţile pe faţă. Dar de ce? Bucky ar fi vrut să stea de vorbă despre asta cu Nagâţul, ca să-l ajute să descifreze intenţiile prietenului lui confuz din copilărie.

Bucky se ridică şi bătu din picioarele, care îi amorţiseră, apoi începu să meargă. Mersul pe jos îl ajuta să gândească. Presiunea din cap scăzu. Din duminica aceea, simţise tot timpul că Drechsler voia ceva de la el şi aştepta numai momentul favorabil ca să se năpustească asupra lui. Avea un dosar împotriva lui Bucky ca să-l aresteze, dacă îl urmărise şi la cafenea, dar trădătorul păstrase tăcerea, aşa că nu va renunţa încă şi nici nu-i va raporta maiorului descoperirile şi bănuielile lui. Maiorul Renault i-ar fi scos imediat pe toţi din dispozitiv, asta era sigur. Bucky se va întoarce la pensiune şi va miza pe faptul că el şi colegii lui de echipă avuseseră dreptate în privinţa lui Dirk Drechsler. Detesta oamenii şi misiunea pentru care se înrolase şi nu avea de gând să pună beţe în roate celor care ar fi putut să-l ducă înapoi acasă. Era disperat să se termine războiul ca să se poată întoarce acasă. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Sergentul ar fi putut chiar să fie convins să lucreze pentru OSS, o cârtiţă chiar sub nasul Abwehr. Indiferent despre ce era vorba, Bucky se gândea să țină pilula L la îndemână şi să o înghită rapid. De dragul tatălui său şi al echipei, nu se va lăsa prins viu.

***

Marţi după-amiază, Bridgette se întoarse la mănăstire şi descoperi că Achim nu este la post. În dimineaţa aceasta, când plecase la serviciu, avusese sentimente amestecate în legătură cu absenţa lui. Începuse să fie îngrijorată să nu i se fi întâmplat ceva, dar în dimineaţa aceea găsise pe jos, în spatele cutiei poştale, un bilet de la Melcul-de-Apă, pescarul, să-i mijlocească predarea unui material şi îi trimisese urgent cererea maiorului. Răspunsul venise imediat: S-a făcut. Locul şi ora obişnuite, şi Bridgette se simţise uşurată că îi poate transmite mesajul codificat Melcului-de-Apă fără să simtă privirea vigilentă a lui Achim aţintită asupra ei.

În timp ce se apropia de mănăstire, văzu că Achim era absorbit de studierea frescei şi se încrunta. Îi sări inima din piept. Descoperise detaliul adăugat la simbolul codificat al Melcului-de-Apă? Îşi compuse o expresie fericită.

– Achim! Mă bucur să te văd! Am fost îngrijorată pentru dumneata! Ai fost bolnav?

– S-ar putea spune şi aşa, răspunse el pe un ton lipsit de jovialitatea obişnuită a salutului.

Arătă cu bastonul spre moluscă.

– Asta nu era aici mai înainte.

Luată prin surprindere de purtarea lui bruscă, Bridgette spuse:

– O, ce ochi ai! Da, m-am simţi inspirată în dimineaţa aceasta! Din când în când simt nevoia să mai adaug câteva tuşe ca să-i confer mai multă profunzime. Îţi place ce am făcut cu Melcul-de-Apă?

– Nu tocmai, spuse el, parcurgând tabloul cu privirile. L-ai supraîncărcat inutil, dacă mă întrebi pe mine. Văd că i-ai ciupit nasul, cum s-ar spune – linia diagonală a dispărut.

Bridgette continuă să zâmbească, în pofida insinuării că semnul reprezenta mai mult decât o glumă nevinovată.

– Da, am găsit soluţia perfectă să-l elimin, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo, spuse.

– N-ar fi trebuit să-l atingi. Pe viitor, dacă mai apare altă ciupitură pe nas, trebuie s-o laşi acolo până cercetez mai profund, înţelegi?

Bridgette simţi că trebuie să se resemneze. De ce începuse să se ia la ceartă cu ea?

– Este pictura mea, Achim. Eu decid ce să fac cu astfel de semne.

Achim se întoarse, privind-o cu răceală:

– Acum este proprietatea oraşului Paris, deoarece se află pe o stradă publică. Eu sunt în slujba poporului, aşadar, eu sunt cel care decide dacă aceste semne trebuie şterse. Ar putea fi semne de răzvrătire.

Bridgette se sili să râdă, ca să-şi ascundă valul de panică din piept.

– Răzvrătire? O, Achim, asta e ridicol!

– Râzi de mine, mademoiselle? spuse el ridicând vocea indignat. O să-ţi treacă pofta de râs când voi fi membru al poliţiei Vichy şi voi putea să tratez asemenea obrăznicii aşa cum merită.

Bridgette rămase cu gura căscată.

– Achim… Vocea ei se transformă într-o pledoarie blândă. Ce s-a întâmplat? Nu mai eşti acelaşi. Te-am jignit cu ceva?

Se apropie de el, dar Achim se dădu înapoi, ca din faţa unui balaur care aruncă flăcări. Timp de o clipă, privirea i se înmuie, dobândind o nuanţă de tristeţe, dar aceasta dispăru repede, ca şi când cineva ar fi răsucit un comutator.

– Mă simt perfect, spuse el rece. Acum trebuie să mă întorc la datorie. Bună seara, mademoiselle!

Bridgette privi în urma lui cum se duce să-şi preia „îndatoririle“, adică să meargă câţiva metri mai încolo şi să stea înfipt în faţa fluxului aglomerat de seară de la metrou, lăsând-o să împingă singură poarta grea de la mănăstire pe care de obicei o deschidea el, ca un gest de curtoazie când se întorcea seara de la lucru. Poate că era vorba de

ceva neînsemnat, de un amănunt care îl montase împotriva ei, îşi spuse Bridgette. Achim Fleischer va face curând parte din Miliţia de la Vichy, acel corp supradetestat al poliţiei franceze care descuraja prietenia cu persoanele din circumscripţiile lor şi poate considera că prietenia cu mademoiselle Dufor nu mai era potrivită. Dar Bridgette nu era convinsă. Văzuse cum se aprinsese ura pe chipul lui, genul acela de ură care izvorăşte dintr-o trădare profundă, dar când îl trădase ea pe Achim Fleischer? Un motiv mai mare de îngrijorare era bănuiala lui că pictura nu era un simplu peisaj acvatic. Bridgette o să-l mai lase câteva zile. Poate că va reuşi să afle de la el motivul schimbării de atitudine, înainte să decidă dacă îi raportează sau nu maiorului.

***

La o oră după ce lăsase solicitarea de a livra un material, Brad trecuse pe lângă zid din nou cu speranţa că Labradorul acţionase. Speranţa îi fusese răsplătită când aruncase o privire şi văzuse liniile negre paralele trase inteligent în umbra moluştei şi se duse să se întâlnească cu intermediarul, ca să-i predea comoara găsită în biroul generalului March. Predarea se efectuase fără probleme, Brad se aştepta ca lista agenţilor germani să ajungă la Berna în acea zi. Maiorul Renault avea să acționeze repede după ce punea mâna pe nume, iar după aceea el şi Nagâţul aveau să știe dacă trebuie să dispară sau pot să rămână pe loc. Aşteptarea era cumplită şi trebuia să treacă de mai multe ori prin faţa zidului, ceea ce prezenta un risc. Poliţistul nu fusese acolo în dimineaţa aceasta şi nici luni, iar Brad sperase că dispăruse de tot.

Pe la jumătatea după-amiezii, în speranţa că va găsi un mesaj pentru el şi pentru Nagâţ, trecu din nou prin faţa picturii. Semnalul „totul în ordine“ ar fi trebuit să fie un cerculeţ desenat discret printre detaliile celorlalte simboluri. Codul ar fi însemnat că agenţii de pe listă erau reali. În acest caz, se punea problema dacă generalul îi bănuia pe Barnard Wagner şi pe Claus Bauer că transmit informaţii. Brad credea cumva că generalul nu-i va suspecta. Alt suflet nefericit şi-ar fi luat

tălpăşiţa, dar decizia de a-i scoate pe el şi pe Nagâţ din Franţa îi aparţinea maiorului. Dacă lista era falsă, atunci retragerea lor era sigură. Linia ondulată îi va spune totul.

Nu se vedea nici o linie ondulată, în schimb, poliţistul se întorsese şi stătea de pază cu un aer de devotament şi mai profund faţă de misiunea lui. Brad, cu gulerul de la haina groasă de marinar ridicat, cu bereta trasă pe ochi şi umerii strânşi de frig, trecu repede pe lângă el, fără să arunce nici măcar o privire la tablou, un pescar obişnuit care se grăbea să scape de vremea de afară. Dar poliţistul observase mersul, silueta şi îmbrăcămintea, după ale cărei detalii putea stabili cine locuieşte în cartier şi cine nu, precum şi pe cei care îşi făceau apariţia pe aici mai des decât ar fi trebuit. Pescarul era ceea ce numea el un „obişnuit“. Vigilenţa lui Achim se ascuţise. Acum nu se va mai uita după ceva ieşit din comun pe stradă, ci după ceea ce era banal şi comun, după figurile obişnuite.

Capitolul 58

Lista agenţilor germani ajunse în mâinile lui Alistair la sfârşitul zilei de marţi, 3 noiembrie. Bănuitor, dar şi entuziasmat, transmisese informaţiile directorului MI5, serviciul de contrainformaţii şi securitate al Marii Britanii, cu sediul în Casa de pe Tamisa din Londra. MI5 începuse imediat să aresteze persoanele de pe listă. În dimineaţa următoare, un poştaş din Brighton, East Sussex, fusese foarte uimit când cineva sunase la uşa lui, iar când deschisese se pomenise faţă în faţă cu cei mai buni agenţi ai Majestăţii Sale. La fel păţise şi paznicul unui far de pe coasta Doverului, un vânzător ambulant care lucra pentru o companie de aspiratoare din Whirby, Yorkshire, şi un profesor pensionar de ştiinţe politice din satul Southwold din Suffolk. În câteva zile, MI5 şi alte departamente de informaţii ale guvernului de pe tot teritoriul Marii Britanii îi adunaseră încet în plasa lor pe alţi locuitori din oraşele de pe coastă şi din satele din interior, umplând până la refuz camerele de interogatoriu. Lista spionilor care lucrau pentru Germania în Anglia era autentică.

Spre sfârşitul săptămânii, maiorul Renault le trimise vorbă în acest sens lui Brad şi lui Chris prin intermediari, dar, în mod surprinzător, nu le ordonase să-şi abandoneze posturile. Tinerii se aşteptaseră la un asemenea ordin, deoarece accesul lor la biroul generalului-maior March îndrepta bănuielile Abwehr împotriva lor. Până sâmbătă, pe simbolurile lor nu apăruseră linii ondulate, dar stăteau cu sacul de zbor gata pregătit. Mai aveau de aşteptat încă o săptămână înainte să răsufle uşuraţi.

La celălalt capăt al oraşului, generalul-maior Konrad March şi colonelul Derrick Albrecht ciocneau paharele pline cu un merlot francez fin, sărbătorind o lovitură încununată de succes.

Până la sfârşitul săptămânii, Achim Fleischer memorase figurile celor care treceau pe lângă zid mai mult de două ori pe zi. În fruntea listei celor pe care stătea cu ochii în mod deosebit era tânărul robust cu haina groasă de marinar pe care îl remarcase luni, urmat de un alt vizitator frecvent de aceeaşi statură şi cu o înfăţişare asemănătoare,

un tânăr blond, cam de aceeaşi vârstă cu marinarul. În poziţia lui, Achim ar fi putut să-i oprească în orice moment, să le ceară documentele şi să-i întrebe ce caută în acel cartier, dar prefera să aştepte să aibă o frânghie mai lungă cu care să-i târască într-o celulă de interogare, fireşte, nu în biroul comandantului lui de district, ci în ianuarie, la sediul Miliţiei din Zona Liberă a Franţei.

Miercuri, Dirk Drechsler îl aşteptase pe Bucky când se întorsese de la Honfleur târziu, spre sfârşitul după-amiezii.

– Monsieur Beaulieu, putem sta puţin de vorbă? întrebă el încet.

Neliniştea care îl măcina pe Bucky pe dinăuntru se intensifică, strânse degetul în jurul cataramei de la curea unde era pilula L.

– Desigur, monsieur, spuse Bucky. Unde doriţi să mergem?

– Nu vreau să-ţi provoc necazuri, Stéphane, spuse Dirk după ce se aşezară în căldura relativă din camera sergentului. Trebuie să ai încredere în mine în această privinţă. Dă-mi voie să dau cărţile pe faţă…

La încheierea conversaţiei, Dirk îi confirmase lui Bucky bănuiala motivului care îl determinase să-şi îndrepte atenţia spre el. Băiatul voia să plece şi dorea ca Nicholas Cravois să-l ajute.

– Până la Ziua Recunoştinţei, spusese Dirk plin de speranţă, dar nu amenințase: Că de nu…

– În ce dată sărbătoresc americanii ziua aceasta? întrebase Bucky.

– A patra joi din noiembrie, răspunsese Dirk.

– Ah, bine, spusese Bucky nesigur.

Monsieur trebuia să înţeleagă că era posibil ca generalul Cravois să nu poată aranja dispariţia lui atât de repede, pentru că lucrurile acestea cereau timp şi era nevoie de o planificare minuţioasă, dar va vedea ce poate face.

Dirk nu îl contrazisese şi nu ceruse imposibilul, dar Bucky trăsese concluzia că, dacă nu reuşea, sergentul va decide să-şi îmbunătăţească

situaţia nefericită din Abwehr şi îl va demasca. Fiecare din ei îşi păstrase secretele. Dirk nu-şi divulgase prietenia cu Christoph Brandt şi nici că îl văzuse pe prietenul lui blond la cafenea, iar Bucky nu-i oferi informaţia că, de fapt, era american şi fiul lui Nicholas Cravois.

***

Sâmbătă, amiralul Wilhelm Canaris sosi ca oaspete al protejatului său, dar îl informă imediat că se va întoarce la Berlin cu un zbor de noapte, eliberându-l astfel pe Konrad de teama că îi va zădărnici întâlnirea cu văduva. Amiralul venise numai ca să-l avertizeze pe prietenul său că în Cancelaria Reichului apăruseră suspiciuni în legătură cu propriile activităţi antinaziste. Dorea ca March să pregătească un plan de salvare, „în cazul în care ciocanul care va cădea pe mine, va cădea şi pe dumneata“.

Konrad simţise un nod în stomac, deoarece, fără ştiinţa superiorului său, era la fel de profund implicat în conspiraţii împotriva celui de-al Treilea Reich ca şi comandantul lui. Considerase că este mai bine să nu-l implice pe amiral în activităţile lui, deoarece avea destule griji şi aşa, şi cu cât fiecare ştia mai puţin despre treburile celuilalt, cu atât era mai bine. Dar Konrad avea un atu de care mentorul lui nu dispunea. Descoperirea că Barnard Wagner lucra ca agent sub acoperire pentru englezi sau americani putea să-i aducă un beneficiu neaşteptat. Le oferea lui şi fiului lui o cale de evadare.

Conversaţiile de la recepţia pentru spectatorii proiecţiei private a filmului Les Visiteurs du Soir de sâmbătă seara încetară în momentul când îşi făcură apariţia chipeşul colonel Derrick Albrecht şi noua stea strălucitoare de la braţul lui, mademoiselle Véronique Colbert, o instructoare de floretă despre care se spunea că este la înălţimea lui pe planşă. Victoria, în rochia de satin ivoriu, şi Derrick, în jacheta neagră cu revere albe a uniformei de gală SS, formau o pereche răpitoare. Frumuseţea Victoriei o punea în umbră chiar şi pe actriţa principală a filmului, Arletty, în timp ce făceau turul elitei naziste, ţinând în mâini

paharele de cocteil. Victoria avea senzaţia că se mişcă într-un cuib de şerpi îmbrăcaţi în uniforme de gală. Un moment tensionat se produse atunci când ea şi colonelul Albrecht se întâlniră cu comandantul Abwehr din Franţa, la braţul căruia păşea o franţuzoaică extrem de atrăgătoare, prezentată ca madame Adeline Gastain. Se ştia că cele două organizaţii se detestau şi bărbaţii ar fi încrucişat spadele, metaforic vorbind, dacă doamnele nu ar fi reacţionat cu căldură când fuseseră prezentate, făcându-şi complimente referitoare la toaletă şi exprimându-şi entuziasmul pentru film.

Victoria era neliniştită în privinţa felului în care avea să se încheie seara. Derrick avea de gând să se autoinvite în apartamentul ei ca să împartă una din sticlele de Bordeaux trimise mai înainte în cutiile cu alimente? Cum trebuia să procedeze? Dar la uşa hotelului, sub privirile recepționerei care îi spiona prin geam de la postul ei, colonelul Derrick Albrecht se aplecase deasupra mâinii ei, bătuse din călcâie şi spusese:

– Mulţumesc, mademoiselle Colbert, pentru cea mai încântătoare seară din viaţa mea. Din păcate, mâine am o chestiune urgentă de rezolvat şi nu voi putea fi prezent la întâlnirea noastră. Voi aştepta cu nerăbdare asaltul de duminica viitoare. Bonne nuit!

***

Duminică, la Berna, maiorul Alistair Renault simţi o nevoie specială să-şi petreacă ziua într-o biserică, unde putea să găsească un moment de liniște în timp ce aştepta să afle care este soarta Libelulei. Se aştepta să primească de pe o zi pe alta vestea că unul dintre membrii echipei fusese arestat, sau poate chiar întreaga echipă. Henri, ochii şi urechile lui în Paris, îi raportase că Victoria fusese văzută în compania colonelului Derrick Albrecht la o premieră cinematografică, iar sora Mary Frances îi spusese că poliţistul era montat acum împotriva lui Bridgette. Alistair bănuia acum să lista secretă pe care i-o transmisese Brad de pe biroul lui Konrad March fusese un chilipir neaşteptat.

– Generalul este obosit, spusese Sălbaticul Bill când Alistair îi transmisese temerile lui că Brad şi Chris ar putea fi sub supraveghere. Oboseala ne face să devenim neglijenţi, ceea ce s-a demonstrat nu o dată. Uneori şi eu sunt neglijent cu materialele secrete.

Şeful Abwehr din Franţa neglijent? Poate că da, poate că nu. Sălbaticul Bill fusese încântat de informaţii. La Milton Hall SOE scosese şampania, dar nasul lui Alistair, la fel ca şi instinctele lui impecabile, depistase ceva ce nu-i plăcea.

Şi celelalte miresme care veneau de la Paris erau la fel de îngrijorătoare. Cantitatea uriaşă de materiale secrete pe care le trimitea Victoria – cum ajunsese la ele? Cu siguranţă că Derrick Albrecht şi-a dat seama până acum de limba ei maternă. Atunci de ce nu fusese arestată? Acelaşi lucru în cazul lui Bridgette – dacă poliţistul aflase de activităţile ei secrete care se desfăşurau în spatele lui. Alistair se întreba de ce trădătorul american nu-l dăduse în vileag pe Sam Barton superiorilor săi şi de ce Brad şi Chris nu fuseseră arestaţi. Ştiind că lăsase materiale strict secrete pe biroul de acasă, era logic ca ei să fie primii suspectaţi de general că transmit informaţii Aliaţilor, dar nu se atinsese nimeni de ei. De ce? Nimic din toate acestea nu avea sens pentru spionul versat, care cunoştea toate trucurile, jongleriile şi iluzionismul din spionaj. Nasul, instinctele, totul îi spunea că băieţii lui erau folosiţi de nazişti de rang înalt care acţionau împotriva regimului sau fuseseră angrenaţi într-un joc de-a şoarecele şi pisica, în care ei erau şoarecii din cuşca unui leopard şi nu se puteau apăra decât cu viclenia şi curajul lor.

Ai un chibrit? (în limba germana în original)

„Sunt german.” (în limba germana în original)

„Vorbești germana?“ (în limba germană în original)

JOCUL (1942–1944)

Capitolul 59

Luni, 2 noiembrie, începutul primei săptămâni a lunii, debutase cu vreme frumoasă şi calmă. Zilele însorite şi norii pufoşi ofereau un răgaz după săptămânile precedente cu cer acoperit şi ploaie măruntă. Armata germană încălcase armistiţiul din 1940 şi îşi extinsese ocupaţia şi în zona presupus liberă a Franţei de la Vichy, dar alte veşti aduceau raze de speranţă că Aliaţii făceau progrese împotriva puterilor Axei. În Africa de Nord, Algeria, provincie a Franţei ocupată de Germania, fusese eliberată de trupele americane cu ajutorul unui detaşament de luptători din Rezistenţa franceză. În Pacific, americanii repurtaseră o victorie decisivă împotriva japonezilor la Guadalcanal. În Libia, Armata a VIII-a britanică reocupase Tobrukul, oraş port de importanţă strategică pentru planurile Germaniei de a intra în Cairo şi de a prelua Canalul Suez.

În Oraşul Luminilor, pe când cei mai mulţi parizieni se îmbărbătau cât de cât auzind despre evenimentele din lume răspândite din gură în gură, de ziarele ilegale sau de aparatele de radio ascunse şi puse pe BBC, echipa Libelula îşi desfăşura activităţile săptămânale, privind mereu peste umăr, cu simţurile în alertă, cu nervii întinşi, iar expresia „tresărind la fiecare umbră“ nu fusese niciodată înţeleasă şi simţită mai clar ca acum. Victoria îşi aruncă ochii pe un titlu din Le Temps în timp ce traversa grăbită holul hotelului ca să se ducă la serviciu şi fu cât pe-aici să se împiedice. Articolul susţinea că moartea lui Beaumont Fournier fusese clasificată ca omucidere prin otrăvire cu potasiu. Poliţia stabilise deplasările făcute de scriitor în acea săptămână până în ziua când fusese văzut pentru ultima oară, sâmbătă, 31 octombrie. După cum reieşea din declaraţia valetului său, în dimineaţa aceea plecase de la locuinţa sa ca să facă o vizită la biroul colonelului Derrick Albrecht, şeful contraspionajului din Sicherheitsdienst, cu sediul în Avenue Foch 84, apoi la hotelul Ritz, ca să se întâlnească cu actriţa Michèle Morgan la prânz. După declaraţia ambelor persoane, Beaumont Fournier nu venise. Declaraţiile fuseseră confirmate de aghiotantul colonelului Albrecht şi de un maître d'hôtel de la restaurantul hotelului. Când fusese întrebat despre natura vizitei scriitorului, colonelul Albrecht spusese că nu avea nici cea mai mică

idee şi nici nu îl aştepta, deoarece în agenda lui nu era menţionată nici o întâlnire. Poliţia continua cercetările.

Victoria simţi cum i se face pielea de găină şi fu cuprinsă de aceeaşi senzaţie de nelinişte ca atunci când auzise pentru prima dată de moartea lui. Alungă din minte suspiciunea că Derrick Albrecht ar fi implicat cumva în moartea lui Beaumont Fournier. Îşi spuse din nou că Derrick Albrecht avea destule morţi pe conştiinţă ca să-l mai adauge şi pe scriitor pe listă. Şi ce motiv ar fi avut? Abia dacă îl cunoştea.

Portăreasa ieşise din cămăruţa ei din spatele recepţiei cu un zâmbet special pentru tânăra şi frumoasa binefăcătoare a hotelului. Victoria trebuia să-şi spună în permanenţă că femeia nu era nici prietenă, nici duşmană, ci doar supravieţuitoare. Ar fi mers oriunde bătea vântul, numai să rămână în viaţă şi să-şi păstreze hotelul.

– Ştiam eu că te găsesc aici, spuse portăreasa.

Victoria era întotdeauna în hol la ora aceasta şi prima care se uita pe ziar, înainte ca toţi ceilalţi locatari să şi-l treacă unul altuia la cafeaua de dimineaţă din salon. Ochii portăresei căzură pe titluri.

– Văd că ai citit deja despre asasinarea celui mai vestit scriitor francez şi despre amestecul colonelului dumitale, spuse ea. Mă întreb dacă în ziua de astăzi cineva cu rangul lui va fi tras la răspundere pentru o crimă împotriva unui francez?

Femeia părea sincer îngrijorată. Voia să ştie dacă sursa de alimente şi de căldură a locatarilor ei va fi suspendată în cazul în care colonelul va fi arestat.

– Nu este colonelul meu, madame, o corectă Victoria. Şi nu am citit nicăieri în articol că Derrick Albrecht este suspectat de asasinarea lui Beaumont Fournier.

– O, trebuie să citeşti printre rânduri, spuse portăreasa. Este cel puţin suspect. Altfel de ce ar fi fost menţionat numele lui?

Întrebarea aceasta îi mări neliniştea care o măcina deja de sâmbătă, când la premieră colonelul îi prinsese din zbor haina înainte ca aceasta să atingă podeaua. I se oprise inima în loc când o apucase de

căptuşeală, unde ţinea ascunsă capsula de cianură. Derrick îi zâmbise ca s-o asigure că totul e în ordine şi tot restul serii nu avusese nici un motiv să creadă că nu este aşa, dar omul era subtil, un expert în arta disimulării, farmecul şi jovialitatea lui erau o mască. Simţise pilula? Un om cu experienţa lui în spionaj şi-ar fi dat seama imediat ce reprezintă şi ce căuta acolo.

Neliniştea ei crescu atunci când săptămâna trecu şi nu mai primi veşti de la el. Se aştepta la ceva – un bilet, o cutie de bomboane de ciocolată, flori, o sticlă de vin – care să fie aduse la uşa ei în semn de mulţumire pentru plăcerea companiei ei de sâmbătă seara, dar nu sosi nimic de felul acesta. În fiecare zi, Victoria urmărise cercetările efectuate de poliţie în legătură cu misterul morţii scriitorului, pe care abonaţii ziarului Le Temps le considerau o schimbare captivantă faţă de propaganda nazistă care, de regulă, umplea paginile ziarului. Editorii, cititorii, fanii, rudele şi prietenii familiei făceau mult caz de asasinat. Se pare că fuseseră interogaţi toţi cei care îi spuseseră vreodată bună ziua scriitorului, inclusiv actriţa Michèle Morgan, dar numele lui Derrick Albrecht nu mai fusese menţionat.

***

Duminică de dimineaţă, după premiera filmului, Derrick trimise un mesaj codificat operatorului lui radio sub acoperire din Long Island, New York. Dorind ca cercetările lui să rămână private, se ocupă personal de chestiune şi îl trimise pe tânărul sergent SS de la serviciul de comunicaţii electronice după cafea, astfel încât să poată transmite el însuşi textul criptat. Când sergentul se întoarse, Derrick îi dădu ordin strict să lase răspunsul nedescifrat atunci când va veni. Nu se aştepta să primească veşti până luni târziu după-amiază. În mesajul cifrat, îi cerea sursei sale să se deplaseze până în Williamsburg, Virginia, şi să inventeze ceva ca să-l abordeze pe arhivarul de la Colegiul William and Mary.

Luni de dimineaţă, după ce nu dormise decât câteva ore în noaptea

precedentă şi suportase o duminică anostă, lipsită de obiectivul asaltului în compania domnişoarei Colbert, ajunsese la biroul lui de la sediul Sicherheitsdienst mai devreme ca de obicei şi se instală în aşteptarea raportului agentului său. Ştia deja adevărul pe care îl va conţine, dar dorea să aibă confirmarea. Era genul de vânător care dorea să fie sigur că toate raţele sunt aliniate, înainte să ocheascâ.

Aşezând ceaşca de cafea pe biroul şefului său, Karl remarcă:

– Nu sunteţi în apele dumneavoastră astăzi, mein Oberst.

– De sâmbătă seara, de fapt, spuse Derrick, sorbind din cafea.

– Mademoiselle Colbert îl poate face pe orice bărbat să nu se mai simtă în apele lui, dacă îmi permiteţi îndrăzneala unei astfel de observaţii, Herr Colonel.

Aghiotantul fusese şoferul lor sâmbătă seara şi apariţia domnişoarei Colbert în uşa hotelului în toaleta ei rafinată de seară îi pusese la grea încercare instrucţia de militar ca să fie în stare să privească înainte.

– Ar fi greu să nu observi ceea ce este evident, spuse Derrick.

Chiar foarte greu, ba chiar păcat, se gândi Derrick după ce Karl ieşi din încăpere.

Singurul element discordant din înfăţişarea ei era paltonul. Era paltonul ei de toate zilele, într-un contrast strident cu rochia elegantă de satin. Derrick crezuse că va fi învăluită într-o haină de blană. Când se oferise să i-o lase la garderobă, refuzase, spunând că o ţine la ea, căci se putea să-i fie frig. Derrick atrăsese atenţia că tivul se va târî pe podea de pe spătarul scaunului şi o asigurase că temperatura din încăpere este plăcută. O lăsase din mână cu oarecare reticenţă şi Derrick înţelesese de ce când un nătărău dăduse peste el şi apucase apoi paltonul înainte să cadă pe jos. Recunoscuse imediat capsula mică cu pereţi subţiri de sticlă din căptuşeală şi simţise că îl trece un fior. Era un obiect căutat întotdeauna la percheziţia hainelor agenţilor duşmani. Derrick nu putea fi foarte sigur de conţinutul capsulei sau de scopul ei, dar dacă nu era pilula de cianură, ce căuta acolo, ascunsă în căptuşeala paltonului domnişoarei Colbert – al Victoriei Grayson? Nu putea trage decât o singură concluzie: Femeia uluitor de frumoasă al cărei palton îl ţinea în mână era spioană.

Stătea la mai puţin de trei metri de el, dar era cu ochii pe el. Observase accidentul şi felul cum îi prinsese paltonul, iar ochiul antrenat al lui Derrick observase că pălise uşor şi înghiţise un nod, trădând întrebarea din ochii ei verzi-cenuşii. Descoperise pilula? Îi trimise un zâmbet liniştitor – Salvaţi de clopoţel! – în timp ce aştepta să-i vină rândul ca să predea paltonul la garderobă. Spre sfârşitul după-amiezii, sergentul cu care vorbise în ziua precedentă apăru în faţa biroului şefului său:

– Transmisia pentru dumneavoastră va sosi în câteva momente, Herr Colonel.

Derrick se aşeză grăbit în faţa telegrafului şi transferă mesajul codificat pe o foaie pe care o descifră la biroul său. Informaţia era cea pe care o aştepta şi pe care neglijase să o caute. Foaia matricolă a Victoriei Grayson, alias Véronique Colbert, de la colegiu arăta că cea de-a doua ei specialitate era limba germană.

Capitolul 60

Ziua de luni, 9 noiembrie, începu pe o notă de neliniște și pentru Chris. În timpul unei pauze în sala de gimnastică, unul dintre elevi se apropiase de el pe la spate, ținând în mână o prăjină pentru menținerea echilibrului. Văzându-i umbra pe podeaua sălii, Chris reacționase prompt, executând rotația numită „tirbușonul“ pentru a evita un atac din spate, una dintre manevrele defensive învățate în timpul sesiunilor de antrenament de la OSS. Stânjenit, își ceruse scuze de la elevul înmărmurit, care fusese cât pe-aici să primească o lovitură între picioare. Louis Mueller văzuse scena și traversase grăbit sala ca să-l liniștească. După ce îl bătu prietenește pe umăr, Chris îl trimise repede de acolo pe elev, înainte să ajungă Louis la el.

– Doamne sfinte, ce a fost asta? L-ai speriat îngrozitor pe sărmanul băiat!

– Este una dintre tehnicile de apărare pe care o predau la clasă, improviză Chris.

– Și de când ai inclus astfel de manevre în programa dumitale de atletism?

– Domnule Mueller, nu sunteți de acord să li se predea tinerilor luptători tehnici de autoapărare, mai ales pentru situația când sunt neînarmați în fața unui adversar care vine cu o armă pe la spatele lor?

– Nu asta este problema!

– Dar care?

Neavând ce să răspundă, Louis încheie disputa, fluturând frustrat din mână.

– Ai primit un mesaj.

Chris se simți străbătut de un curent electric. Era un mesaj de la generalul-maior March? Altfel directorul nu s-ar fi obosit să i-l dea,

poate nici măcar nu i l-ar fi transmis. Nu-l mai văzuse pe general de când luase masa cu el în urmă cu o săptămână, luni, ceva ciudat, deoarece de regulă generalul se străduia să fie de faţă la încheierea lecţiei cu fiul său ca să întrebe cum a mers, şi nici Melcul-de-Apă nu-l mai întâlnise pe malul fluviului duminica trecută, ziua când vecinul lui obişnuia să arunce undiţa. Iar în dimineaţa aceasta directorul sportiv îl întâmpinase cu o strâmbătură şi o sclipire în ochi care îl făcură pe Chris să creadă că omul descoperise ceva în legătură cu acoperirea lui în weekend şi că avea motive să fie îngrijorat.

– Şi ce spune mesajul? întrebă Chris.

Chipul directorului se făcu stacojiu de furie:

– A fost transmis telefonic! Generalul-maior Konrad March doreşte să iei masa diseară cu el şi cu fiul lui, după lecţie.

– Ce amabil din partea lui! Îmi prinde bine o masă bună.

În timp ce Chris păşea pe lângă el, Louis întrebă:

– Manevra pe care ai demonstrat-o pentru băiat este militară. Dosarul dumitale nu menţionează că ai instruire militară. Unde ai învăţat-o?

– La şcoala de arte marţiale pe când eram copil. Am învăţat cum să mă apăr din această cauză, spuse Chris şi ridică în sus mâna fără degetul mare.

– Bine ai făcut, pufni nemulţumit Louis.

Chris se dojeni în sinea lui în timp ce se îndepărta. Ar trebui să te stăpâneşti. Eşti agitat ca un vierme într-un cuib de vulturi! Louis Mueller va pune la dosar şi această manevră pe lângă alte frânturi de suspiciuni în legătură cu el. Privirea piezişă pe care i-o aruncase în dimineaţa aceea, implicând că avea cunoştinţă de anumite secrete legate de Herr Bauer, îl îngrijora. Dar poate că era modul de operare al lui Louis Mueller pentru a-şi ţine fieful într-o strânsoare de fier – să-i facă pe oameni să creadă că ştie ceva despre ei pentru cazul în care aceştia ar întrece măsura cu ceva. Chris ştia că aşteptarea îşi spune cuvântul în cazul lui. Deocamdată, nici un val nu încreţise suprafaţa calmă a apelor existenţei lui zilnice sau, din câte ştia după ultimul contact, a Melcului-de-Apă, deşi semnele codificate de pe simbolurile

lor confirmau că lista agenţilor germani era autentică. Chris se gândea că poate Abwehr nu ajunsese încă cu verificările la ghidul de pescuit al generalului şi la meditatorul fiului său, căci erau la coada procesului de eliminare.

Chris urma să afle în după-amiaza aceasta dacă Melcul-de-Apă este în siguranţă. Probabil că fusese şi el invitat la masă. Cu siguranţă că Wilhelm insistase. Vinerea trecută, când venise la lecţia cu băiatul, Chris văzuse o undiţă rezemată de balustrada apartamentului Melcului-de-Apă de deasupra garajului. Era semnalul pe care i-l sugerase Melcul-de-Apă când se întâlniseră din întâmplare marţi în staţia de autobuz.

Stând unul lângă altul, în timp ce se făcea că se uită după autobuz, Melcul-de-Apă îi şoptise cu gura pe jumătate închisă:

– Am să las o undiţă rezemată lângă uşă în zilele când vii la lecţie. Dacă nu este acolo, vei şti că am fost ridicat şi trebuie să fugi ca să-ţi salvezi viaţa.

Chris văzu cu mare uşurare undiţa aşezată la vedere, rezemată de balustrada din faţa apartamentului. Întâlnirea din staţia de autobuz unde Melcul-de-Apă îi vorbise despre îngrijorarea lui în legătură cu faptul că generalul nu apăruse duminică pe mal fusese singurul contact pe care îl avusese cu colegul lui de echipă.

Chris avea propriile motive de îngrijorare. Generalul avea obiceiul să vină cel puţin de două ori pe săptămână la sfârşitul lecţiei de matematică a fiului său ca să se convingă singur cum progresează băiatul, dar nu apăruse. În astfel de momente, Wilhelm se lăuda în faţa tatălui cu ce învăţase şi strălucea fericit auzind laudele lui, iar Chris îşi spunea că şi băiatul îi simţise lipsa săptămâna trecută. La fel şi Chris, în modul acela straniu în care unui om poate să-i fie dor de un urs domesticit şi blând de care s-a ataşat, deşi ştie că acesta poate reveni în orice clipă la firea lui obişnuită şi să-l doboare la pământ într-o clipă.

Dacă vremea ar fi ţinut cu ei săptămâna trecută, Chris ar fi propus să joace o partidă de kickball după lecţii şi să-l cheme şi pe Melcul-de-Apă şi poate ar fi aflat ce intenţii are generalul, dar pământul fusese prea ud ca să joace. În zilele când venise la meditaţii, Hans îl salutase

fără nici o sclipire de suspiciune în ochi, iar Wilhelm fusese la fel de vesel, vorbăreţ şi bucuros să-l vadă ca întotdeauna. Încercase să-l tragă de limbă pe băiat ca să afle unde este tatăl lui, dar acesta răspunsese că este foarte ocupat.

Omul era într-adevăr foarte ocupat, dar în acest moment orice abatere de la comportamentul obişnuit era un motiv de îngrijorare. Cina cu generalul din seara aceasta – dacă acesta era motivul invitaţiei – îi va arăta dacă temerile lui erau întemeiate sau nu.

***

Generalul-maior Konrad March telefonă de la biroul lui din sediul Abwehr la unitatea de contrainformaţii de la sediul SD şi ceru să vorbească cu colonelul Derrick Albrecht. Funcţionarul care pusese o factură pe biroul generalului auzi solicitarea în timp ce aştepta semnătura acestuia şi nu-şi făcu nici un fel de gânduri. Ştia că din când în când cele două departamente adversare colaborau în chestiuni delicate de informaţii în interesul securităţii naţionale.

– Aş dori să te rog să ne ajuţi cu cazarea unuia dintre oaspeţii noştri, îl informă generalul pe omologul lui din serviciul de contrainformaţii. Nu reacţionează bine la atenţiile noastre şi am încercat tot ce am putut ca să-i satisfacem toate nevoile. Crezi că am putea să-l trimitem la voi ca să-i oferiţi ospitalitatea voastră?

Funcţionarul de la aprovizionare tresări. „Oaspetele“ era un prizonier adus săptămâna trecută la interogatoriu – un maior din Abwehr acuzat că dezvăluise duşmanului numele câtorva dintre cei mai buni agenţi germani din Marea Britanie. Funcţionarul nu voia nici măcar să se gândească la „ospitalitatea“ SD.

– Nici o problemă, Herr General, răspunse colonelul Derrick Albrecht. Când îl putem aştepta?

– Îl trimit imediat la voi.

– Aşteptăm.

Generalul închise telefonul, semnă factura cu oftatul cuiva care încercase şi dăduse greş.

– I-am dat omului posibilitatea să mărturisească. Acum nu mai depinde de mine cum va fi tratat. Spune-i sergentului meu să pregătească prizonierul pentru transport.

– Jawohl, Herr General!

Tânărul funcţionar luă factura şi se întoarse în departamentul său. Nu era de prea mult timp în această funcţie la Abwehr şi nu se obişnuise cu imaginea unui ofiţer superior înspăimântat şi plin de sânge, târât din celula lui spre un iad încă şi mai cumplit.

În seara aceea, generalul-maior Konrad March era gazda morocănoasă, dar amabilă dintotdeauna, nelăsând să se vadă în nici un fel că ar putea bănui că unul dintre tinerii pe care îi primise la el în casă este spion. Confiscase de la un speculant de pe piaţa neagră o versiune de lux a unui joc american de societate numit Monopoly, ceva nou pentru el şi pentru fiul său. Pescarul şi meditatorul fiului său înţeleseseră imediat jocul şi jucaseră apoi în patru până la ora unsprezece, când Hans îl duse la culcare pe Wilhelm, care pica de somn. Oaspeţii erau pe punctul de a pleca, când în bibliotecă sună telefonul.

– Un moment, vă rog, domnilor, vin imediat să vă conduc, spuse Konrad, întotdeauna meticulos, şi ieşi din încăpere ca să răspundă la telefon.

Brad se duse în vârful picioarelor până la uşa întredeschisă şi ciuli urechile.

– …şi aveţi dovezi dincolo de orice îndoială că maiorul i-a trădat pe vitejii noştri agenţi? O pierdere tristă, domnule colonel. Eram sigur că îl veţi convinge să vorbească, auzi Brad.

Reveni repede lângă Chris în vestibul înainte să apară generalul cu o faţă tristă.

– Veşti rele? întrebă Chris.

– Din păcate, da. Tocmai am aflat că unul dintre oamenii noştri este trădător al cauzei. A divulgat informaţii secrete unei agenţii de informaţii a duşmanului. Ei bine, noapte bună, domnilor! Vă mulţumesc că aţi venit.

Ajunşi afară, departe de uşă, unde nu mai puteau fi auziţi, Brad vorbi încet, cu o voce răguşită de vinovăţie.

– L-au torturat pe nefericit ca să spună că transmisese Aliaţilor numele agenţilor. Probabil că va fi executat.

– Ceea ce înseamnă că noi am ieşit din vizor, spuse Chris, dar Dumnezeu să aibă milă…

Privi într-o parte şi strânse buzele, ca şi cum ar fi muşcat din ceva amar.

– Mă întreb cu ce alte păcate pe conştiinţă va mai trebui să trăim până când se va termina totul.

Capitolul 61

Bucky aşteptase încordat toată săptămâna, gata să sară în sus la atingerea unei mâini pe umăr. Acum era luni, 9 noiembrie, patru zile de când plecase mai devreme de la serviciu ca să lase un bilet în scorbura copacului din Passy-Auteuil în care cerea o întrevedere urgentă. „În caz de extremă urgenţă“, spusese tatăl lui. „Urgenţa“ era o monedă preţioasă pe care Bucky nu voia s-o cheltuiască nesăbuit şi s-o păstreze pentru ceva cu adevărat important, iar salvarea unuia de teapa lui Dirk Drechsler nu se încadra în această categorie, dar altfel ar fi riscat ca trădătorul să-l predea serviciului Abwehr. O altă opţiune ar fi fost să plece de la pensiune într-o bună dimineaţă şi să nu se mai întoarcă, să-l lase pe sergent să-l aştepte degeaba seara. Dar abandonarea misiunii nu era o soluţie. Trebuia să pună mâna pe schiţele hangarului pentru tun, care se construia undeva în Alpii francezi.

Din motive lesne de înţeles, nu putea explica scopul întrevederii într-un bilet. Trebuia să-l transmită prin viu grai, faţă în faţă. Tatăl lui va înţelege că mesajul simplu era suficient de urgent. Dragul meu, trebuie să ne întâlnim cât mai curând, imediat ce vei putea. Bucky calcula pe ore şi minute cât va dura până când biletul va fi luat şi în ce fel va fi contactat. Îl lăsase pe 5 noiembrie, cu trei săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei, termenul limită fixat de Dirk Drechsler.

Parcă îl vedea pe cel care căuta zilnic în scorbura copacului – poate că era bătrânul servitor al mătuşii lui? – şi avea grijă ca mesajul să ajungă la destinatar. Nu avusese de ales şi fusese nevoit să lase mesajul, dar era chinuit de grija că răspunsul îl va expune pe Fantoma Neagră unui pericol şi mai mare. Dirk Drechsler nu merita aşa ceva.

Bucky fusese cât pe-aici să-i spună chiar aşa joia trecută, când trădătorul îl înghesuise într-un colţ de la pensiune şi vorbise atât de aproape de faţa lui, într-o încercare stupidă de a păstra secretul, încât îl împroşcase în obraji cu un jet de salivă. Idiotul îşi imaginase că ajutorul se va materializa imediat.

– Ceva veşti?

– Non, scrâşnise Bucky, împingându-l înapoi. Trebuie să aveţi răbdare, monsieur. Am făcut primul pas ca să onorez cererea dumitale abia ieri. Lucrurile acestea cer timp.

– Bine, dar să nu aştepţi prea mult, amigo.

Contactul lui îşi făcu apariţia o zi mai târziu, vineri, sub forma cuiva care îi smulse servieta din mână în timp ce aştepta metroul.

– *Pardon, monsieur, murmurase omul, aplecându-se să ridice servieta.*

I-o înmânase lui Bucky, se răsucise imediat pe călcâie şi dispăruse înainte să apuce să arunce o privire spre chipul lui. La început, Bucky se gândi că fusese un hoţ de buzunare, căci aceştia mişunau peste tot în Paris, şi se bătu pe buzunarul de la piept să vadă dacă portofelul cu documente era la locul lui, când observă colţul unui bilet care ieşea de sub clapa servietei. Privi în jur şi văzu că nici unul dintre oamenii care alcătuiau mulţimea de feţe mohorâte ale călătorilor cu metroul, absorbiţi fiecare de propriile probleme, nu manifesta nici cel mai mic interes pentru bucăţica de hârtie pe care o strecură în buzunar. După ce plecă trenul, citi că întâlnirea era fixată pentru seara aceasta la ora şase într-o bibiothèque publique convenabilă şi accesibilă, o bibliotecă publică mare, aflată la numai o intersecţie de firma de construcţii unde lucra el. Parola era Victor Hugo. Era un loc ales inteligent şi logic. Bucky se ducea deseori pe acolo după orele de serviciu ca să citească, într-o relativă pace şi linişte. Biletul nu oferea instrucţiuni unde anume urma să se întâlnească cu persoana de contact. La o masă de scris? În sala de referinţă? În nişele pentru lectură? La rafturi? Şi la care anume? Erau câteva zeci. Nu se aştepta să-l vadă pe Nicholas Cravois în persoană. Trimitea un intermediar, dar trebuia să se aştepte la un bărbat sau la o femeie? Cum îl identifica persoana respectivă? Trebuia să poarte sau să aibă în mână un obiect de identificare, de pildă un fular sau o anumită carte? Bucky presupunea că trebuie să se ducă acolo şi să se aşeze într-un loc unde putea fi văzut. Mesagerul îl contacta. Cu câteva minute înainte de ora şase, se aşezase la una din mesele din sala principală, cu faţa spre uşă, unde se simţea expus şi se gândea că ar trebui să se ascundă într-un colţ unde el şi persoana lui de contact nu vor fi observaţi.

La ora şase, sosi un val de oameni îmbrăcaţi în paltoane, cu respiraţia aburind în aerul îngheţat – Bucky numără cinci din spatele ziarului său – şi se răspândiră prin încăpere cu privirea vizitatorilor obişnuiţi care se îndreaptă spre locurile preferate unde citesc. Nici unul nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. Câteva minute mai târziu, se năpusti pe uşă o ceată de studenţi cu chipuri vesele, râzând şi sporovăind; încetară imediat când bibliotecara făcu şşt! spre ei. Fără să-i dea nici o atenţie lui Bucky, aleseră o masă într-un colţ îndepărtat, unde puteau să vorbească în şoaptă despre lucrările lor, departe de ochii cerberului de la catedră. Bucky aştepta, tot mai neliniştit cu fiecare minut.

O oră trecu târându-se încet. Se apropia ora închiderii pentru bibliotecă şi pentru el, ca să prindă metroul de la Saint-Michel. Mai avea şi drumul până la staţie, uneori trenul întârzia sau era prea aglomerat şi trebuia să-l aştepte pe următorul. Să calculeze apoi cât îi trebuia ca să ajungă la pensiune şi ar fi ajuns foarte aproape de ora stingerii. Şi trebuia să ţină seama şi de timpul pentru întâlnirea propriu-zisă – asta dacă persoana de contact îşi făcea apariţia.

Aceasta apăru zece minute mai târziu. Era o bibliotecară cu cardul de identificare în piept; se îndepărtă de standurile din spatele catedrei cu braţul plin de cărţi pe care trebuia să le pună înapoi în rafturi. Când trecu pe lângă masa lui spuse încet:

– Victor Hugo.

Bucky împături nonşalant ziarul, îşi luă servieta şi se ridică în picioare. Se uită la ceas – Încă mai am timp să aleg o carte înainte să plec – sugera gestul lui celor care l-ar fi privit. Ca s-o mulţumească pe bibliotecara-şefă, ocupată la postul ei de comandă, dar cu ochii pe tot câmpul de luptă, examină calm din priviri rafturile, până dădu peste cel în spatele căruia dispăruse bibliotecara.

Aceasta era tânără, frumuşică şi foarte preocupată de ceea ce făcea. Bucky se gândea că, atunci când se va mai maturiza, va arăta ca domnişoara bătrână cu mutră rigidă şi păr cărunt de la catedră, genul tipic de bibliotecară care la sfârşitul zilei se duce acasă la pisica şi la garsoniera ei, dacă era într-adevăr, o bibliotecară.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebase ea.

Bucky îi explică.

– Veţi fi contactat, spusese ea.

Aşa că acum aştepta, iar Dirk Drechsler pândea şi pufnea în jurul lui.

În această dimineaţă de luni apăruse o rază de speranţă. Când ieşi din pensiune ca să se ducă la serviciu, Bucky verifică treptele şi constată că trebuia să meargă până la copacul scorburos. Porni imediat într-acolo, intenţionând să-i explice mai târziu supervizorului său, facilitatorul OSS, de ce întârziase. Era sigur că acesta va înţelege. În parc găsi un singur ordin: Aşteaptă pe bancă.

Bucky se conformă, întrebându-se cât timp va trebui să aştepte până va apărea cineva. Nu aşteptă mult. Înainte să-i îngheţe picioarele, un om trecut de vârsta mijlocie cu o pungă de hârtie intră în parc cu intenţia vizibilă de a se aşeza pe aceeaşi bancă cu Bucky. Presupuse că omul şi punga lui erau vizitatori obişnuiţi în acel loc, căci se pare că în copacii golaşi îl pândea un stol de porumbei.

Omul făcu un gest indiferent cu capul spre Bucky, se aşeză la celălalt capăt şi deschise punga; ca la un semnal, stolul de păsări coborî din copac la picioarele lui. Bucky privea înciudat cum omul fărâmiţa pâinea şi se întreba cum va şti persona lui de contact pe care din ei doi să-l abordeze.

Bărbatul avea un palton elegant căptuşit cu blană şi o căciulă în stil rusesc asortată, îi lipsea aerul acela de om care suferă de lipsuri, vizibil la alţi parizieni, ceea ce îl situa printre locuitorii din acest cartier înstărit. Vremea însorită îi scosese pe mulţi dintre rezidenţii prosperi ca el afară din case şi se plimbau acum braţ la braţ prin parc.

Bucky se întreba ce să facă, când omul spuse:

– Victor Hugo şedea aici, ştiaţi, domnule?

Bucky înghiţi în sec. Omul lui de contact! Căută un răspuns potrivit:

– Victor Hugo. Am auzit recent acest nume.

Omul aruncă nişte firmituri crocante spre porumbei.

– Unde?

– La biblioteca publică de pe Quai André Citroën.

– A, da. Am primit instrucţiuni să vă dau asta ca s-o transmiteţi prietenului dumneavoastră.

Îi înmânã lui Bucky un bilet împăturit, cu marginile capsate.

– Spuneţi-i să respecte instrucţiunile din scrisoare. Acum să-mi spuneţi ce ştiţi despre acest om, ce aţi observat despre caracterul lui, despre personalitate, temperament, condiţia fizică, predilecţii, capacitatea de rezistenţă la suferinţă. Ce sentimente personale aveţi în legătură cu el, monsieur. Este important.

Scutură punga de hârtie ca să le arate prietenilor lui cu pene că era goală, apoi o împături, o puse în buzunarul hainei – astăzi merita să păstrezi totul – şi se rezemă de spătarul băncii cu braţele încrucişate ca un spectator de teatru care aşteaptă să înceapă piesa. Iar Bucky analiză impresia pe care i-o făcuse Dirk Drechsler. Înţelese că evaluarea lui era necesară pentru ca tatăl lui să poată stabili tipul de marfă pe care îl vor transporta colaboratorii lui. Calea de ieşire din Franţa spre teritoriile libere era dură şi anevoioasă, în mod sigur nu pentru cineva fricos şi nedemn de încredere. Vor fi implicaţi şi alţi oameni indispensabili, bărbaţi viteji care îşi riscau viaţa pentru a-l duce înapoi în ţara lui pe acest trădător american. Bucky nu avea încotro, trebuia să-l descrie pe Dirk Drechsler aşa cum observase că este – nehotărât, plin de ifose, schimbător, egoist, disperat, dar intuitiv şi receptiv.

– Aş fi dorit să pot enumera mai multe calităţi, spuse Bucky când termină.

– Mai spune-mi un singur lucru, spuse omul când se ridică să plece.

După ce curăţase și ultima firimitură, stolul de porumbei îl părăsise şi ajunsese în copaci dintr-un singur fâlfâit de aripi.

– Crezi că omul reprezintă un pericol pentru dumneata dacă cererea lui nu este îndeplinită?

Bucky ezită.

– Nu ar dori să fie, dar…

Ridică din umeri.

– Dar este aşa cum este, nu?

– Da. De aceea este periculos.

Capitolul 62

În dimineaţa aceea, sora Mary Frances o întâlni pe Bridgette când aceasta cobora scara ca să plece la Casa Boucher şi îi spuse:

– Ma chère, putem schimba două vorbe în particular? şi îi făcu semn cu boneta de pe cap spre biroul ei, înainte ca Bridgette să poată răspunde.

– Fireşte, soră, murmură Bridgette.

Un ordin, nu o rugăminte, îşi spuse ea şi porni pe hol în urma siluetei în negru, spre încăperea cu lambriuri negre unde până şi îngerii păşeau în vârfurile picioarelor. Oare ce se întâmplase? Nu o văzuse niciodată pe stareţă atât de încruntată.

Când ajunseră în „donjonul castelului“, cum vorbeau cu afecţiune călugăriţele despre biroul stareţei, aceasta se întoarse spre ea.

– Mademoiselle Dufor, mi-e teamă că avem o problemă.

Bridgette simţi cum i se strânge inima. Oh! Mademoiselle Dufor, nu mademoiselle Bernadette. Înseamnă că avea necazuri.

– Oh?

– Da. Ai face mai bine să te așezi.

Bridgette se aşeză. Sora Mary Frances îşi aşeză vălurile bonetei pe scaunul din spatele biroului, încrucişă mâinile pe suprafaţa mesei şi i se adresă pe un ton care îi confirma demnitatea fermă şi reputaţia de femeie inteligentă.

– Cred că Achim Fleischer a aflat cu ce te ocupi.

– Poftim? Cum aşa?

– Schimbarea inexplicabilă a atitudinii lui faţă de dumneata din

această săptămână confirmă un raport pe care l-am primit mai devreme în dimineaţa aceasta. Un locatar vecin şi-a luat inima în dinţi şi a venit la mine. Se pare că sâmbăta trecută după-amiază târziu, l-a văzut pe Achim Fleischer strecurându-se afară din camera dumitale pe scara de incendiu de la mansardă, în timp ce noi eram la rugăciunea de seară. Informatorul meu nu vrea să aibă de-a face cu poliţia franceză, dar conştiinţa l-a îndemnat să vină la mine. Dumneata erai plecată atunci, din câte îmi amintesc, te duseseşi să te întâlneşti cu nişte prieteni la un ceai.

Era sâmbăta în care Bridgette se întâlnise cu echipa la librăria cu ceainărie. Întrebă nedumerită:

– Dar ce să caute Achim la mansardă?

Sora Mary Frances lăsă capul într-o parte şi o privi fix pe Bridgette prin ochelarii cu lentile bifocale:

– Chiar aşa, copilă, trebuie să-ţi explic? A profitat de absenţa noastră ca să scotocească prin camera dumitale. Poate că la început a căutat ceva de contrabandă, dar instinctul îmi spune că voia să afle mai multe detalii intime despre dumneata ca femeie. Ar fi ceva tipic pentru elevul căruia îi plăcea să privească pe furiş, aşa cum l-am cunoscut.

– Şi a găsit radioul, şopti Bridgette încremenită, realizând situaţia.

– Cred că da. Ai observat ceva întredeschis, un lucru deplasat de la locul lui în camera dumitale?

Bridgette reflectă.

– Da, cămaşa mea de noapte căzuse pe jos. În momentul acela nu m-am gândit la nimic deosebit, dar am fost mirată, pentru că o atârn întotdeauna de agăţătoarea interioară. Îngrozită de ceea ce însemna aceasta, Bridgette spuse: Dar dacă a descoperit aparatul de radio, de ce n-am fost arestată până acum?

– Presupun că aşteaptă momentul potrivit, poate atunci când va intra în Miliţia de la Vichy. Poate că este asta, sau poate că încă nu l-a lăsat inima. Oricum, trebuie să-ţi contactezi superiorul, să-i comunici această schimbare de situaţie şi să-ţi cauţi imediat alt loc de operare.

Regret, ma chère, dar nu pot pune mănăstirea în primejdie. Maica stareţă se ridică de la birou ca un val negru, ameninţător din ocean. Poate că e momentul potrivit să faci asta, nu crezi?

– Da, maică stareţă.

Bridgette se ridică ascultătoare, cu inima îngheţată, uitând de proba fixată cu madame Richter pentru rochia ei de bal. O, Dumnezeule, cutia de scrisori, fresca, locuinţa ei, locaţia ideală pentru aparatul de radio… totul trebuia înlocuit. Se duse imediat în camera ei de la mansardă ca să-l anunţe pe maior.

***

Anii buni de experienţă la conducerea operaţiunilor clandestine îl imunizaseră pe Alistair pentru dezastrele neaşteptate de felul celor din mesajul transmis de Bridgette. Maiorul Renault răspunse calm, aproape fără să inspire: Nu face nimic. Stai liniştită. Imediat după aceea transmise un semnal SOS omului lui din Paris.

– Mă ocup, spusese Henri.

După-amiază târziu, Achim Fleischer ieşise din schimb şi stătea pe peronul metroului, aşteptând în mijlocul mulţimii de pasageri, hotărât să fie primul care va păşi în vagon ca să apuce un loc să stea jos. Auzi fluieratul trenului care se apropia, se bază pe statutul uniformei sale şi ignoră avertismentul angajatului de la metrou care îi spunea să se îndepărteze de marginea peronului. O clipă mai târziu, pasagerii se năpustiră spre tren înainte ca acesta să oprească, aerul se umplu de scrâşnetul frânelor locomotivei, de fluierături disperate şi urletele oamenilor. Un om – poliţistul cel înfumurat, aşa fusese descris Achim mai târziu de un martor – căzuse în faţa trenului care intra în staţie. Moartea lui fusese declarată accident. Victima fusese împinsă spre moarte de indiferenţa mulţimii – o lecţie de securitate personală şi comportament moral pe care călătorii cu metroul ar trebui s-o ţină minte, sfătuiau autorităţile metroului.

Luni seara la ora opt aşa cum fusese convenit, Bridgette primi o transmisie de la Berna: Problema rezolvată. Rămâi pe loc.

În aceeaşi seară, sora Mary Frances primi un musafir, un gen de francez mai rar invitat la mănăstire, niciodată în apartamentul ei privat şi în nici un caz la această oră din noapte. După ce ascultă veştile pe care străinul venise să i le transmită, maica stareţă îşi făcu cruce:

– Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui! spuse ea, la care bărbatul răspunse:

– Amin.

***

În aceeaşi după-amiază la pensiune, Bucky îi dădu biletul lui Dirk, care îl citi zâmbind cu gura până la urechi.

– Pe toţi sfinţii! Mulţumesc, prietene! Îi dădu în glumă un pumn în umăr lui Bucky. Se pare că trăsura mea este pe drum. O să ştiu mai multe mâine după-amiază, când mă întâlnesc cu cineva care îmi va da instrucţiuni.

– Şşşt, îl atenţionă Bucky.

Dirk îşi duse un deget la buze.

– Nu suflu nici un cuvinţel, amigo!

N-ar fi trebuit să spui nici atât, îl mustră din priviri Bucky şi se uită după el în timp ce acesta se ducea la ceilalţi locatari germani care beau şnaps în hol, rânjind ca şcolăriţele care se tachinează pe terenul de joacă în recreaţie: Ha, ha, ha, am un secret, am un secret! După câteva halbe de bere, cine putea garanta că zevzecul nu se va lăuda că zilele pe care le mai avea de petrecut cu torţionarii lui erau numărate? Lui Bucky nu-i păsa nici

cât de o ceapă degerată de consecinţele pentru Dirk Drechsler, dar era îngrijorat pentru vieţile oamenilor tatălui său.

Bucky se perpeli în suc propriu până când reuşi să vorbească între patru ochi cu trădătorul seara următoare ca să afle detaliile fugii. La micul dejun, căpitanul observase dispoziţia fericită a sergentului său şi se interesase de motivul acestei bucurii subite a subalternului său. Bucky îi făcu semn cu ochiul când Dirk îi aruncă o privire rapidă peste masă şi răspunse aparent nepăsător:

– Aţi vrea să ştiţi?

Căpitanul şi locotenentul se întoarseră la cârnăciorii cu ouă, căci nu-i interesa absolut deloc ce îl muşcase de fund pe sergentul Drechsler, dar această purtare nesăbuită îl făcuse pe Bucky să stea de pândă la fereastră şi să-l aştepte să se întoarcă în acea seară. Cu cât individul pleca mai repede de aici, cu atât era mai bine pentru el, pentru tatăl lui, pentru echipă şi pentru misiune.

– Ei bine, monsieur? spuse el când acesta îşi făcu în sfârşit apariţia.

Privirea posomorâtă a sergentului spunea totul.

– Nu plec, spuse el cu vocea plină de o dezamăgire amară. Este prea periculos, prea dificil. Nu am să reuşesc. Mai bine să mor aici la căldură, cu burta plină şi oarecum în siguranţă, decât să mor de foame şi de frig încercând să traversez Pirineii pe timp de iarnă. Nu, mulţumesc. Poate o să mă mai gândesc din nou la primăvară, dar deocamdată am să risc să mă întorc acasă abia după ce se termină războiul.

– Dar de ce, cum credeai că va fi drumul, monsieur? pufni Bucky. O plimbare prin parc, cum spuneţi voi, americanii?

– Credeam că vom merge cu trenul.

Bucky înţelese. Echipa profitase de slăbiciunile sergentului, aşa cum i le explicase omului din parc şi le folosise ca să-l descurajeze de la încercarea de evadare. Îi prezentaseră lui Drechsler imaginea completă a tuturor dificultăţilor, pericolelor şi lipsurilor, iar el dăduse înapoi, scutind echipa de salvare a tatălui său de timpul pierdut şi de efortul de a-l trece pe Drechsler peste graniţa cu Spania. Dar cum rămânea

atunci cu Bucky, fiul Fantomei Negre? Acum era încă şi mai expus la pericolul demascării din partea sergentului.

Două zile mai târziu, Unterfeldwebel Dirk Drechsler, născut şi crescut în America, dispăru de pe străzile Parisului pentru a nu mai fi revăzut niciodată. Nu au urmat represalii din partea nemţilor. O scrisoare dactilografiată de pe biroul lui de la unitatea din Abwehr spunea că era în drum spre Statele Unite şi declara că îi urăşte pe căpitan, pe locotenentul acestuia, cel de-al Treilea Reich, pe Adolf Hitler şi Partidul Nazist.

Capitolul 63

Şi din nou colonelul Derrick Albrecht era în situaţia în care trebuia să decidă ce să facă cu Victoria Grayson, despre care acum ştia sigur că este agentă sub acoperire şi lucrează aproape sigur pentru OSS. Nu mai luase legătura cu ea din seara premierei, adică de aproape o săptămână. Probabil se întreba ce este cu el, ce are de gând în afară de asalturile de duminică. Era vineri, 13 noiembrie, o dată din calendar pe care mulţi oameni o considerau nefastă. Mama lui nu ieşea niciodată din casă în acea zi. Susţinea că are experienţe personale care îi confirmaseră că acestea erau cele mai periculoase douăzeci şi patru de ore din calendar. Derrick se întreba dacă Victoria credea în superstiţii. Ar fi pus pariu că nu, că ar fi pufnit dispreţuitoare, spunând că sunt stupidităţi.

Ar fi trebuit să se ridice, să-i dea drumul lui Karl să se ducă la distracţiile lui de vineri şi să încheie ziua, aşa cum ar fi spus prietenii lui de odinioară de la Harvard. Nu avea chef să facă nimic şi nu era nici un loc în care ar fi dorit să se ducă în mod deosebit, deşi asta nu era chiar exact. Anulase întâlnirea cu Céleste din seara aceasta. Ar fi trebuit să se întâlnească cu prietenii ei la un cabaret cunoscut, dar nu avea nici un chef de atmosfera jovială încărcată de fum de ţigară din sala de dans zgomotoasă, plină de oameni care încercau disperaţi să uite că este război. Prietenii lui Céleste erau un amestec de pictori, scriitori, muzicieni, cineaşti cu mintea şi limbile ascuţite, dar la fel de superficiali ca şi arta lor şi începuseră să-l plictisească.

Aşa că rămase în biroul lui, învăluit în fumul parfumat al trabucurilor Montecristo care se încolăcea sub lumina lămpii de birou. Reflecta mai clar şi fără patimă la îndatoririle misiunii sale aici, în acest birou rece şi impersonal, decât în apartamentul lui de la hotel, unde obiectele cunoscute îl făceau să-i fie dor de casă şi de familie. Scurta relaţionare cu Victoria Grayson descuiase uşa spre amintirile tânărului fără griji din acea vreme, atât de diferit de bărbatul din ultimii ani.

Dar atunci, în acele zile, Germania nu era în război.

Minunată Victoria… Ce să fac cu tine, frumoasa mea?

Durase aproape o săptămână până să se decidă, în timp ce se lupta cu tentaţia de a-i face o vizită. Primul lui gând când descoperise fiola de cianură fusese să o scoată din Franţa înainte să o descopere cineva şi soarta să-i fie pecetluită. Avea de gând s-o dea înapoi deconspirată, dar nevătămată americanului ingenios care se gândise să plaseze femeia perfectă în calea lui. Şi ce schemă genială fusese!

Cunoscut pentru propria ingeniozitate strălucită în jocul manipulării, Derrick era uluit de subtilitatea schemei. Şeful Victoriei plasase o floretistă la L'Ecole d'Escrime Français cu convingerea că performanţa ei cu arma va ajunge la urechile colonelului Derrick Albrecht, campionul Germaniei la acest sport. Curiozitatea şi fiorul provocării l-ar fi ademenit şi l-ar fi determinat să-i pună la încercare talentele, iar după prima duminică… indiferent cine trăgea sforile lăsase pur şi simplu înclinaţia firească a colonelului Albrecht să-şi urmeze cursul în faţa unei femei cu frumuseţea şi educaţia Victoriei. Lucrurile se legau şi Victoria ajungea alături de colonel la funcţionarii nazişti, poate şi în patul lui, culegând informaţiile ca pe nişte margarete de pe câmp.

Dar cum putuse păpuşarul-şef să neglijeze faptul că auzul lui exersat va depista accentul american al marionetei sale? Se bazase oare pe faptul că Derrick Albrecht se va face că nu aude accentul ei din afecţiune pentru America şi din respect şi fascinaţie pentru o femeie frumoasă? Această simplă presupunere şi nepăsarea arogantă faţă de viaţa agentei îl înfurie pe Derrick şi spuse că, dacă va pune vreodată mâna pe acest regizor, o să-i sfâşie beregata. Dar dacă planul lui dădea greş? Dacă maestrul păpuşar se înşela în privinţa sentimentelor colonelului odată ce agenta era demascată? Acum ar fi fost deja în faţa plutonului de execuţie.

Şi mai era o parte a planului care nu se împăca deloc cu imaginea femeii pe care o cunoscuse. Victoria nu avea nici o intenţie să împartă patul cu el. Nu dăduse nici un semn că împărtăşeşte cătuşi de puţin atracţia lui pentru ea. Cum de nu-şi dăduse seama şeful ei în timpul procesului de testare că o femeie ca ea nu va fi niciodată de acord să seducă un bărbat pe care îl considera demn de dispreţ? Din câte ştia OSS, Derrick Albrecht era un jucător-cheie al marelui rău comis împotriva omenirii. Ţara lui dezlănţuise războiul care îi ucisese iubirea vieţii.

Reexaminând primele impresii, ajunse la concluzia că Victoria Grayson nu fusese plasată acolo ca să-i atragă lui privirile şi ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în superiorul ei. Colonelul Albrecht Derrick nu figurase deloc în planul OSS. Fusese pur şi simplu un intrus în câmpul de acţiune al misiunii Victoriei Grayson de la şcoala de scrimă.

Îşi reconsideră planul de acţiune în lumina acestor concluzii. Era în joc ceva mai mult decât sentimentele lui pentru ea. Trebuia să se gândească la ţara lui şi să facă tot ce poate ca s-o scoată din acest război nebunesc; decise s-o lase să-şi continue misiunea şi să creadă că nu fusese depistată. La fel ca şi cei doi spioni ai lui Konrad, care nu ştiau că joacă aşa cum doreşte el, o va folosi pe Victoria Grayson ca o pâlnie prin care să transmită informaţii strict secrete ca să-i ajute pe Aliaţi să-l îngenuncheze pe Hitler. Dar va trebui să aibă şi mai multă grijă ca să-şi protejeze poziţia, care la rândul ei o va proteja pe Victoria. Derrick avusese această intenţie încă din 1 septembrie 1939, când Waffen SS masacrase două sute de evrei la Będzin în Polonia, alături de câţiva membri ai nobilimii, prietenii de o viaţă ai familiei lui, inclusiv pe iubitul lui naş. Tatăl lui Derrick, scârbit de decizia greşită, deşi patriotică a fiului său de a intra în Waffen SS, declarase:

– Domnia de o mie de ani pe care doreşte s-o înfiinţeze Partidul Nazist este halucinaţia unui nebun delirant. Cel de-al Treilea Reich nu este altceva decât un castel construit pe nisip în faţa unui tsunami care se îndreaptă spre el. Germania este pierdută dacă nu se poate face ceva pentru ca acest nebun să fie oprit.

Derrick, decorat de mai multe ori, primise Crucea de Fier chiar din mâna lui Hitler şi era foarte bine văzut în cercurile militare. Ajunsese să fie de acord cu părerea tatălui său, însă era prea târziu ca să se retragă din Waffen SS fără a trezi bănuieli în legătură cu loialitatea lui faţă de Führer. Nu numai că ar fi fost arestat pentru trădare, dar Himmler i-ar fi persecutat şi pe membrii familiei lui, iar titlurile nobiliare ale acestora nu i-ar fi salvat.

Iniţial, Derrick nici nu se gândise să intre în această formaţie. SS fusese formată pentru a salva poporul german de duşmani. Era organizaţia de elită a regimului nazist. Crescut într-o lume a elitelor, era cât se poate de firesc să-şi ocupe locul cuvenit în eşaloanele superioare ale armatei germane.

Ce naiv fusese! Smuls din armata regulată a Wehrmachtului înainte să apuce să servească acolo, nu fusese îndoctrinat cu modul de gândire SS. Fusese cruţat de participarea la Bad Tolz, şcoala pentru ofiţerii SS care cerea „elitei“ paramilitare a lui Hitler să renunţe la credinţa în Dumnezeu, să-şi ucidă părinţii dacă li se cerea, să fie imuni în faţa suferinţei omeneşti, să depăşească orice inhibiţie morală.

Dar acţionase alături de cei mai răi dintre ei şi avea să ardă şi el în flăcările iadului pentru atrocităţile la care participase, chiar dacă nu era pedepsit mai întâi de legile omeneşti.

În 1940, Derrick era gata să ispăşească pentru crimele lui şi dispus să-şi asume sarcina secretă de a-i salva pe ofiţerii germani, politicieni şi clerici suspectaţi de trădare împotriva celui de-al Treilea Reich de la tortură, închisoare şi moarte. Realiza aceasta scoţându-i din celule de interogatoriu ale Abwehr şi SD-ului spre aşa-zise morminte, camere de interogatoriu, lagăre de concentrare şi plutoane de execuţie false. Eliberarea acestor oameni însemna manevre periculoase, care puneau nervii la grea încercare. Cel mai mic pas greşit putea duce la lichidarea colonelului Derrick Albrecht, a familiei lui, a generalului-maior Konrad March şi a celor doi bărbaţi din personalul SD loiali cauzei eliberării Germaniei din strânsoarea lui Hitler care o sugruma.

Ultimul candidat la salvare pe care i-l trimisese Konrad de la sediul Abwehr, un maior din Wehrmacht, era tocmai un astfel de caz. Acesta fusese de acord să joace rolul de ţap ispăşitor pentru scurgerile de informaţii referitoare la agenţii germani. Fusese arestat, „interogat“, apoi „cadavrul“ lui fusese transportat din celulă la „locul de debarasare“, unde putea fi depus în mâinile prietenilor. Un caporal din personalul lui exclamase:

– Staţi aşa! Mi se pare că am auzit un zgomot din sicriu. Să deschidem capacul ca să vedem dacă trădătorul este încă în viaţă?

– Ghinionul lui, spusese Derrick rece. Va constata că este mult mai nostim să fii îngropat de viu decât mort.

Caporalul izbucnise în râs.

– *Jawohl, Herr Colonel!*

Derrick trase pentru ultima dată din trabuc, apoi îl stinse gânditor în

scrumiera de bronz cu blazonul familiei lui. Victoria Grayson… Firește, știa exact ce planuri avea pentru ea, dar mai întâi trebuia să obţină dovada irefutabilă că este spioană.

Şi avea să afle acest lucru duminică, la şcoala de scrimă.

Capitolul 64

Bucky află despre dezertarea lui Dirk Drechsler miercuri seară, pe 11 noiembrie, când se întorcea la pensiune de la lucru. Madame Duprée îl întâmpină în uşă înainte să termine să se şteargă pe picioare pe preşul de la intrare.

– Vino în bucătărie, spuse ea coborând vocea.

O urmă fără comentarii, strecurându-se prin faţa uşii de la sufragerie fără să fie văzut de ceilalţi locatari, care discutau pe un ton aprins.

– Ce s-a întâmplat? întrebă după ce madame Duprée închise bine uşa în spatele lor.

– Prietenul dumitale american a dezertat şi a plecat înapoi, în America, şopti ea. Sergentul a lăsat un bilet în acest sens. Căpitanul Achterberg tocmai ne-a informat. Buzele proprietăresei se arcuiră într-un zâmbet rar văzut la ea. Nu mai trebuie să-ți faci griji în privinţa lui, ah, mon ami. Am... cum se spune – ne-am descotorosit de el.

– A plecat de tot?

Lui Bucky nu-i venea să creadă.

– Cel puţin de sub acest acoperiş. Dacă va fi găsit înainte să apuce să iasă din Franţa, va fi împuşcat. A fost dat în urmărire. Oftă fericită. Acum pot să respir mai uşurată. Şi dumneata la fel, Stéphane.

– Da… făcu Bucky nesigur.

Se pare că ideea care îi trecuse şi lui prin minte mai înainte că echipa de salvare ar putea folosi un glonţ ca să scape de necazul cu trădătorul american nu fusese chiar absurdă. Se întreba dacă planul de eliminare a sergentului din Franţa fusese ordonat de maior sau de tatăl lui. Încă stingherit, Bucky se duse lângă ceilalţi în sufragerie ca să audă relatarea dezertării lui Dirk.

– Nu ajunge departe, le spunea căpitanul colegilor lui şi francezilor agitaţi.

– American nenorocit! Ştiam eu că nu trebuie să ai încredere în corcituri. Dacă este prins va avea parte de plutonul de execuţie.

Nu va fi prins, ar fi putut să-i spună Bucky, sigur dintr-odată de soarta lui Dirk Drechsler. Nefericitul de el nu ar fi trebuit să plece din Texas. Acum trebuia să-l anunţe cumva pe Nagâţ să nu se mai teamă că va da nas în nas cu cel mai bun prieten al lui din copilărie. Bucky bănuia că va fi trist, va răsufla totuşi mai uşurat.

***

Marţi seara, ziua când reportajul fusese publicat în Le Temps, Bridgette îi spuse surorii Mary Frances:

– Credeţi că a fost un accident?

– Ce altceva ar fi putut să fie, ma chère amie? Peronul metroului la orele de vârf este unul dintre cele mai periculoase locuri din Paris. Achim a stat prea aproape de şine, fără îndoială, ca să apuce să se urce primul în tren. Fusese avertizat în mod corespunzător, dar a preferat să nu asculte. Propria lui fire i-a provocat moartea prematură.

Prematură, chiar aşa! îşi spuse Bridgette, privind fix la sora Mary Frances. „Accidentul“ lui Achim la numai câteva ore după ce îl informase pe maior despre raportul primit de stareţă survenise într-un moment prea potrivit ca să nu fi fost provocat deliberat. O străbătu un fior rece. Nu anticipase o măsură atât de drastică pentru îndepărtarea definitivă a pericolului pentru siguranţa ei.

Sora Mary Frances îşi puse degetele reci pe obrazul lui Bridgette.

– Trebuie să continui la fel ca şi până acum, copila mea. Lupţi de partea corectă – de partea Domnului – ca să scapi lumea de un mare

rău. Uneori binele mai mare cere sacrificii. Achim era de partea cea rea.

Bridgette o privea înmărmurită. Dumnezeule mare! Maica stareţă era şi ea implicată în asta. Călugăriţa ştia ce se întâmplase cu Achim Fleischer.

– Trăieşte împăcată, copila mea, o sfătui blând femeia. Achim este acum cu Dumnezeu. Mă voi ruga să aibă parte de mila Domnului.

Va mai dura ceva timp până când va trăi împăcată, asta dacă va mai reuşit vreodată să fie cu inima împăcată, îşi spuse Bridgette, stăpânindu-şi valul de ameţeală. Mai mult ca sigur că Achim Fleischer ar fi denunţat-o la Miliţia franceză. Sentimentele lui de odinioară pentru ea muriseră ca o floare ofilită presată într-o carte, totuşi… Bridgette oftă. Singura pace pentru ea, singura alinare era să ştie că Achim nu mai prezenta un pericol pentru siguranţa prietenilor ei.

***

Până sâmbătă, Brad şi Chris se uşuraseră şi ei de îngrijorarea care îi chinuise zi şi noapte toată săptămâna, dar nu puteau scăpa de sentimentul de vinovăţie pentru interogatoriul ofiţerului nevinovat din Abwehr care fusese învinuit de crima lor, deşi, în virtutea faptului că făcea parte din Abwehr, omul comisese fără îndoială alte crime de care era cu adevărat vinovat. Trăiau acum realitatea în legătură cu care maiorul îi avertizase:

– Nimeni nu-şi îndeplineşte misiunea cu conştiinţa curată. Treburile murdare fac parte din misiune.

Dar erau recunoscători că nu mai trebuie să doarmă iepureşte şi să se uite peste umăr la fiecare pas. Existau toate indiciile că generalului nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Brad şi Chris ar fi putut fi implicaţi în arestarea spionilor Abwehr.

Tot sâmbătă, Chris avusese norocul să se elibereze şi de norul negru sub care trăia. Îşi petrecea dimineaţa la Hale, Les Halles, piaţa centrală a Parisului cu alimente proaspete, „pântecele Parisului“.

Chris îşi imagina cum arătase locul înainte de ocupaţie, cu mulţimile de oameni mişunând sâmbăta, cu multitudinea de cărucioare şi de tarabe supraîncărcate cu produse proaspete, brânză, carne, pâine, patiserie – piaţă care funcţiona de opt sute de ani. Mai erau şi acum alimente, dar în cantităţi reduse şi la preţuri exorbitante. Tocmai ieşise de pe una din aleile subterane labirintice unde negociase preţul unei sticle de vin pentru general şi a unui joc pentru Wilhelm, când îl zări pe Louis Mueller în haine civile împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Râdeau fericiţi, activitate de care Chris nu l-ar fi crezut în stare pe Louis, dar erau atât de preocupaţi unul de altul, încât îşi spuse:

– Măi să fie!

Curios să vadă dacă înţelesese greşit, se hotărî să-i urmărească pe cei doi. După cum susţinea ghidul, Les Halles fusese locul preferat al homosexualilor şi lesbienelor încă din timpul Revoluţiei Franceze, când fuseseră abrogate legile care declarau relaţiile între persoanele de acelaşi sex drept delict penal. Deşi germanii care încălcau legile celui de-al Treilea Reich împotriva homosexualităţii erau pedepsiţi, autorităţile de ocupaţie se făceau că nu-i văd pe infractorii francezi. Erau convinşi că francezii nu pot fi oricum salvaţi de corupţia morală. În consecinţă, înghesuite printre stabilimentele mai potolite, erau fel de fel de baruri, cafenele, saloane şi băi cu tradiţie care deserveau exclusiv această clientelă. Iar Louis şi prietenul lui se îndreptau tocmai spre unul dintre acestea.

Chris îi urmă într-o cafenea mică de la subsol, situată într-o alee lăturalnică şi avu norocul să poată intra şi el acolo câteva minute mai târziu fără să fie observat. Aşa cum era de aşteptat, barul era slab luminat şi plin de ceaţa fumului de ţigară prezentă întotdeauna în astfel de localuri, care începeau să se aglomereze odată cu ora prânzului. Chris reuşi să se amestece printre clienţi fără să fie văzut de ţintele lui şi se aşeză la distanţă potrivită pentru aparatul de fotografiat Minox. Peste mai puţin de şaizeci de secunde, momentul pe care îl anticipase sosi. Cu un oftat de regret (iubirea unui om trebuie să fie chestiunea personală a acestuia, dar acum propria lui viaţă era

în pericol), îi făcu o fotografie lui Louis în timp ce îl săruta cu pasiune pe iubitul său. Chris făcu mai multe instantanee ca să fie sigur că această scenă îl va îndepărta pe Louis din viaţa lui şi se strecură afară să ia un autobuz în direcţia unui studio fotografic de încredere care developa filme fără să pună întrebări. În aceeaşi după-amiază, un plic conţinând fotografiile lui Louis cu iubitul său, precum şi un bilet anonim în care se dădeau explicaţii, porni spre sediul Gestapoului din Rue de Saussaies 11, arondismentul opt.

Capitolul 65

Victoria plecă spre L'Ecole d'Escrime Français epuizată de nopţile nedormite şi cu nervii întinşi precum corzile de vioară. Tot nu primise veşti de la colonelul Derrick Albrecht. Înainte îi lăsa un mesaj la recepţia hotelului ca să-i amintească de întâlnirea de duminică, dar astăzi nu primise nimic. Asta însemna că intenţiona să nu vină? Gândul că nu va veni şi teama sau speranţa care o însoţeau dispăruseră când Victoria coti spre şcoala de scrimă şi văzu maşina de serviciu a colonelului parcată în locul obişnuit şi pe Karl la volan. Derrick Albrecht sosise mai devreme. Această abatere de la rutina obişnuită însemna ceva în mod deosebit? Când o văzu prin fereastra laterală, şoferul sări de la locul lui să-i deschidă uşa şcolii.

– Bună ziua, mademoiselle Colbert. Astăzi este în sfârşit o zi frumoasă.

– Da, aşa este, fu de acord Victoria şi aruncă rapid o privire spre chipul neclintit al şoferului, dar nu văzu nimic care s-o îndemne să creadă că în sala de scrimă o aştepta un pericol.

– Merci, spuse ea.

– Întotdeauna o plăcere, mademoiselle.

Ei, asta o să mai vedem, îşi spuse Victoria, intrând în clădire. Îşi dădu seama că nu ştie numele de familie al lui Karl, aşa că nu poate să-i spună decât monsieur. „Herr Karl" părea prea familiar, dincolo de limita de prietenie în cadrul căreia se simţea în largul ei. Îşi dădea seama că este un bărbat cu multe funcţii în slujba domnului şi stăpânului său – şofer, aghiotant, confident, bodyguard, torţionar, asasin – tot ceea ce îi cerea datoria. Era cât se poate de politicos eu ea, chiar grijuliu. După premieră, scosese o pătură ca s-o învelească căci era frig – fusese ideea lui, nu a şefului. Mulţumesc pentru grijă, Karl. Sunt sigur că domnişoara îţi este foarte recunoscătoare, îl felicitase colonelul în germană.

Victoria urcă fără chef scările la etajul de sus al şcolii de scrimă. Purta

paltonul ei obişnuit, după o lungă reflecţie dacă să-l schimbe sau nu cu altul şi să coasă acolo pilula L, sau să continue să-l poarte în speranţa că îngrijorarea ei era neîntemeiată. Dacă, într-adevăr, colonelul o simţise şi acum pilula ar fi lipsit, iar căptuşeala ar fi fost vizibil cusută din nou, ar fi avut o dovadă în sprijinul bănuielilor sale. În orice caz, ambele opţiuni o vor condamna, dacă Albrecht va continua cercetările.

În sală nu era nimeni. Victoria se aşteptase să-l găsească în costum, biciuind aerul cu floreta.

– Bună ziua, mademoiselle Colbert, se auzi vocea colonelului din sala de şedinţă. Sunt aici.

Mademoiselle Colbert. Victoria înaintă cu grijă spre uşa deschisă şi se opri în prag. Colonelul Derrick Albrecht era în haine civile – tweed, catifea reiată, piele – genul de costum pe care îl purtau oamenii din Virginia când mergeau la vânătoare pe domeniile lor. Pe masă era o şapcă de tweed ca aceea pe care o poartă jucătorii de golf.

– Ai venit mai devreme, observă Victoria.

– Am vrut să vin înainte să te schimbi pentru asaltul nostru.

– Credeam că facem scrimă astăzi.

– Este o după-amiază prea frumoasă ca să stăm închiși, nu crezi? Aşa că nu vom rămâne aici. Mi-am permis să organizez o mică excursie.

– O excursie?

– O excursie. Pregăteşte-te pentru o surpriză.

– Surpriză, repetă Victoria.

Erau surprize şi surprize. O surpriză din partea unui colonel bănuitor din SS putea avea conotaţii foarte neplăcute.

– Ce fel de surpriză?

– Nu ar mai fi surpriză dacă ţi-aş spune, nu-i aşa? Îi oferi braţul. Mergem?

– Unde?

– Asta face parte din surpriză.

Cu Karl la volan şi cu acoperişul maşinii de serviciu coborât ca să lase soarele să le mângâie feţele, Victoria privea cu inima din ce în ce mai strânsă cum Parisul rămâne în urmă. Una era să fii o americană nevinovată prinsă în spatele liniilor inamice şi cu totul alta să fii prinsă ca spioană americană.

– Unde ne duce Karl? întrebă ea când ajunseră în zona rurală.

Pretindea că o interesează numai aşa, în general, dar nici nu mai auzea vuietul vântului din cauza bătăilor inimii care îi răsunau în urechi.

– Face parte din surpriză. Trăieşte bucuria călătoriei! răspunse el.

Pentru că va fi ultima? Victoria aruncă o privire spre profilul lui – stoic, indescifrabil. Poate că era din cauza hainelor civile, dar i se părea o persoană diferită faţă de bărbatul pe care îl cunoştea ea, chiar un străin. Îl prefera în uniforma militară, o cobră la vedere, nu un şarpe cu clopoţei ascuns în tufişuri. Derrick lăsase capul puţin pe spate, faţa îi era scăldată în soare şi nu vorbea deloc în timp ce maşina alerga înainte; părea interesat numai de simpla plăcere a zilei însorite.

După vreo zece kilometri, pulsul îi crescu şi mai mult când Karl intră pe o poartă maiestoasă care marca intrarea pe un drum şerpuind printr-o pădure întunecoasă de conifere. Câteva sute de metri mai târziu, drumul se bifurcă: într-o parte era un castel ca din poveşti pe vârful unui deal din depărtare, în partea cealaltă un pavilion de piatră. Karl porni spre pavilion, iar colonelul vorbi pentru prima dată:

– Moşia contelui Darold Archambault. Contele s-a retras împreună cu familia în Elveţia pe durata războiului.

Ca toată lumea, îşi spuse Victoria şi se întrebă în sinea ei dacă ducele îl confiscase pentru uzul personal. Cetăţile vechi ca aceasta aveau donjoane.

Din câte ştia Victoria, pavilioanele de acest fel erau construite de oameni care voiau să se ştie că au bani de aruncat pe fleacuri. Acesta cel puţin avea un farmec, căci scruta blând întinderile ondulate care îi

aminteau de splendoarea verde a câmpiilor engleze. Era înconjurat cu un zid, avea o intrare prin faţă şi una în spate, o masă de piatră cu bănci de o parte şi de alta şi un şemineu plin de lemne.

– Karl, te rog să faci dumneata onorurile, îl instrui colonelul Albrecht în germană, făcând un gest spre ladă şi îi oferi Victoriei mâna ca s-o ajute să coboare de pe bancheta din spate.

– Un loc perfect pentru picnic, nu-i aşa? spuse colonelul în franceză.

– Un picnic?

– În genul american. A fost pregătit special pentru dumneata. Friptură de pui şi salată de cartofi. La desert, plăcintă de mere, cu gust de acasă.

– Aceasta este surpriza?

– Da. Îţi place? Păreai… înspăimântată la început, când am vorbit de surpriză. Ce credeai – că am gânduri necurate? Dar de ce să crezi aşa ceva?

În ochii lui era o lumină jucăuşă, ironică. Se juca cu ea? Victoria simţi alt val de nelinişte. Aici se petrecea în mod sigur ceva.

– Am vreo vină? Nu am ştiut niciodată la ce să mă aştept de la dumneata, domnule colonel Albrecht.

– Derrick, te rog. Nu am căzut de acord să ne spunem pe nume şi nu ţi-am dat asigurări că nu ai de ce să te temi de mine? Hai să ne plimbăm puţin în timp ce Karl pregăteşte focul şi masa.

Colonelul porni spre o culme de deal acoperită cu zăpadă, care încă mai avea ceva verdeaţă cu toată iarna care se apropia. Pădurea, adâncă şi întunecoasă, cu crengile exterioare ale copacilor scânteind pline de zăpadă, stătea de pază în spatele lor, iar o fâşie de câmp deschisă străbătută de un pârâu şerpuitor se întindea în faţă. Aerul îngheţat avea un miros proaspăt şi astringent, purtând arome de pin şi de apă curată, Victoria inhală adânc ca să-şi potolească nervii în timp ce păşea alături de el.

– Ai tras aer în piept de parcă te-ar fi scuturat un fior, comentă

Derrick şi observă înainte ca Victoria să poată răspunde: Este un loc încântător, nu-i aşa? Trebuie să te aduc aici când va fi mai cald. Primăvara, valea este de un verde orbitor.

Victoria îi aruncă o privire. Vorbea despre viitor, dar era maestru al manipulării psihologice – cel mai bun anchetator pe care îl avem fără a recurge… la alte metode, îi spusese cândva un coleg al lui din SS. Nu făcu nici un comentariu. Era mai sigur să tacă. Dacă ştia că îl bănuieşte că o suspectează, orice răspuns ar fi sunat forţat. Dacă se înşelase, nu se întâmpla nimic. Ştia că nu poate aştepta nimic de la el. Nu o atinsese, cu excepţia momentelor când îi oferise braţul ca s-o ajute să păşească peste un loc mai greu de pe poteca cu pietriş. După-amiaza era încă destul de răcoroasă, dar părea aproape o binefacere după săptămânile urâte, reci şi umede de până atunci. În orice alt moment, cu oricine altcineva, Victoria ar fi fost încântată de escapada pastorală din atmosfera cenuşie a Parisului.

Ajunşi pe vârful dealului, se opriră să admire priveliştea încântătoare.

– Locul acesta îmi aminteşte de casa mea strămoşească din Germania, motivul pentru care îmi place să vin aici, spuse Derrick în engleză. Ai fost vreodată în Germania, Victoria? Casa mea este în Franconia, în Bavaria, în ţinutul cârnaţilor, al berii, al pantalonilor de piele, dar este mult mai mult. Vorbea cu nostalgie, iar privirea lui îmbrăţişa cu lăcomie priveliştea. Este cea mai frumoasă regiune din toată Germania, poate din toată Europa. Este o zonă de munţi şi lacuri şi castele semeţe, cu structuri înalte de piatră care datează din perioada jurasică. Sătucurile noastre drăgălaşe sunt foarte pitoreşti, în cărţile poştale ilustrate nu arată aşa de frumos.

– Se pare că ţi-e dor de casă, comentă Victoria.

– Sper să mă întorc acolo după război, poate că n-am să mai plec niciodată… într-un fel sau altul.

Victoria nu se putu abţine să-l întrebe:

– Nu intenţionezi să rămâi în SS şi să-l ajuţi pe Führerul dumitale să pocnească din bici ca să asigure domnia milenară a celui de-al Treilea Reich?

– Nu va mai exista SS. Nu va mai fi Führer. Nu va mai fi al Treilea

Reich. Se întoarse spre ea zâmbind subţire: Ne întoarcem? Cred că focul s-a înteţit până acum.

Nu vorbise niciodată atât de deschis despre sentimentele lui referitoare la viitorul pe care îl prevedea Hitler pentru Germania, deşi Victoria se convinsese că nu împărtăşea iluziile maniacului. Dar revolta bruscă, clară a colonelului nu ar fi trebuit s-o pună în gardă? Îl studie în tăcere un moment, până când pacea şi liniştea fură tulburate din nou de zgomotul motorului unei maşini care alerga nebuneşte pe drum.

Se întoarseră şi văzură o maşină de serviciu SS, cu steguleţul nazist roşu şi negru fluturând la antenă; pe bancheta din spate stăteau doi ofiţeri în uniformă. Victoria încremeni. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Veniseră după ea.

– Hai să mergem, ordonă sec colonelul şi o apucă de braţ.

Unul din pasagerii din maşină, un maior, coborî imediat din vehicul şi veni repede în întâmpinarea lor, cu poalele mantalei de piele fluturând. Se întâlniră la jumătatea drumului. Se salutară ca de obicei ridicând braţul drept ţeapăn în sus şi rostind Heil Hitler!, iar maiorul, încruntat, aruncă o privire spre Victoria. Întrebă în germană:

– Pot să vă vorbesc, Herr Colonel?

– Da, însoţitoarea mea nu înţelege germana.

Urmă un schimb rapid de întrebări şi răspunsuri în timp ce Victoria, uşurată, se îndepărtă de bărbaţi ca să admire priveliştea. Rămase destul de aproape ca să audă conversaţia acestora, fără să-şi dea seama că înregistra fiecare informaţie importantă pe care o rosteau. O clipă mai târziu, colonelul se despărţi de maior şi se apropie de Victoria.

– Cele mai sincere scuze, mademoiselle, spuse el în franceză, dar trebuie să ne întoarcem imediat la Paris. A apărut o urgenţă.

– Ce păcat! spuse ea. Abia aşteptam friptura de pui.

Capitolul 66

Săptămâna următoare, luni, 16 noiembrie, când se pregătea să plece acasă, Louis auzi uşa exterioară de la Sorbona trântindu-se cu putere şi zgomot de paşi spre intrarea birourilor personalului. Uimit înainte să apuce să fie înspăimântat, Louis sări în sus din spatele biroului, când îi văzu pe cei trei bărbaţi cu pălăriile trase pe frunte şi cu hainele lungi de piele până la glezne ale Gestapoului care dădeau năvală în clădirea şcolii. Unul dintre ei îl zări pe Louis care stătea uimit în biroul lui cu geamuri de sticlă şi porni spre uşa acestuia ca să-l ia la întrebări pe directorul sportiv. Louis privea la el cu gura căscată.

Omul de la Gestapo avea un plic în mână.

– Herr Louis Mueller?

Louis înghiţi anevoie nodul din gât.

– Da.

– Eşti arestat pentru sodomie!

Faţa lui Louis se înroşi ca o pătlăgică roşie.

– Cum?

Chris şi ceilalţi instructori care încă nu plecaseră acasă scoseseră capetele pe uşile birourilor ca să vadă de unde vine larma. Şeful cu manta neagră trânti plicul pe biroul directorului sportiv.

– Dumneata eşti bărbatul din aceste fotografii?

Cu ochii ieşiţi din orbite, cu obrajii pulsând ca nişte foale, Louis luă plicul şi scoase încet câteva fotografii. Încuviinţă moale:

– Da.

– Vino cu mine!

Mâini aspre îl apucară şi îl traseră afară din birou sub privirile uluite ale personalului şi ale oamenilor de serviciu care soseau în grabă. Înainte să fie târât peste pragul fiefului său pe care nu avea să-l mai vadă niciodată, Louis aruncă o privire sălbatică spre Claus Bauer, care îl privea din uşa biroului său. Privirile li se întâlniră. Privirea lui Chris rămăsese neclintită, fără urmă de viclenie în ea, dar în ochii lui Louis se aprinseră flăcări, când îşi dădu seama şocat cine îl denunţase oamenilor care îl târau acum urlând după ei şi pe mâna cărora intenţionase să-l dea pe Claus Bauer.

Un alt instructor care stătea cu gura căscată lângă Chris spuse:

– Herr Mueller, poponar, cine ar fi crezut?

– Chiar aşa, cine? răspunse Claus Bauer.

***

Derrick termină biletul pentru Victoria Grayson şi puse sigiliul familiei sale pe spatele plicului. Se scuza în scris pentru picnicul întrerupt din ziua precedentă şi o ruga să-i permită să se revanşeze, invitând-o la o altă plimbare la ţară, la un mic han care avea o privelişte unică şi servea cea mai bună limbă-de-mare cu lămâie din Franţa. Era liberă vinerea aceasta, 20 noiembrie? Alături era un număr de telefon la care putea fi găsit. După ce îl chemase pe Karl ca să găsească un curier să-i înmâneze scrisoarea luni de dimineaţă la şcoala de scrimă, Derrick se aşeză satisfăcut să-şi termine cafeaua.

Victoria Grayson muşcase momeala şi demonstrase dincolo de orice îndoială că este spioană. Acum spera că cel pentru care lucra, indiferent cine este, va înghiţi şi el momeala la fel. Toată scena dramatică de la pavilion fusese aranjată ca s-o oblige să ia legătura cu cel pentru care lucra. Când se întorseseră la Paris, Derrick se scuzase că are ceva urgent de făcut şi îi spusese lui Karl să-l lase mai întâi pe el acasă şi după aceea s-o conducă pe mademoiselle Colbert la locuinţa ei. Urcase apoi în apartamentul lui de la Crillon să aştepte

raportul de la agentul lui de filaj, instalat la post şi gata s-o urmărească imediat ce va părăsi hotelul. Nu exista om mai priceput la filaj decât acest anchetator cu experienţă îndelungată. Derrick nu fusese mirat când văzuse ce mutră lungă făcuse atunci când primise instrucţiunile de la el. Deşi Derrick avea încredere în el şi în Karl mai mult decât în oricine altcineva pe lume, confidenţele pe care le făcea celor doi se limitau la nevoia de a afla anumite informaţii. Nici unul dintre ei nu punea sub semnul întrebării ordinele lui şi nici nu ceruse vreo informaţie în plus, dincolo de ceea ce li se oferise, dar ca toţi bărbaţii care o vedeau pe Victoria Grayson, agentului lui de filaj îi părea rău să vadă că o femeie atât de frumoasă era suspectată de şeful serviciului de contrainformaţii din Sicherheitsdienst.

Soarele apusese şi în camera lui fusese aprins focul, când omul bătu la uşa apartamentului lui privat. Derrick îl aştepta cu un whisky. Omul îl bău recunoscător.

– Aţi avut dreptate, mein Colonel, spuse el. Mademoiselle Colbert a plecat aproape imediat după ce s-a întors şi a luat metroul până la Saint-Michel. La o casă de pe strada Soeurs des Charité, lângă mănăstirea de la care îşi ia numele şi strada, am văzut că a strecurat ceva în fanta unei cutii de scrisori, apoi s-a întors la hotel.

Derrick încuviinţă din cap.

– O cutie de scrisori confidenţială. Ce altceva ai mai observat?

– Ceva foarte curios. Cineva a pictat o frescă uimitoare pe zidul curţii mănăstirii care este lipit de casă. A devenit atracţia străzii, după cât se pare. În jurul ei erau adunaţi câţiva admiratori.

– Ce reprezintă fresca?

– O scenă tropicală. Apă albastră, păsări de apă şi nuferi şi alte elemente acvatice. Se văd un câine şi nişte libelule care zboară pe sus. Foarte drăguţ. Foarte paşnic. O plăcere pentru ochi.

– Mă îndoiesc că cele două chestiuni au legătură între ele, dar merită să o supraveghem. Am să pun imediat un om pe stradă. Derrick ridică paharul de whisky. Bine lucrat!

– Este o onoare pentru mine să vă servesc, mein Colonel, spuse

agentul de urmărire, iar paharele de cristal licăriră în lumina şemineului.

Acum Derrick trebuia să aştepte până când omul de contact al Victoriei va reacţiona la raportul ei informativ. Derrick alesese ţinta în aşa fel încât să excludă situaţia puţin probabilă ca Victoria să raporteze cuiva din interiorul Partidului Nazist. Dacă ţinta aleasă rămânea neatinsă, Derrick va şti că Victoria făcea parte dintr-o agenţie de informaţii a Aliaţilor. Punea pariu că era vorba de OSS. Era o organizaţie mai greu de indus în eroare şi câtva timp Derrick suspectase că este vorba de jocul pe care îl jucau el şi Konrad împotriva celui de-al Treilea Reich.

Derrick decisese să nu-i împărtăşească colaboratorului său din conspiraţie bănuielile referitoare la Victoria Grayson. Pentru siguranţa ei, era mai bine ca generalul să nu ştie. Prietenul lui era deja în pericol din cauza legăturii cu amiralul Wilhelm Canaris. Circula zvonul că vulturii lui Heinrich Himmler începuseră să se rotească pe deasupra capului amiralului, iar Derrick se temea că tot ce i se va întâmpla amiralului se va răsfrânge şi asupra protejatului său. Ce nu ştia, prietenul lui nu putea trăda.

Bâzâitul interfonului îl smulse din reverie.

– Da, Karl?

– Detectivul-şef Maurice Corbett şi un colaborator de la Departamentul de Cercetări Penale din Poliţia Naţională Franceză au venit să vă vadă, domnule colonel.

Derrick încremeni. Ce naiba mai voiau? Credea că terminase cu întrebările lor.

– Trimite-i înăuntru, Karl, dar explică-le clar că nu le pot acorda decât câteva minute.

Stătea în picioare când intrară poliţiştii, detectivul cel tinerel şi superiorul lui, un veteran de vârstă mijlocie al poliţiei, ale cărui trăsături adâncite ale feţei lăsau impresia că fuseseră cusute din nou laolaltă după ce fuseseră sfâşiate într-un anumit moment al vieţii.

Ăsta e trecut prin multe, comentase Karl, după vizita anterioară a omului.

Şi viclean ca un vulpoi, îşi spusese Derrick, un om care nu trebuia subestimat. Bărbaţii îşi scoaseră pălăriile apropiindu-se de birou, iar cel mai tânăr examina neliniştit din priviri încăperea.

– Cărui fapt datorez onoarea acestei noi vizite, domnilor? întrebă Derrick.

Detectivul-şef Maurice Corbett scoase mai multe fotografii mărite dintr-un plic.

– Ne cerem scuze că vă deranjăm din nou, dar aş dori să vă rog să identificaţi această tânără.

Puse pe birou două fotografii. Îi reprezentau pe Derrick şi pe Victoria Grayson aşezaţi la o masă de la Ritz, când fuseseră acolo în prima duminică.

Derrick fu străbătut de un fior rece. Se sili să zâmbească şi răspunse nonşalant.

– Da, desigur, tânăra este mademoiselle Véronique Colbert. Este instructoare de floretă la L'Ecole d'Escrime Français.

– De unde o cunoaşteţi?

– Este partenera mea de scrimă. Derrick îşi aspri tonul. Acum aţi putea să-mi spuneţi de unde aveţi aceste fotografii?

– Desigur. Le-am găsit acasă la monsieur Fournier, într-un dosar ascuns, unde mai erau şi alte fotografii ale unor persoane importante în poziţii compromiţătoare.

– Dar pentru ce Dumnezeu să pună acolo fotografiile mele cu mademoiselle Colbert? Luam masa la Ritz după ce executasem un asalt, spuse Derrick cu o privire enervată.

Nu mai adăugă nimic. Ca interogator cu experienţă, ştia că nu trebuie să ofere nici un fel de informaţie în plus, faţă de ceea ce era strict necesar pentru a-şi sublinia nevinovăţia, căci atunci ar fi fost un indiciu sigur că are ceva de ascuns.

– Nu ştim, speram să ne puteţi spune dumneavoastră.

– Nu este nimic de spus, răspunse rece Derrick. Poate că monsieur Fournier făcuse fotografiile ca să-i servească într-o zi, dar nu-mi pot imagina la ce anume. Motivul este evident, dar nu are nici o valoare. În momentul în care au fost făcute fotografiile, nici eu, nici mademoiselle Colbert nu aveam, şi nici acum nu avem nici un fel de obligaţie faţă de alte persoane.

Asta dacă nu cumva dosarul conţinea şi informaţii despre modul în care porcul o cunoscuse pe Victoria Grayson, îi trecu dintr-odată prin minte lui Derrick. Îşi permise să zâmbească uşor şi spuse fără pic de umor:

– Aş putea adăuga, domnule detectiv, că este foarte periculos să încerci să-l şantajezi pe şeful serviciului SS de contrainformaţii din Franţa, aflat în serviciul Reichsführerului.

Ofiţerul mai în vârstă puse fotografiile la loc în plic.

– Exact aceasta a fost şi deducţia mea, domnule colonel, spuse el, plecând capul în jos respectuos. Nu vă vom mai deranja. La revedere!

Derrick îşi muşcă buzele câteva clipe după ce se închise uşa. Nu îndrăznea să se ducă la şcoala de scrimă s-o avertizeze pe Victoria să fie pregătită pentru o discuţie cu poliţia. Detectivul Corbett va anticipa această mişcare. Ridică telefonul şi sună pe linia lui sigură la L'Ecole d'Escrime Français.

Capitolul 67

Alistair, cunoscut la agenţia OSS din Berna ca omul care nu dormea, nu mânca şi nu pleca niciodată de la biroul lui, primi informaţia Victoriei şi reacţionă la ea cu asemenea viteză şi atenţie încât, deşi ţigările deveneau tot mai greu de procurat cu fiecare zi, lăsase ţigara Lucky Strike să ardă singură şi să se transforme în cenuşă în scrumieră. Un informator nazist din Maquis strecurase o vorbă la SD despre un raid planificat să aibă loc peste două zile la o staţie de recepţie germană instalată într-o fermă modestă de pe stâncile din Le Havre. Staţia de radio provocase pierderea multor avioane RAF şi semnalase adesea din timp germanilor apropierea vapoarelor şi a avioanelor Aliaţilor de coasta Europei Occidentale. Misiunea colonelului Derrick Albrecht era să organizeze comitetul de întâmpinare SS care să zădărnicească raidul şi să-i aresteze pe sabotori. Misiunea lui Alistair era să-i prevină la timp pe cei din Maquis că li se întinde o capcană.

Acum sarcina era îndeplinită. Luptătorii din Rezistenţă fuseseră avertizaţi, iar SS îşi aşezase oamenii pe poziţii pentru a respinge un atac care nu avea să vină niciodată. Informaţia Broscăriţei salvase vieţile curajoşilor partizani care vor ataca în altă zi. Alistair ar fi trebuit să fie recunoscător pentru miracolul prin care reuşise să îndepărteze pericolele care ameninţaseră identitatea secretă a membrilor Libelulei în ultimele săptămâni, cruţându-se în acelaşi timp de infarctul pe care mai mult ca sigur că l-ar fi făcut până să-i scoată de acolo.

În trei dintre cazuri, riscurile la adresa siguranţei lor fuseseră eliminate, unul de mâna lui, celelalte într-un mod necunoscut. Poliţistul Achim Fleischer nu mai era un pericol pentru Bridgette, nici Dirk Drechsler pentru Bucky, nici Louis Mueller pentru Chris. Chris şi Brad nu văzuseră cum îşi rotise ochii în cap generalul-maior March când un alt sărman nefericit mărturisise că furase lista agenţilor germani din Marea Britanie. Aşadar, deocamdată puişorii lui puteau zburda în voie.

Însă maiorul Alistair Renault nu credea în miracole.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alistair, relaxează-te un pic şi răsplăteşte-i pe copii cu o mică recompensă pentru munca lor, ordonase Bill Donovan. Se apropie Crăciunul. Gândeşte-te la ceva frumos pentru ei.

Alistair se gândise şi găsise darul perfect. Le va permite agenţilor lui să scrie familiilor lor de acasă – fireşte, el va cenzura scrisorile –, iar Bridgette le va lăsa pe toate în cutia poştală, de unde vor fi recuperate de Henri. Planul lui impunea două vizite la ceainăria din librărie, dar ridicarea moralului merita riscul ca grupul să fie văzut împreună. Una era necesară pentru ca Bridgette să informeze echipa despre surpriză şi să le dea instrucţiuni să pună scrisorile fără adresă în cutia poştală, cealaltă pentru a le împărţi răspunsurile primite de la familii. Ţinând seama de rutele ocolitoare şi imprevizibile pe care era obligată să circule zilele acestea corespondenţa dintre Franţa şi ţările aliate, scrisorile spre şi dinspre Statele Unite aveau nevoie de câteva săptămâni ca să ajungă acolo şi înapoi, dar scrisorile de la familii trebuiau să ajungă în mâinile echipei până la Crăciun pentru toţi, cu excepţia lui Bridgette, care era orfană. Va trebui să se gândească la ceva special şi pentru ea, ca să compenseze situaţia.

***

Colonelul Derrick Albrecht o avertizase la telefon despre o vizită iminentă a Poliţiei Naţionale Franceze, aşa că Victoria era pregătită când fusese chemată ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, în biroul lui Jacques Vogel.

– Nu trebuie să te temi de nimic, o asigurase colonelul după ce îi explicase că poliţia descoperise fotografiile. Spune pur şi simplu că nu ştii de ce erau în posesia domnului Fournier.

– Dar dacă a lăsat o explicaţie în care spune cine sunt şi de unde mă cunoaşte? întrebase Victoria.

– M-am întrebat şi eu, dar detectivul nu a menţionat nimic în genul acesta. Cel puţin nu în faţa mea.

– Dar poate că mă va întreba pe mine. Pe mine intenţiona să mă şantajeze Fournier.

– Sau pe mine, pentru că aveam legături cu o americană. Din câte ştia Fournier, puteam să ignor naţionalitatea ta şi să fiu foarte fericit.

– Sau poate că dorea să mă denunţe dumitale. Poate că acesta era motivul pentru care se îndrepta spre biroul dumitale în ziua în care a dispărut, spuse Victoria.

Urmă o tăcere ca şi când Victoria ar fi rostit ceva nelalocul lui.

– Cel puţin aşa scria în Le Temps.

– Ah, da. Am auzit şi eu. Oricum, omul nu a mai ajuns, aşa că misiunea lui va rămâne un mister.

După discuţia cu Victoria, care susţinu că nu-l cunoştea pe scriitor şi nu ştia de ce are fotografiile ei cu colonelul Derrick Albrecht, detectivul cel tânăr îi prezentă superiorului său următoarea teorie, în timp ce plecau de la şcoala de scrimă:

– Mademoiselle Colbert este o femeie foarte frumoasă, şefule. Mi-a lăsat impresia că nu s-ar fi uitat nici o clipă la afemeiatul ăla, nici dacă ar fi încercat s-o şantajeze, mai ales dacă se culcă cu un colonel SD. Ticălosul nu ar fi îndrăznit să-i arunce nici măcar o privire pe furiş.

– Şi s-ar fi gândit, fireşte, la primejdia care îl pândeşte dacă încearcă să-l şantajeze pe colonel, sublinie Maurice. Nu, dacă i-a făcut într-adevăr o vizită colonelului Albrecht în acea zi, a avut alt motiv în minte.

Poliţistul cel tânăr îl privi uimit.

– Credeţi că domnul colonel a minţit?

– Cred că domnul colonel o protejează pe mademoiselle Véronique Colbert.

***

În timp ce săptămâna care începuse la 23 noiembrie continua să înainteze sub cerul plumburiu, echipa Libelula se bucura de răgazul de linişte relativă care intervenise în viaţa membrilor ei. Bridgette, Bucky, Chris şi Victoria ştiau că această linişte fusese adusă de eliminarea pericolelor care îi ameninţau şi îşi continuau munca la serviciu şi activităţile clandestine, simţindu-se eliberaţi de sentimentul de vinovăţie. Informaţiile curgeau una după alta, consolidând atitudinea din timpul războiului „pentru un bine mai mare“, prin care justificau existenţa victimelor. Brad reuşise să afle detaliile referitoare la transportul de tungsten care permisese RAF să-l arunce în aer şi să le provoace astfel naziştilor o întârziere în fabricarea armelor pe care regimul lor o suporta cu greu. Într-o zi, limba ascuţită a doamnei Richter, soţia vestitului comandant al lagărului de tranzit de la Drancy, de lângă Paris, scăpă de faţă cu Bridgette informaţia că soţul ei va însoţi un convoi de camioane încărcate cu lăzi de Cyklon B pentru camerele de gazare de la Auschwitz. Bridgette, care stătea îngenuncheată ca să însăileze tivul celei mai recente rochii a doamnei şi era, ca de obicei, invizibilă pentru madame Richter, ascultase cum îi explicase soţiei la fel de detestabile a unui alt înalt ofiţer german, că acesta „era cel mai bun lucru pentru exterminarea evreilor“, când se transforma în gaz la contactul cu aerul.

– Gardienii aruncă cutiile prin gurile de ventilaţie şi evreii sunt morţi în douăzeci de minute.

La câteva minute după plecarea femeii, cu un gust de vomă în gură, Bridgette plecă spre mănăstire ca să-i transmită informaţia maiorului. Două nopţi mai târziu, acesta transmitea înapoi: Convoiul de camioane interceptat. Abătut din drum. Stéphane Beaulieu câştigase atât de mult încrederea şi simpatia celor de la firma de construcţii, încât neamţul care răspundea de „Proiectul Muntele“ îl invită să viziteze locaţia din Alpii francezi unde se construiau proiectilele destinate să anihileze coasta Marii Britanii. Bucky memoră locaţia şi

detaliile şi făcu singur planul pe care îl transmise apoi unui intermediar OSS.

Victoria află întâmplător numele unui turnător care lucra pentru nazişti la ambasada americană din Berna, iar Chris reuşi să transmită date referitoare la strategia prin care germanii plănuiau să apere coasta franceză împotriva invaziei.

Toată săptămâna, fresca rămase neatinsă. Bridgette era îngrijorată, căci acum, fără protecţia lui Achim, zidul ar fi putut fi vandalizat de răufăcătorii care abia aşteptau să-şi facă mendrele. Totuşi, spre surprinderea ei, mândria pe care o nutreau locuitorii cartierului pentru tablou şi prezenţa intensificată a patrulelor germane care o admirau fuseseră suficiente ca s-o protejeze. Cu toate acestea, sâmbătă, 28 noiembrie trecătorii observară o linie diagonală trasată peste libelula din centru. Aceeaşi persoană care marcase libelula la fel ca şi mai înainte sfidase şi interdicţia de circulaţie şi reuşise să strecoare în timpul nopţii şi numărul de telefon la care putea fi apelată.

Capitolul 68

În timp ce se apropia luna decembrie şi, odată cu ea sfârşitul anului, în Paris începu să ningă abundent. Oraşul se înveşmântă într-o nesfârşită mantie albă de vis, până şi gunoiul din rigole se transformă în sculpturi fantastice printr-o artă specială a vrăjitoriei, liniştea de pe străzile drapate în alb era atât de profundă, încât până şi o tuse uşoară răsuna ca o explozie.

Parizienii ar fi spus că este o lume feerică cu copaci încărcaţi de zăpadă şi acoperişuri cu căciuli albe, cu ornamente de gheaţă atârnând de streşini şi dantele de gheaţă la ferestre, împodobite pentru sărbătorirea Crăciunului, dacă nu ar fi fost huruitul camioanelor germane care transportau arme şi soldaţi şi răcnetele difuzoarelor care transmiteau propagandă germană, muzică triumfătoare şi ordinea de zi pentru populaţie. Prezenţa nemţilor era ca un smog care îmbâcsea aerul oraşului, iar ura pentru ocupanţi creştea cu fiecare zi, pe măsură ce restricţiile împotriva cetăţenilor francezi se înăspreau, represaliile pentru acţiunile Rezistenţei deveneau mai frecvente, iar goana după alimente şi combustibil pentru a salva oamenii de la moartea prin înfometare şi prin hipotermie devenea tot mai disperată. Numai nevoia îi mai scotea pe cei ocupaţi din siguranţa relativă a caselor lor.

– Şi acum, asta! spuse furios generalul-maior Konrad March arătând spre un stâlp de afişaj cu un anunţ pentru public. Urma să se vadă ca de obicei cu Brad, Chris şi madame Gastain, care fuseseră invitaţi să împartă cu el un fondue şi o sticlă de vin în confortul focului îmbietor din locuinţa lui.

– Şi când te gândeşti că acest – acest sacrilegiu împotriva semnificaţiei Crăciunului a fost impus copiilor din Germania şi acum şi în Franţa!

Toată ziua soldaţii germani umblaseră prin oraş, lipiseră afişe şi împărţiseră trecătorilor fluturaşi prin care se interzicea expunerea oricăror elemente legate de Crăciun. Ziarele franceze se aliniaseră deja în spatele afirmaţiei naziste că sărbătoarea Crăciunului nu are nimic

comun cu naşterea lui Hristos. Sărbătorea provenea din obiceiul străvechi al celebrării solstiţiului de iarnă şi a renaşterii soarelui. Moş Crăciun era o invenţie creştină inspirată de zeul germanic Odin. Afişul care provocase dezgustul generalului era o imagine a lui Odin cu barbă căruntă călare pe un armăsar de luptă şi cu un sac de daruri în spate. Ieslea Mariei, a lui Iosif şi a pruncului Iisus fusese înlocuită de o grădină presărată cu jucării de lemn reprezentând animale.

– Şi asta nu e tot, spusese madame Gastain. Magazinele au primit dispoziţii să înlocuiască jucăriile obişnuite de Crăciun cu imitaţii de tancuri, avioane de luptă şi mitraliere. Astăzi am văzut într-un magazin că steaua din vârful bradului de Crăciun a fost înlocuită cu zvastica.

– Afişele au apărut astăzi şi la şcoală, spuse Chris. Personalul a primit dispoziţii să le spună elevilor că sărbătoarea Crăciunului nu se referă la venirea lui Iisus, ci a lui Hitler şi că pe el trebuie să-l considere adevăratul Mântuitor al lumii. Trebuie să i se spună Führerul Mântuitor.

– Verdammt noch mal![4] explodă Konrad.

– Am trăit prea mult, oftă madame Gastain.

Brad şi Chris observaseră că generalul vorbea mai liber în prezenţa lor, mai ales după câteva pahare de şnaps. Deşi nu era chiar neglijent, nu mai era foarte meticulos în privinţa dosarelor secrete pe care le aducea acasă şi care ar fi trebuit să rămână sub cheie la sediul Abwehr, probabil pentru că nu avea încredere în personalul său de la birou. Brad raportă, de asemenea, că generalul Konrad March era ceva mai deschis şi atunci când discuta chestiuni militare cu colegii lui ofiţeri la bordul ambarcaţiunii căpitanului Allard.

– Şi ce crezi? Este indiscret în mod deliberat? îl întrebă Brad pe Chris.

– Nu sunt sigur… ce joc joacă?

– Poate că are pur şi simplu încredere în noi.

– Aş zice că, în ceea ce-l privește, încrederea este ceva la fel de inexistent ca nişte cute încreţite pe uniforma lui.

Dar nici una din informaţiile pe care le culeseseră de pe biroul lui şi de pe barca de pescuit nu se întorsese împotriva lor, astfel că cei doi tineri îşi continuară misiunea.

Nici Victoria nu acceptă prea curând ideea că Derrick Albrecht avea încredere în ea. Nu-l înţelegea. Cum putea un om cu un intelect ca al lui, cu asemenea cultură, cu manierele lui, un om care aprecia arta, muzica şi literatura de cea mai bună calitate a lumii, un adevărat simbol al bărbatului civilizat, să facă parte dintr-o organizaţie atât de inumană ca SS? Rapoartele zilnice scoteau în evidenţă brutalităţile SS care îţi îngheţau sângele în vine. Văzuse ea însăşi cum un ofiţer SS scosese calm revolverul şi împuşcase un civil pe stradă, lăsându-l să moară în zăpadă într-o baltă de sânge, pentru crima că nu se dăduse la o parte din calea ofiţerului. Asasinatul nonşalant îi făcuse atât de rău Victoriei, încât anulase întâlnirea cu Albrecht din seara aceea, căci nu putea suporta să privească uniforma lui.

Nu-l mai văzuse niciodată singur. După excursia lor la ţară ca revanşă pentru picnicul ratat, o invitase numai la evenimente sociale ale armatei, la dineuri cu ofiţeri, la cinema sau la petreceri organizate la restaurant, iar comportarea lui fusese întotdeauna meticulos de corectă şi compania foarte agreabilă. Evenimentele naziste îi făceau pielea ca de găină, dar ofereau o abundenţă de informaţii după care Victoria era sigură că îi lăsa gura apă chiar şi unui veteran uns cu toate alifiile ca maiorul Renault. Totuşi, un firav glăscior interior o avertiza să fie cu băgare de seamă. O cobră ademenită de muzică nu însemna că era adormită.

Bridgette nu avea astfel de temeri. Eliberată de ochiul vigilent al lui Achim şi convinsă cu nu raportase nimic despre aparatul de radio, se bucura de luxul de a lucra la fresca de pe zid, concentrându-se asupra ei ca operă de artă, dincolo de funcţia ei de cod secret. În pauzele dintre ninsori, crescuse în dimensiuni, în profunzime şi în frumuseţe şi dusese la stabilirea unor relaţii prietenoase între localnici, ba chiar şi cu soldaţii din patrulele germane de stradă. Bridgette începuse să se simtă la mănăstire ca la ea acasă. Îi plăcea să participe la masa comună de seară şi să joace câte o partidă de şah cu călugăriţele. Câteva dintre Surorile Caritătii, fără să facă nici cea mai mică aluzie că ar fi la curent cu ceea ce face ea, se oferiseră de bunăvoie să stea de pază ca s-o avertizeze dacă se apropia maşina de detectare germană în timp ce transmitea mesaje radio.

Singurul motiv de îngrijorare pentru Bridgette era invidia unora dintre angajatele de la madame Boucher, despre care se ştia că sunt colaboraţioniste. Lumea modei din Franţa şi şcolile ei reprezentau o societate mică, închisă. Chiar din prima ei zi la casa de modă, colegele îşi exprimaseră deschis perplexitatea faţă de modul în care madame o angajase pe această novice necunoscută în cercul lor şi în care îi acorda un tratament special şi îi permitea să vină şi să plece când doreşte.

– Întotdeauna este câte ceva care te ţine tot timpul cu ochii în patru, oftase Bridgette în faţa stareţei, când îi împărtăşise impresiile despre colegele ei.

– Am să mă rog pentru tine, ma chère amie, dar trebuie să ai grijă, o avertizase sora Mary Frances.

Odată Dirk plecat, şi Bucky putea să se bucure de o relativă siguranţă acasă şi la serviciu. Grija lui cea mai mare şi permanentă era siguranţa tatălui său. Fantoma Neagră apărea în fiecare săptămână pe prima pagină a ziarelor clandestine. Într-o după-amiază când se apropia deja Crăciunul, Bucky se întorsese acasă la pensiune de la serviciu şi găsise un semn negru proaspăt pe partea interioară a primei trepte de la intrare. Simţi un nod de spaimă în gât. A doua zi de dimineaţă ajunse devreme la parcul unde nici o urmă de paşi nu păta albul imaculat al aleilor acoperite de zăpadă. Dispăruseră şi păsările, şi omul cu punga de hârtie. Era singur. Bucky băgă mâna în scorbura copacului şi scoase un bilet. Dragul meu, acasă la CB te aşteaptă un pachet de Crăciun.

Bucky traversă în fugă strada spre casa lui Claire Bellerose şi sună. Bătrânul valet şi administrator al mătuşii lui deschise imediat şi, fără un cuvânt, îi puse în mâini un pachet, apoi închise uşa. Bucky luă pachetul şi se duse să se aşeze pe banca din parc, unde îl desfăcu. Ochii i se umplură imediat de lacrimi. Ţinea în mâini epoleţii cu ciucuri aurii ai tatălui său de pe vremea când fusese cadet şi student la Saint-Cyr, cea mai prestigioasă academie militară din Franţa. Crăciun fericit, fiule, citi Bucky pe biletul de alături.

Scrisorile către familii fuseseră trimise şi răspunsurile sosiseră, eveniment emoţionant care produsese alt semn în diagonală peste libelula din centru. Bridgette le împărţise şi repetase ordinele maiorului Renault.

– Citiţi-le şi distrugeţi-le imediat după ce le-aţi citit.

Bineînţeles că nimeni nu le distrusese, nu imediat.

La acea întâlnire, ultima pe care se aşteptau s-o aibă cât va mai dura misiunea lor, dacă nu intervenea altă urgenţă, Victoria făcu o propunere:

– Ce părere aţi avea să ne mai întâlnim o dată chiar în acest loc, la ora patru, pe 23 septembrie 1962?

Se lăsă tăcerea. Toţi înţelegeau psihologia care se ascundea în spatele propunerii. Broscăriţa îi ruga să-şi afirme convingerea că vor supravieţui până atunci ca să se revadă la reuniunea de douăzeci de ani.

– Ei bine, de ce nu? insistă ea, cu o mişcare hotărâtă din bărbie. Nu-i aşa că libelulele se întorc întotdeauna pe malul râului unde au apărut pe lume?

– Aşa este, Broscăriţo, aşa fac, spuse Brad. Întinse mâna cu palma deschisă pe masă şi ceilalţi îşi puseră câte o palmă deasupra, peste a lui.

– Pe 23 septembrie 1962, chiar aici, în acest loc din Paris, spuse el.

– La 23 septembrie 1962, chiar aici, în acest loc din Paris, repetară ceilalţi în cor.

***

Victoria şi Bridgette plecară ultimele de la ceainărie şi merseră împreună pe jos.

– Ce mai faci, Labradorule? întrebă Victoria cu o voce blândă. Nu ai pe nimeni acasă care să-ţi scrie?

– Prietenii şi rudele mele sunt aici, spuse Bridgette.

Când se întoarse în seara aceea, în camera ei de la mansardă o aştepta un pachet ambalat în hârtie de Crăciun. Înăuntru era un bilet:

Crăciun fericit din partea lui A. Renault.

Bridgette zâmbi. Cadoul era o cutie care conţinea unul dintre lucrurile ei preferate: gem de cireşe din Michigan.

Anul 1942 se apropia de sfârşit. La 31 decembrie, veştile referitoare la război păreau ceva mai luminoase pentru Aliaţi. Armata Roşie îi prinsese pe nemţi în cleşte la Stalingrad, oprind cu succes înaintarea lor în URSS. Feldmareşalul Erwin Rommel, comandantul Afrika Corps, era blocat în Tunisia, iar britanicii câştigaseră o bătălie navală strategică în Marea Barenţ împotriva vaselor germane trimise să distrugă paisprezece nave comerciale ale Majestăţii Sale care transportau materiale de război în Rusia.

La Berna, în Elveţia, în noaptea de Ajun a Anului Nou, maiorul Alistair Renault, abstinent total, acceptase un pahar de şampanie la petrecerea agenţiei şi ciocnise cu membrii personalului în cinstea tuturor agenţilor Aliaţilor care lucrau pe teritoriul inamicului şi le ură să se întoarcă acasă teferi şi nevătămaţi. Alistair tot se mai temea pentru soarta celor cinci tineri agenţi operativi, dar deocamdată şoriceii scăpaseră de pisică şi Libelula rămăsese în joc.

Capitolul 69

– Herr General, pot să vă reţin un moment? spuse Hans, ajutându-l pe Konrad March să-şi scoată mantaua.

– Bineînţeles, Hans. Pare ceva grav. Este vorba de Wilhelm?

– Nein, mein General. Putem vorbi în bucătărie?

– Înainte de şnaps? spuse Konrad, observând că Hans îi pusese mantaua în cuier fără să-i scuture zăpada de pe umeri.

– Pari cam distrat.

– Aşa este, cer iertare domnului general.

– Ia-o înainte.

Acum ce mai este? se întrebă Konrad. Avusese o zi mizerabilă. Toate zilele lui fuseseră mizerabile luna trecută şi februarie abia începuse – încă unsprezece luni de nefericire până să se termine totul – asta dacă începutul amărât al unui nou an era vreun indiciu în acest sens. Astăzi, 2 februarie, se anunţase oficial că bătălia de la Stalingrad se încheiase, ceea ce, aşa cum se aşteptaseră şi el, şi colegii lui, fusese un dezastru pentru Germania. Cu o zi în urmă aflase că printre cei un sfert de milion de soldaţi ai Wehrmachtului luaţi prizonieri în Rusia era şi bunul lui prieten, generalul feldmareşal Friedrich Paulus. Hitler sperase că Friedrich se va sinucide înainte să fie luat prizonier, deoarece nici un feldmareşal german nu se predase niciodată, dar prietenul lui avusese alte idei, care îl înfuriaseră la culme pe Hitler, aducându-l până în pragul apoplexiei. Konrad îşi petrecuse toată ziua în şedinţe cu membrii Înaltului Comandament. Toţi se temeau că sovieticii, după doi ani în care fuseseră mereu împinşi înapoi de forţele naziste, acum vor începe să înainteze spre Germania. Sau şi mai rău, dacă victoria ruşilor întorcea războiul în favoarea Aliaţilor?

Şi tot astăzi, SS interceptase şi arestase o familie de evrei care intrau în Elveţia cu un paşaport al Abwehr, semnat personal de amiralul Wilhelm Canaris. Când fusese întrebat, mentorul lui cu mintea ascuţită

spusese că era un agent secret trimis în misiune în Elveţia de departamentul lui. SS înghiţise povestea tatălui acceptând că este destul de plauzibilă, dar cum se explica prezenţa soţiei, a copiilor şi a bunicii? Konrad simţise cum i se ridică părul măciucă la ceafă. Cât va mai dura până când se va descoperi că serviciul de informaţii militare al Germaniei făcea joc dublu? Dumnezeule, ce zi! Avea nevoie de un şnaps şi un foc cald.

– Da, Hans? spuse generalul când ajunseră în domeniul aghiotantului său.

Hans coborî vocea, ca şi când pereţii ar fi avut urechi.

– Este vorba de Herr Wagner şi Herr Bauer.

– Ce e cu ei?

– Sunt americani.

Konrad îl privi fix.

– De unde ştii?

– I-am auzit vorbind între ei. În engleză cu accent american. Eram în spatele gardului şi acopeream ţevile de apă când Herr Bauer a venit la lecţie şi s-a întâlnit în stradă cu Herr Wagner, care aducea lemne pentru madame Gastain. Nu m-au văzut şi strada era pustie, aşa că au crezut că pot vorbi în engleză. Urechea mea nu se înşală, mein General. Aşa cum ştiţi, după ultimul război, mama a închiriat camere unor soldaţi din Forţele Expediţionare Americane. Recunosc accentul american.

– Şi ai înţeles ce spuneau?

– Nein, dar am prins câteva cuvinte americane.

– Care anume?

– Cuvinte ca zigzag şi boondoggle şi Archie, adică apărare antiaeriană germană.

Generalul reflectă o clipă în tăcere la descoperirea lui Hans, apoi puse o mână pe umărul aghiotantului său:

– Această informaţie trebuie să rămână între noi, până mă gândesc ce să fac cu ea. Ai înţeles?

– Ca întotdeauna, mein General, spuse Hans abătut. Îmi pare rău că am fost nevoit să raportez. Nu aş fi crezut niciodată că tinerii sunt… spioni. Mie îmi plăceau şi, desigur, Wilhelm…

– Da, da, înţeleg, spuse generalul şi lăsă să-i scape un oftat. Se pare că oamenii ne pot dezamăgi în nenumărate feluri, nu-i aşa? Dădu din cap întristat. Danke, Hans. Eşti liber.

Ieşind din bucătărie, Konrad zâmbi în sinea lui. Americani, nu-i aşa? De ce nu era surprins? Pisoii păcăliseră vulpoiul cel bătrân. Crezuse că sunt tineri germani antinazişti recrutaţi de SOE, dar nu, erau americani, lucrau pentru OSS, era chiar mai bine pentru planurile lui. Konrad îşi turnă un şnaps ca în fiecare seară şi se instală confortabil în faţa căldurii bine-venite a şemineului său. Ziua nu fusese până la urmă o pilulă chiar aşa de amară.

***

Detectivul Maurice Corbett avu o idee care îi veni în minte când îl văzu pe omul de serviciu francez cum dădea cu aspiratorul pe covorul de pe holul din faţa biroului colonelului Derrick Albrecht după ultima lui vizită. Era o încercare cu puţine speranţe şi periculoasă, dar se gândea să acţioneze de unul singur, fără ajutorul colegului său. Băiatul era priceput în toate privinţele, dar Maurice nu-l cunoştea şi ştia că în zilele acelea nu puteai avea încredere în francezii pe care nu-i cunoşteai. Unii erau gata să-şi trădeze propria bunică pentru o bucată de pâine.

Aştepta pe trotuarul de vizavi în faţa intrării sediului SD, deasupra căruia flutura steagul nazist. Maurice stătuse de pază zile întregi într-un magazin din apropiere ca să observe plecarea colonelului Derrick Albrecht de la birou. Se pare că domnul colonel prefera să ia masa de prânz în afara clădirii. Şi cine l-ar fi putut învinui pentru asta?

Urletele care se auzeau din bulevardul Foch 84 se ajungeau uneori şi în stradă. Maurice îşi imagina ce efect aveau asupra unui stomac gol.

O maşină germană de serviciu trase în faţa intrării şi un gardian SS deschise uşa clădirii, apoi se dădu înapoi şi luă poziţie rigidă de drepţi cu braţul drept întins în faţă în salutul nazist. Colonelul Albrecht ieşi din clădire – un specimen izbitor al idealului lui Hitler de mascul arian, înalt, frumos, blond, sigur de el, într-o formă fizică excelentă, înfricoşător ca naiba. Maurice aşteptă până când maşina Mercedes-Benz se îndepărtă şi nu mai putea fi văzut în oglinda retrovizoare a acesteia şi abia după aceea traversă strada spre intrare, cu hârtiile deja în mână, aparent un alt francez venit să-şi trădeze un concetăţean. Arătă documentele şi insigna de poliţist gardienilor, apoi porni pe hol spre o uşă pe care scria Întreţinere şi Camera boilerului, pe care o observase în timpul vizitei lui anterioare.

Îşi reaminti că, urmărind o anumită linie de investigaţie în legătură cu moartea lui Beaumont Fournier, îşi risca nu numai poziţia ca anchetator-şef la Departamentul Omucideri al Poliţiei Naţionale Franceze, dar şi propria piele. Superiorul lui îi ordonase să înceteze orice contact cu colonelul Derrick Albrecht.

– Omul spune că scriitorul nu s-a prezentat la întâlnire şi cu asta, basta, spusese el. De ce nu îl crezi, Maurice?

– Pentru că taximetristul a spus că l-a lăsat în faţa sediului Sicherheitsdienst şi nasul meu de copoi îmi spune că domnul colonel minte.

– Poate că nasul tău se înşală şi oricine ar fi putut ajunge la scriitor înainte să pună piciorul în Sicherheitsdienst. Omul nu era chiar un sfânt.

– Nimeni nu ştia mai bine decât servitorul lui dacă era acolo la acea oră a dimineţii. Iar gardienii de la intrare nu ar fi văzut ceva dacă ar fi fost răpit de pe stradă?

– Din câte ştim, servitorul aşa spune. Iar gardienii de la uşă şi aghiotantul colonelului confirmă că scriitorul nu a apărut. Eu îi cred şi trebuie să-i crezi şi dumneata, Maurice, pentru binele dumitale, indiferent de ce-ţi spune nasul. Îţi ordon să-l ştergi pe om de pe lista suspecţilor, nu numai din motive care ar trebui să-ţi fie clare, dar şi

pentru că probabil este o pierdere de timp.

Dar nasul nu înceta să-l sâcâie pe Maurice şi nici conştiinţa profesională nu-l lăsa să renunţe. Cineva era răspunzător de moartea unui cetăţean francez şi, conform acordului încheiat cu autorităţile de ocupaţie, poliţia franceză avea privilegiul de a investiga şi de a rezolva crimele împotriva francezilor comise pe teritoriul francez. Maurice presupunea că în acord cuvântul-cheie era francez. Acesta nu se extindea şi asupra germanilor care ucideau cetăţeni francezi.

Maurice îşi dădea seama cât se poate de bine că reapariţia lui la sediul SD nu avea să treacă neraportată şi nici faptul că interogase un membru al echipei de curăţenie. Pe de altă parte, poate că alerga după cai verzi pe pereţi. Ce şanse avea să-l găsească pe acelaşi bătrânel cocârjat care făcea curat atunci în faţa biroului colonelului Albrecht? Cine putea paria că acelaşi om de serviciu dăduse cu mătura în acea dimineaţă de sâmbătă, când se pare că Beaumont Fournier îi făcuse o vizită colonelului Derrick Albrecht? Şi un aspect încă şi mai important: cine putea garanta că un francez care muncea la un serviciu SS va fi dispus să stea de vorbă cu un inspector din poliţia franceză?

Dar iată că bătrânul era acolo şi îşi încălzea mâinile la foc în momentul în care Maurice deschise uşa. În încăpere erau şi alţi îngrijitori. Maurice îi arătă discret insigna omului său şi trăi un moment de uimire când văzu că în ochii tulburi ai bătrânului se aprinde o scânteie de viaţă, care părea să spună că înţelege de ce venise. Fără o vorbă, omul îi făcu semn spre uşă şi se ridică de pe scaun. Porni şontâcăind spre ieşire şi Maurice îl urmă.

Ajungând în hol, omul se întoarse spre el:

– Oui, monsieur? întrebă el.

– Am câteva întrebări. Eşti dispus să vorbeşti cu poliţia franceză?

– Depinde de întrebări.

– Erai la lucru aici şi în acest hol în dimineaţa de sâmbătă, 31 octombrie?

– Oui, monsieur.

Maurice îi arătă o fotografie.

– L-ai văzut pe acest bărbat aici în acea zi?

– Oui, monsieur.

Maurice înţepeni.

– L-ai văzut intrând în biroul colonelului Derrick Albrecht?

– Oui.

– L-ai văzut plecând?

– Non, monsieur.

– Nu? Erai cumva plecat sau în altă parte a clădirii când ar fi putut pleca?

– Non, monsieur.

– Poate în camera boilerului.

– Non, monsieur.

Ochii bătrâni şi obosiţi ai bărbatului clipiră, lăsând să se înţeleagă că ştia anumite lucruri pe care nu era dispus să le împărtăşească. Omul ştia foarte bine ce se şuşotise pe etaj în dimineaţa de 31 octombrie, dar răspunsurile lui scurte arătau clar că nu va mai spune nimic pe acest subiect.

– Ai fost pe hol tot timpul cât a durat vizita?

– Oui, monsieur.

– Şi l-ai fi văzut când ar fi plecat?

– Oui, monsieur.

– Merci, oncle.

Maurice plecă din clădirea ororilor, simţind că aerul ei malefic îi impregnase stofa paltonului ca fumul de ţigară îmbibat în ţesătură.

Aşadar, colonelul Derrick Albrecht minţise. Beaumont Fournier venise la întâlnirea cu şeful diviziei de contraspionaj din Franţa, a Sicherheitsdienst, şi acum el, ca anchetator-şef la Departamentul Omucideri din Poliţia Naţională Franceză, trebuia să afle dacă scriitorul plecase aşa cum sosise.

Capitolul 70

Brad ştia că ar trebui să se conformeze ordinului şi să distrugă scrisoarea de la mama sa, în care avea veşti de la întreaga familie, chiar şi de la tatăl lui vitreg. Se introduseseră raţiile. În Meeker, Colorado, practic nu mai erau tineri, căci fuseseră chemaţi la arme, iar compania de cherestea ducea lipsă de mână de lucru. Casa cea nouă era în construcţie, Beata şi Margie luau lecţii de dans, iar Bobby avea o slujbă după-amiaza ca ajutor la băcănia lui Shreve. Se rugau cu toţii pentru siguranţa lui Brad, indiferent unde se afla, şi îl iubeau foarte mult.

Bobby băgase şi un bilet de la el, deosebit de emoţionant şi probabil că nu fusese citit de mama lui. Brad parcă auzea vocea băiatului care se străduia să fie bărbat: Am pus mai jos, în ordinea importanţei, lucrurile pe care trebuie să le ştii. Mama şi sora ta sunt bine. Asta e nr. 1. Numărul 2 este că Jared este un tip cumsecade. Se vede că o iubeşte pe mama ta aşa cum o iubea tata pe mama. Îmi amintesc cum era atunci, demult. Numărul 3, se poartă cu Margie şi cu mine la fel de frumos ca şi cu Beata, ceea ce spune foarte mult. Nu trebuie să-ţi faci griji. Cred că asta este cam tot. Mi-e dor de tine. E pustiu aici fără tine.

Brad citise şi recitise scrisoarea de câteva ori, storcând fiecare detaliu din fiecare rând, ca să fie sigur că nu i-a scăpat nimic. Se pare că totul era bine la el acasă, în Meeker, Colorado. Dar, deşi o ştia aproape pe dinafară, nu se îndura s-o arunce în foc, însă nu exista nici un loc sigur în apartamentul lui. În cele din urmă o vârî într-o carte lăsată la vedere, cea mai bună ascunzătoare în lipsă de alta. Fără îndoială că până acum generalul pusese să i se percheziţioneze deja camera, iar altcineva nu mai avea motive s-o facă.

***

A doua zi după dezvăluirile făcute de Hans, cartea fu unul dintre primele locuri în care se uită generalul după ce Brad plecase la serviciu. Nu putea să citească scrisoarea ascunsă acolo, dar şi-a dat seama că era în engleză. Acum avea dovada că tânărul lui prieten era spion american.

***

– Herr Bauer, se pare că acum dumneata eşti noul director sportiv de la academie, îi spuse Jules Garnier lui Chris. Am primit ordin în acest sens în dimineaţa aceasta.

Chris îl privi uimit.

– Cum se poate? Eu sunt cel mai tânăr instructor de aici!

Jules zâmbi.

– Dragul meu, astfel de considerente, precum rangul şi vechimea în muncă, corectitudinea, nu contează decât rareori pentru nazişti când se fac promovări. Se ţine seama de realizări. Ţi-ai făcut treaba fără să-i intimidezi şi să-i hărţuieşti pe elevi, dar ai realizat în totalitate programa şcolară. Părinţii elevilor din grupa dumitale te laudă – şi se pare că acolo unde trebuie. În dimineaţa aceasta am primit ordin să te instalez în funcţia lui Herr Mueller.

Jules clipi din ochi conspirativ şi spuse:

– Te poţi aştepta la şi mai multe invitaţii la masă, acasă la copii.

Chris primi vestea promovării cu sentimente amestecate. „Promovarea“ putea însemna că generalul-maior March îşi va reînscrie fiul la şcoală, ca să aibă ocazia să socializeze cu copiii de vârsta lui.

Era sigur că profesorul nu-i va băga cu de-a sila pe gât lui Wilhelm programa şcolară, dar reînscrierea la şcoală putea însemna şi încetarea accesului la casa generalului şi la sursa vitală de informaţii, precum şi la singurele ocazii când putea să stea de vorbă cu Melcul-de-Apă. Aveau să-i lipsească amândouă foarte mult. Ajunsese să considere casa generalului drept un refugiu din locuinţa lui dărăpănată şi pe Melcul-de-Apă un prieten apropiat. Se înţelegeau în toate privinţele. Lui Chris îi plăcea purtarea înţeleaptă şi tolerantă a pescarului. Scrisoarea primită de Crăciun de la părinţi nu pomenea nimic despre întoarcerea lui Dirk la New Braunfels, iar Chris era acum sigur că vechiul lui prieten nu va mai fi văzut niciodată în oraşul lor natal. Fusese sacrificat ca să nu pună în pericol siguranţa Stelei Polare. Lui Chris îi păruse rău după el, iar Melcul-de-Apă îl înţelesese, deşi Dirk fusese un trădător.

– Cum poţi plânge după prieteni care fac alegeri proaste? întrebase el.

În după-amiaza aceea Chris îl informă pe general că fusese promovat într-un post nou, iar Konrad spusese:

– Sper că noua dumitale funcţie nu va însemna că nu vei mai fi disponibil să-l meditezi pe Wilhelm.

– Am presupus că veţi dori să-l reînscrieţi pe fiul dumneavoastră la şcoală, acum când directorul sportiv nu mai este acolo, domnule general.

– Presupunere greşită, Claus, zâmbi generalul. Fiul meu este mulţumit cu situaţia aşa cum este şi, în mod egoist, cei ai casei vor duce dorul companiei dumitale. Putem conta pe dumneata în continuare?

– Desigur, Herr General.

***

Colonelul Derrick Albrecht primi ultimul raport referitor la activităţile

din Rue des Soeurs de Charité. Îi mulţumi omului pe care îl repartizase să stea de pază şi ordonă suspendarea filajului. Nu mai avea nevoie de alte informaţii.

Derrick citi repede, gânditor, apoi băgă raportul într-un sertar, alături de alte lucruri care se strânseseră acolo în ultimele trei luni. Rămânea o singură întrebare fără răspuns: Victoria îi cunoştea pe ceilalţi conspiratori, toţi bărbaţi, sau lucrau independent? Nu fusese văzută niciodată cu bărbaţii în acelaşi timp şi nici nu se raportase că ar fi comunicat cu ei. Erau trei: un pescar şi doi alţii cu profesii nedeterminate. Fotografiile arătau că sunt tineri, puţin peste douăzeci de ani, puternici, în formă, atrăgători. Fuseseră văzuţi cum lăsau mesaje, dar fiecare separat, în fanta pentru scrisori a casei de lângă mănăstire, pe al cărei zid se întindea acum peisajul frumos pictat. Karl îl dusese să vadă şi el casa, deşi exista riscul ca prezenţa maşinii lui pe stradă să-i avertizeze pe conspiratori că le fusese compromisă cutia poştală. Fresca era într-adevăr demnă de admirat. Oare tabloul acesta paşnic înfăţişând viaţa pe malul unei ape avea ceva de-a face cu activitatea clandestină care se desfăşura alături?

Dulăul lui amuşinase şi informaţii despre micuţa pictoriţă blondă. Mademoiselle Bernadette Dufor era designer de modă la La Maison Boucher. Céleste era printre clientele casei. Derrick trebuia s-o întrebe dacă o cunoscuse. Erau două detalii care nu-i dădeau pace. După cum afirma dulăul lui, tânăra fusese angajată cam în aceeaşi perioadă în care fusese angajată şi Victoria la L'Ecole d'Escrime Français, aparent căzută din cer, absolventă a unei şcoli obscure de design din Lyon, care acum dispăruse din cauza războiului. Nu avea nici un fel de reputaţie deosebită care să justifice poziţia într-o casă de modă renumită, dar proprietara casei avea o nevoie disperată de designeri în locul celor care refuzaseră să le servească pe soţiile invadatorilor nemţi. Coincidenţă? Derrick nu credea în coincidenţe. Iar celălalt lucru era domiciliul fetei. Locuia dincolo de zidurile groase ale mănăstirii, o locaţie ideală pentru a instala un post de radio care nu putea fi detectat. Derrick ar fi vrut să ştie cum de ajunsese să locuiască într-o casă a călugăriţelor, rezervată numai pentru ordinul acestora, dar dulăul lui refuzase să pună întrebări femeii care răspundea de locaţie.

– Sunt catolic, explicase el, şi nu pot să iau la întrebări o stareţă de mănăstire.

Îşi exprimă totuşi opinia, care venea în contradicţie cu bănuielile lui Derrick.

– Urmărirea domnişoarei Dufor nu a dezvăluit nimic care să indice că ştie care este scopul fantei pentru scrisori de alături. După părerea mea, domnule colonel, pictoriţa nu face parte din celulă.

Asta rămânea de văzut, dar Derrick nu voia să sperie găina de pe cuibar. Nu avea de gând să percheziționeze casa cu fanta pentru scrisori, nici să-i aducă pe cei trei bărbaţi la interogatoriu. Avea alte planuri. Dacă în Rue des Soeurs de Charité se desfăşura o operaţiune OSS, o va lăsa să continue. Nu va interveni în jocul în care erau angajaţi Victoria şi cei trei tovarăşi ai ei de conspiraţie, atât timp cât continuau să joace cum îi convenea lui.

Capitolul 71

Anul 1943 mergea înainte. Aliaţii învingeau constant puterile Axei pe uscat, pe mare şi în aer. Pe tot parcursul primăverii, care se transformă apoi în Europa într-o vară fierbinte şi secetoasă, soarta inamicului se schimba. Japonezii erau împinşi de pe insulele din Pacific; forţele Aliaţilor începuseră cu succes invadarea Italiei, care dusese la predarea necondiţionată a acesteia în septembrie; iar campania din nordul Africii se încheie în mai. Organizaţiile de rezistenţă din toată Europa creşteau numeric şi sabotau cu succes instalaţiile Wehrmachtului, uzinele controlate de germani, depozitele de explozivi, liniile de cale ferată şi de comunicaţii, fabricile de cauciuc şi de oţel. În Franţa, grupul nevăzut din Maquis al Fantomei Negre teroriza patrulele, convoaiele şi posturile de radioemisie germane, silindu-i pe nazişti să alcătuiască unităţi de protecţie cu soldaţi pe care cu greu îşi puteau permite să-i scoată din rândurile armatei. În biroul lui de la Prefectura Poliţiei din Paris, Maurice Corbett urmărea cu atenţie înaintarea Aliaţilor şi victoriile francezilor, aşteptând cu răbdare să vină şi momentul lui.

Tot anul şi până toamna târziu, Libelula plutise deasupra apelor care musteau de informaţii despre disperarea tot mai mare a duşmanului. Cu toate măsurile extreme luate de poliţia nazistă pentru a-i depista şi a-i pedepsi pe spionii şi informatorii Aliaţilor, Libelula continua să furnizeze neîntrerupt informaţii esenţiale postului de la Berna, argument puternic în favoarea menţinerii echipei pe loc.

Dar Alistair nu putea scăpa de teama că nu era decât o chestiune de timp până când Libelula va zbura în gura duşmanului. Anul 1944 începuse şi înaintase deja, când apărură motive de îngrijorare reale pentru Alistair că temerile lui ar putea să se materializeze. În ziua de 19 februarie, pe biroul lui apăru un raport care provocă o înjurătură atât de puternică, încât se auzi în întreaga clădire. Sergentul de serviciu în faţa uşii sări în sus şi se repezi în biroul lui Alistair.

– Ce s-a întâmplat, domnule maior?

Alistair îşi frământa tâmplele cu degetele.

– Ieri Hitler l-a demis pe amiralul Wilhelm Canaris de la comanda Berlinului şi a desfiinţat Abwehr. Acesta va fi absorbit de SS.

Ofiţerul întrebă înmărmurit:

– Şi ce se va întâmpla cu generalul-maior Konrad March?

– De unde naiba să ştiu eu?

Alistair îi dădu imediat telefon lui Bill Donovan, care „nu era disponibil“. Asta însemna că este undeva, într-o misiune secretă.

– Spune-i să mă contacteze cât mai curând, ordonă el.

Alistair trăgea din ţigară şi se plimba prin birou. În raport nu se menţiona dacă amiralul Canaris fusese arestat şi nici de ce fusese demis. Înlăturarea lui părea să fie manevra lui Heinrich Himmler, care avea anumite bănuieli în legătură cu Canaris şi insista ca Abwehr să fie pus sub controlul SS. Dacă se descoperea că amiralul Canaris făcea joc dublu, ceea ce şi făcea, atunci arestarea lui ar fi dus fără îndoială şi la arestarea bunului său prieten, Konrad March.

Alistair nu fusese niciodată sigur dacă cei doi bărbaţi erau împreună în acest joc sau acţionau separat, dar ceva mai înainte îl suspectase pe generalul-maior că îi foloseşte pe Brad şi pe Chris ca să transmită informaţii întotdeauna autentice la OSS. Fără îndoială că împărtăşea aceleaşi convingeri ca şi amiralul că Hitler era un nebun care târa Germania pe calea distrugerii. Ce altceva putea să însemne fluxul constant de informaţii secrete dezvăluite în faţa urechilor şi a aparatului de fotografiat ale ghidului său de pescuit şi ale meditatorului particular al fiului său?

Dacă Alistair avea dreptate, după arestarea lui Canaris, generalul era următorul care cădea, iar Brad şi Chris odată cu el. Valabil şi pentru ceilalţi membri ai echipei. Alistair ştia că şeful lui îi va da ordin să stea pe loc şi să vadă dacă temerile lui referitoare la Libelulă se materializează şi numai atunci să retragă dispozitivul. La naiba! Alistair se va conforma până la un punct. Va decide singur când să scoată echipa de acolo.

***

SS preluase Abwehr imediat şi prompt. Abia fusese amiralul informat că va fi eliberat din îndatoririle sale de la Berlin, că superiorul lui Derrick intrase în biroul lui Konrad de la hotelul Lutetia împreună cu adjunctul său. În timp ce un contingent de personal SS se răspândea în sediul Abwehr şi lua în posesie încăperile şi birourile, comandantul SD îl anunţă pe generalul-maior Konrad March că, prin decretul Führerului, Departamentul de Informaţii Militare din Franţa era oficial desfiinţat şi îndatoririle lui plasate sub comanda Schutzstaffel. Îl va lăsa pe colonelul Derrick Albrecht, şeful serviciului de contrainformaţii a secţiei serviciului de securitate al Reichsführerului, să-i explice.

Prietenul şi tovarăşul de conspiraţie al lui Konrad îşi jucă foarte bine rolul cuceritorului îngâmfat. Cu o privire de gheaţă şi pe un ton la fel, care exprima anii îndelungaţi de ură dintre cele două organizaţii, Derrick îl anunţă că departamentul generalului va intra în jurisdicţia lui. Generalul-maior March va deţine o funcţie inferioară, asta, fireşte, dacă nu doreşte să se transfere la altă divizie din Wehrmacht. Derrick va prelua sarcinile generalului imediat. Konrad trebuia să-i dea cheile de la toate uşile, fişetele şi seifurile şi să îşi ia toate lucrurile personale din birou. Colonelul va ocupa atât propriul birou din bulevardul Foch 84, cât şi pe cel al generalului de la hotelul Lutetia.

Konrad primi un birou în altă încăpere din clădire, care nu avea nici ventilaţie corespunzătoare, nici lumină. Misiunea lui era deocamdată să repartizeze personalul la alte divizii din cadrul armatei germane şi să-i prezinte noului superior operaţiunile Abwehr. Konrad ar fi plecat la un post pe măsura rangului său, dacă nu ar fi fost misiunea secretă pe care o desfăşura împreună cu omul care ocupa acum biroul lui.

Celor câţiva oameni din personalul lui care erau la curent cu conspiraţia, le prezentase opţiunea de a rămâne pe loc, sau de a se transfera la alţi comandanţi. Aceştia acceptaseră toţi până la unul

posturile pe funcţii inferioare în SS pentru a continua operaţiunile de salvare. Derrick nu avea norocul să aibă astfel de oameni în organizaţia sa. Nu putea avea încredere decât într-un ofiţer inferior şi un sergent care îl ajutau în activităţile lui clandestine.

Acum, când Abwehr fusese absorbit de SS, cei doi şefi trebuiau să aibă mare grijă cum aplică decretul Nacht und Nebel, emis de Hitler, care dădea organizaţiilor germane de spionaj permisiunea de a ignora acordurile şi procedurile Convenţiei de la Geneva cu privire la prizonieri. În traducere, Nacht und Nebel însemna „Noapte şi ceaţă“, o denumire foarte potrivită pentru decret, căci prizonierii erau duşi la adăpostul întunericului într-o locaţie secretă de unde dispăreau fără urmă, iar familiile lor nu mai aflau niciodată ce se întâmplase cu ei. Era o politică detestabilă pentru a intimida populaţia locală şi a o constrânge să se supună, dar le oferea lui Konrad şi Derrick acoperirea perfectă să organizeze evadarea unor prizonieri fără să li se pună întrebări. Dar în multe cazuri, victimele fuseseră evacuate prea devreme, spre supărarea altor organizaţii care ar fi vrut să le interogheze sau să dea un exemplu cu ajutorul lor.

În ziua preluării, Konrad calcula când va trebui să pună mecanismul în mişcare pentru a-l scoate pe fiul său din Franţa, înainte ca amiralul Canaris să fie arestat. Se aşteptase de mult să cadă şi el atunci când vasul amiralului se va duce la fund. Dorea să-i asigure o cale de scăpare fiului său. Îl trimise pe Hans să-l roage pe Barnard Wagner să vină la el acasă în seara următoare şi să-i telefoneze la şcoală lui Claus Bauer ca să-i spună că are ceva urgent de discutat cu el.

În seara următoare, Hans îi conduse pe Brad şi pe Chris în biroul superiorului său fără ca Wilhelm să ştie că sunt în casă. Nu se pusese masa cu mâncare şi şnaps. Konrad stătea deja la birou şi le făcu semn să se aşeze în faţa lui. Observă că cei doi tineri îi arătau acelaşi respect, fără schimbarea manifestată în comportamentul colegilor şi al cunoştinţelor sale, care îl stimau mai puţin acum, de când îşi pierduse funcţia înaltă. Ziarele din Paris aflate sub controlul naziştilor se grăbiseră să anunţe desfiinţarea serviciului Abwehr şi demiterea şefului acestuia.

Tinerii aşteptau curioşi. Konrad îşi împreună degetele pe birou şi spuse solemn:

– Domnilor, ştiu că sunteţi americani şi lucraţi pentru organizaţia de informaţii din ţara voastră, OSS. Ridică o mână în sus ca să-i împiedice să vorbească. Nu încercaţi să negaţi. Am dovezi irefutabile, dar nu trebuie să vă temeţi. Sprijin cauza voastră şi vă cer o mare favoare.

Capitolul 72

În dimineaţa următoare, Chris lăsă un mesaj prin fanta pentru scrisori, cerând o întâlnire de urgenţă cu francezul în aceeaşi zi la ceainăria din librărie, la ora obişnuită. El şi Melcul-de-Apă aveau informaţii importante care trebuiau transmise prin viu grai. În aceeaşi după-amiază, la ora patru, Brad şi Chris intrară în ceainărie separat. Pe uşă era atârnat semnul Închis. Francezul şedea deja la masa lui din colţ şi fuma aceleaşi Gauloises cu miros urât.

După ce se aşezară cei doi tineri agenţi, francezul se mută la masa lor şi îl ascultă răbdător pe Chris, care îi spunea că generalul-maior Konrad March ştia de peste un an că erau agenţi americani pregătiţi de OSS. Nu îi explică de unde aflase generalul această informaţie.

– Mon Dieu! exclamă francezul. Şi nu v-a arestat?

– Doreşte victoria Aliaţilor la fel de mult ca noi, după cât se pare, ca să salveze Germania şi Franţa de distrugere, spuse Brad.

– La început, eu și Melcul-de-Apă ne-am întrebat dacă nu cumva încearcă să ne întindă o capcană, dar când informaţiile noastre s-au dovedit autentice şi nu am fost arestaţi, ne-am imaginat că poate fusese vorba de o neglijenţă. Acum însă generalul se teme că, dacă amiralul Canaris este arestat pentru trădare, va fi arestat şi el, adăugă Chris.

– Aş zice că are dreptate, spuse Henri. Avem motive să credem că până şi Erwin Rommel, generalul preferat al Germaniei, este bănuit. Aşadar, ce doreşte generalul? Azil?

– Numai pentru fiul lui, spuse Brad. El nu poate pleca. Spune că sunt prea mulţi oameni care depind de el. Este soldat şi îşi iubeşte patria. Rămâne până la sfârşit, indiferent cât de amar va fi acela.

– Să sperăm că va mai apuca să vadă înfrângerea Germaniei. Şi unde doreşte generalul să-şi trimită fiul?

– În Elveţia, la o mătuşă, Helga Wolfe. Generalul March a întrebat dacă putem folosi sistemul nostru de recuperare ca să-l scoatem de aici, răspunse Brad.

– Dar de ce nu aranjează chiar el să-l scoată din ţară? Nu cred că nu are posibilităţi.

Brad clătină din cap.

– Crede că acum este prea primejdios, căci el este luat în vizor de SS şi poate fi arestat în orice clipă. Noi credem că generalul este implicat în ceva mai mult decât lasă să se înţeleagă. Bănuim că este în legătură cu o reţea mult mai mare, nu numai că ne furnizează nouă informaţii. Dacă aşa este şi este arestat şi făcut să vorbească, rutele sigure ale organizaţiei lui sunt compromise. Doreşte să-şi vadă fiul în siguranţă cât mai este timp. Şi am dori şi noi acelaşi lucru.

Se uită spre Chris care dădu din cap afirmativ.

– Dar cum rămâne cu voi, tinerilor? Dacă generalul cade, cădeţi şi voi cu el.

– Generalul va avea suficiente informaţii să le furnizeze, fără să le mai pomenească despre ghidul lui de pescuit şi despre meditatorul fiului său. Putem avea încredere în el în această privinţă. Vom avea timpul şi mijloacele necesare să fugim.

Francezul oftă.

– Am să-i raportez maiorului.

***

Trei zile mai târziu, generalul îl privea în ochi pe fiul său şi îi spunea că îl trimite în Elveţia, la mătuşa lui, Helga, pentru un timp şi urma să vină şi el acolo imediat ce putea.

Hans era pe hol cu bagajele lui Wilhelm.

– De ce? întrebă băiatul cu ochii plini de lacrimi şi buza de jos tremurând. Nu vreau să plec. Nu-mi place mătuşa Helga, şi nici verişorii mei.

Nici mie, îşi spuse disperat în sinea lui Konrad. Cumnata lui era o nesuferită şi copiii ei nişte draci împieliţaţi, dar era singura rudă care trăia în afara Germaniei unde fiul lui era în siguranţă.

– În Franţa nu mai suntem în siguranţă acum, iar mătuşa te aşteaptă. Nu vrei s-o dezamăgeşti, nu-i aşa?

– Nu-mi pasă, spuse Wilhelm, cu vocea tremurândă.

Konrad întinse braţul şi îl trase pe copil la piept. Îi venea să plângă, nu putea scăpa de gândul că aceasta ar putea fi ultima oară când îl strânge în braţe pe fiul său.

– Te iubesc, fiule. Să ţii minte mereu că s-ar putea să mai dureze ceva timp până când ne vom revedea.

– Dar ai să vii după mine, nu-i aşa, papa?

Hans îl scuti de nevoia de a răspunde. Intră în încăpere şi spuse calm:

– Şoferul este aici, Herr General.

– Pot să-i spun la revedere lui Herr Wagner? întrebă Wilhelm.

– Nu este aici, fiule. Am să-i spun eu în locul tău. Acum trebuie să mergem jos.

Ţinându-se de mână, tatăl şi fiul porniră pe scări în urma lui Hans. În uşă, Hans, luptându-se cu lacrimile, îi spuse la revedere, după care Konrad îngenunche şi îşi îmbrăţişă fiul strâns încă o dată. Îşi apăsă buzele pe fruntea băiatului şi spuse:

– Auf Wiedersehen, fiule. Domnul fie cu tine, până ne vom revedea.

***

În seara aceea Brad sună neinvitat la uşa generalului. Când Hans îi deschise, Brad îşi dădu seama imediat după ochii lui umflaţi şi faţa căzută că Wilhelm plecase. Maiorul se ţinuse de cuvânt. Hans, incapabil să vorbească, se mulţumi să-i facă semn cu capul spre birou, unde Brad îl găsi pe general prăbuşit în fotoliul lui de lângă foc; tăciunii din şemineu îi luminau ochii pustiiţi, faţa brăzdată de lacrimi şi sticla goală de şnaps de pe măsuţa de lângă el.

– În ţara mea se spune că nefericirea simte nevoia unui tovarăş, spuse Brad. Acceptaţi compania mea?

– Ia loc, spuse generalul.

***

În ziua următoare, 24 februarie, colonelul Derrick Albrecht primi la sediul de la hotelul Crillon vizita omului său de la filaj cu ultimul raport. De peste un an, el şi echipa lui de schimb ocupaseră un post într-un bistrou închis de vizavi de Mănăstirea Surorilor Carităţii. Pe zidul mănăstirii era pictată o frumoasă frescă şi ar fi fost o tragedie să o distrugă cineva. Protejarea frescei nu făcea parte din îndatoririle lui, dar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, l-ar fi făcut să regrete pe cel care ar fi comis asemenea faptă. Deşi misiunea lui ca expert în supraveghere era uneori plicticoasă, nu se săturase niciodată de ea. Era bine plătit ca să nu facă, practic, nimic, iar să-i privească pe oameni fusese întotdeauna una dintre ocupaţiile lui preferate, tocmai motivul pentru care era aşa de bun în meseria aceasta. Nu-i scăpa nimic. Îi plăcea să observe cum frumoasa pictoriţă mai adăuga câte o tuşă la tabloul ei şi era încântat de ocazia pe care o avea de a învăţa şi de a citi în franceză, având grijă în acelaşi timp să nu-i scape nici o mişcare din ceea ce se petrecea în stradă. Consecinţele omiterii unui

lucru important care ar fi putut fi raportat şefului serviciului de contrainformaţii din SD nu lăsau loc pentru greşeală în meseria lui.

Pe baza experienţei lui în materie de filaj, dexteritatea cu care trei bărbaţi şi o femeie strecurau în mod regulat mesaje în fanta pentru corespondenţă a casei de lângă mănăstire, precum şi eforturile pe care le făceau pentru ca gestul să pară firesc îi confirmau mai presus de orice îndoială că erau membri ai unei organizaţii subversive care foloseau o cutie poştală conspirativă.

În rapoartele lui, îi numea pescarul, zeul grec, servieta şi zeiţa. Colonelul Albrecht ar fi trebuit să-i aresteze în orice moment, dar acesta le ordonase lui şi schimbului lui să rămână la post şi să raporteze imediat orice activitate sau persoană care părea să prezinte un pericol pentru grup.

Şi iată că astăzi apăruse aşa ceva.

Derrick îl ascultă până la sfârşit în tăcere, simţind un nod în gât.

– Un Citroën cu tracţiune pe faţă?

Era maşina preferată a Gestapoului, cea mai sinistră apariţie de pe străzile Parisului.

– Da, Herr Colonel. Neagră ca inima diavolului, cu trei bărbaţi, inconfundabil de la Gestapo.

– Şi s-au oprit în faţa frescei?

– Douăzeci de minute. Fiecare din ei s-a dat jos şi a privit. Am crezut că vor s-o mâzgălească, dar nu i-au făcut nimic. E greu de spus ce gândeau.

– Ai spus „au privit“. Indiferenţi? Atenţi?

– Aş spune foarte atenţi. Fiecare a privit de parcă ar fi inspectat-o.

– Şi maşina nu trecuse întâmplător pe stradă?

– Nu, Herr Colonel. Fresca părea să fie destinaţia lor. Maşina a plecat imediat ce oamenii au părut satisfăcuţi de ceea ce văzuseră.

– Dacă mai observi alte activităţi ale Gestapoului pe stradă trebuie să-mi raportezi imediat, ai înţeles?

– *Unbedingt, Herr Colonel.*

După ce omul de la supraveghere părăsi încăperea, Derrick reflectă la raport. Atractivitatea tot mai mare a frescei trebuie să fi ajuns şi la urechile Gestapoului. Orice era ciudat şi neobişnuit, indiferent că era vorba de o jucărie nevinovată a unui copil sau de o operă de artă inofensivă le trezea suspiciunile. Poate că astăzi avuseseră numai intenţia să analizeze şi să stabilească dacă aceasta merita atenţia Gestapoului şi după aceea plecaseră, satisfăcuţi că nu merita. Va conta pe atenţia sporită a echipei lui de supraveghere ca să fie sigur.

Capitolul 73

Operațiunea începea să se destrame. Mai fuseseră câteva raze de soare în lunile anterioare, după care cerul se întunecase complet. Vineri, 25 februarie, Brad îi raportase generalului că Wilhelm ajunsese cu bine în Elveţia. Generalul îşi invitase oaspeţii obişnuiţi ca să sărbătorească vestea cu o sticlă de şampanie, dar nu se putea face prea mult pentru a se uşura liniştea mormântală din casă fără prezenţa fiului său. Madame Gastain îi oferi o oarecare alinare. După ce le spusese noapte bună lui Chris şi Brad, generalul se dusese să o conducă până acasă şi nu se mai întorsese. Vecinei i se făcuse milă de el şi îl invitase să rămână acolo peste noapte.

Circulau zvonuri că invazia Aliaţilor este iminentă, poate pe coasta franceză în acea primăvară, când vremea va fi mai favorabilă. În martie, Bucky avu noroc şi fu cooptat în echipa de ingineri care trebuia să verifice structura de rezistenţă a masivului Zid al Atlanticului, destinat să protejeze Franţa ocupată de o invazie dinspre mare. Priveliştea sistemului defensiv în lungime de peste 4 000 km avea să-i rămână întipărită în memorie cât va trăi. Din Norvegia, prin Belgia şi pe coasta Franţei până la frontiera cu Spania se întindeau kilometri întregi de sârmă ghimpată şi un lanţ nesfârşit de buncăre inexpugnabile, din care nemţii puteau secera forţele de debarcare chiar în momentul în care atingeau solul, fiind complet protejaţi de focul acestora. Mii de mine erau presărate de-a lungul coastei şi erau legate de structuri din oţel şi beton destinate să oprească tancurile, transportoarele de trupe şi alte vehicule amfibii de debarcare. În timp fluxului, invadatorii s-ar fi apropiat de mal fără să vadă capcanele, iar când venea refluxul, numărul lor uriaş ar fi descurajat până şi cele mai hotărâte forţe să lanseze o invazie pe mare.

Cu inima grea, cu imaginaţia şocată de oroarea unui astfel de atac şi de victimele din rândul bărbaţilor viteji care ar fi încercat să-l lanseze, Bucky consemnă detaliile sistemului fortificaţiilor de coastă ale inamicului într-un raport atât de meticulos, încât fusese folosit drept una din principalele surse de consultanţă pentru strategii Aliaţilor care planificau invazia.

În ziua de 4 martie, amiralul Wilhelm Canaris fusese pus sub arest la domiciliu, dar trecuseră apoi mai multe săptămâni şi nu se aflase nimic despre o eventuală trimitere a acestuia la închisoare. La biroul lui Konrad ajunse un zvon conform căruia fostul lui şef urma să primească o funcţie de importanţă minoră la Berlin, în cadrul guvernului. Dar Konrad nu avea încredere în Himmler. Ştia cum lucrează şeful nazist al SS. Se juca cu peştele până când venea momentul să-i înfigă cârligul mai adânc şi îl smulgea afară din apă. Brad şi Chris deciseseră să-l ia pe general cu ei în Elveţia, când va veni pentru ei momentul să plece. Acolo se va întâlni cu Wilhelm şi va aştepta să se termine războiul.

În aprilie, informaţiile secrete cădeau în faţa membrilor echipei ca dintr-un măr scuturat. Tensiunea era tot mai mare în cadrul guvernului de la Vichy şi al Înaltului Comandament German, încât Chris primea mai puţine invitaţii acasă la elevii de la Academie, căci taţii nu erau siguri că vor ajunge seara la cină, dar fiii lor nu se sfiau să repete explicaţiile părinţilor referitoare la activităţile care îi împiedicaseră să fie prezenţi la cina din familie.

La Casa Boucher, soţiile şi amantele disperate discutau deschis despre strategiile militare ale soţilor şi amanţilor lor pentru contracararea valului ce urma să vină. La firma de construcţii a lui Bucky, inginerii germani nu se fereau să-i invite pe francezi la şedinţele pe care le ţineau altă dată în mare secret, iar Victoria abia mai putea ţine pasul cu fluxul crescând de informaţii clasificate aflate de la şcoala de scrimă şi cele primite de la colonel.

Rezultatul era că membrii echipei treceau aproape zilnic pe la cutia poştală.

Expertul în urmărire al colonelului Albrecht continua să stea la post şi nu vedea nimic pe strada Surorilor Caritătii care să-i dea de bănuit, deşi era puţin cam îngrijorat din cauză că cele patru ţinte ale lui treceau prea des pe stradă, iar în cazul în care mai era şi altcineva care supraveghea locul, aceasta l-ar fi dus cu gândul la un anumit tipar. Şi într-o dimineaţă de la sfârşitul lui mai, când era la post, atenţia îi fu atrasă de un cerşetor orb, cu ochelari negri, care se instală în faţa zidului cu cutia lui de tinichea cu bastonul şi cu o pancartă pe care scria: Vă rog, daţi-mi de mâncare! Omul îl urmări atent toată ziua, văzu cum se roagă insistent de trecători, câţiva îi puseră bănuţi

în cutia de tinichea, unul îi dădu un pacheţel mic de hârtie, în care era pâine; omul îl desfăcu şi înfulecă pâinea cât putu de repede. Expertul în supraveghere preluă toate schimburile din ziua aceea şi din zilele următoare, trecu el însuşi pe lângă om ca să-l verifice. Decise că cerşetorul era inofensiv. De fapt, poziţia de lângă fresca de pe zidul unei mănăstiri era un loc bine ales pentru a cerşi, mai ales că pictoriţei care locuia la mănăstire – ce fată drăgălaşă, întotdeauna îmbrăcată cu gust! – i se făcuse milă de el şi îi punea câte ceva de mâncare în mână în fiecare dimineaţă când pleca la lucru. Veteranul în supraveghere ştia că orice eveniment neobişnuit de pe stradă trebuia raportat, indiferent că era mic sau mare. Nu puteai şti niciodată, dar dacă îl raporta pe cerşetor, sărmanul om ar fi fost târât la sediul SD, interogat fără milă şi când s-ar fi dovedit că este inofensiv ar fi fost aruncat în stradă, înspăimântat, derutat şi lipsit de ajutor ca să se întoarcă în locul care era pentru el acasă. Supraveghetorul îl va cruţa de aceasta.

În 4 iunie, Konrad le comunică vestea cea bună. Amiralul fusese eliberat din arestul la domiciliu şi primise o funcţie nesemnificativă ca şef al Departamentului de Război Economic şi Măsuri de Luptă Economică. Postul era o insultă pentru rangul lui şi poziţia anterioară, dar retrogradarea însemna că este liber. În acea seară, în casa generalului pocniră dopurile de şampanie.

Nu mult timp după aceea, Libelula făcu prima sa greşeală capitală. Trecuseră aproape doi ani de când erau în misiune şi în prima marţi din iunie, în după-amiaza târzie a unei zile cenuşii de primăvară, se întâlniră întâmplător toţi pe stradă. Pe stradă nu era nimeni la ora aceea, în afară de cerşetor, care mânca punga cu alune lăsată de cineva în poala lui.

Toţi se uitară în susul şi în josul străzii să verifice dacă există vreo activitate şi, nevăzând nimic, se repeziră toţi ca unul, se îmbrăţişară şi începură să discute repede.

Oh, făcu omul aflat la postul de observaţie, având acum dovada că agenţii se cunoşteau între ei, inclusiv pictoriţa. Pentru colonel acum se ridica altă întrebare în legătură cu scopul real al frescei. Dar membrii grupului dăduseră dovadă de neglijenţă, discutând în prezenţa cerşetorului care îi putea auzi. În această atmosferă, nu se putea avea încredere nici chiar într-un orb care cerşea o fărâmă de pâine. Văzu

cum cei cinci se despart apoi repede, patru depuseră ceva în cutia poştală, iar pictoriţa intră grăbită în mănăstire. Atunci îşi făcu apariţia o patrulă a detestatei Miliţii franceze, ceea ce explica retragerea grăbită. Omul de la postul de urmărire lăsă ochii în jos ca să-şi noteze observaţiile, iar când îi ridică din nou, cerşetorul dispăruse, cutia, bastonul şi punga cu alune zăceau împrăştiate acolo unde şezuse mai înainte. Înnebunit, omul băgă creionul şi carnetul de notiţe în buzunar şi porni în grabă spre sediul SD. Fu nevoit să ia metroul, care întârzia mai mult ca de obicei. În timp ce aştepta nerăbdător, încerca să se liniştească, spunându-şi că Miliţia, o bandă de derbedei care se năpusteau împotriva propriilor concetăţeni, nu făcuse altceva decât să-şi aplice tactica obişnuită, adică să profite de cei slabi şi neajutoraţi. În cele câteva clipe cât îşi consemnase observaţiile, îl târâseră pe cerşetor de acolo şi îi împrăştiaseră lucrurile, numai ca să-l tortureze pentru plăcerea şi amuzamentul lor. Poate deciseseră chiar că prezenţa cerşetorului reprezenta un sacrilegiu pentru frescă, dacă erau cumva în stare de asemenea sensibilitate, dar experienţa îi spunea omului care stătuse la postul de observaţie că nu poate spera să fie aşa. Înţelese că orbul vedea la fel de bine ca oricine altcineva şi fusese aşezat acolo de Gestapo. Se lăsase păcălit de un truc la fel de vechi ca profesia lui. Colonelul o să vrea să-i ia capul pentru această greşeală, dar încă şi mai important era că dacă nu făcea nimic, tinerii aceştia încăpeau pe mâna Gestapoului înainte de lăsarea nopţii.

Când ajunse în cele din urmă la sediul SD şi ceru să vorbească cu colonelul Derrick Albrecht, un soldat de la recepţie îi spuse că acesta era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjat sub nici un motiv. Agitaţia din clădire, soneriile telefoanelor care sunau ca ieşite din minţi, feţele încordate ale personalului SD îi spuneau omului că se întâmplase ceva foarte grav. Constatase şi în metrou o atmosferă de emoţie stăpânită. Pasagerii păreau mai tăcuţi ca de obicei, dar fusese prea absorbit de propriile griji ca să se întrebe de ce şi fireşte că nu-l putea întreba pe soldatul de la recepţie.

– Vă rog, domnule sergent, este urgent, se rugă el.

– Nu am de gând să-mi risc pielea pentru tine, indiferent cine ai fi, se stropşi sergentul. Lasă un mesaj. Am să-l transmit colonelului când se termină şedinţa.

Omul îi dădu raportul.

– Trebuie să ajungă la domnul colonel cât mai repede, că altfel gâtul dumitale va ajunge în ştreang.

Era 6 iunie 1944. În acea dimineaţă, în întunericul de dinaintea zorilor, forţele americane, britanice şi canadiene debarcaseră prin atacuri amfibii simultane pe cinci plaje de-a lungul coastei Normandiei. Începuse invazia Aliaţilor în Franţa.

Capitolul 74

Debarcarea Aliaţilor pe coasta Normandiei fusese o surpriză pentru germani, care crezuseră că vremea nefavorabilă va amâna invazia. În ziua aceea, trupele primiseră permisiunea să se relaxeze de la îndatoririle lor legate de Zidul Atlanticului şi alte fronturi de apărare de pe coastă, numeroşi ofiţeri superiori nu se întorseseră din weekend, multe unităţi germane de artilerie şi comandanţii lor erau la manevre şi lipseau de la posturi. Chiar şi feldmareşalul Erwin Rommel îşi permisese câteva zile de concediu ca să serbeze ziua de naştere a soţiei. Parizienii aflaseră despre invazie când ştirea ajunsese în oraşul lor prin ziarele clandestine, prin aparatele de radio ascunse fixate pe BBC şi prin foile volante distribuite în secret de Rezistenţa franceză. Cetăţenii francezi jubilau. Eliberarea era aproape.

În noaptea de marţi, Bridgette îşi trăsese patul mic chiar lângă dulap, pentru eventualitatea că maiorul ar fi contactat-o în afara orei normale de transmisie. Maiorul parcă nu dormea niciodată. Şi într-adevăr, înainte de zorii zilei de 7 iunie, fu trezită de ţăcănitul unui mesaj şi sări din pat ca să-l transcrie. Era o alertă de la maiorul Renault. În dimineaţa aceea, când afară se luminase suficient ca să vadă, Bridgette încălcă interdicţia de circulaţie şi se strecură cu pensula afară din mănăstire ca să traseze peste o plantă de broscăriţă semnalul care o avertiza pe Victoria că locuinţa ei sigură fusese compromisă. Acum fata trebuia să fugă, dacă avea unde.

Soldatul căruia omul de la postul de observaţie îi lăsase raportul pentru colonelul Derrick Albrecht îşi aminti să i-l înmâneze acestuia de abia trei zile mai târziu, în dimineaţa de vineri, 9 iunie.

– Pentru dumneavoastră, Herr Colonel, spuse el. A fost adus de un om de pe stradă care spunea că e ceva important. Eraţi în şedinţă şi nu am vrut să vă deranjez.

Derrick citi mesajul şi soldatul de la recepţie, care era deja un pachet de nervi, păli şi mai tare văzând cum colonelul încleştează fălcile şi ochii lui aruncă flăcări când ridică privirile de pe raport.

– Când a sosit?

– Păi, ăă, marţi după-amiază, pe 6 iunie, aşa cred, Herr Colonel şi, ăăă, ieri a mai venit un mesaj pentru dumneavoastră… ieri… de la maiorul Schultz de la sediul Gestapoului. Eraţi şi atunci în şedinţă şi aveam ordin să nu vă deranjez.

– Idiotule! tună superiorul lui. Ar trebui să te împuşc!

Îl strigă pe Karl, care veni imediat.

– Du-mă imediat la sediul Gestapoului. Repede! ordonă Derrick.

Între timp, cei patru membri ai Libelulei fuseseră arestaţi şi duşi la înfricoşătoarea adresă de pe Rue de Saussaies 11, din arondismentul opt, pe care luptătorii din Rezistenţă o numeau „strada ororilor“. Arestările membrilor echipei începuseră pe data de 7 iunie. În seara aceea, cerşetorul era din nou la locul lui, când Bridgette se întorsese la mănăstire. Ce se întâmplase? îl întrebase tânăra. Unde plecase? Fusese îngrijorată din cauza lui, când văzuse că nu mai este acolo, iar cutia lui de tablă, bastonul şi punga de alune împrăştiate pe stradă. Cerşetorul scuipă în rigolă şi spuse că fusese târât de nenorociţii ăia din Miliţie, care nu credeau că este orb şi îl acuzau că se preface ca să primească mâncare şi bani. Îi dăduseră drumul când văzuseră că greşiseră şi îl aduseseră chiar înapoi ca să-şi ia cutia şi bastonul. Cineva plecase cu punga de alune.

Omul nu i-l arătase nici atunci, nici în zilele următoare pe turnătorul cu şorţ de vânzător care mătura în faţa unui magazin ceva mai încolo. Ar fi salvat-o de o altă unitate de poliţie de unde ar fi primit o recompensă care, adăugată la cea de la Gestapo, ar fi fost mai mult decât ceea ce va primi pentru toţi cinci laolaltă.

Prima care căzu sub vârful bastonului lui fu Victoria. La semnalul lui, trei bărbaţi cu mantale de piele şi pălăriile trase pe faţă ieşiră alergând din magazin ca nişte şobolani care se năpusteau la caşcaval. Se apropiară de ea în timp ce Victoria studia semnul codificat şi o apucară de braţe pe la spate, înainte să apuce să tragă de firul cu care era cusută capsula de cianură. În timp ce o duceau de acolo, Victoria aruncă o privire spre cerşetorul nevăzător, care stătea lipit de zid, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama ce era cu toată această agitaţie. Tu ai fost, îşi spuse Victoria, îngrozită de propria orbire a membrilor

echipei care nu văzuseră că omul era pus acolo de Gestapo. Era numai o chestiune de timp până când erau arestaţi şi ceilalţi.

La sediul Gestapoului, cu chipul neclintit, dar cu inima zbătându-se atât de tare încât credea că îi va ieşi din piept, Victoria fu invitată să ia loc în faţa biroului unui maior.

– Sunteţi mademoiselle Véronique Colbert, instructoare de scrimă la L'Ecole d'Escrime Français? întrebă el în franceză.

– Da.

– Aşa credeam şi eu.

Făcu semn unui paznic care o smuci pe Victoria şi o duse într-o celulă murdară de închisoare, unde fu legată de un scaun sub lampa fierbinte din tavan. Prin zidul pe care erau scrijelite mesajele de spaimă, de sfidare şi ultimele cuvinte adresate celor dragi – Nu mărturisi niciodată! Mi-e frică. Nu vorbi! Păstrează-ţi credinţa! Simone, te iubesc – Victoria auzea gemetele celui torturat în celula de alături. Cât va mai dura până vor veni după ea, se întreba Victoria şi i se strângea stomacul când se imagina în pielea goală în faţa anchetatorilor care veneau să o tortureze. Şi ea, şi Labradorul fuseseră avertizate să se aştepte la aşa ceva. Maiorul Renault le spusese că una din torturile Gestapoului era să le dezbrace pe femei în pielea goală, pentru a umili şi a demoraliza victima, făcând-o astfel să fie şi mai vulnerabilă. Să fiţi pregătite pentru această umilire dacă sunteţi prinse, spusese el, dar şi ea, şi Labradorul spuseseră că nu au cum să fie pregătite pentru aşa ceva. Va rezista cât va putea. Oare ceilalţi fuseseră şi ei arestaţi? Cât va putea rezista? Trebuia să se gândească la siguranţa Labradorului.

Trecu o oră. Îi venea greu să înghită din cauza setei, sudoarea îi curgea pe tot corpul din cauza lămpii din încăperea fără aer. Vezica începuse să i se umple, membrele o dureau din cauza poziţiei în care fuseseră legate şi i se înfundaseră urechile din cauza bătăilor puternice ale inimii şi a urletelor celor în suferinţă. Exerciţiile de respiraţie şi de gândire pentru calmarea nervilor pe care le învăţase în timpul instruirii se dovediră inutile. După un timp, ochii i se închiseră şi capul îi căzu în piept, în timp ce aştepta să audă bufnetul uşii care se deschide. Momentul acela sosi în sfârşit şi în încăpere intrară doi bărbaţi, unul era un colonel din Sicherheitsdienst şi celălalt maiorul

care o interogase. Victoria deschise gura. Omul de la Gestapo arătă spre ea:

– Asta este?

– Da! se răsti colonelul Derrick Albrecht. Este partenera mea de asalt de la L'Ecole d'Escrime Français.

– Când am văzut că femeia care avea legături cu ceilalţi trei bărbaţi pe care i-am ridicat era partenera dumneavoastră de scrimă şi… prietena dumneavoastră specială, m-am gândit că nu este înţelept să încep interogatoriul până nu vă informez despre arestarea lor. Am fost sigur că doriţi să conduceţi chiar dumneavoastră ancheta. Sunt cu toţii conspiratori şi credem că sunt agenţi americani, probabil de la OSS, care se dau drept cetăţeni germani sau francezi. Li s-au confiscat capsulele de cianură.

Maiorul vorbea pe un ton plin de mândrie, de parcă ar fi aşteptat să fie lăudat şi bătut pe spate pentru decizia lui de a lua legătura cu şeful contraspionajului din SD pe care îl dispreţuia în secret. Îl enerva faptul că Gestapoul, despre care se considera că este alcătuit dintr-un segment mai puţin educat şi mai puţin dezirabil al societăţii germane, era subordonat SS, cu personal mai rafinat şi mai cultivat.

– Înţelepciunea dumitale este demnă de laudă, maior Schultz, spuse Derrick privind aspru la Victoria. Biroul meu îi ţine sub supraveghere pe cei trei bărbaţi din celulele dumitale de mai mult timp şi am aşteptat să putem aresta tot grupul. Informatorul dumitale, cerşetorul orb, a intrat în joc târziu.

Se duse spre Victoria, se opri în faţa ei şi îşi scoase mănuşa.

– Dar despre asta nu ştiam!

Dădu mâna pe spate şi apoi îi trase o palmă zdravănă pe obraz. Din buză îi ţâşni sângele.

– Mincinoaso! Spioano! O să-ţi pară rău că am încrucişat spada cu tine! Domnule maior, pune să fie luaţi toţi bărbaţii şi să fie duşi la duba care aşteaptă, ordonă Derrick. Pentru cei de teapa lor am o cameră special pregătită la hotelul Lutetia.

Fără să-i mai arunce nici o privire Victoriei, părăsi încăperea, iar şeful Gestapoului îl urmă.

– Ce intenţionaţi să faceţi cu ei, Herr Colonel?

– Dacă supravieţuiesc interogatoriului, bărbaţii vor fi deportaţi în lagăre de muncă, iar femeia va fi dusă în faţa plutonului de execuţie.

– Ah! Ochii maiorului se aprinseră. În acest caz, cu permisiunea dumneavoastră, fireşte, eu şi oamenii mei am dori să vedem execuţia, dacă veţi avea amabilitatea să-mi comunicaţi locul şi ora.

Derrick se opri ca să-şi tragă mănuşile. Îi aruncă o privire rece maiorului şi spuse:

– Execuţiile SS se fac fără public, maior Schultz. Nu sunt un spectacol public decât atunci când se intenţionează să se dea un exemplu.

Maiorul răspunse cu un zâmbet subţire ca lama unui cuţit:

– Sunt sigur că nu consideraţi că Gestapoul este public, Herr Colonel, şi mă gândeam la execuţie mai mult pentru a ne ridica moralul, mie şi oamenilor mei, nu ca la un „exemplu“, dar, dacă nu ca altceva, măcar ca o răsplată pentru succesul biroului meu, care i-a arestat pe agenţi.

Derrick îi aruncă o altă privire tăcută maiorului, apoi acceptă, ridicând indiferent din umeri:

– Foarte bine. Dacă asta doreşti.

– Să aveţi grijă să ne informaţi neapărat în legătură cu locul şi ora, insistă maiorul. Va fi foarte bine pentru oamenii mei să vadă rezultatele muncii lor.

Derrick îl străpunse cu privirea şi spuse:

– Vei fi informat, domnule maior. Acum spune oamenilor dumitale să predea prizonierii în custodia SS.

Capitolul 75

Gestapoul din Paris era asistat de o organizaţie auxiliară de poliţie franceză numită Carlingue, dar supranumită dispreţuitor „Gestapoul francez“. Membrii acesteia fuseseră recrutaţi din rândurile lumii interlope franceze şi purtau aceleaşi uniforme negre militare cu modificările specifice trupelor SS. Ori de câte ori unul dintre aceşti oameni intra într-o instituţie civilă, inimile săreau din loc şi respiraţiile se opreau. Aşa s-a întâmplat şi când madame Jeanne Boucher, teribila croitoreasă de la Casa Boucher, îi întâmpină pe cei doi bărbaţi în uniforma Carlingue care intrară în camera de probă, unde fetele pe jumătate îmbrăcate erau în ultimele etape ale pregătirii pentru parada de modă programată pentru sâmbăta următoare, 17 iunie. Evenimente precum invazia Aliaţilor în Franţa nu erau pentru madame Boucher un motiv ca să amâne un spectacol pregătit timp de un an întreg.

Deşi inima i-o luase la galop, doamna ieşi în întâmpinarea oamenilor în negru şi le vorbi drept în faţă, reuşind cu succes să se interpună între ochii lor ieşiţi din orbite şi manechinele numai în lenjerie şi îi întrebă cu ce scop veniseră. Cei doi făceau parte din gradul cel mai de jos al organizaţiei lor – erau nişte băieţi de abia trecuţi de stadiul coşurilor de pe faţă. Jeanne Boucher îşi dădu seama că sunt criminali înrăiţi, deloc mai puţin periculoşi pentru că erau tineri, dar vizibil nesiguri de ei într-un loc atât de intimidant prin opulenţa sa.

Caporalul, care era cel mai în vârstă dintre cei doi, răspunse după ce îşi drese vocea tuşind emoţionat:

– Am venit s-o vedem pe mademoiselle Bernadette Dufor, spuse el. Trebuie să vină cu noi.

– Din autoritatea cui?

– A noastră, mârâi cel mai tânăr şi mai îndrăzneţ, care nu se lăsa intimidat de atitudinea semeaţă a doamnei şi de splendoarea locului.

– Îmi pare bine, dar nu se poate aşa. Vreau să văd documentele care vă autorizează ordinele. Mademoiselle Dufor este designerul de modă al soţiei superiorului vostru. Doamna trebuie să vină astăzi la probă. Madame nu va fi deloc încântată dacă designerul nu este aici.

Jeanne ridică din sprâncene, ca să sublinieze ceea ce se înţelegea de la sine. Habar nu avea cum îl cheamă pe superiorul tânărului. Afirmaţia ei fusese o minciună, ca să-i dea timp lui Bernadette Dufor să se strecoare afară din încăpere şi să plece.

Bridgette făcu un pas spre uşă şi caporalul spuse cu o privire nesigură:

– Foarte bine. O să revenim cu documentele necesare şi mademoiselle Dufor să facă bine să fie aici.

Se întoarseră să plece, când una dintre croitorese arătă spre Bridgette şi spuse:

– Este chiar aici.

Bărbaţii se răsuciră în loc şi o zăriră pe Bridgette aproape la uşă. Caporalul ridică vocea:

– Veţi veni cu noi, mademoiselle. Dacă vă împotriviţi, veţi fi împuşcată.

Ţinea mâna pe tocul pistolului, în timp ce amândoi se îndreptară spre Bridgette şi o apucară de braţe.

– Pot să întreb de ce sunt arestată?

– Nu sunteţi arestată. Avem ordin să vă aducem la sediu ca să vi se pună câteva întrebări.

– De ce?

– Aţi fost reclamată.

– Pentru ce?

Bridgette aruncă o privire spre colega care o dăduse de gol. Femeia era înspăimântată acum când toate privirile se întorceau cu răceală spre ea.

– O să vi se spună.

Toţi stăteau cu chipurile încremenite, în timp ce Bridgette era escortată afară din încăpere. Madame Boucher se răsuci apoi spre fata care o dăduse de gol:

– Târfă nenorocită! strigă ea şi îi trase o palmă pe faţa îngrozită. Ia-ţi lucrurile şi cară-te de aici! Eşti concediată! Iar când Franţa va fi eliberată, voi avea grijă să fii căutată, bătută şi pedepsită, colaboraţionistă ce eşti!

– Nu! Nu! Trebuie să mă credeţi, madame. Nu sunt colaboraţionistă. Nu am pârât-o eu pe mademoiselle Dufor. Îmi pare rău că am dat-o de gol…

Jeanne îşi duse din nou mâna spre spate, iar fata se repezi afară din încăpere, urmărită de fluierăturile şi huiduielile colegelor ei.

Bridgette fu dusă în Rue Lauriston 93, o străduţă liniştită dintr-un cartier modest din arondismentul şaisprezece. Acolo, la etajul al doilea, exista o cameră izolată fonic unde Gestapoul francez îi ducea pe evreii francezi, pe luptătorii din Rezistenţă şi pe diverşi alţi duşmani ai celui de-al Treilea Reich şi îi supunea celor mai brutale interogatorii dintre toate celelalte organizaţii de poliţie. Bridgette fusese aruncată şi legată de un scaun într-un hol de la parterul clădirii cu trei niveluri. Din când în când, uşa dinspre scara care ducea sus se deschidea şi auzea de deasupra ţipetele înfundate ale celor torturaţi. Respira calm, aşa cum fusese învăţată, inspira şi expira rar, străduindu-se să-şi păstreze calmul şi stăpânirea de sine ca să analizeze situaţia în care se afla.

De regulă, arestările erau executate după o procedură dramatică de poliţişti cu grade superioare, nu de tinerei ca cei trimişi după ea. Probabil că nu era o pradă importantă. La început se agăţase de ideea că unul din membrii Libelulei fusese prins şi făcut să vorbească, dar dacă ar fi fost aşa, Bridgette ar fi fost acum sus, cu ceilalţi, torturată şi condamnată, aşa că încercă să-şi alunge îngrijorarea în această privinţă. Acuzatoarea ei fusese probabil colega care o reclamase din invidie, fără să aibă nici o dovadă palpabilă a vinovăţiei ei. Nu fusese arestată în mod oficial, ci numai adusă aici la interogatoriu. Se agăţă de această mică diferenţă ca motiv de speranţă.

Rămase cam o oră acolo, în timp ce membrii personalului din Carlingue treceau cu hârtii în mână pe lângă scaunul ei, având un aer preocupat şi tracasat şi nu-i dădeau nici o atenţie. Ar trebui să fie îngrijoraţi, îşi spuse Bridgette. În dimineaţa aceasta, 9 iunie, madame Boucher le informase că Aliaţii înaintau pe plajele din Normandia. Estimase că vor fi la Paris în două luni. În sfârşit, uşa biroului de vizavi se deschise şi apăru un căpitan mult mai în vârstă decât alţi colegi cu acelaşi grad. Parcă era bunicul cuiva, adus de spate, obosit, suprasolicitat. Privind încruntat un raport, ordonă distrat gardianului de pe hol să-i scoată cătuşele. După ce o eliberă, gardianul o împinse înainte ca să-l urmeze pe căpitan în biroul acestuia. Pe plăcuţa de pe uşă scria:

Căpitan Axel Guerin însărcinat cu afaceri

.

– Stai jos, spuse căpitanul distrat, ca şi când Bridgette ar fi fost punctul cel mai neînsemnat de pe agenda lui supraîncărcată.

Bridgette se rugă în gând să fi descifrat corect dezinteresul lui şi că purtarea lui de bunic sugera simpatie pentru tânăra adusă sub o acuzaţie falsă. Îşi îndreptă afectată spatele şi afişă pe faţă o expresie de inocenţă uimită. Căpitanul lăsă jos raportul, se întinse după o bucată de hârtie şi o parcurse rapid cu privirea.

– Aici spune că dumneata eşti pictoriţa care a făcut tabloul de pe zidul Mănăstirii Surorilor Caritătii. Aşa este?

– Da, răspunse Bridgette cu voce tremurătoare, întrebându-se de unde putea şti acest lucru colega care o trădase. Nu mi-am dat seama că fac ceva rău. Am avut permisiunea stareţei. Am crezut că… fresca le va face plăcere oamenilor din cartier.

Căpitanul ridică ochii şi privirea lui obosită părea uimită, ca şi când ar fi descoperit-o de abia acum pe fiinţa aceasta tânără din faţa biroului său, o fetiţă îmbrăcată în haine elegante, de femeie matură.

– Mi s-a spus că vorbeşti engleza cu mai mulţi trecători din zonă, şi se pare că şi aceştia cunosc această limbă. Cum aţi învăţat limba engleză, mademoiselle – căpitanul se uită pe hârtie – Bernadette Dufor?

Bridgette simţi cum o cuprinde un val de căldură. Asta însemna că şi ceilalţi din echipă fuseseră arestaţi? Unde erau? Ei erau cei torturaţi în camera de sus? Îşi trecu limba peste buzele uscate. O, Dumnezeule, cerşetorul orb! El era informatorul.

– Eu… mătuşa mea, spuse Bridgette, improvizând pe măsură ce explica. S-a căsătorit cu un soldat american după Primul Război Mondial. A învăţat-o engleză, iar ea… ea m-a învăţat puţin şi pe mine.

– Mătuşa dumitale şi soldatul american… s-au stabilit în Franţa?

– Nu, au plecat în America.

– Atunci cum ai învăţat engleza americană? Ai locuit şi dumneata acolo?

Bridgette îşi umezi din nou buzele.

– Nu, ei… au divorţat şi mătuşa s-a întors în Franţa. Atunci m-a învăţat. Acum… acum e moartă. A fost ucisă în bombardamentul Aliaţilor de la Saint-Nazaire din noiembrie 1942.

– Este foarte trist, aceasta este soarta multor oameni, spuse căpitanul cu o simpatie care părea sinceră. Cine sunt trecătorii cu care vorbeşti engleză?

Bridgette avu nevoie de câteva scunde ca să se gândească. Dacă o întreba cine sunt, înseamnă că nu se găseau în camera de sus. Sau poate că nu vorbiseră. Sau poate că reuşiseră sa scape prin urechile acului. Sau poate că erau aici, iar căpitanul continua să pescuiască. În orice caz, ea era acum în vizor şi nu putea decât să amâne inevitabilul.

– Eu… nu ştiu cum îi cheamă. Ştiu numai că sunt germani şi francezi care locuiesc în cartier şi trec des prin faţa frescei. O admiră foarte mult. Am… am auzit că vorbesc engleză, nu foarte bine şi m-am gândit că au prins câte ceva singuri, la fel ca mine, şi că aş putea să exersez limba cu ei.

Căpitanul îi aruncă pe deasupra ochelarilor o privire de bunic exasperat.

– Nu-ţi dai seama, domnişoară, că în zilele acestea o asemenea

conversaţie îţi poate provoca necazuri, dacă ajunge la urechile cui nu trebuie, după cum se pare că s-a şi întâmplat. Şi locuitorii ăştia din cartier care vorbesc engleza ce sunt, bărbaţi sau femei?

– Trei bărbaţi şi o femeie.

– Ştii unde locuiesc?

– Nu știu, domnule!

Căpitanul se uită din nou pe foaia de hârtie.

– Există bănuiala că fresca reprezintă ceva mai mult decât o pictură frumoasă. Că este un mijloc de comunicare cu Rezistenţa franceză.

– O, nu, domnule! spuse Bridgette, fluturând din mâinile micuţe şi delicate. Vă asigur că nu este nimic de felul acesta. Eu… eu sunt pictoriţă, înţelegeţi, şi eu… am dorit să creez ceva, iar zidul era acolo, maica stareţă mi-a spus că pot să pictez pe el şi m-am gândit că tabloul va oferi o uşurare faţă de urâţenia războiului şi…

– Da, da, înţeleg foarte bine, spuse căpitanul, oprind fluxul de cuvinte. Şi chiar are acest efect, am văzut şi eu. Consultă din nou foaia de hârtie. Aşadar, locuieşti în mănăstire?

– Da, domnule căpitan, maicile au avut bunăvoinţa să-mi închirieze o cameră.

– Cunosc şi eu locul. Ziduri groase.

Dintr-odată, privirea din spatele ochelarilor se aspri, orice urmă de bunăvoinţă de bunic dispăruse.

– Ei bine, mademoiselle Bernadette Dufor, voi ordona să se facă percheziţie în camera dumitale şi la mănăstire pentru a căuta lucruri ilegale. Oamenii mei nu vor găsi nimic de acest gen, nu-i aşa?

Bridgette simţi cum i se tăie respiraţia. Nu trebuia să-şi dea în vileag panica.

– Bine.

Îl chemă pe gardianul de la uşă.

– Du-o pe mademoiselle înapoi pe scaunul ei până o chem.

Apoi se întoarse spre Bridgette:

– Vei rămâne aici până ţi se confirmă povestea, iar după aceea vom mai vedea dacă îţi dăm drumul.

Capitolul 76

Atitudinea milităroasă a lui Karl se înmuie când o văzu pe frumoasa mademoiselle Colbert ieşind din sediul Gestapoului cu braţele legate la spate. Îmbrânciţi brutal, alături de ea mai erau trei bărbaţi pe care nu-i cunoştea, legaţi la fel. Cei doi oameni de la Gestapo îi împinseră pe cei patru deţinuţi fără prea multe menajamente în spatele dubei special echipate pentru transportul persoanelor dubioase la diverse locaţii în vederea interogatoriului. Karl abia se abţinuse să nu sară în ajutorul domnişoarei Colbert, dar orice impuls de acest fel îl părăsi în clipa în care îl văzu pe colonelul Albrecht coborând treptele cu chipul pe care i-l cunoştea foarte bine – încordat, implacabil, neîndurător.

– Mergem în bulevardul Raspail 45, ordonă el.

Karl reacţionă surprins:

– Nu în bulevardul Foch 84?

Pe bulevardul Raspail se afla hotelul Lutetia, fostul sediu al Abwehr. Celulele de la sediul SD aveau mijloace speciale pentru a-i face pe prizonieri să vorbească, camerele de interogatoriu de la Abwehr nu aveau aşa ceva, cu excepţia uneia, cunoscută sub denumirea de Celula Blocului B, care fusese reconfigurată după standardele SS.

– În bulevardul Raspail, Karl, repetă Derrick apăsat.

– Da, Herr Colonel!

Speranţa pentru soarta domnişoarei Colbert reînvie în pieptul lui Karl.

Ajunşi la hotelul Lutetia, Karl rămase lângă dubă, neîndrăznind să se uite la prizonierii dinăuntru, iar Derrick pătrunse pe intrarea cu arcadă. Fără să se oprească din mers, îi strigă soldatului de la recepţie că vrea să-l vadă pe generalul-maior Konrad March în biroul lui imediat. Două minute mai târziu, soldatul îl aducea pe fostul şef al Abwehr.

– Este prost dispus, Herr General, îl avertiză soldatul pe Konrad, când bătu la uşa superiorului său.

– Komm herein!

Colonelul îşi aprindea o ţigară. Sergentul se retrase în grabă, închise uşa repede şi fără zgomot, iar Konrad spuse:

– Credeam că te-ai lăsat.

– Există situaţii care impun reluarea unor obiceiuri vechi.

Îi oferi lui Konrad caseta de aur cu ţigări americane Chesterfield. Konrad refuză.

– Ce s-a întâmplat?

– Ghidul dumitale de pescuit şi meditatorul particular al fiului dumitale, Barnard Wagner şi Claus Bauer sunt în duba mea de afară.

Îi întinse lui Konrad documentele de identitate ale celor trei deţinuţi.

– I-a arestat maiorul Schultz de la sediul Gestapoului ca să-i interogheze. Au fost auziţi vorbind englezeşte unul cu altul şi reclamaţi la Gestapo de unul dintre informatorii lor, care făcea pe cerşetorul orb.

Konrad căută un scaun pe care să se aşeze.

– Şi cum au ajuns în mâinile dumitale?

Nu prea ştia ce să spună. Derrick îşi trase un scaun aproape de el, ca să poată vorbi în şoaptă.

– Sunt americani, membri ai aceleiaşi celule care lucrează pentru OSS, Konrad. Pescarul şi profesorul dumitale se cunoşteau înainte să se întâlnească la dumneata în casă. Poate că ţi-ai dat şi dumneata seama.

Konrad era sincer surprins. Crezuse că băieţii se recunoscuseră pur şi simplu pentru că erau amândoi americani şi aflaseră că lucrează pentru aceeaşi persoană când fuseseră trimişi să strângă informaţii fiecare în parte, Barnard pe ambarcaţiunea de pescuit, Claus la şcoală. Îi explică toate acestea lui Derrick, adăugând în timp ce îşi freca

fruntea, parcă nevenindu-i să creadă:

– Gott! Cum am putut să cred că drumurile lor se încrucişaseră cu al meu numai printr-o simplă întâmplare?

– Să nu te simţi stânjenit, Konrad. M-am lăsat şi eu orbit. Mademoiselle Véronique Colbert face parte din grupul lor, din aceeaşi celulă. Şi ea este americană. Se numeşte Victoria Grayson şi este din Williamsburg, Virginia.

Lui Konrad îi căzu falca.

– Da, confirmă Derrick. Am ştiut de la început că este americană, dar nu ştiam că este spioană. Am făcut această descoperire întâmplător, în seara premierei, şi am folosit-o ca să transmit informaţii surselor OSS, aşa cum ai făcut şi dumneata cu Herr Wagner şi Herr Bauer.

– Şi nu mi-ai spus! îl reproşă Konrad.

– Ei, domnule general. Ştii bine că nu puteam risca să te las să afli aceasta, tot aşa după cum nici dumneata nu puteai risca să-mi spui că prietenii dumitale sunt americani şi meditatorul fiului dumitale este spion.

– Da, desigur, spuse Konrad înmuiat. Înţeleg foarte bine. Te rog să continui.

– Despre al treilea tânăr nu ştiu prea multe. Numele lui de acoperire este Stéphane Beaulieu, lucrează ca inginer la firma de construcţii Barousse de lângă Turnul Eiffel şi este tot american. Şi mai este implicată o a cincea membră, pictoriţa care a pictat o frescă pe zidul unei mănăstiri din Cartierul Latin. Zidul se află chiar lângă o casă cu o cutie poştală care le serveşte pentru depunerea mesajelor. Cred că fresca este un mijloc de comunicare codificat.

– De unde ştii toate astea?

– Ţin celula sub supraveghere de mai mult timp, spuse Derrick şi îl informă pe scurt cum făcuse descoperirile.

– N-am ştiut cine sunt tinerii dumitale prieteni, până nu am văzu numele lor din documentele de identitate, încheie Derrick.

– Dar de ce te-a chemat maiorul Schultz?

Derrick suflă ultimul fuior de fum şi strivi chiştocul de Chesterfield în scrumiera de pe birou.

– Deoarece maiorul ştia că o cunosc pe mademoiselle Colbert şi colaborăm foarte bine.

– Fireşte, spuse Konrad, înţelegând perfect. Şi i-ai băgat pe toţi în dubă? Aplicăm planul Nacht und Nebel?

– Cu o singură excepţie. Mademoiselle Colbert va fi executată.

Faţa roşie a lui Konrad păli ca un cartof fiert.

– Dumnezeule mare, Derrick, dar de ce?

Derrick îşi aprinse altă ţigară.

– Pentru că am făcut greşeala să afirm că intenţionez s-o trimit în faţa unui pluton de execuţie pentru că şi-a bătut joc de mine. Maiorul Schultz a cerut ca el şi porcii lui de la Gestapo să fie de faţă la execuţie. Cică e bine pentru moralul oamenilor lui să vadă care este rezultatul trudei lor, aşa a spus. Am fost obligat să fiu de acord cu cererea lui.

– Ce porc! spuse Konrad. Dar, fireşte, nu ai de gând să faci una ca asta?

– N-am încotro. Altfel pot fi acuzat că sunt prea blând cu un spion inamic. Hitler este la capătul răbdării. I-a ordonat lui Himmler să stea cu ochii pe toate departamentele de sub comanda lui, convins că, ţinând seama de felul cum merge războiul, unii dintre noi ar putea fi înclinaţi să-şi schimbe loialităţile. Trebuie să fac acest pas ca să evit orice bănuieli.

– Dar, pe Dumnezeul meu, dumneata… dumneata ai anumite sentimente pentru această femeie!

– Moartea ei este cu atât mai necesară, Konrad! Atracţia mea faţă de ea este bine cunoscută şi consemnată în documente. Execuţia unei femei frumoase pe care am ajuns să o simpatizez va da bine în ochii

lui Himmler şi îi va dovedi loialitatea mea faţă de Hitler. Tinerii tăi prieteni şi inginerul vor dispărea pur şi simplu şi nimeni nu va ridica din sprâncene, dar dacă nu realizez această execuţie, mă pot trezi eu însumi în faţa plutonului de execuţie şi tot planul nostru va sări în aer. Intenţionez să aranjez totul pentru poimâine şi am nevoie de ajutorul dumitale.

***

Percheziţia din camera lui Bridgette se termină în mai puţin de o jumătate de oră. Cei doi oameni de la Gestapo ştiau unde sunt nişele ascunse în care să caute. Coborâră din mansardă ducând valiza cu aparatul de radio, în timp ce maica stareţă se plimba îngrijorată la baza scărilor, fluturându-şi vălurile negre.

Unul dintre bărbaţi puse valiza pe masa din refectoriu şi o deschise.

– Ştiaţi ceva despre asta, maică stareţă? întrebă el.

Sora Mary Frances se prefăcu de-a dreptul şocată şi scutură boneta largă de pe cap.

– Nu, nu ştiam. Tot ce ştiu despre mademoiselle Dufor este că lucrează ca designer de modă la Casa Boucher. Dar ce i s-a întâmplat?

– A fost arestată sub suspiciunea că este spioană a duşmanului. Omul trânti capacul valizei. Iar aceasta este dovada.

Sora Mary Frances îşi făcu semnul crucii.

– O, Dumnezeule! Şi unde a fost dusă?

– La sediul nostru din Rue des Saussaies, unde va fi interogată.

Ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări stareţei ca să stabilească dacă este şi ea implicată, dar în Franţa, cu excepţia cazurilor temeinic justificate, Biserica Catolică era în afara jurisdicţiei Gestapoului

francez, căci cea mai mare parte a membrilor acestora fuseseră crescuţi de Biserică.

Imediat după ce plecară cei doi bărbaţi, sora Mary Frances îi dădu un telefon francezului corpolent al cărui nume nu-l cunoştea, dar care îi lăsase un număr dacă se ivea vreo urgenţă în legătură cu mademoiselle Dufor. Îşi apăsă mâna pe inimă ca să-şi potolească teama că nu-l va găsi, dar acesta răspunse la al doilea apel.

– Mademoiselle Bernadette Dufor a fost ridicată, îl informă ea fără preambul.

– De cine?

– De Gestapoul francez. Au fost aici şi au găsit radioul. A fost dusă la sediu lor din Rue de Saussaies 11.

– Merci, maică, spuse francezul.

Sora Mary Frances închise telefonul tremurând. Dacă crezuse vreodată în miracole, acesta trebuia să se petreacă acum. Căci numai un miracol putea s-o salveze pe drăgălaşa mademoiselle Dufor din infernul în care căzuse. Ieşi din biroul ei şi străbătu coridorul, spunându-le călugăriţelor să nu o tulbure, căci în noaptea aceea nu va fi disponibilă. Când ajunse în capela mănăstirii, îngenunche pe o băncuţă de rugăciune, îşi împreună mâinile şi începu să se roage.

***

La Casa Boucher, madame Jeanne Boucher auzi:

– Madame Boucher!

Urletul care îi răsună în urechi putea fi luat drept răgetul unui leu. Jeanne porni grăbită în direcţia de unde se auzise.

– Da, madame Richter?

Îmbrăcată cu o rochie cenuşie îngrozitoare, de provenienţă necunoscută, plină de falduri şi pliuri, madame Richter naviga spre ea ca o fregată a piraţilor gata să atace o corabie lipsită de apărare. Jeanne putea să jure că femeia se făcea din ce în ce mai urâtă cu fiecare probă, silueta care o dezavantaja şi înfăţişarea dezagreabilă fiindu-i accentuate şi mai mult de răutatea care emana parcă din măruntaiele ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde este mademoiselle Dufor? Trebuia să-mi facă proba astăzi.

Jucând rolul multora dintre concetăţenii ei, madame Boucher ridică din umeri şi desfăcu mâinile în maniera tipic franțuzească:

– Presupun că la sediul Gestapoului francez. Doi membri ai acestuia au arestat-o în dimineaţa aceasta.

– Pe mademoiselle Dufor? strigă femeia nevenindu-i să creadă. Şi pentru ce?

– O, una dintre proiectantele noastre a denunţat-o pentru simplul motiv că a fost invidioasă pe ea din prima zi când a început să lucreze aici.

– Ticăloasa asta trebuie concediată. Şi eu ce mă fac acum?

– Am dat-o afară, dar nu vă temeţi. Sunt sigură că altă fată va fi fericită să vă ajute aşa cum doriţi dumneavoastră.

– Pe dracu'! Am nevoie de mademoiselle Dufor!

– Îmi pare rău, acest lucru este imposibil, madame. Mâinile mele sunt legate.

– Ale mele nu sunt. Autoritatea soţului meu este mai presus de imbecilii ăştia de la Gestapoul francez. Mademoiselle Dufor va fi înapoi în această după-amiază. Să-mi pregătiţi rochia pentru probă.

Şi cu aceasta, madame Richter plecă, iar Jeanne privi uluită în urma ei. Salvarea lui Bernadette venea de la ultima persoană din lume de la care s-ar fi aşteptat.

Capitolul 77

Colonelul Derrick Albrecht coborî la dubă şi porunci ca mademoiselle Colbert să fie dusă înăuntru, în fostul sediu al Abwehr, iar Karl să-i conducă pe ceilalţi în altă parte în vederea interogatoriului.

– Pune-i în celula cu fereastra care dă spre curte, ordonă Derrick.

– Şi mademoiselle Colbert? îndrăzni să întrebe Karl.

– Va rămâne aici.

Derrick se răsuci pe călcâie şi reveni în biroul său, unde fusese adusă Victoria după ce fusese scoasă din dubă de personalul SS sub privirile îngrijorate ale lui Karl, care nu putea interveni împotriva brutalităţii acestora. Victoria reuşi numai să facă un schimb rapid de priviri cu colegii ei, după care fu îmbrâncită afară din dubă şi uşile acesteia se trântiră.

Îi dezlegară mâinile ca să-i scoată paltonul şi să-i dea voie să se ducă la toaletă, dar i le legară imediat după aceea şi fu condusă într-o cameră de interogatoriu, unde fu lăsată din nou sub lumina fierbinte, orbitoare a lămpii. Victoria înghiţi valul de greaţă provocat de sete şi se întrebă dacă o vor pune să se dezbrace. Colonelul probabil că abia aştepta s-o vadă în pielea goală. Acesta intră în încăpere însoţit de o femeie caporal care ducea un instrument ca un fel de cutie de scule a unui instalator cu o svastică gravată pe capac.

Victoria nu vedea nimic pe chipul şi în purtarea lui din care să reiasă că era bărbatul civilizat şi curtenitor pe care îl cunoscuse. O ignoră şi puse cutia de scule pe masă.

– Caporal, condu deţinuta din nou la toaletă, ordonă el. Nu vreau să facă mizerie aici, dar ţine-i mâinile legate până intră în cabină şi leagă-le din nou când iese, apoi întoarce-te aici şi ai grijă să nu fim deranjaţi.

– *Jawohl, Herr Colonel!*

Caporalul, un munte de femeie, fusese transferată de la sediul Abwehr din bulevardul Foch 84 la cererea colonelului şi ştia ce este în cutia neagră de scule. În timp ce o conducea pe deţinută spre toaletă, studia faţa Victoriei cu buza crăpată şi spuse în franceza ei poticnită, în timp ce îi dezlega mâinile.

– Ai face bine să te uiţi atentă la acest frumos Gesicht al tău din oglindă cât timp mai eşti aici, mademoiselle. S-ar putea să fie ultima dată când îl vezi aşa cum arată acum.

După ce femeia caporal o legă din nou pe scaun sub lumina necruţătoare a lămpii din tavan, colonelul îi făcu semn să plece şi apoi încuie uşa în urma ei. Privirile îi căzură pe buza crăpată a Victoriei, care încă mai sângera, iar fata privea la el, aşteptându-se să scoată altă batistă albă, însă Derrick ocoli scaunul. Victoria se feri, aşteptându-se să primească o lovitură în cap, dar el se mulţumi doar să-i verifice legăturile. Apoi trase un scaun chiar în faţa ei şi se aplecă cât mai aproape:

– Ascultă cu atenţie, Victoria. Ştiu că eşti spioană OSS. Am bănuit de când am găsit capsula de cianură din căptuşeala paltonului tău şi am primit confirmarea în ziua picnicului, când ai înghiţit momeala cu raportul maiorului cu cârlig şi cu undiţă cu tot, cum se spune. Ştiu despre colegii tăi de celulă din dubă şi despre pictoriţă, cutia poştală conspirativă. Acoperirea ta a fost deconspirată. SS îi împuşcă pe spionii duşmanului. Aşa că acum trebuie să faci exact ceea ce îţi spun eu, înţelegi? Execuţia ta este programată pentru poimâine, şi trebuie să te pregătesc pentru ea.

Deschise cutia neagră de scule.

***

După ce îi dădu lui Henri instrucţiuni să lichideze casa cu fanta pentru scrisori şi orice ale dovezi care ar putea să indice că acolo fusese o cutie poştală, Alistair îl informă pe funcţionarul de la decriptare că

semnalul de transmisie al Labradorului fusese compromis. Informaţiile primite pe această cale trebuiau ignorate. Voia să fie informat când va intra prima informaţie falsă, dovadă că operatorul radio fusese arestat şi obligat să vorbească. Alistair se întoarse în biroul lui cu capul gata să-i explodeze. Luă un pahar de apă care tremura în mâna lui, iar picătura pe care o înghiţi trecu peste limba lui acoperită de o peliculă de tutun ca un val de acid arzându-l pe gât în jos. Bridgette fusese arestată de Gestapoul francez, cea mai barbară dintre poliţiile naziste. Nu era decât o chestiune de timp până când o făceau să vorbească, sărmană pisicuţă cu inimă de leu! Iar ceilalţi vor fi şi ei prinşi atunci când depun mesajele, dacă intermediarii lor nu vor reuşi să-i prevină destul de repede ca să-i salveze. Alistair se aşeză greoi la birou, îşi împreună mâinile şi închise ochii strâns. Nu era credincios, deşi îi plăcea muzica liturgică, dar începu să facă singurul lucru pe care putea să-l mai facă acum. Începu să se roage.

***

– Ei bine, mademoiselle Dufor, se pare că nu eşti chiar aşa de nevinovată cum susţii şi în mod sigur nu atât de inocentă cum arăţi. Într-un dulap secret din camera dumitale de la Mănăstirea Surorilor Carității a fost găsit un aparat de transmisie radio.

Căpitanul vorbea cu Bridgette după-amiază târziu, după ce aceasta stătuse trei ore încătuşată de scaunul din hol. Nu fusese târâtă la etajul al doilea, ca mulţi alţi deţinuţi îmbrânciţi pe uşile sediului „Gestapoului francez”, dar îndurase un gen aparte de tortură aşteptând momentul când li se va alătura şi ea.

În sfârşit, căpitanul o puse să se aşeze din nou în faţa biroului lui, îi aruncă o privire lungă şi dură, ca şi când ar fi căutat ceva ce îi scăpase mai înainte.

– Poţi explica prezenţa radioului? întrebă căpitanul.

Căpitanul spera că privirea lui dură şi spaima ei de celulele de sus vor

fi suficiente ca să-i dezlege limba şi vor rezolva problema rapid. Era obosit şi voia să ajungă acasă. Poate că fata îl păcălise, dar era înclinat să dea crezare primei impresii pe care şi-o făcuse despre ea. Probabil că era un designer de modă foarte bun şi era clar că avea talent de pictoriţă, dar căpşorul ăsta blond era prea inocent ca să se ocupe de aparate de radioemisie, de coduri pictate pe ziduri şi de mesaje secrete transmise prin fanta pentru corespondenţă. La percheziţie nu se găsiseră carnete cu coduri ca să i se poată verifica scrisul de mână, iar stareţa mănăstirii declarase că, dacă chiriaşa ei ar fi transmis mesaje, ar fi ştiut şi ea. Nimic din ceea ce le adusese informatorul, jucând rolul de cerşetor orb, nu se confirma. Informatorul susţinea că fanta pentru corespondenţă din uşa casei alăturate era de fapt o cutie poştală conspirativă, dar informaţia se dovedise falsă. Acolo era un depozit pentru materiale de croitorie, aşa cum cerea meseria domnişoarei Dufor. Verificarea picturii murale nu dusese la concluzia că este un procedeu de codificare a mesajelor – nu mai mult decât lista de cumpărături de la băcănie a nevestei lui. Pictura murală era o încântătoare operă de artă. Distrugerea ei ar provoca mai multe tulburări în cartier decât era capabilă să stăpânească poliţia franceză în acele timpuri explozive. Căpitanul crezuse povestea cu mătuşa divorţată, iar interpretul francez de engleză nu detectă nici un fel de accent american în franceza ei.

Dar treaba cu radioul trebuia explicată.

– Ei bine?

Bridgette avea povestea gata pregătită.

– Am… am fost abordată de doi oameni din Rezistenţa franceză care mi-au cerut să-i las să-şi pună aparatul de radio în camera mea. Urmau să transmită mesaje când eu eram plecată la lucru şi călugăriţele lipseau din mănăstire, spuse Bridgette cu privirea spăsită, implorându-l pe căpitan să o creadă. Voiau să transmită din mănăstire, pentru că aceasta are ziduri groase şi nu puteau fi detectaţi de maşinile germane de localizare. Nu acceptau un refuz.

– De unde ştiau despre camera dumitale şi despre nişa secretă?

– Au spus că o fostă călugăriţă care părăsise ordinul le vorbise despre ea.

Auzise şi căpitanul despre o călugăriţă care se dusese la partizani.

– Cum au putut să te forţeze să le dai voie să utilizeze camera dumitale?

– Au… m-au ameninţat că ne omoară, pe mine şi pe stareţă. Când am refuzat, l-au împins pe un poliţist francez, cunoscut în cartier drept paznicul frescei – cel mai blând om din lumea aceasta – l-au împins în faţa metroului, ca dovadă că nu glumeau.

Căpitanul citise în ziare despre moartea poliţistului. Şocant!

– Şi cum aveau acces în camera dumitale fără să fie văzuţi?

– Intrau pe scara de incendiu când eu eram la casa de modă. Eu… eu trebuia să las fereastra de la pod deschisă şi uşa mea neîncuiată.

– Şi cum îi chema? Cum arătau?

– Nu ştiu cum îi chema, dar i-aş recunoaşte în mod sigur dacă i-aş revedea.

Căpitanul notă ceva.

– Ai aflat semnalul lor de apel?

– Poftim?

– Nu contează. Mai ştia şi altcineva din mănăstire ce se întâmplă?

– Nu, domnule căpitan. Nimeni.

Vocea i se stinse într-o şoaptă speriată.

Căpitanul o crezuse. Fiecare cuvânt din povestea ei purta pecetea adevărului. Ar fi trebuit s-o aresteze pentru colaborarea cu Rezistenţa, dar fata nu avusese de ales. În mod clar, nu era vinovată de activităţi clandestine.

– Foarte bine, mademoiselle Dufor, spuse el, scotocind printre hârtii ca să pară ceva oficial, nu văd nici un motiv să te mai reţin.

Dintr-odată uşa se dădu de perete şi comandantul german SS al

lagărului de la Drancy, însoţit de o femeie şi de alţi ofiţeri SS, năvăliră în încăpere. În spatele lor, soldatul de la uşa căpitanul ridica din umeri şi desfăcuse braţele în semn de scuze pentru această intrare forţată.

Căpitanul sări în picioare.

– Cu ce vă pot ajut, Herr Commandant?

– Asta e, spuse femeia, arătând spre Bridgette. Este croitoreasa mea.

– Vine cu noi, căpitane. Madame Richter are nevoie de serviciile ei, ordonă soţul acesteia.

Căpitanului nici prin gând nu-i trecea să protesteze. Pe lângă faptul că era mai mare în grad ca el, comandantul era membru al SS. Căpitanul francez încuviinţă rapid din cap, bucuros să scape de problema cu mademoiselle Bernadette Dufor.

– Este a dumneavoastră, Herr Commandant, spuse el.

Capitolul 78

Sâmbătă, 10 iunie 1944, madame Gabrielle Duprée scoase pistolul Derringer din ascunzătoarea de sub o scândură din podea şi îl strecură în buzunarul de la şorţ. Dacă ar fi fost descoperit asupra ei, ar fi spus că era pentru a se apăra împotriva tulburărilor de pe stradă, acum tot mai frecvente odată cu apropierea Aliaţilor. Borfaşi de tot felul spărgeau casele oamenilor, ştiind că astfel de infracţiuni nu se aflau pe lista de priorităţi a poliţiei franceze.

Sâmbăta aceasta se făceau patru zile de când nu mai venise acasă, din dimineaţa de miercuri, 7 iunie, când plecase la firma de construcţii. În după-amiaza aceea îl căutase pentru că avea ceva bun pentru el – un măr, una din delicatesele oferite de un văduv care manifesta un interes romantic pentru ea. Instinctele îi spuneau că Stéphane fusese arestat; altfel ar fi anunţat-o că pleacă, aşa cum se mai întâmplase datorită serviciului lui. Se pare că nu vorbise sau cel puţin nu o implicase pe ea şi pensiunea ei, dar Gabrielle era pregătită pentru cazul că ar fi venit după ea. Nu avea pentru ce să trăiască şi nu se temea de moarte. Credea în mila Domnului. Copiii ei nu supravieţuiseră, nu avea rude în viaţă, nici măcar un animal de companie, nici prieteni apropiaţi cu care să stea de vorbă şi renunţase în cele din urmă la încercarea de a trece peste moartea soţului ei.

Ca să te vindeci de anumite suferinţe este uneori nevoie de mai mult timp. Dar erau şi suferinţe pe care timpul nu le vindeca. Nu făcea decât să le înrăutăţească. Soţul ei ar fi putut să depăşească durerea, alinat de amintirea ei, dar ea era cinică, şi în cazul lui Gabrielle gândul la soţ nu făcea decât să accentueze batjocoritor pierderea suferită. Îi simţea lipsa lui Stéphane Beaulieu, singura persoană care ar fi putut încălzi un locşor în inima ei de când îi fusese ucis soţul, dar acum se dusese şi el. Se va ruga şi va aprinde o lumânare la Sfânta Fecioară Maria ca să-l elibereze de suferinţă.

***

Madame Jeanne Boucher asculta abătută cum unul dintre designeri se plângea de lipsa de cooperare a uneia dintre manechine.

– Profită de faptul că suntem strânşi cu uşa şi ne ameninţă că nu mai vine la spectacol dacă nu o lăsăm să poarte pantofii ei preferaţi, madame. Trebuie să-i spuneţi vreo două micuţei ticăloase. Pantofii aceia îi distrug aspectul!

– N-are decât să-i poarte, spuse Jeanne, dând din mână a lehamite.

Până mai ieri nu ar fi cedat niciodată în faţa capriciilor unei manechine, oricât de rare erau acestea la Paris în timpul războiului. Jeanne ar fi ieşit ca o furtună din birou, scoţând flăcări pe nări, ar fi dat-o afară pe mica neobrăzată şi ar fi îmbrăcat-o în locul ei pe Isolde de la departamentul de contabilitate. Isolde avea înălţimea şi greutatea perfecte pentru podiumul de prezentare şi cu puţină îndrumare ar fi fost gata să debuteze până în seara spectacolului din 17 iunie. Croitorii de la La Maison Boucher mai făcuseră astfel de miracole şi înainte. Dar astăzi, 10 iunie, nu se putea gândi la nimic altceva decât la premoniţia că nu o va mai vedea niciodată pe mademoiselle Dufor. Madame Richter nu o adusese pe Bridgette înapoi la proba de ieri, aşa cum ameninţase. Jeanne nu mai auzise nimic despre ea de atunci şi vrăjitoarea nu mai răspunsese la mesajele pe care i le lăsase la servitoare.

Ce se întâmplase? Femeia nu reuşise să convingă Gestapoul francez să-i dea drumul lui Bernadette? Nu reuşise s-o salveze pe copilă de primejdia închisorii din Rue Lauriston 93? Ticăloşii de la Gestapo vor veni curând după Jeanne Boucher, care era omul de legătură cu OSS?

Sau…?

Madame Jeanne Boucher îşi spuse că fusese o proastă pentru că nu se gândise de la bun început la o altă posibilitate. Probabil că nici madame Richter nu se gândise la asta pe atunci. Dar acum, ştiind de ce răutăţi era în stare femeia, Jeanne era convinsă că n-o va aduce înapoi la probă. De fapt, nu o va mai vedea niciodată pe madame Richter la Casa Boucher.

Era o binecuvântare pentru care Jeanne ar fi trebuit să fie recunoscătoare destinului, dacă nu ar fi fost blestemul pe care îl adusese asupra micuţei şi curajoasei Bernadette Dufor.

Şocul provocat de noua deducţie o obligă pe Jeanne să descuie un sertar, să scoată o sticlă de gin şi să tragă pe gât o înghiţitură zdravănă. Apoi se ridică în picioare şi îşi aranjă volanul din talie. Nu avea răbdare pentru mofturile unui schelet dizgraţios care ar fi servit şi acum la mese dacă la Paris nu ar fi fost o lipsă atât de acută de manechine, căci acestea fugiseră când începuse războiul. Jeanne se răzgândi. Fata va purta pantofii care trebuie, altfel o ia mama naibii.

***

Karl era într-o stare de furie mocnită. Absolvent al unei academii militare, fără să se fi distins în mod special, fusese disciplinat şi învăţat să asculte fără să pună niciodată la îndoială ordinele superiorului său. Această disciplină a obedienţei fusese întărită apoi şi de serviciul în Waffen SS, de unde îl scosese colonelul Derrick Albrecht ca să servească la Sicherheitsdienst, mai întâi ca şofer al lui, dar cu înţelegerea că va deveni omul lui bun la toate. Karl acceptase bucuros misiunea. Era o onoare să servească un ofiţer de factura superioară a colonelului Derrick Albrecht, indiferent ce i-ar fi cerut să facă. Nu fusese niciodată ispitit să nu se conformeze ordinelor acestuia şi să-i pună sub semnul întrebării deciziile, motivele şi metodele.

Până acum.

Vineri, Karl observase buza crăpată şi sângerândă a domnişoarei, atunci când crezuse că domnul colonel o salvase de la sediul Gestapoului. Nu-i pusese întrebări superiorului său nici când văzuse că are mâinile legate, la fel ca toți ceilalţi deţinuţi şi este tratată cu aceeaşi brutalitate, chiar sub ochii idolului său. Fusese urcată în dubă împreună cu ceilalţi deţinuţi şi dusă la hotelul Lutetia. Karl nu-l văzuse pe colonel de când se întorsese, o oră mai târziu, la dubă cu ordinul ca cei trei deţinuţi să fie transportaţi la o locaţie SS dintr-o

zonă îndepărtată a Parisului, special pregătită pentru un anumit tip de interogatorii şi execuţii. Când aflase că mademoiselle Colbert va rămâne aici, Karl răsuflase uşurat pentru frumoasa femeie. Soarta celor trei bărbaţi din dubă era pecetluită. Nu aveau să iasă vii din lagărul special.

Dar care era soarta domnişoarei Colbert? Lui Karl nu-i plăcuse expresia încruntată de pe chipul colonelului ultima dată când îl văzuse.

– Mademoiselle Colbert… este bine? îndrăznise să întrebe.

– Mai bine acum decât cum va fi, răspunsese colonelul.

Karl fusese şocat.

Se mai întâmplaseră şi alte lucruri ciudate pe drum. La lagărul de unde nu se mai întorcea nici un deţinut se aşteptase să fie întâmpinat de oamenii SS, care controlau centrul de execuţie, aşa că fusese surprins când apărură doi soldaţi din Abwehr ca să preia deţinuţii, iar în preajmă nu se vedea nici un membru al Schutzstaffel. Karl îşi spuse că poate era vorba de o încercare a SS de a folosi Abwehr în operaţiunile sale extreme, iar lagărul era una dintre acestea.

Karl ajutase la coborârea oamenilor din dubă şi la escortarea lor după aceea într-o încăpere cu gratii la ferestre. Acestea dădeau spre terenul de execuţie blindat dintr-o curte interioară închisă cu un zid, plin de ciupituri care dovedeau ce se întâmpla acolo. Era o perspectivă înfricoşătoare, dar era clar că ucenicii din Abwehr înţeleseseră ordinele greşit, căci se pregăteau să le pună cătuşe celor trei deţinuţi şi să-i lase în aceeaşi încăpere. Aceasta însemna o alinare a suferinţei lor comune, dar care era avantajul acestei tactici de interogare? Prizonierii puteau să-şi pună la punct poveştile, să-şi discute strategiile, să se încurajeze reciproc. Era o încălcare a procedurii, dar ignoranţa temnicerilor nu era problema lui.

Când se întoarse în bulevardul Raspail 45 ca să aştepte noi ordine, Karl îl luă deoparte pe un om din personalul colonelului şi îl întrebă ce se întâmplase cu frumoasa deţinută franceză pe care o adusese mai înainte. Speranţele pentru mademoiselle Colbert şi convingerea că va fi protejată de colonelul Albrecht se prăbuşiră.

– Au dus-o în Celula din Blocul B, îi răspunse omul. Colonelul Albrecht a început deja interogatoriul. Păcat de ea… O femeie ca asta… Şi clătină din cap.

Karl rămase fără grai. Nu, colonelul nu putea s-o supună pe mademoiselle tratamentului aplicat în acel loc, nu pe femeia pe care o admira atât de profund şi de care se simţea atât de ataşat – ba chiar îndrăgostit, dacă observaţiile lui Karl erau corecte. Din camera încuiată se auzeau zgomote înfricoşătoare de tortură. Lui Karl nu-i venea să creadă că este vorba de omul pe care îl cunoştea şi îl respecta el. Se simţi oarecum uşurat când cineva veni cu un mesaj pentru el din partea colonelului care îi ordona să plece acasă. Nu va avea nevoie de el până a doua zi, duminică, la ora 5 dimineaţa. Aghiotantul lui va fi cruţat până atunci de imaginea eroului său prăbuşit.

Capitolul 79

Duminică, 11 iunie 1944, înainte să se lumineze de ziuă, la hotelul Lutetia se aflau numai câţiva oameni din SS şi din Abwehr, ca să privească într-o tăcere solemnă cum deţinuta din Celula din Blocul B, cu mâinile legate la spate, era târâtă din celula ei pe coridor de doi bărbaţi din SS, care o ţineau fiecare de câte un braţ. Două femei de serviciu îşi înăbuşiră o exclamaţie văzând faţa ei învineţită şi plină de sânge, părul smuls, înnegrit de sudoare, hainele pătate şi capul care îi atârna ca unei păpuşi cu gâtul frânt.

– Duceţi-o în dubă! ordonă Derrick.

Karl fu șocat văzând cum este târâtă mademoiselle Colbert pe uşile hotelului. Doi SS-işti se postaseră lângă uşile din spate ale dubei, pe care le deschiseră imediat ca s-o smulgă de pe trotuar şi s-o arunce pe deţinută cât mai repede înăuntru. Karl făcu un pas înainte cu un strigăt de protest pe care nu şi-l putu înăbuşi.

– Herr Colonel…

Derrick ridică mâna ca să-l oprească.

– Ajunge, Karl!

Karl făcu un pas înapoi, conştient de rangul omului cu care vorbea şi simţi cum i se frânge inima. Ştia destinaţia dubei.

– Cum ordonaţi, Herr Colonel!

Farurile maşinii străpunseră ceaţa şi întunericul. Karl conducea maşina de serviciu a lui Derrick în spatele dubei, la volanul căreia era unul dintre oamenii recent absorbiţi din Abwehr. Pe lângă deţinuta torturată, în dubă mai erau alţi patru membri ai fostei agenţii germane de informaţii. Karl îi recunoscu – erau membrii unui escadron militar special care, în dimineaţa aceasta când se va lumina mai bine de ziuă, la comanda colonelului, îşi vor îndrepta puştile spre mademoiselle Véronique Colbert.

***

Bucky auzi zgomotul cizmelor înalte pe pardoseala din faţa uşii celulei şi fu primul care sări din sacul de dormit.

– Au venit? întrebă Chris, ieşind repede din sac.

De vineri seară, când fuseseră încuiaţi aici, se tot întrebaseră ce naiba se întâmplă. Se aşteptaseră să fie legaţi de un scaun şi să fie torturaţi până acum. Dar le scoseseră banda neagră de pe ochi, le dezlegaseră mâinile şi se puteau mişca liber prin încăpere. În tot restul zilei de vineri şi sâmbătă li se permisese să se ducă la o latrină de afară, câte unul odată, le dăduseră apă, pături, mâncare caldă şi seara chiar o ploscă cu vin roşu. Noaptea le aduseseră câte un sac de dormit care era luat a doua zi de dimineaţă.

Vedeau foarte bine fereastra cu gratii şi priveliştea spre curtea morţii, care se holba la ei ca un ochi al răului, chiar şi noaptea, când stelele clipeau batjocoritor spre ei din sferele lor înalte. Încercaseră să-i întrebe pe gardieni, dar li se ordonase: Sprich nicht! (Nu vorbi!) Clădirea rămânea cufundată în linişte. Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla aici? Unde era Broscăriţa? Ce se întâmplase cu ea? Labradorul fusese prevenit în legătură cu cerşetorul orb şi reuşise să scape?

– Da, cred că în sfârşit au venit după noi, îi răspunse Bucky lui Chris, străduindu-se să rămână calm. Aceste zile au avut scopul să ne înmoaie pentru ceea ce urmează. Noroc, băieţi!

– Şi ţie, spuse Brad, înghiţind nodul de spaimă care i se oprise în gât. Chris încuviinţă din cap şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Aşteptau în liniştea încordată să se deschidă uşa. Minutele treceau. Simţeau miros de cafea şi auzeau zgomotele activităţii oamenilor – în germană, apoi în vacarmul gutural o voce jeluitoare de femeie, înspăimântată, cunoscută, care vorbea franţuzeşte: Broscăriţa! rostiră într-un glas.

Se năpustiră spre uşă şi Chris ridică pumnul să bată, dar Bucky îi opri mâna şi şopti cu tristeţe.

– Nu putem s-o ajutăm, Nagâţule. Nici ea nu ar dori.

– Are dreptate, încuviinţă încet Brad. Ne-ar face chiseliţă chiar sub ochii ei. Hai s-o cruţăm de aşa ceva.

Chris dădu din cap şi Bucky îi dădu drumul. Ascultau într-o tăcere încremenită, să mai audă ceva de la Broscăriţă. Brad îşi lipi urechea de uşă.

– Pleacă, ies din clădire.

Îşi aruncară unul altuia priviri întrebătoare. Ce se întâmpla? Dinspre curte se auzeau mormăieli în germană şi se repeziră la fereastra cu gratii, luptându-se să-şi facă loc ca să vadă cât mai bine. Un grup de oameni din Gestapo şi din SS, mulţi dintre ei cu pahare în mâini, se adunaseră în curtea împrejmuită cu zid şi continuau să discute şi să gesticuleze ca spectatorii de la un meci de fotbal. Un fotograf în haine civile îşi potrivea lentilele aparatului de fotografiat.

– O, Dumnezeule! gemu Chris când o unitate Abwehr cu puştile în mână intră în curte şi luă poziţie de-a lungul liniei de tragere. Cu patul puştii rezemat de sol, stăteau în poziţie de paradă, cu picioarele depărtate, cu o mână pe puşcă şi cealaltă la şale.

– Plutonul de execuţie! exclamă Brad. O execută pe Broscăriţă!

În timp ce zorii zilei luminau scena mohorâtă, un ofiţer purtând brasarda roşie nazistă pe braţ şi uniforma neagră a serviciului de securitate al Reichsführerului păşi în curte cu cizmele înalte strălucind ca oglinda şi îşi ocupă locul de unde urma să ordone „Foc!“ Privirile încordate ale celor de la fereastră îl recunoscură pe colonelul SD care o preluase personal pe Broscăriţă în timp ce ei fuseseră trimişi în acest loc uitat de Dumnezeu. Imediat, în aplauzele şi ovaţiile spectatorilor, doi oameni din Abwehr o târâră pe deţinuta desfigurată de bătaie în curte, spre stâlpul din mijloc.

– O, Dumnezeule! strigă Brad când o văzu pe prietena lor, acum de nerecunoscut.

– Ce i-au făcut din păr! exclamă Chris.

– Iisuse Hristoase! se înecă şi Bucky. Ce i-au făcut?

Bărbaţii se apucară de bare, cu ochii larg deschişi şi gura căscată de oroare, văzând cum un soldat din Abwehr îi leagă mâinile de stâlp. Fotograful îşi aşeză mai bine tripodul şi se lăsă liniştea, când un alt soldat se apropie de victimă cu o glugă neagră. Colonelul ordonă plutonului de execuţie să ia poziţie de drepţi, în timp ce soldatul trase solemn gluga pe capul victimei, apoi ofiţerul SD făcu semn soldaţilor să ridice puştile în poziţie de tragere. Instinctiv, cei trei deţinuţi de la fereastră scoaseră braţele printre gratii cât puteau de mult şi strigară într-un singur glas: „Nu!“, exact în momentul în care colonelul ordonă:

– Foc!

Cu ochii plini de lacrimi, Brad şi Chris se dădură înapoi de la fereastră cu umerii căzuţi şi capetele plecate, neputând să suporte vederea trupului ciuruit de gloanţe al Victoriei, care se prăbuşea atârnând fără viaţă de stâlp. Numai Bucky, cu ochii înceţoşaţi şi gâtlejul arzând, văzu echipa de la înmormântări care se repezi să-i dezlege trupul şi să-l învelească într-o cuvertură. Brad şi Chris ridicară capetele la timp ca să vadă cum este dus de acolo pe un cărucior, ca un covor făcut sul, în timp ce spectatorii se împrăştiau şi treceau prin faţa colonelului SD ca să-i strângă mâna şi să-l felicite. Continuau să privească fierbând de furie, când bărbatul, după ce curtea se golise, se întoarse cu faţa spre fereastră. Imediat deţinuţii începură să-i arunce invective, fără să le pese de pedeapsa pe care o vor primi pentru asemenea insulte, dar colonelul se mulţumi să zâmbească şi plecă.

***

Karl conducea cu grijă, încet, pentru ca trupul domnişoarei Colbert, înfăşurat în cuvertură, să nu se rostogolească în duba care se zdruncina. Tot nu-i venea să creadă. Colonelul Albrecht ordonase execuţia femeii minunate despre care Karl credea că îi cucerise, în

sfârşit, inima. Karl fusese sigur că se va răzgândi în ultimul moment, dar se dovedise un ofiţer îndoctrinat şi, în primul rând şi mai presus de orice, fiu de Schutzstaffel. După ce mademoiselle Colbert fusese predată în mâinile aceloraşi soldaţi din Abwehr care îi preluaseră şi pe ceilalţi trei deţinuţi, colonelul îi ordonase să parcheze duba la o oarecare distanţă de clădire şi să rămână acolo. Karl nu trebuia să întrebe de ce. Superiorul lui voia să-l ţină cât mai departe de scena execuţiei, dar nu putea face nimic în privinţa pocnetelor împuşcăturilor. Răpăitul puştilor îl trimisese cu ochii înceţoşaţi şi picioarele împleticite la malul râului, unde aruncase în apă conţinutul micului dejun.

Îşi refăcu expresia de pe faţă, ca să nu lase să se vadă nimic din furia şi dezamăgirea pe care o simţise atunci când colonelul îi făcuse semn să aducă duba aproape şi să ia trupul înfăşurat în cuvertură al domnişoarei, din care începea să curgă sânge. Se aştepta să i se ordine să-l ducă la locul obişnuit unde va fi aşteptat de gropari cu lopeţi şi cazmale, dar superiorul lui îl surprinse din nou:

– Vei duce trupul domnişoarei Colbert la castelul contelui Darold Archambault de la ţară, unde eşti aşteptat, iar după aceea eşti liber toată duminica, Karl, spuse el.

Nonşalanţa cu care colonelul îi urase şoferului său o duminică plăcută după tot ce făcuse era picătura finală. Luni, Karl se gândea să ceară transferul înapoi la Waffen SS, cu specificaţia să fie repartizat la o unitate medicală, ca şofer pentru evacuarea răniţilor. Războiul era oricum pe terminate şi Aliaţii câştigau – părere pe care credea că o împărtăşeşte şi colonelul, dar acum nu mai era sigur de opiniile superiorului său. Cel puţin, omul avea decenţa s-o înmormânteze pe mademoiselle într-un loc plăcut. Fusese încântată de locul unde ajunseseră în ziua picnicului care nu avusese loc. La insistenţa colonelului, Karl luase puiul prăjit şi plăcinta de mere acasă, ca să le împartă cu soţia sa.

După câteva ore în care condusese posomorât, Karl coti pe drumul care ducea la moşia contelui Archambault şi la bifurcaţie o luă spre castel. Abia apucase să oprească în faţa intrării masive, că uşa dublă se deschise şi în cadrul larg de stejar apăru mademoiselle Céleste, amanta superiorului său, îmbrăcată elegant, ca de obicei, ţinând, ca de obicei, în mână ţigaretul lung şi subţire cu ţigara aprinsă. Îi zâmbi lui

Karl şi înaintă spre el urmată de câţiva servitori care se repeziră spre spatele dubei. Atunci, ca şi când un fulger ar fi străbătut bezna nopţii peste câmpul de luptă presărat cu ruine, Karl înţelese, ca lovit de trăsnet.

Capitolul 80

Luni, după ce ascultă veştile de la omul său din Paris, speranţele lui Alistair legate de Libelulă se spulberară. Echipa era pierdută. Intermediarii raportaseră – madame Duprée, Jules Garnier, Jacques Vogel de la şcoala de scrimă şi căpitanul Allard. Bucky nu mai fusese văzut la pensiune de miercuri. Chris nu mai apăruse la academie şi nici Brad pe barca de pescuit a căpitanului. Se spunea că Victoria fusese deja executată, iar Bridgette va fi şi ea împuşcată după ce vor scoate totul de la ea. Dar deocamdată nu renunţase la semnalul ei radio. Acesta rămânea tăcut. Reprimându-şi valul de furie la adresa încăpăţânării ei, Alistair îl sună pe Bill Donovan cel Sălbatic.

***

În restul zilei de duminică, deţinuţii fuseseră trataţi cu aceeaşi grijă ca şi în celelalte zile de detenţie, dar din cauza durerii pe care le-o provocase execuţia Broscăriţei, nu puteau nici să mănânce, nici să doarmă, aşa că erau deja treji luni de dimineaţă când uşa celulei se deschise brusc şi fură smulşi din aşternuturile calde de gardienii Abwehr. Nici nu apucară să-şi tragă sufletul şi mâinile le erau deja legate la spate şi o glugă neagră le acoperea capul.

– Ce se întâmplă? întrebă Chris în germană. Unde ne duceţi?

– Sprich nicht!

– La stâlpul din curte, unde altundeva? spuse Bucky.

– Cum? Înainte de actul întâi? spuse Brad.

– Sprich nicht!

Fură îmbrânciţi afară din încăpere şi din clădire, glugile nu-i lăsau să vadă nimic în jur. Îi împingeau înainte prin curte cu paturile puştilor, unde mai persista încă mirosul apăsător, străbătură un drum lung până când li se spuse să se oprească într-un loc unde mirosea puternic a combustibil de automobil. Cu ajutorul unui bărbat din interior, fură urcaţi unul câte unul într-un vehicul şi îşi dădură seama că este o dubă de închisoare. După ce îi aruncă pe banchete, auziră cum omul sare jos, trânteşte uşa, o încuie şi bate în ea ca să-i transmită şoferului că totul este în ordine. Porniră din loc, cine ştie unde.

Bucky avea o idee, dar nu îndrăznea s-o rostească. Putea pune pariu că era o operaţiune „Noapte şi ceaţă“, destinată să se descotorosească de oameni fără prea multe întrebări. Vor fi duşi la un şanţ adânc dintr-un loc îndepărtat şi necunoscut şi li se va ordona să îngenuncheze, după care vor fi împuşcaţi în ceafă, se vor prăbuşi în faţă şi înmormântarea lor va însemna câteva lopeţi de pământ aruncate deasupra. Frumoasa eficienţă germană. Nu se completează nici un raport cu nume şi adrese. El şi ceilalţi vor dispărea de pe faţa pământului ca o specie de vertebrate care se stinsese. Familia lui din Oklahoma, tatăl lui francez şi familiile celorlalţi colegi din Libelula se vor întreba la nesfârşit unde sunt şi ce s-a întâmplat cu ei.

– De ce credeţi că ne-au tratat atât de bine dacă tot vor să ne ucidă? întrebă Brad.

– Altă formă de tortură, aşa cum a spus Steaua Polară despre tratamentul bun. Să ne dea cu unt înainte să ne tragă în frigare, spuse Chris.

– Au vrut să fim martori la execuţie, spuse Bucky încet.

– Şi asta face parte din tortură.

– Atunci de ce nu ne-au interogat după aceea? întrebă Chris.

– Pentru că aflaseră deja tot ce voiau să ştie de la Broscăriţă. De ce să-şi mai piardă timpul cu noi? Celula Libelulei a fost dezmembrată şi nu mai reprezintă un pericol pentru ei, spuse Brad.

– O, Doamne, asta înseamnă că au pus mâna şi pe Labrador, gemu Chris. Atunci unde mergem acum?

– Cine poate şti! spuse Bucky.

După o clipă de tăcere, Brad dădu din cap.

– Aşa este.

După un drum care părea că nu se mai sfârşeşte, când transpiraţia li se scurgea în ochi pe sub glugă, zgomotul paşilor de trecători şi al traficului de vehicule le semnală că intrau într-un oraş mare. Bucky era mirat. Auzise zgomote de maşini agricole şi clopote de vite, susur de pâraie. Poate că doar traversau Parisul spre destinaţia finală, dar în cele din urmă duba ieşi din zgomotul urban şi ajunse într-o zonă mai liniştită, tulburată numai de voci şi râsete de copii şi de loviturile unei mingi de cauciuc, din care se putea ghici că cineva juca fotbal.

– Unde naiba suntem? întrebă Brad.

Curând vehiculul se opri. Pulsurile băieţilor se accelerară când uşa se deschise şi înăuntru pătrunse un val de aer proaspăt. Un bărbat se urcă în dubă şi îi împinse spre alte perechi de braţe, care îi ajutară să coboare cu picioarele pe pământ.

– Repede, spuse unul din ei şi aşa cum erau, cu cătuşe la mâini şi cu gluga pe cap, îi făcu să urce nişte scări.

Se opriră, auziră o sonerie de intrare şi apoi zgomotul unei uşi care se deschidea.

– Intraţi! li se ordonă, iar Brad şi Chris simţiră prin glugă un miros cunoscut. Cineva se apropia cu paşi apăsaţi.

– Domnilor, spuse calm generalul-maior Konrad March. Acum puteţi să le scoateţi glugile şi cătuşele de la mâini.

Capitolul 81

Bridgette auzi zarva care venea dinspre fereastra exterioară a atelierului ei de croitorie şi îşi dădu seama de cauza lui înainte să se ridice de la masa de croit ca să se uite prin pătratul mic de geam. Cealaltă deţinută, care îi adusese ieri masa, o avertizase să se aştepte la aşa ceva.

– Să nu te uiţi, o sfătuise ea. O să ai coşmaruri după aceea.

Dar Bridgette era hotărâtă să înregistreze toate brutalităţile celor care o ţineau acolo, în lagărul aflat sub controlul SS şi într-o zi, dacă va supravieţui, să depună mărturie, împotriva lor în faţa judecătorilor şi a juriilor. Jurnalul ei va fi un sul de muselină pe care va nota datele, orele şi numele celor răspunzători pentru crimele monstruoase comise împotriva fiinţelor umane în spatele gardurilor electrificate, unde erau ţinuţi evreii înainte să fie transportaţi în centrele de exterminare din Franţa şi din Germania. Sulul ei de pânză s-ar putea să fie singurul document care va supravieţui ororilor comise acum.

Scena va fi imposibil de redat în profunzime pe o bucată de pânză. Sub ploaia de lovituri cu pumnii şi cu picioarele, cu bâtele şi cu biciul, cu vârfurile cizmelor, în mijlocul strigătelor şi al vaietelor de protest şi de durere ale celor mai recalcitranţi şi mai rebeli membri ai familiilor despărţite cu brutalitate, sute de bărbaţi, femei şi copii evrei de toate vârstele erau înghesuiţi în mai multe autobuze rechiziţionate de la sistemul de transport public din Paris. Autobuzele se îndreptau spre gările de cale ferată, unde ultimii deţinuţi selectaţi pentru lichidare erau încărcaţi în vagoane de marfă cu destinaţia spre crematorii. Bridgette se retrase de la fereastră tremurând. I se strânsese stomacul şi îi vuiau urechile din cauza suferinţei omeneşti. Madame Richter îi explicase procesul de deportare chiar în prima oră când ajunseseră aici cu o zi în urmă. Dă-mi voie să-ţi explic un lucru foarte clar, mademoiselle Dufor, spusese ea. De la Drancy nu ai cum să scapi, iar dacă nu faci ce ţi se spune – atunci când ţi se spune – vei fi urcată într-unul din autobuzele verzi franţuzeşti pe care le vei vedea aici mâine, imediat ce camerele de gazare vor fi gata să primească un alt

transport de evrei. Atât timp cât îmi eşti de folos, vei trăi. Altfel, nu. Ai înţeles?

Bridgette înţelesese. Prin „folos“ înţelegea că trebuie să-i deseneze şi să-i coasă rochii doamnei Richter. Va avea nevoie de multe toalete pentru diverse ocazii – ca să le port atunci când eu și soțul meu vom fi în siguranţă în America de Sud, spusese ea, unde vom locui în cazul în care invazia Aliaţilor va avea succes. În cercurile în care ne vom mişca acolo, oamenii se îmbracă elegant şi nu vreau să fiu privită de sus.

Îi spusese toate acestea în timp ce îi prezenta condiţiile înfricoşătoare pe care i le-ar fi asigurat dacă Bridgette nu ar fi ascultat de ea. În ultimele luni, Bridgette auzise o mulţime de poveşti înspăimântătoare răspândite de Crucea Roşie franceză despre condiţiile sordide din lagărele de deţinuţi, dar ceea ce văzuse cu ochii ei depăşea orice imaginaţie. În barăci de două persoane, dar în care stăteau peste douăzeci de suflete, deținuții dormeau pe paturi de fier, fără saltele sau pături şi nu aveau apă curentă, nici toalete şi nici suficientă lumină. Lui Bridgette i se întorsese stomacul pe dos din cauza duhorii care plutea deasupra curţii, plină cu găleţi în care se aduna apa de ploaie pentru băut. Muştele roiau deasupra latrinelor deschise, pe mâncare şi pe mese, iar hainele erau atârnate afară la aerisire din lipsă de apă cu care să fie spălate.

– Ai văzut destul? întrebă madame Richter când Bridgette coborî privirea ca să nu se uite la un bărbat al cărui chip străveziu era acoperit de furuncule.

– Oui, spuse ea.

I se dăduse o cămăruţă în fundul casei spaţioase a comandantului şi avea acces la o latrină, construită pentru servitori pe o latură a casei. Era o cămăruţă neaerisită cu o gaură în podea, fără cadă şi fără duş. Lângă cămăruţa ei era o cameră mai mare mobilată cu o masă, un scaun şi o maşină de cusut Bernina, fabricată în Elveţia. Într-un colţ erau depozitate furnituri de croitorie şi nenumărate suluri de materiale de toate felurile – jefuite, Bridgette era sigură, din depozitele franceze de textile. Bridgette ştia că madame Richter are dreptate. Nu se putea evada din acest loc înconjurat cu sârmă ghimpată, păzit de turnuri înalte, patrulat de gardieni cu mitraliere şi câini de pază. Avea să rămână aici cât va mai dura ocupaţia germană,

când ar fi putut fi eliberată şi ar fi ajuns cu bine la casa ei conspirativă, dacă femeia ar fi întârziat numai câteva minute. Cruzimea necruţătoare a destinului o făcu să vomite.

Capitolul 82

După o bătaie uşoară, Brad auzi o chemare în şoaptă de dincolo de uşa camerei de oaspeţi din casa generalului-maior March, unde îşi petrecuse noaptea de luni.

– Herr Wagner, pot să vă vorbesc un moment?

Recunoscând vocea, Brad aruncă pătura de pe el. Încă nu se luminase de ziuă, dar era treaz încă de la miezul nopţii, căci era prea zdruncinat de întâmplările din ultimele 48 de ore ca să poată dormi. Deschise uşa şi îl găsi pe Hans, îmbrăcat într-un halat de casă militar şi cu o bonetă de noapte pe cap. Brad era în pijamaua pe care o luase împreună cu alte câteva lucruri din camera lui de deasupra garajului doamnei Gastain.

– A venit maşina pentru mine?

Urma să plece a doua zi dimineaţă împreună cu Steaua Polară şi cu Nagâţul după ridicarea restricţiei de circulaţie şi vor urma rute diferite, mergând fiecare la casa lui conspirativă.

– Non, Herr Wagner, am venit în altă chestiune.

Brad îl invită înăuntru, iar înainte să intre, Hans aruncă o privire spre camera generalului-maior March, de la capătul celălalt al coridorului.

– Îmi pare rău că v-am sculat din somn, spuse aghiotantul vorbind încet, dar am vrut să vin înainte să se trezească ceilalţi ai casei ca să vă fac o propunere pe care sper s-o acceptaţi. Generalul este îngrijorat pentru siguranţa fiului său.

Brad întrebă uimit:

– Dar Wilhelm nu este în siguranţă la mătuşa lui din Zürich?

– Deocamdată, da, aşa este, dar generalul se teme că va veni o zi când el însuşi va fi arestat. Iar dacă se întâmplă aşa şi va refuza să

coopereze în timpul interogatoriului, acum politica Reichsführerului Himmler este să-i aresteze pe membrii familiei deţinuţilor ca să-i facă pe aceştia să vorbească. Wilhelm nu va mai fi în siguranţă nici la Zürich. Va fi răpit şi adus înapoi ca să împartă celula cu tatăl său. Iar Herr General crede că dacă lui i se va întâmpla ceva şi dacă banii se vor termina, nu mai poate fi sigur că mătuşa se va purta frumos cu Wilhelm.

Cu tot frigul nopţii, fruntea lui Hans se acoperise de sudoare.

– Şi cu ce pot să îl ajut eu? întrebă Brad.

– Am venit să vă propun să-l luaţi pe Wilhelm cu dumneavoastră în America.

Brad murmură uluit:

– Hans, l-aş lua cu dragă inimă, dar… dar nu pot să promit că va fi mai în siguranţă împreună cu mine. Nu ştiu care va fi ruta mea de evadare şi ce pericole ne aşteaptă. Poate că nici nu reuşesc să ies din Franţa.

Brad nu ştia prin ce metodă vor fi recuperaţi el şi prietenii lui – cu trenul, cu maşina, cu avionul, cu o ambarcaţiune, pe jos? Şi cât va dura drumul – câteva ore, zile, săptămâni? În ce direcţie vor merge – spre Spania, Elveţia, Gibraltar? Nu va primi răspunsul la aceste întrebări decât atunci când va ajunge la casa conspirativă şi va lua legătura cu maiorul Renault.

– Veţi fi în siguranţă cu asta.

Hans îi arătă lui Brad un paşaport de călătorie emis de SS, cu semnături şi ştampile oficiale, în care se specifica numele lui şi ocupaţia.

– Herr General a aranjat să aveţi şi dumneavoastră, şi colegii un astfel de document care vă garantează trecerea fără probleme până la destinaţiile finale… Nu ştie că l-am luat pe acesta ca să vi-l arăt. Trebuie să-l pun la loc până nu observă că lipseşte.

Brad privea fix la paşaport şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cu acest document impresionant, el şi colegii lui de echipă puteau să ajungă

într-un teritoriu sigur fără nici o problemă. Oficialităţile germane erau mai vigilente acum în privinţa paşapoartelor falsificate, dar nici cel mai ager şi mai bine antrenat ochi nu ar fi pus la îndoială autenticitatea acestui document.

– Sunteţi de acord? întrebă Hans. S-ar putea să fie singura şansă de supravieţuire a lui Wilhelm.

Brad se gândea la cei doi copii zdrenţăroşi, speriaţi, lihniţi de foame de pe malul Râului Alb din Meeker, Colorado, din septembrie 1938. La naiba! Cum putea spune nu? Fără să mai stea pe gânduri, Brad spuse:

– De acord.

Hans îl cuprinse pe Brad într-o îmbrăţişare ca de urs, cu ochii umeziţi.

– Danke, Herr Wagner, spuse el. Vă mulţumesc din toată inima. Se stăpâni, îi dădu drumul lui Brad din îmbrăţişare şi luă înapoi paşaportul: Acum trebuie să-l pun la locul lui, jos. Generalul se va trezi curând. În ultimele zile nu a dormit prea mult. Când va coborî, va trebui să-i prezentaţi propunerea, dar să nu-i spuneţi că vine de la mine.

Când se întorcea să plece, Brad întrebă:

– Stai puţin, Hans! Dar cum rămâne cu dumneata şi cu generalul? Din moment ce crede că va fi arestat, de ce nu veniţi amândoi cu mine? Puteţi să-l luaţi şi pe Wilhelm şi să vă daţi la fund în Elveţia până se termină totul.

– Mein General este supravegheat fără încetare, spuse Hans încet. Nu va ajunge departe şi se va descoperi că lipseşte. Şi pe lângă aceasta, superiorul meu este soldat de profesie şi general, Herr Wagner. Nici prin gând nu i-ar trece să dezerteze de la postul şi de la responsabilităţile care sunt pe umerii lui. Cât despre mine, eu trebuie să rămân alături de el.

– Dar dacă nu reuşeşte să scape, are încredere în mine şi mă lasă să-i duc singurul copil într-o ţară străină, să fie crescut de străini?

– Ja, răspunse Hans. Ştie că sunteţi un om bun şi că veţi avea grijă de băiatul lui. Auf Wiedersehen, Herr Wagner. Gott sei mit dir.

Îi întinse mâna. Brad o strânse cu putere.

– Dumnezeu să fie cu dumneata şi cu generalul, Hans! Sper să ne reîntâlnim. Mi-ar face mare plăcere să vă revăd în oraşul meu natal din munţii Colorado. Zona este un adevărat paradis al pescarilor.

Hans ridică resemnat din umeri, dând să se înţeleagă că o asemenea plăcere era puţin probabilă.

– Micului Wilhelm îi place foarte mult la munte, spuse el.

După ce plecă aghiotantul, Brad se îmbrăcă repede. Paşapoartele îl vor convinge pe Steaua Polară de buna credinţă a generalului March. Cu o zi înainte, când li se scoseseră glugile, iar generalul îi salutase pe Barnard Wagner şi pe Claus Bauer ca pe nişte vechi prieteni, Steaua Polară fusese uimit. Ce se petrecea aici? Fireşte, Brad şi Nagâţul înţeleseseră imediat că generalul aflase despre arestarea lor şi le organizase salvarea. Steaua Polară se lăsă ceva mai greu convins.

– Poţi să ai încredere în el, îl asigurase Chris. Când şi dacă vom scăpa din toată tevatura asta, ai să afli la întâlnirea noastră de la New York. Dar până atunci, cu cât ştii mai puţine despre el, cu atât mai bine.

Seara trecută, în timp ce beau câte un şnaps, generalul nu le oferise nici o explicaţie de ce se aflau în casa lui şi nu într-o celulă a Gestapoului, dar Steaua Polară nu se putuse abţine să întrebe:

– Femeia pe care au executat-o oamenii dumneavoastră – nu aţi putut aranja s-o salvaţi şi pe ea?

– Era dintre ai voştri? întrebă generalul.

– Da, răspunse Steaua Polară. În mod sigur.

– Îmi pare, rău, n-am ştiut. Dar oricum nu aş fi putut să o ajut. Orice ajutor din partea mea ar fi trezit bănuielile SS. Femeia era… proiectul special al ofiţerului SD care a răspuns de interogarea şi de… de execuţia ei.

Brad şi ceilalţi schimbară priviri între ei. Colonelul SS era probabil expertul în lingvistică de care se temuse maiorul că o va da de gol pe Broscăriţă. Prietena lor ar fi trebuit să-l asculte, dar acum era prea

târziu.

Soarele era deja sus şi restricţia de circulaţie se ridicase de abia o oră când Brad coborî scările ca să-l aştepte pe general. Câteva minute mai târziu, acesta apăru în capul scărilor şi coborî încheindu-şi butonii cămăşii de la uniformă.

– Ai dormit bine?

– Atât cât se putea de bine, date fiind împrejurările, răspunse Brad.

– Hai să mergem la mine în birou, spuse Konrad. Vreau să vă dau ceva, dumitale şi prietenilor dumitale, când vor coborî. Un mic dar de rămas-bun ca să fiţi siguri că veţi ajunge cu bine la destinaţie.

În încăperea confortabilă şi cunoscută se făcuse foc, dar Brad nu se despărţea cu părere de rău de acest loc pe care îl considerase un adăpost în faţa furtunii. Generalul îi dădu paşaportul emis de serviciul de securitate al Reichsführerului şi semnat de un anume colonel Derrick Albrecht. Brad se prefăcu surprins şi spuse:

– Am şi eu ceva să vă ofer, dacă sunteţi dispus să acceptaţi, Herr General. Ştiu că nu sunteţi mulţumit de aranjamentul pe care l-aţi făcut pentru Wilhelm. Aţi fi dispus să mă lăsaţi să-l iau cu mine în America până veţi putea veni după el?

Konrad clipi din ochi ca şi când nu ar fi auzit bine.

– Vrei să-l iei… să-l iei pe Wilhelm în America?

– Da, dacă sunteţi de acord.

Speranţa licări o clipă în ochii generalului, apoi se stinse. Clătină din cap.

– Dar nu înţelegi, prietene. Poate că nu voi mai putea veni după el. Nu… nu mă aştept să supravieţuiesc acestui război. Ce se va întâmpla cu fiul meu din America dacă eu mor?

– Atunci va deveni un membru al familiei mele, răspunse Brad. Dar dumneavoastră sunteţi tatăl lui. Nu va putea uita niciodată acest lucru, şi nici eu. Însă va avea o viaţă bună. Asta pot să vă promit.

– Tinere prieten… începu Konrad, dar vocea i se frânse şi ochii obosiţi i se umplură de lacrimi. Recunoştinţa mea nu are margini.

– Înţeleg că sunteţi de acord, spuse Brad. Acum trebuie să ne grăbim, domnule general. Nu avem prea mult timp. Am nevoie de documente, certificatul de naştere al lui Wilhelm, adeverinţa de botez, paşaportul, tot ce aveţi, ca să stabilesc cine este, şi o scrisoare de la dumneavoastră către mătuşa lui prin care să mă autorizaţi să-l iau pe Wilhelm cu mine. Am să vă las adresa mea unde mă puteţi găsi după ce se termină războiul.

Capitolul 83

– Te aşteaptă, spuse Céleste. Este în salon. S-a spălat foarte bine, a ieşit din baie ca pasărea Phoenix din propria cenuşă. Măiestria cu care „a decedat“ m-ar fi păcălit şi pe mine dacă nu aş fi fost la curent cu toată schema. Păcat de păr, dar l-am ondulat şi o să-şi revină la gloria de odinioară.

– Dar atât de multe lucruri nu-şi vor mai reveni, spuse Derrick.

– Nu, încuviinţă Céleste.

Bagajele fostei lui iubite erau gata pregătite în hol şi aşteptau lângă uşă să vină vechiul servitor al castelului şi să le ducă la Karl, care trebuia s-o conducă pe Céleste înapoi la Paris. Derrick se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mulţumesc, ma chérie, pentru tot.

– Aş spune „pentru nimic“, dar nu ar fi adevărat, Derrick. O să-mi fie dor de tine. Îi cuprinse blând bărbia cu palma, învăluindu-l într-o privire blândă, plină de afecţiune şi de compasiune. Sărmanul meu bien-aimé…, înţeleg ce atracţie poate avea farmecul unei asemenea femei pentru tine.

Derrick îi luă mâna şi şi-o apăsă pe buze.

– Dar tânjesc după o stea care este prea departe. Asta este ceea ce citesc în ochii aceştia înţelepţi şi frumoşi? Da, ştiu. Vei fi în pericol din partea Rezistenţei după ce se va termina războiul. Nu voi putea să te protejez. Unde te vei duce?

Céleste râse.

– Bărbatul din Spania pe care l-am părăsit încă mă mai iubeşte şi îmi trimite flori în fiecare săptămână. Unde în altă parte? Îşi retrase mâna. Pentru tine mă tem, mon chéri. Te rog să ai grijă.

– Cât voi putea de bine, spuse el şi o sărută din nou pe obraz.

Céleste îl părăsi, lăsând în urma ei o uşoară dâră de parfum. Deschise uşa, apoi se întoarse şi îi aruncă o privire:

– Să-i spui la revedere din partea mea, te rog. Mi-a plăcut, să ştii.

Derrick încuviinţă din cap.

– Au revoir, Céleste.

Rămase privind după ea până când bătrânul servitor închise uşa, încheind astfel un capitol din viaţa lui. Se îndreptă spre salon. Era marţi, 13 iunie 1944.

***

În aceeaşi după-amiază, în biroul lui de la Prefectura Poliţiei, detectivul-şef Maurice Corbett se ridică de la masă şi salută o femeie care intră în biroul lui şi se prezentă ca madame Florence Bisset. Avea în jur de 45 de ani, dar anii de muncă grea ca servitoare şi de foame şi griji îşi puseseră amprenta pe chipul ei, care arăta cu zece ani mai în vârstă. Lui Maurice i se strânse inima de mila ei. O invită să ia loc.

– Cu ce vă pot ajuta, madame?

Asistentul lui îi spusese deja că femeia lucra ca femeie de serviciu la birourile sediului SS din bulevardul Foch 84, acesta fiind şi motivul pentru care acceptase s-o primească. Nu putea să o plaseze printre numeroşii membri ai personalului de întreţinere pe care îi văzuse atunci când stătuse de vorbă cu îngrijitorul de pe hol, în februarie, dar cele mai multe femei cu meseria ei arătau la fel. Înainte să răspundă, femeia privi speriată de jur împrejur, ca şi când s-ar fi temut că pereţii au urechi.

– Puteţi vorbi în voie, madame, o încurajă Maurice. Suntem doar noi

doi aici.

Pipăind neliniştită crucifixul pe care îl purta la gât, femeia începu să vorbească aproape în şoaptă:

– Nu ştiam dacă trebuie să vin… dar preotul mi-a spus că trebuie să vă spun, dacă vreau să primesc iertarea Domnului.

Maurice simţi un fior pe şira spinării. Madame Bisset ştia ceva despre asasinarea domnului Beaumont Fournier.

– Ce trebuie să-mi spui? o îndemnă el blând.

Cu o voce copleşită de ruşine, Florence Bisset mărturisi. Sâmbătă dimineaţa, 13 octombrie 1942, îl văzuse întâmplător pe colonelul Derrick Albrecht când plecase din birou şi se dusese la toaletă. Împinsă de un imbold neaşteptat şi de foame, bătu încet la uşa colonelului şi, neprimind nici un răspuns, o deschise. Încăperea era goală. Femeile de serviciu nu aveau voie să intre în birourile SS dacă ocupanţii lor nu erau acolo. Dar în fiecare dimineaţă în aceste camere se punea un croasant proaspăt pentru ofiţeri, ca să servească la cafea. De regulă, colonelul nu se atingea de el şi la sfârşitul zilei îl dădea femeii de serviciu să-l ia acasă. Florence Bisset se strecurase înăuntru ca să ia ceva să-şi hrănească familia înfometată. Tocmai îşi umpluse buzunarele şorţului când îl auzise în faţa uşii pe colonelul Albrecht, care se întorsese şi vorbea cu aghiotantul lui. Se repezise şi se ascunsese într-un dulap cu unelte pentru curăţenie şi fusese silită să rămână acolo până când… până când…

– Până când ce, madame Bisset? o încurajă Maurice, cu inima strânsă, căci aşteptase aproape doi ani ca această poveste – şi restul ei – să iasă la iveală.

După aceea, când era îngrijorată că va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii în dulap, îl auzi pe aghiotantul colonelului, care intră şi îi anunţă numele unui vizitator. Îl recunoscu. Era numele scriitorului aceluia vestit, monsieur Beaumont Fournier. Venise să-l avertizeze pe colonel în legătură cu o femeie. Madame Bisset nu-şi amintea numele ei. Nu o cunoştea. Îl auzise pe colonel cum îi oferise o cafea. Următorul lucru pe care îl ştia madame Bisset era că avusese loc o discuţie între colonel şi aghiotantul lui despre un plan, cum să îndepărteze un cadavru. Din câte înţelesese ea, era cel al scriitorului.

Murise pe scaun. Fusese îngrozită că îl vor pune în dulapul cu unelte, dar Dumnezeu se milostivise şi o cruţase. Îl auzise pe colonel cum dăduse instrucţiuni aghiotantului să aducă ceva mai mare în care să înfăşoare trupul şi să-l scoată apoi pe ieşirea privată a colonelului, ceea ce au şi făcut şi atunci ieşise şi ea din ascunzătoare. Se mirase de ce colonelul nu raportase moartea şi nu lăsase autorităţile să se ocupe de cadavru, dar după aceea citise în ziare că fusese găsit în Sena şi că autorităţile calificaseră moartea lui drept asasinat…

Maurice n-o întrebă pe femeie de ce nu venise până atunci, căci motivul era limpede. Îi mulţumi, o asigură că o ierta şi că şi Dumnezeu o va ierta. Să nu spună nimănui ce îi povestise lui. Totul rămânea între ei doi, preotul ei şi Dumnezeu. Dar când se va termina războiul şi nemţii vor fi aduşi în faţa justiţiei, va fi chemată să depună mărturie împotriva colonelului Derrick Albrecht şi a aghiotantului său, Karl Brunner. Va jura în faţa lui Dumnezeu că va depune mărturie în faţa curţii despre ceea ce auzise şi ştia că este adevărat, pentru că numai atunci va putea fi absolut sigură că va fi absolvită de păcatul tăcerii.

– Jur, spusese Florence Bisset.

– Sunteţi o femeie curajoasă, îi spusese Maurice. Acum haideţi să vă notăm numele complet şi declaraţia în detaliu.

Capitolul 84

Victoria auzi vocea lui Derrick Albrecht în hol şi se ridică în picioare de lângă şemineu, ca să-l întâmpine cu faţa, când singurul servitor din casă deschise uşa salonului ca să-i facă loc să intre. Ce putea să-i spună atât timp cât nu ştia motivele pentru care o adusese aici? De ce îi salvase pe ea şi pe ceilalţi de la moarte prin mijloace atât de riscante, de extreme şi de extravagante? O salvase pentru el însuşi? Era prizonieră aici? Dar de ce îi eliberase pe ceilalţi? Sau nu-i eliberase? Nu ştia cum să-l abordeze. Era o enigmă pentru ea, o permanentă variabilă, o surpriză fără sfârşit, la fel de greu de prins ca o umbră aruncată de o formă inexistentă. Palma puternică peste faţă pe care i-o aplicase la sediul Gestapoului o convinsese că jocul se terminase pentru toţi. Presupunea că putea să-i ierte multe, poate chiar şi şocul şi dezamăgirea când aflase că este spioană a duşmanului, dar nu şi jignirea că profitase de el ca să strângă informaţii. Mândria lui de aristocrat nu-i permitea aşa ceva.

Derrick dădu mănuşile şi pălăria servitorului care aştepta.

– O sticlă de Cuvée 1943, s'il vous plaît, Alois, spuse el.

Servitorul se înclină şi închise uşa, iar Derrick se întoarse spre ea.

– Bună dimineaţa. Văd că ţi-ai revenit foarte bine.

Arăta obosit, dar când se apropie de şemineu, Victoria îşi dădu seama că, dincolo de oboseală, privirea lui mai exprima şi altceva.

– De ce mă priveşti aşa? întrebă el.

Nu era un om bun. Un om bun nu ar fi purtat această uniformă, totuşi, inima ei îşi reprima o emoţie pe care nu o înţelegea.

– Unde sunt ceilalţi?

– Nu am nici cea mai mică idee. Ieri au fost conduşi printr-un vicleşug acasă la un coleg. Dacă totul a mers conform planului, acum ar trebui

să fie în drum spre un teritoriu prietenos.

– Cum pot să te cred?

– Nu poţi. Făcu o pauză ca să-i privească rochia. Apropo, arăţi foarte bine. Céleste a ales bine.

– E clar că îţi cunoaşte gusturile.

– Nu, şi-a dat seama care sunt gusturile tale. Când a plecat de la castel m-a rugat să-ţi spun la revedere. I-ai plăcut.

– Şi ea mi-a plăcut.

– M-am gândit eu că o să vă înţelegeţi bine. Acum te rog să te dai la o parte. Vreau să-mi încălzesc mâinile. Iunie este o lună foarte imprevizibilă în Europa. La dumneata, în Virginia, temperatura coboară vreodată aşa de mult în iunie?

Întinse mâinile fine şi lungi ca ale unui violonist sau chirurg, fără o pată de sânge pe ele. Victoria ignoră întrebarea.

– Te rog să-mi explici, Derrick. De ce… de ce ne-ai salvat vieţile? Ai riscat enorm pentru mine şi pentru prietenii mei.

În timpul înscenării zgomotelor falsei torturi din Celula Blocului C – loviturile de palmă, de pumn, gemetele şi ţipetele şi când îi aplicase cu îndemânare semnele de vânătăi, tăieturi şi sângele de porc, Derrick refuzase să-i dea explicaţii. Toate la vremea lor, spusese Derrick atunci când Victoria insistase. Deocamdată, dacă vreţi să mai rămâneţi în viaţă, dumneata şi prietenii dumitale trebuie să aveţi încredere în mine şi să jucaţi această şaradă.

Derrick scurmă în foc.

– La această întrebare voi răspunde cel mai bine la un pahar de primă presă a strugurilor, spuse el, referindu-se la sticla de Cuvée 1943, unul dintre cele mai scumpe vinuri produse în Franţa. Victoria se întreba dacă pivniţa de vinuri a contelui era deschisă şi la dispoziţia ducelui.

– Nu este niciodată prea devreme pentru o cupă de şampanie, mai ales în aceste vremuri. A, iată că a venit Alois, spuse el, când ceasul de

deasupra şemineului bătu ora zece.

Se aşezară pe două canapele faţă în faţă, iar servitorul turnă vinul, lăsând sticla într-o frapieră cu gheaţă pe masa dintre ei. Când rămaseră singuri, Derrick ridică paharul spre Victoria:

– Pentru întoarcerea ta în siguranţă în America, unde vei avea parte de o viaţă fericită şi împlinită, Victoria Grayson! Acesta ar trebui să fie răspunsul la întrebarea de ce ai fost adusă aici.

Victoria îl privi fix.

– Acesta este singurul motiv?

– Singurul şi unicul motiv. Ce altceva ar putea fi?

Obrajii Victoriei se încălziră, dar privirea îi rămase fixă.

– Ştii foarte bine, domnule colonel. Sau mă flatez singură?

Derrick puse jos paharul de şampanie.

– Nu, nu te flatezi, dar am acceptat de la bun început că astfel de speranţe, visuri, dorinţe, indiferent ce cuvânt vrei să foloseşti, nu vor fi împlinite niciodată. Trebuie să ştii însă că sentimentele mele sunt mai presus de simpla poftă, aşa cum continui să interpretezi interesul meu. Nu este nevoie să intrăm în amănunte în legătură cu ele. M-am mulţumit să cred că ar fi putut fi altfel în alte împrejurări, în vremuri mai binevoitoare. Ridică o sprânceană: Negi acest lucru?

Victoria se forţă să-i susţină privirea. Îi datora o privire directă şi un răspuns sincer. Era adevărat. După Ralph, dacă l-ar fi cunoscut într-o lume a păcii…

– Nu, nu pot nega, spuse ea.

Ochii îi ardeau.

– Derrick, cum a putut un om ca tine să facă parte dintr-o organizaţie precum SS?

– Pe atunci, oftă Derrick, am intrat în SS pentru patria mea. Am crezut prosteşte în Hitler şi în misiunea lui de a reda Germaniei gloria ei de

odinioară. Când am înţeles că munca mea va contribui la realizarea nebuniei lui, era prea târziu să mă mai retrag fără să trezesc suspiciuni cu privire la loialitatea mea şi fără a-mi pune în primejdie familia. Rămânând în SS, am putut cel puţin să salvez vieţile câtorva dintre conaţionalii mei.

Derrick luă din nou paharul în mână.

– Cât despre scena de teatru, continuă el, aceasta nu ar fi fost necesară dacă şeful Gestapoului nu ar fi cerut să asiste la execuţie şi să-şi aducă şi subordonaţii. Aşa stând lucrurile, nu am avut de ales, ci a trebuit să te torturez şi să fac în aşa fel încât execuţia să pară reală, iar credibilitatea şi securitatea mea să nu fie puse în primejdie. Sorbi o înghiţitură de şampanie şi adăugă trist: În anumite cercuri, acolo unde există o viziune deformată despre eroism, sunt omul zilei. Am câştigat favoruri în sferele înalte datorită sacrificiului personal pentru o cauză superioară. Este cât se poate de sigur că execuţia dumitale nu a lăsat nici o îndoială cu privire la loialitatea mea faţă de cel de-al Treilea Reich, dacă se mai îndoia cineva de ea. Respectul pe care îl nutream pentru partenera mea de scrimă nu era un secret pentru cei interesaţi de viaţa particulară a colonelului Derrick Albrecht.

– Nu… nu eşti cine pretinzi că eşti, nu-i aşa? spuse Victoria, începând să-şi dea seama ce joc periculos juca Derrick. Eşti agent dublu?

Derrick râse scurt.

– Nu tocmai. Un agent dublu joacă de ambele părţi. Eu sunt de o singură parte, acolo unde este cel mai bine pentru Germania. Fac parte dintr-o grupare secretă care se opune lui Hitler şi regimului său. Misiunea mea este să-i salvez pe concetăţenii care gândesc la fel ca mine de la o soartă mai rea decât moartea, îndeplinindu-mi în acelaşi timp celelalte îndatoriri dezgustătoare. Ai aterizat în viaţa mea ca un mijloc neaşteptat de a-mi lărgi sfera de activitate. Speranţa mea era să transmit prin tine materiale secrete care să ajute la salvarea vieţilor de ambele părţi şi să grăbească sfârşitul războiului.

Întinse mâna şi îşi umplu din nou paharul de şampanie. Victoria nu se atinsese de al ei.

– Aşadar, toată acea dramă de atunci, de la pavilion, a fost o înscenare.

Derrick ciocni paharul de al ei.

– Mi-aş cere scuze că te-am înşelat, dacă aceasta ar fi fost intenţia mea.

Victoria clătină din cap uluită şi simţi un nod în gât. Derrick ar fi avut viitorul asigurat dacă totul ar fi fost real, tortura, execuţia şi nu şi-ar fi asumat sarcina uluitoare de a pune la punct o schemă incredibilă ca să-i salveze pe ea şi pe ceilalţi, dar nu se cruţase. De dragul ei, îşi pusese în pericol propria viaţă, organizaţia, ba chiar şi familia. Ce sentimente poate avea o femeie pentru un astfel de bărbat?

– Ţi-ai riscat viaţa pentru mine, spuse Victoria.

– Viaţa mea este deja într-un risc permanent.

– Îţi sunt recunoscătoare, Derrick.

– Ţi-am spus ce doresc în schimb – să ai parte de o viaţă împlinită şi fericită. Această culme este de cele mai multe ori inaccesibilă pentru majoritatea oamenilor, dar aş dori măcar să-mi promiţi că te vei strădui să-mi onorezi cererea. Promiţi?

Nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Bărbatul acesta îi provoca sentimente care săltau în inima ei nişte mingi de ping-pong. Prin perdeaua de ceaţă, îl văzu cum se ridică în picioare şi îi oferă o batistă albă.

– Nu m-aş fi gândit niciodată că o să le văd curgând pentru mine, spuse el.

Victoria luă batista şi se şterse la ochi.

– Ei bine, le-ai văzut.

– Îmi promiţi ce te-am rugat?

– Promit, spuse ea.

– Excelent. Acum trebuie să discutăm următorul pas. Vei pleca mâine-dimineaţă în zori. Karl te va duce acasă, de unde vei putea lua legătura cu persoanele tale de contact… Văzând privirea ei îngheţată, Derrick întrebă: Ce s-a întâmplat?

– Casa mea conspirativă. A fost compromisă.

– De unde ştii?

– Am fost informată cu puţin timp înainte de arestare şi înainte ca planul de recuperare să poată fi pus în aplicare.

– Dar chiar dacă locuinţa a fost compromisă, nu ai alt mijloc să pleci din Franţa?

Victoria scutură din cap, încercând să se gândească. Mărturisirea ei îl tulburase. De ce nu-i oferea căile lui de a pleca din Franţa.

– Operatoarea noastră radio ţinea legătura cu omul de contact, spuse Victoria. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, dacă a scăpat sau nu de arestare. Nu ştiu adresa ei, nu ştiu nici unde lucrează sau sub ce nume. Nu este decât fresca…

– Peisajul acvatic de pe zidul mănăstirii?

– Da. Dar de ce nu mă scoţi pe canalele voastre, Derrick?

– Riscul este prea mare din două motive, spuse Derrick. Se ridică de pe canapea cu un aer preocupat, uitând de şampanie şi se întoarse lângă foc. Locaţiile noastre de refugiu sunt în Franţa şi în Germania. Nu avem mijloace să te scoatem peste graniţă. Iar Gestapoul a avut grijă să se laude cu execuţia ta, iubita şefului serviciului de contraspionaj de la SD şi principala instructoare de scrimă de la L'Ecole d'Escrime Français. O trâmbiţează ca pe o victorie a lor şi un avertisment pentru ceilalţi: elevii tăi, colaboratorii mei, locuitorii de la hotel. Mulţi au fost prezenţi când te-ai prăbuşit în faţa plutonului de execuţie. Se presupune că eşti moartă. Dacă cineva te recunoaşte din întâmplare, indiferent cât de bine ai fi deghizată, ne pune în pericol pe tine, pe mine şi toată organizaţia. Recuperarea ta trebuie să vină de la OSS. Nu există o modalitate s-o anunţi pe operatoarea radio că eşti încă în viaţă şi ai nevoie de ajutor?

– Ba da! spuse Victoria. Un semn în diagonală peste o plantă de broscăriţă, simbolul meu de pe zid. Înseamnă că trebuie să ne întâlnim la ceainăria dintr-o librărie la ora patru în ziua când apare semnul – La Petite Madeleine, de lângă Catacombe. Dacă operatoarea nu a fost scoasă din dispozitiv sau arestată, va vedea semnul şi va şti ce

înseamnă. Va şti că am rămas de izbelişte şi va veni la librărie, dacă nu miroase vreo capcană. Spune-i celui pe care îl trimiţi să menţioneze Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York. Va şti că poate avea încredere în persoana respectivă.

– Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, repetă Derrick. Cunosc foarte bine locul. Acolo am făcut cândva cunoştinţă cu T.S. Eliot.

– Şi încă ceva. Dacă vezi un V în urechea Labradorului, asta înseamnă că a fost compromisă şi a plecat din Paris. Îl trimiţi pe Karl?

– Nu, mă duc chiar eu, spuse Derrick.

„Naiba sa-l ia!” (în limba germană în original)

ACASĂ (Iunie 1944 – septembrie 1962)

Capitolul 85

În dimineaţa de marţi, 13 iunie, când ajunse la biroul lui de la sediul din Berna, Alistair găsi pe masă un exemplar din ziarul Le Temps de luni. Titlurile de pe prima pagină anunţau că o franţuzoaică fusese demascată ca spioană a organizaţiei americane OSS şi executată. Erau şi câteva fotografii ale Victoriei cu faţa plină de sânge, alta cu ea legată de un stâlp şi cu capul acoperit de o glugă, bălăbănindu-se în piept fără viaţă. Fotografiile erau însoţite de un articol care descria în detaliu ceremonia execuţiei ei. Erau incluse şi numele, şi funcţia colonelului SS care dăduse personal ordinul „Foc!“ De regulă, execuţiile Gestapoului şi ale SD se desfăşurau discret, nu erau prezentate pe prima pagină a celui mai influent ziar dintr-o ţară ocupată, ca să le vadă toată lumea. Publicitatea făcută în jurul asasinării Victoriei urmărea să sperie şi să intimideze populaţia franceză, din ce în ce mai revoltată împotriva invadatorilor germani.

Alistair încerca să nu se gândească la calvarul la care o supusese pe Victoria colonelul Albrecht Derrick, când aflase că este spioană, dar, în mod surprinzător, Le Temps nu spunea că este americană, aşadar probabil că reuşise să-i ascundă cumva acest lucru. Se lăsă copleşit de un val de tristeţe. Nu se spunea nici dacă ceilalţi fuseseră prinşi în aceeaşi plasă sau nu. Probabil că până acum avuseseră şi ei aceeaşi soartă, dar nu meritau aceeaşi atenţie din partea ziarelor ca Victoria, instructoare cunoscută de scrimă şi iubita celui mai periculos nazist din Paris.

Linia telefonică sigură sună în acea după-amiază la ora trei. Era Henri.

– Am veşti şi sper să fie bune, spuse el. A apărut un semn pe zid. Trec pe acolo în fiecare zi, iar ieri nu era acolo. Nu pare opera unor vandali, căci nici o altă parte a frescei nu a fost atinsă. Ar putea însemna ceva?

Alistair îşi apăsă receptorul pe ureche.

– Cum arată semnul ăsta?

– Este o linie în diagonală peste o broscăriţă.

– Cum? Nu se poate! Este semnul codificat al Broscăriţei pentru operatoarea radio şi cere să se întâlnească la La Petite Madeleine astăzi la ora patru.

– Şi… crezi că aşa ceva este imposibil?

– Da, spuse simplu Alistair.

Henri îşi dăduse seama probabil că Broscăriţa era spioana franceză a OSS despre care Le Temps spusese că fusese executată, iar operatoarea radio era Bernadette Dufor.

– Poate că unul dintre ceilalţi agenţi a dezvăluit semnul în timpul interogatoriului şi acesta a fost desenat ca să pună o capcană, ceea ce ar însemna că…

Alistair încercă să-şi stăpânească un val de emoţie.

– …că unul dintre membrii echipei este încă în viaţă şi în libertate. Nu există decât o singură cale să aflăm. Ştii ce să faci, prietene.

– Oui, spuse Henri.

***

În acea după-amiază la patru fără zece, Derrick intră în librărie. În spatele tejghelei era numai proprietarul – sau omul despre care presupunea că este proprietarul magazinului. Afacerile nu păreau foarte prospere ca să angajeze mai mult personal, iar judecând după şorţul lui, se vedea că îndeplineşte atât slujba de librar, cât şi de chelner.

Se uită la Derrick mai mult curios decât bănuitor. Ce făcea un bărbat îmbrăcat ca un boier de ţară într-un magazin ca al lui?

– Bună ziua, spuse Derrick într-o franceză impecabilă. Serviţi ceai?

– În salonul din spate, monsieur. Vă rog să-mi permiteţi.

Omul ieşi repede din spatele tejghelei şi îl conduse pe Derrick la o masă din ceainărie.

– O să stau aici, spuse Derrick alegând un scaun cu faţa spre intrarea în ceainărie, nu pe cel pe care i-l oferise proprietarul, cu o vedere mohorâtă spre curtea interioară.

– Prea bine, monsieur. Îmi pare rău, dar sortimentul nostru de ceaiuri şi pateuri de astăzi este limitat.

– Mă mulţumesc cu ceea ce îmi puteţi oferi.

Proprietarul făcu o plecăciune şi îi aruncă o privire francezului din colţ. Henri continua să citească, fără să manifeste nici un interes faţă de bărbatul care intrase, dar îl recunoscuse fără pic de îndoială. Nici conversaţia într-o franceză fără cusur, nici costumul de croială englezească nu-l putea ascunde pe şeful SS al diviziei SD de contraspionaj din Franţa. Tâmplele lui Henri zvâcneau. Apariţia omului nu putea însemna decât un singur lucru: numele librăriei ca loc de întâlnire fusese dezvăluit de unul dintre agenţii lui Alistair şi şeful SD venise să închidă el însuşi capcana. Dar prezenţa lui mai spunea şi că cel puţin unul din membrii Libelulei mai era încă în viaţă, sau fusese ieri.

Proprietarul aduse ceaiul.

– Aştept pe cineva, îl auzi Henri pe ofițerul SS. O femeie minionă, blondă. Vreţi s-o conduceţi aici? Poate că am să vă mai cer încă o ceaşcă.

Complicele lui Henri se înclină.

– Cu plăcere, monsieur.

Mon Dieu! îşi spuse Henri. Omul o aştepta pe agenta despre care Henri credea că este Labradorul, al cărei nume de acoperire era mademoiselle Bernadette Dufor, operatoarea radio a lui Alistair. Omul nu ştia că fusese arestată de Gestapoul francez? Se ştia foarte bine că cele două grupuri nu

discutau între ele. Venise s-o aresteze personal pe mademoiselle Dufor?

Timpul trecea. Capcana fusese întinsă, dar nu venea nimeni să calce în ea. După o oră, Henri îşi extrase trupul masiv dintre scaun şi masă, ca şi când s-ar fi plictisit să stea acolo şi să bea ceaiul apos. Lăsă câteva centime pe masă pentru proprietar şi trecu nonşalant pe lângă bărbatul de la cealaltă masă, grăbit să-i raporteze lui Alistair.

***

Derrick aşteptă două ore, abia dacă bău din ceai, pateurile neidentificabile rămaseră neatinse şi abia după aceea se decise să plece. Operatoarea radio nu venise. Victoria rămăsese acum fără nici o posibilitate de contact ca să-şi aranjeze repatrierea, dacă nu se gândea el la o altă cale. Îi trecu prin minte posibilitatea de a contacta autorităţile elveţiene, ca să ia legătura cu OSS, dar alungă ideea. Nu cunoştea pe nimeni personal în care să poată avea încredere sau care să aibă încredere în el, omul care ordonase execuţia domnişoarei Véronique Colbert. Victoria trebuia să rămână la castel până când decidea ce să facă. Nu ştia nici un alt loc sigur pentru ea.

***

Alistair se repezi la telefon chiar în secunda în care sună, la câteva minute după ora cinci.

– Veşti proaste, spuse Henri şi îi relată ce făcuse. Este clar că Gestapoul francez şi SD nu comunică între ele.

– Este numai o chestiune de timp până când SD va afla că este în

mâinile Carlingii, spuse Alistair, iar cu aceasta se vor încheia arestările.

– A renunţat la semnal?

– Nu. Dar nu a mai sosit nici o transmisie. Fie că nu au reuşit s-o facă să vorbească, fie că este deja moartă.

– Totuşi, este foarte ciudat, Alistair.

– Nu-i aşa?

– Şi lucrul cel mai ciudat…

Henri se opri. Alistair îşi ţinu respiraţia.

– Continuă.

– Nu ţi se pare ciudat, mon ami, că şeful SD s-a deranjat personal să apară în haine civile, de unul singur, ca să aresteze pe cineva, fie chiar şi o persoană foarte importantă? Ai zice că SS ar fi putut avea pe cineva ascuns în ceainărie.

Alistair se gândi o clipă, apoi întrebă:

– Ai văzut vreun semn al prezenţei SS pe stradă când ai plecat de la librărie?

– Nu, şi mai este ceva ciudat. Philippe spune că domnul colonel Albrecht a aşteptat două ore să vină agentul dumitale. De ce ar face aşa ceva un ofiţer de rangul lui?

Alistair privi în gol. Henri avea dreptate. Ceva nu se potrivea.

– Nu pot să-ţi răspund.

Alistair încheie convorbirea şi se uită la colecţia de libelule mâzgălite de pe biroul lui. Înainte să sune Henri, se gândise să le arunce pe toate la coşul de gunoi într-un gest disperat, dar, deşi nu-şi mai punea mari speranţe în supravieţuirea Libelulei, parcă pe undeva tot mai licărea o luminiţă şi preferă să le arunce în sertarul biroului.

Capitolul 86

Derrick se întoarse la castel pe 13 iunie seara şi o găsi pe Victoria aşteptându-l îngrijorată. Fata îşi dădu seama imediat după expresia lui că misiunea dăduse greş.

– Nu a venit, nu-i aşa? întrebă Victoria.

Obosit, Derrick îi dădu pălăria şi mănuşile lui Alois şi se îndreptă spre măsuţa cu băuturi.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că nu. Nu am văzut nici un V în urechea câinelui. Am aşteptat peste două ore şi n-a venit nimeni. Astăzi am făcut cercetări şi am aflat de ce. Se uită la Victoria, temându-se să-i dea vestea. Trebuie să bei ceva. Nu e de bine.

– Spune-mi, şopti ea.

– Am întrebat-o pe patroana ei, madame Boucher. A văzut-o pentru ultima dată pe 9 iunie, când a fost luată de doi oameni de la Gestapoul francez. Comandantul lor nu a recunoscut numele, când a fost întrebat, dar nu l-am crezut. Am experienţă când e vorba de detectarea minciunilor. O oră mai târziu, a telefonat ca să raporteze că din evidenţele lor reieşea că, într-adevăr, biroul lui o arestase pe prietena ta, dar aceasta fusese trimisă la lagărul Drancy pe 10 iunie.

– Şi nu poţi să-ţi foloseşti influenţa ca s-o scoţi de acolo?

Derrick răspunse blând:

– Acum două zile a fost deportată la lagărul de concentrare din Dachau din cauza supraaglomerării.

– O, Dumnezeule!

Victoria se prăbuşi pe canapea şi Derrick îi puse un pahar de whisky pe măsuţa din faţă.

– Dachau… lagărul cu crematorii…

Derrick îşi turnă şi în paharul lui, simţind cum arsura ruşinii îi urca în gât.

– Asta nu înseamnă că va fi gazată, Victoria. Nu este evreică şi se pare că a reuşit să ascundă faptul că este agentă americană a OSS. Altfel ar fi fost deja împuşcată.

Victoria îşi apăsă mâinile pe obraji.

– Mai întâi în mâinile Gestapoului francez, acum la Dachau. Nu va fi niciodată în stare să îndure ce le fac oamenilor în acele lagăre.

– Poate că va putea, Victoria. Din câte am înţeles, este o tânără puternică.

Dar Derrick îşi dădea seama că Victoria nu credea ceea ce nici el însuşi nu putea să creadă. Dachau era terenul de antrenament pentru comandanţii SS ai lagărelor de concentrare şi deţinuţii erau folosiţi pentru exersarea metodelor de convingere. Cel mai rău era faptul că în lagăr se înfiinţase un laborator pentru efectuarea de experimente medicale, unde deţinuţii erau folosiţi pe post de cobai.

– Fireşte că voi continua să mă interesez şi să profit de trecerea pe care o am ori de câte ori se va putea, spuse el. Dacă rezistă până la sfârşitul războiului, care nu mai poate fi departe, o să scape. Aliaţii au debarcat şi au ocupat mai multe plaje de pe coasta Franţei, în pofida uriaşei rezistenţe germane şi mă aştept să ajungă la Paris până în august. Franţa va fi eliberată în întregime până la venirea iernii.

– Nu e de prea mare folos pentru Labrador, spuse posomorâtă şi neconsolată Victoria. Mai trebuie să invadeze şi Germania…

Derrick se aşeză lângă ea pe canapea şi îi apucă mâna moale.

– Victoria, îmi pare foarte rău pentru prietena ta, dar acum trebuie să vorbim despre tine. Nu avem cum să te scoatem din Franţa. Aceasta înseamnă că va trebui să stai la castel până vei putea pleca de aici în siguranţă. Nu trebuie să fii văzută de nimeni, în afară de Alois. Dacă un comisionar, un zilier, un îngrijitor, fermier sau vânător te zăreşte întâmplător pe câmpurile pe unde îţi place să te plimbi, poate să te

reclame. Iar când parizienii vor fi liberi şi vor putea să se răzbune, vor veni aici ca nişte vulturi. Nu va conta că acest castel aparţine unui conte care a plecat de aici înainte de venirea nemţilor. Vei fi târâtă afară şi vei fi dată ca exemplu de colaboraţionistă sau, încă şi mai rău, iubita colonelului SS din detestatul Sicherheitsdienst.

– Dacă trebuie să stau aici, am să stau, şi când vor sosi Aliaţii mă voi duce la Paris şi voi lua legătura cu armata americană…

– Nu, Victoria, nu! Nu înţelegi, spuse Derrick. Nu vei fi în siguranţă în oraş nici atunci când va fi eliberat, mai ales atunci. Parizienii vor fi însetaţi de sânge. O singură privire la frumoasa franţuzoaică, instructoarea de floretă, care trezise atâta simpatie şi admiraţie din partea conaţionalilor ei când aceştia crezuseră că fusese executată de nazişti – şi se vor năpusti la tine ca o haită de şacali. Francezilor nu le place să fie traşi pe sfoară.

Uluită, Victoria îşi trase mâna.

– Şi atunci ce mă fac, Derrick? Nu pot să rămân aici pentru totdeauna!

– Nu, sigur că nu! Spun doar că trebuie să stai aici până reuşesc să iau legătura personal cu armata americană pentru ca aceasta să trimită pe cineva după tine. Numai sub protecţia lor vei fi în siguranţă.

– Şi cum plănuieşti să faci asta – adică să iei legătura cu armata americană?

– Lasă asta în seama mea. Îţi trimit vorbă imediat ce pot să fac aranjamentele necesare.

Termină băutura dintr-o singură înghiţitură şi se ridică în picioare.

– Acum trebuie să plec.

Victoria se ridică şi ea în picioare, conştientizând brusc realitatea.

– Derrick… Când am să te mai văd?

Derrick îi luă mâinile într-ale lui.

– Draga mea Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia, nu anticipez plăcerea de a te revedea.

– Derrick, eu…

– Şşşt, făcu el şi o trase într-o îmbrăţişare uşoară, trecându-şi degetele prin părul ei. Nu trebuie să spui nimic. Lasă-mă cu amintirile pe care le voi preţui cât voi mai trăi. Te rog numai să-ţi aminteşti de mine cu afecţiune şi să-ţi ţii promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Îi dădu drumul din braţe şi făcu un pas înapoi, întipărindu-şi în minte, printr-o privire lungă, ultimul moment când o văzuse.

– Au revoir, mademoiselle Colbert. Ţine minte că trebuie să aştepţi o veste de la mine.

Şocată de plecarea lui bruscă din viaţa ei, Victoria simţi cum pieptul i se umflă de o durere care îi depăşea posibilităţile de înţelegere. Îl privi fără să rostească un cuvânt cum îşi lua pălăria şi mănuşile şi, făcându-i un ultim semn din cap, ieşi pe uşă şi dispăru.

Capitolul 87

În ziua de 19 iunie, Alistair era la biroul lui, când cineva din personal îi înmână un mesaj de la o femeie care conducea o casă conspirativă din Barcelona. Mesajul spunea:

Steaua Polară a sosit şi este gata de recuperare

.

Şocat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Alistair sări atât de brusc de pe scaun, că simţi cum îl ia cu ameţeală.

– O, Doamne! făcu el şi se prăbuşi înapoi pe scaun, prea ameţit ca să poată sta în picioare.

Era pe pistă când un avion al Crucii Roşii elveţiene îl aduse pe Bucky. Ochii lui Alistair se umplură de lacrimi când tânărul deşirat din Oklahoma coborî pe rampă. Când se îmbrăţişară, observă că băiatul avea câteva fire de păr încărunţite în părul castaniu de pe frunte şi câteva riduri în jurul ochilor, care nu fuseseră acolo mai înainte. Tocmai împlinise douăzeci şi cinci de ani.

În biroul aeroportului, Bucky îi descrise oroarea execuţiei Broscăriţei şi îi relată evenimentele uimitoare care îi salvaseră pe el, pe Nagâţ şi pe Melcul-de-Apă de acelaşi tratament şi de moarte. Alistair simţi un junghi în inimă. Dar ce este cu Labradorul? vru să ştie Bucky. Alistair fu nevoit să-i spună că fusese ridicată de Gestapoul francez la puţin timp după arestarea lor. De atunci nu mai primise veşti de la ea.

– Crezi că a murit?

– Nu-mi fac speranţe în privinţa ei.

Bucky întoarse privirile cu ochii umeziţi.

– La naiba!

– Am ceva pentru tine, Sam, spuse Alistair şi puse pe masă o cutie. Madame Duprée, crezând că ai murit, mi-a trimis câteva dintre lucrurile tale personale ca să le trimit părinţilor tăi.

Chipul neconsolat al băiatului se lumină surprins când deschise cutia, iar Alistair înţelese de ce. În cutie era o pereche de epoleţi de cadet. Nu era nevoie de prea multe speculaţii ca să-şi dea seama că aceştia aparţinuseră celebrului său tată, Fantoma Neagră. Alistair nu avea să întrebe niciodată cum de ajunseseră în posesia lui Sam. Va permite ca scopurile personale pentru care tânărul intrase în OSS să rămână o chestiune personală, a acestuia. Important era că misiunea fusese încununată de succes.

– Bine ai venit înapoi, Sam, spuse Alistair şi ochii i se umeziră din nou. După ce faci o scurtă informare, te urcăm în primul avion spre Oklahoma.

Următorul sosi Chris. Pe 13 iunie, înainte să plece din casa generalului-maior March pentru a fi transportaţi la casa lor conspirativă în siguranţă, băieţii din echipa Libelula îşi strânseseră mâinile ca nişte adevăraţi camarazi de arme care luptaseră mult timp împreună, dar acum trebuia să se despartă ca să-şi îndeplinească fiecare în parte misiunea sa: să iasă nevătămaţi din ţară. Chris crezuse că misiunea lui dăduse greş în momentul în care un maior SS se urcase în tren la Lyon şi ceruse să vadă actele tuturor pasagerilor. Se uită la Chris, îi smulse hârtiile din mână şi îi ordonă să se ridice în picioare. Chris se ridică de pe banchetă în mulţimea de pasageri din trenul supraaglomerat sub privirea severă a ofiţerului care se mira, fireşte, de ce un zdrahon de 180 cm ca el nu este în uniformă militară. Chris văzu o licărire de mirare când ofiţerul SS se uită la paşaportul lui, dar pentru că avea chef să-l fiarbă puţin, îi ordonă:

– Stai aici!

Şi plecă cu documentele lui Chris în mână.

Trecuse o oră, timp în care pasagerii erau din ce în ce mai porniţi împotriva lui Chris care provocase întârzierea, când ofiţerul se întoarse:

– Totul este în ordine, spuse el şi îi dădu înapoi lui Chris documentele, cu o înclinare respectuoasă din cap şi pocnind din călcâie.

Chris dădu drumul aerului pe care îl blocase în plămâni. Se pare că domnul colonel Derrick Albrecht, cel care semnase paşaportul, sau altcineva de la biroul lui, garantaseră pentru el.

Brad fusese ultimul care pusese piciorul pe teren sigur. Întârzierea plecării din Franţa se datora unei schimbări cruciale în planul de evadare asupra căreia insistase în mod deosebit. După multe argumentări şi discuţii, cei care se ocupau de operaţiunea de scoatere a lui din ţară s-au lăsat în cele din urmă convinşi să schimbe ruta şi în loc să meargă în Gibraltar, care era deţinut de englezi în sudul Spaniei, aleseseră să meargă în Elveţia, unde putea să o caute pe mătuşa lui Wilhelm.

Judecând după descrierea pe care i-o făcuse generalul March, femeia cu mutră acră care îi deschisese uşa casei neprimitoare trebuia să fie Helga Wolfe. Când deschise uşa, ţipetele stridente ale unui băiat şi ale unei fete care se certau o înconjurară ca un aer stricat.

– Da? se răsti ea cu o voce iritată de femeie aflată la capătul răbdării.

Brad scoase scrisoarea.

– Numele meu este Barnard Wagner şi am venit după nepotul dumneavoastră. Am fost trimis de tatăl lui, generalul-maior Konrad March…

– Herr Wagner! auzi Brad, şi Wilhelm ieşi dintr-odată în fugă dintr-o cămăruţă de pe hol, iar Brad, înţelegându-i intenţia, se lăsă în jos ca să-l prindă, când băiatul își ocoli mătușa şi sări în braţele lui. Ai venit! Ai venit! suspină el, strângându-şi atât de tare mâinile şi picioarele în jurul lui Brad, încât acesta abia mai putea să respire.

Situaţia era la fel de limpede pentru Brad ca apa unui pârâu din Munţii Stâncoşi. Îl mai ţinu puţin în braţe pe Wilhelm, simţind cum inima copilului bate chiar la pieptul lui, apoi îl lăsă jos şi îl apucă de mână.

– Sigur că da, prietene, spuse el.

Un băiat şi o fată ursuzi, cu câţiva ani mai mari decât Wilhelm, ieşiră din hol şi se agăţară de mama lor. Nişte bătăuşi până în măduva oaselor, îi etichetă imediat Brad. Wilhelm nu avea nici o şansă în casa

asta. Se întoarse spre Helga Wolfe:

– Arătaţi-mi unde este camera lui Wilhelm şi am să-i împachetez lucrurile.

Rezolvă totul în zece minute şi Wilhelm nu se dezlipi de el. Mătuşa rămăsese jos. Copiii stăteau şi priveau din uşa cămăruţei lui Wilhelm de dimensiunile unei debarale, cu ochişorii lor răi plini de curiozitate.

– Unde îl duceţi? întrebă băiatul.

– Cât mai departe de voi, răspunse Brad.

Când se urcară în metrou ca să se ducă la ambasada americană, Brad realiză că Helga Wolfe nici măcar nu se uitase la scrisoarea cumnatului ei. Se uită la Wilhelm, care stătea ghemuit lângă el ca un căţeluş bătut ce găsise în sfârşit un adăpost. Brad îl cuprinse cu braţul şi îl trase mai aproape.

Cei trei tineri şi Wilhelm erau acum în siguranţă, iar Alistair simţi uşurarea binecuvântată pe care o cunoaşte numai un ofiţer de caz care dirijează operaţiuni în străinătate atunci când agenţii lui se întorc teferi şi nevătămaţi din teritoriul inamic. Fiecare dintre ei conta pentru el, dar era cineva pentru a cărui întoarcere cu bine în inima lui vibra o coardă specială. Execuţia Victoriei Grayson şi presupusa moarte a lui Bridgette Loring rămâneau o durere continuă. Pierduse urma operatoarei radio în Rue Lauriston 93 din arondismentul şaisprezece, sediul Gestapoului francez. Henri reuşise să o tragă de limbă pe o funcţionară care lucra în clădire, dispusă să-i dezvăluie puţinele informaţii pe care le deţinea despre micuţa blondă. Aceasta stătuse câteva ore pe hol aşteptând interogatoriul, dar altceva nu mai putea să-i spună. Numele domnişoarei Bernadette Dufor nu figura în evidenţele de la Carlingue în listele celor închişi sau morţi. Cercetările întreprinse de anchetatorii organizaţiei nu dăduseră nici un rezultat. Nici un colaborator nu recunoscuse numele de Bernadette Dufor. Femeia pur şi simplu dispăruse.

Capitolul 88

Alistair stătea la biroul lui din Berna şi mâzgălea. Primise un raport de la OSS referitor la întoarcerea băieţilor în Statele Unite în care se spunea că ajunseseră acasă în siguranţă şi acum, în ultima zi a lui iulie 1944, Alistair presupunea că îşi reluaseră viaţa de mai înainte. Christoph Brandt îşi manifestase dorinţa de a-şi relua postul de profesor de matematică şi antrenor de atletism, lucrând în acelaşi timp la teza de doctorat. Se părea că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa găsirii unui post. Profesorii bărbaţi aveau mare căutare, căci războiul făcuse ravagii în rândurile lor. Sam Barton – Bucky – intenţiona să se angajeze la o firmă de construcţii din Oklahoma City care îi păstrase postul pentru el, iar fiul Joannei Bukowski Hudson dorea să se întoarcă la postul lui de la fabrica de cherestea a tatălui său vitreg.

Nu mai avusese veşti de la băieţi de atunci, dar îşi imagina că erau fericiţi la ei acasă, probabil că li se puneau întrebări la care nu puteau răspunde şi parcă vedea misterul în care vor fi înconjuraţi până când vor fi eliberaţi de versiunea OSS a Legii Secretului Oficial, valabilă timp de cinci ani. Alistair bănuia că nici atunci nu vor fi înclinaţi să clarifice speculaţiile şi interpretările greşite ale prietenilor şi rudelor în legătură cu ceea ce făcuseră pentru Unchiul Sam în anii cât fuseseră plecaţi de acasă şi vor manifesta o anumită reticenţă chiar şi faţă de femeia cu care se vor însura. Iar copiii lor probabil că nu vor auzi niciodată despre ce făcuse tati în timpul războiului.

Alistair fu smuls din reverii de o bătaie în uşă. Sergentul de serviciu băgă capul pe uşă şi strânse din pleoape. Fereastra din spatele lui Alistair reflecta soarele din toiul verii, aşa că, atunci când intra în încăpere, vizitatorul nu vedea decât conturul capului şi trunchiului lui Alistair. Era foarte neplăcut pentru cei care se apropiau de biroul lui, căci erau orbiţi şi obligaţi să vorbească unei feţe camuflate. După-amiază, soarele se muta, dar acum sergentul venit să-l informeze că sosise colonelul William Donovan găsi de cuviinţă să sugereze:

– Sala de conferinţe este liberă, domnule maior.

– Nu pentru o şedinţă scurtă ca a noastră, spuse Alistair, continuând să mâzgălească. Ştia de ce venise şeful lui. Condu-l înăuntru, Robert.

– Da, domnule, spuse sergentul, întorcându-se cu un oftat de uşurare şi clipind repede din ochi.

– Pentru Dumnezeu, Alistair, dă-te la o parte din fereastra aia, că mă orbeşte, se plânse Bill Donovan, năvălind înăuntru ca aruncat de o rafală puternică de vânt şi punându-şi mâna la ochi.

– Bună ziua, domnule colonel, spuse Alistair. Arătaţi zdravăn şi vioi.

– Nu se poate spune acelaşi lucru despre dumneata. Arăţi la fel de zdravăn şi de vioi ca un zaţ de cafea vechi de o săptămână. Ce naiba mai e şi asta?

Sălbaticul Bill flutură în faţa biroului demisia lui Alistair, care intra în vigoare odată cu eliberarea Parisului.

– Exact ceea ce se vede.

Alistair îi făcu semn sergentului să aducă o cafea şi se ridică să aducă unul din scaunele rezervate pentru vizitatori.

– Aţi călătorit bine?

– Acceptabil, dar am vorbit destul despre mine, spuse Bill Donovan. Hai să discutăm mai bine despre asta. Aruncă demisia lui Alistair pe masă. Ştiu ce se ascunde aici. Nu ţi s-au întors toate oiţele la turmă şi în loc să vezi jumătatea plină a paharului pentru că trei dintre ei au revenit, preferi să vezi paharul pe jumătate gol, pentru că doi dintre ei nu s-au mai întors. Ei bine, nu-ţi primesc demisia, cel puţin nu până nu asculţi ce am eu de spus. După aceea poate că ai să vrei chiar tu s-o rupi.

Alistair oftă obosit.

– Mă îndoiesc, dar despre ce e vorba?

– Felicitări, despre asta este vorba, deşi ştiu că laudele mele vor ricoşa de căpăţâna ta ca de blindajul unui tanc Sherman, dar ţi le adresez oricum. Ai făcut o treabă al naibii de bună la postul acesta, Alistair, şi

inteligenţa ta a dat roade nepreţuite. Preşedintele doreşte să-ţi transmit recunoştinţa sa.

– Se acceptă, spuse Alistair. Altceva.

Sălbaticul Bill mormăi de parcă s-ar fi aşteptat la această reacţie.

– Am venit să-ţi ofer altă misiune. Apărarea germană cedează de-a lungul întregii coaste a Normandiei chiar în momentul în care vorbim noi şi Aliaţii înaintează în teritoriul Franţei. În curând tancurile armatei SUA vor trece pe Champs-Elysées. Aliaţii estimează că Franţa va fi eliberată până la sfârşitul lui august, aşa că misiunea ta aici s-a încheiat. Acum aş vrea să vii cu mine, Alistair, mai exact, la Washington. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să conduc OSS când se va termina războiul, pentru că nu se va termina, nu, nici pe departe. Următorul nostru duşman va fi Rusia. Poţi să pui pariu că Stalin va obliga ţările de sub ocupaţie nazistă pe care le va elibera armata lui să devină sateliţii Rusiei. Ţările din Europa de Est vor schimba pur şi simplu un jug cu altul şi se zvoneşte că şi Berlinul va fi împărţit într-un sector estic şi unul vestic. Occidentul şi aliaţii săi vor trebui să înfrunte un alt pericol de dominare a lumii, iar OSS trebuie să fie reorganizată pentru a putea să-i facă faţă.

– Iar dumneavoastră credeţi că eu sunt omul care vă poate ajuta să faceţi asta!

– Fără rezerve.

Donovan făcu o pauză şi îl privi îngrijorat pe Alistair, în timp ce se aducea cafeaua.

– Eşti extenuat peste măsură, dragul meu prieten, şi simţi efectele sănătăţii deteriorate. Ai fost în focul acţiunii mai mult decât oricare alt ofiţer de caz de pe teren, Alistair. Nu e cazul să pleci acum. Nu ai nevoie decât de o schimbare de peisaj şi de acţiune. Un post care să nu te ţină cu nervii încordaţi în permanenţă, să-ţi dea voie să iei trei mese pe zi, să ai un pat moale pe care să te întinzi seara şi să poţi dormi opt ore.

Şeful OSS aruncă o privire spre patul de campanie răvăşit dintr-un colţ al biroului lui Alistair.

Alistair se frecă gânditor la ceafă, nefiind sigur dacă puterea de sugestie făcuse ca propunerea şefului lui să sune atât de bine, sau dacă oboseala, privarea de somn şi de hrană, îngrijorarea şi neliniştea, cafeina în cantitate prea mare şi mult prea multele ţigări, precum şi pierderea dureroasă a Labradorului şi a Broscăriţei îl înmuiaseră şi îi răpiseră curajul de a merge înainte. Dar nu avea sens să se amăgească. Nu-şi dorise sincer să plece. Căzuse într-o prăpastie, iar Bill îi oferea posibilitatea să iasă din ea, o altă oportunitate de a-şi sluji patria, marea lui iubire. Se decise fără să se mai gândească la oferta şefului:

– Ce-ar fi să închei totul în următoarele câteva zile? întrebă el. Am un om competent pe care pot să-l las în locul meu, iar agenţii mei din Franţa vor fi pe mâini bune.

Bill Donovan întinse mâna după demisia lui Alistair şi o rupse în două.

– Ţin avionul pe loc pentru tine, spuse el.

Capitolul 89

În ziua de 15 august 1944, înainte să se lumineze de ziuă, Bridgette se trezi în patul ei înmuiat de transpiraţie în mirosul de fum care venea prin gemuleţul deschis. Se uită afară şi, în lumina puternică a reflectoarelor, văzu mai mulţi membri din personalul Sturmbahnführerului Gottlob Richter, comandantul lagărului de la Drancy, cum îi supravegheau pe deţinuţii care scoteau nişte dosare din cutiile de arhivare şi le aruncau în focurile aprinse în curte, de unde se ridica un fum ca o ceaţă groasă în aerul umed şi lipicios. Fumul şi căldura o obligaseră pe Bridgette să închidă singura fereastră a încăperii prin care lăsa să intre puţin aer ca să mai atenueze temperaturile ridicate ale verii sufocante din anul acela.

– Mademoiselle! auzi ea vocea mereu îngrijorată a lui Nicoline Arquette, altă deţinută ca şi ea, bucătăreasa şi servitoarea familiei Richter, care vorbea în şoaptă dincolo de uşa subţire a camerei ei.

Apoi se auzi un zgomot de cheie răsucită în broască. Noaptea, şi ea şi Nicoline erau încuiate în camerele lor, de unde madame Richter le elibera cu mâna ei numai atunci când stăpâna casei şi deţinătoarea cheilor avea nevoie de serviciile lor. Cheia se răsuci iar Nicoline, fără madame Richter, intră repede în încăpere şi închise uşa în urma ei. Ochii parcă îi stăteau să-i iasă din cap.

– Ce este? întrebă Bridgette, temându-se de răspuns. De unde ai cheile doamnei Richter?

– A uitat să le ia ieri-seară după ce te-a încuiat, spuse Nicoline în franceză. Spălam vasele când soţul ei a intrat în casă înspăimântat şi s-au închis în salonul de la parter, unde nu-i auzeam. Apoi omul s-a năpustit afară şi s-a dus înapoi la birou, aşa cred, iar ea s-a dus în camera ei şi a închis uşa. Când am terminat de spălat vasele, încă nu se întorsese. M-am dus în camera mea şi am aşteptat, dar nu s-a mai întors să mă încuie. Am auzit toată noaptea cum oamenii intrau şi ieşeau din camera ei, iar ea zbiera tot felul de ordine. Cam pe la miezul nopţii, am tras cu ochiul. Uşa doamnei era deschisă şi am văzut

cum deţinuţii împachetau grăbiţi şi cărau afară cutii şi lăzi cu bagaje. Madame era ciufulită şi înspăimântată şi purta aceleaşi haine ca şi în ziua precedentă. M-am tras înapoi să nu mă vadă şi câteva ore mai târziu s-a făcut linişte. Cred că domnul comandant nu a mai venit acasă astă-noapte. Uşa de la camera lui a fost deschisă şi patul a rămas neatins. Atunci m-am strecurat în salon şi am găsit cheile doamnei.

– Ce crezi că s-a întâmplat? reuşi să întrebe Bridgette când Nicoline făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

– Cred că au plecat, strigă Nicoline. Când era în salon, am văzut o dubă care se îndepărta şi sunt sigură că madame era în ea. Nu a răspuns când am bătut la uşă.

– Hai să mergem să vedem, spuse Bridgette.

Nicoline, mult mai înaltă decât Bridgette, dar încovoiată de anii îndelungaţi de detenţie şi de abuzurile suferite, o urmă pe ocrotitoarea ei de nădejde spre camera doamnei Richter. Bridgette bătu o dată, aşteptă câteva clipe, apoi deschise uşa. Camera era complet goală. Priveau cu gurile căscate la uşile dulapurilor şi ale debaralelor date de perete, la sertarele cândva debordând care acum se căscau golite de conţinut.

– Toate rochiile pe care le-ai făcut pentru ea… spuse Nicoline cu o voce uluită. Au dispărut. Asta împachetau deţinuţii.

Mirosul de fum începu să se strecoare în încăpere. Bridgette se duse la o fereastră ca să privească din nou la teancurile şi cutiile cu documente pe care prizonierii le aruncau în flăcări în ritmul sistematic al unei brigăzi de pompieri. Prin aerul ceţos, reuşi să citească ce scria pe unele cutii: dachau, ravensbrück, auschwitz… Dumnezeule mare! îşi zise Bridgette. Nemţii distrugeau dosarele victimelor pe care le deportaseră în lagărele de concentrare!

– De unde vine mirosul ăsta? întrebă neliniştită Nicoline.

– Vino să vezi, spuse Bridgette.

Nicoline privi afară. Camera ei nu avea vedere spre curte.

– Sainte Mère de Dieu! Ce fac aici?

– Nemţii ard dovezile atrocităţilor comise de ei în lagăr înainte ca acesta să fie eliberat.

Nicoline o privi fix.

– Eliberat?

– Cred că eliberarea lagărului este foarte aproape, Nicoline, şi monştrii ăştia ştiu, spuse Bridgette, încercând să nu fie prea emoţionată. Plecarea doamnei în grabă şi scena de afară dovedesc exact acest lucru. Comandantul şi ofiţerii lui nu vor să lase urme ale crimelor comise aici pentru care pot fi traşi la răspundere.

– Dar, Bernadette, ce vor face până atunci cu noi, cu deţinuţii?

În ochii ei apăruse o privire şi mai înspăimântată.

– Nu suntem şi noi o dovadă a crimelor lor? O să ne alinieze şi o să ne împuşte ca să nu putem depune mărturie împotriva lor?

Bridgette întinse mâna şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr care i se lipise de obrazul umed. Tovarăşa ei de suferinţă avea treizeci de ani şi era slabă, i se vedeau oasele. Probabil că fusese frumoasă cândva şi va fi din nou, dar după cei aproape patru ani de detenţie la Drancy, în ghearele soţilor Richter, suflul care dăduse viaţă frumuseţii ei nu se va mai reface niciodată. Deşi nu avea nici o picătură de sânge evreiesc, Nicoline fusese arestată în timp ce se afla în vizită la o familie de evrei în contextul primelor arestări din 1941 şi adusă în acest lagăr. Ar fi fost eliberată dacă madame Richter nu ar fi recunoscut-o drept bucătăreasa de la restaurantul ei preferat. Aşa cum Bridgette fusese recrutată pentru talentele ei, şi Nicoline fusese repartizată soţilor Richter datorită talentelor ei culinare. Dar poftele domnului Sturmbahnführer Richter treceau dincolo de aprecierea modului în care gătea Nicoline şi îşi satisfăcea lăcomia fără margini în nopţile când madame Richter nu încuia uşa lui Nicoline ca să permită accesul soţului ei. Lui Bridgette i se strângea inima după ce auzea gemetele înăbuşite venind din camera lui Nicoline, iar a doua zi de dimineaţă faţa cândva frumoasă a fetei era un adevărat pustiu al demnităţii şi al respectului de sine pierdute. Când îl prinsese pe comandant cum încerca s-o siluiască pe Bridgette şi văzuse sângele de pe cearşafuri, madame Richter îl trăsese jos de pe ea, într-un act inexplicabil de decenţă umană şi îl ameninţă că îi stinge focul de artificii pentru

totdeauna. În mintea ei, se pare că una era să violezi o femeie care avea deja experienţă sexuală şi cu totul altceva să siluieşti o fecioară.

– Nu cred că trebuie să fim îngrijorate, spuse Bridgette ca s-o liniştească pe Nicoline. Nemţii ştiu că Rezistenţa bate la uşă şi nu vor putea să scape de atât de multe cadavre într-un timp atât de scurt. O să fim curând libere, Nicoline. Nu trebuie decât să avem răbdare şi să ne păstrăm cumpătul până vin ajutoarele.

Dar Nicoline nu se lăsa convinsă.

– Dar dacă se întoarce comandantul şi decide să ne împuşte, ca să nu depunem mărturie împotriva lui şi a nevesti-sii pentru felul în care s-au purtat cu noi?

Nicoline avea dreptate. Și Bridgette nu se gândise la acest aspect, care era înfricoşător de logic. Fiind cetăţene franceze, fuseseră închise în mod ilegal, fără acuzaţii, obligate să presteze muncă forţată, înfometate, bătute, iar Nicoline fusese violată în repetate rânduri.

– Dă-mi cheile, spuse Bridgette. Una dintre ele trebuie să fie de la ascunzătoarea personală pentru arme a ticălosului.

Găsiră armele aproape imediat, alături de un teanc de franci francezi şi de mărci germane, încuiate într-un birou din dormitorul Sturmbahnführerului Richter. Verificară armele ca să vadă care au încărcătoarele pline, apoi luară două Luger P08, precum şi banii, sperând că, dacă se va întoarce şi va constata că revolverele şi banii lipsesc, va crede că le-a luat soţia lui. Bridgette şi Nicoline vor avea nevoie de bani când vor fi libere.

Focurile au continuat să ardă şi în ziua următoare, 16 august. În noaptea aceea târziu, Sturmbahnführerul se întorsese acasă. Femeile au convenit ca Bridgette s-o încuie pe Nicoline în camera ei şi să ţină cheile la ea.

– Dar… dacă găseşte uşa încuiată la mine şi vine la tine, Bernadette… spuse Nicoline.

– Nu te teme. Dorm iepureşte. Am să-l aud când intră în casă. În momentul în care cizmele lui o iau spre uşa dormitorului meu, am să-l întâmpin cu o surpriză pe care nu va mai apuca s-o aprecieze.

Bridgette îl aşteptă toată noaptea pe Sturmbahnführerul Richter să bocănească cu cizmele îndreptându-se spre camera ei, dar nu văzu nici urmă de comandant. Acesta venise şi plecase ca o umbră, luase cu el sacoşa gata pregătită de pe pat şi lăsase deschisă uşa de la fişet, după ce golise ce mai rămăsese în el. Bridgette bătu la uşa lui Nicoline, zăngănind din chei.

– Se pare că Richter a plecat de tot. Am să descui uşa.

Bridgette răsuci cheia şi deschise uşa. O găsi pe Nicoline în picioare, cu pistolul îndreptat spre uşă. Văzând că Bridgette e singură, lăsă arma în jos.

– S-a dus?

– Da, de tot, aşa se pare, spuse Bridgette şi cuprinse cu braţele trupul tremurând al femeii.

– Cred că suntem salvate, Nicoline. Priveşte afară!

De la fereastră îi vedea pe ofiţerii SS şi pe gardienii germani cum se repeziseră spre un convoi de jeepuri şi camioane pline de bagaje şi începuseră exodul spre porţile lagărului. Câteva automobile ale personalului, pe care nu mai flutura steagul nazist, trecură mugind zgomotos pe lângă convoi, fără să aştepte la rând. Pasagerii lor erau îmbrăcaţi în haine civile.

– Şobolani părăsind corabia care se scufundă, spuse Bridgette dezgustată.

– Crezi că… chiar pleacă de-adevăratelea?

– Înainte să ajungă eliberatorii aici şi să-i împuşte… sau mai rău, spuse Bridgette şi o apucă de braţ. Hai să ieşim.

Nici una dintre ele nu pusese piciorul pe pământ şi pielea lor nu mai simţise soarele de când fuseseră închise în casa soţilor Richter şi li se interzisese să iasă, sub ameninţarea că vor fi biciuite. Pentru Nicoline, ultima zi când văzuse soarele la Drancy fusese 17 iulie 1941; pentru Bridgette, 10 iunie 1944.

Curtea lagărului cu focurile care încă mai fumegau părea pustie,

părăsită până şi de gardienii germani care patrulau zona cu armele în poziţie de repaus şi cu câinii relaxaţi în lesă, în timp ce avusese loc evacuarea. Deţinuţii erau tot în barăcile lor, căci primiseră ordin să stea acolo ca să nu fie martori la fuga lor, ceea ce ar fi însemnat că eliberarea lagărului era aproape.

– Şi acum ce facem? întrebă Nicoline.

– Aşteptăm să vină ajutoarele, spuse Bridgette. Zăngăni din cheile pe care încă le ţinea în mână. Dar până atunci, hai să descuiem dulapurile şi să căutăm ceva de mâncare.

Era ajunul zilei eliberării oficiale a lagărului de la Drancy de către Rezistenţa franceză: 17 august 1944.

Capitolul 90

Când se răspândise vestea extraordinară a eliberării lagărului de la Drancy, o mulţime de oameni se repeziră acolo ca să-i ia pe cei dragi când se deschideau porţile. Corpul diplomatic suedez, anticipând haosul şi îmbulzeala din faţa închisorii, preluase imediat controlul lagărului, asistat de poliţia din Paris şi de Crucea Roşie franceză. Poliţia pariziană menţinea ordinea în cozile lungi care se formaseră în faţa porţilor. Oamenii ridicau în sus fotografii, steaguri şi pancarte cu numele deţinuţilor, în timp ce în interior, corpul diplomatic şi voluntarii înmânau ordinele de eliberare celor aproximativ 1 500 de supravieţuitori din lagăr, iar Crucea Roşie franceză avea grijă de cei bolnavi şi infirmi. Toţi erau liberi să plece şi nimeni nu era reţinut împotriva voinţei sale, dar exodul trebuia organizat într-un mod sistematic şi corect.

Bridgette, pentru că stătuse puţin timp aici, fusese printre ultimii de pe lista deţinuţilor evacuaţi. Nicoline, după un rămas-bun plin de lacrimi, fusese eliberată în prima zi şi predată în grija unui frate. Amândouă îşi exprimaseră dorinţa de a se revedea, dar amândouă ştiau că asta nu avea să se întâmple niciodată. Ar fi fost o amintire prea dureroasă a unor timpuri pe care doreau să le uite. Data eliberării lui Bridgette, aşa cum fusese înregistrată în analele cumplitei istorii a lagărului Drancy, a fost 21 august 1944.

În faţa închisorii, voluntarii civili se adunaseră cu vehicule ca să ajute la transportarea deţinuţilor spre destinaţie. Neavând nimic altceva cu ea decât sulul de muselină, Bridgette îi făcu semn unui om cu o căruţă ca s-o ducă la casa conspirativă, dacă mai era disponibilă, şi tocmai voia să urce, când de undeva se auzi răspicat şi tare:

– Mademoiselle Dufor!

Se răsuci spre locul de unde venea strigătul şi o văzu pe madame Boucher, îmbrăcată elegant în roşu, care flutura cu putere o pancartă pe care scria bernadette dufor, ocolindu-l pe poliţistul însărcinat să-i ţină pe trecători departe.

– Merci, monsieur, dar cred că nu vă mai deranjez, îi spuse Bridgette omului cu căruţa, mai-mai să leşine de bucurie când o văzu pe madame Boucher.

Lacrimile se transformară în zâmbete largi când micuţa Bridgette fu înghiţită în faldurile de in roşu şi în valurile de parfum franţuzesc. Din ziua eliberării, madame Boucher, intermediara ei de la OSS, aşteptase de dimineaţa până seara în faţa porţii, în speranţa că Bridgette va fi printre supravieţuitori.

– Dar de unde aţi ştiut că sunt la Drancy? întrebă Bridgette când porniră spre Mănăstirea Surorilor Carității, unde maica Mary Frances „ceruse“ să fie adusă.

Se va prezenta la casa conspirativă ziua următoare, dar deocamdată aştepta cu nerăbdare să le revadă pe maica Mary Frances şi pe călugăriţe, să se cufunde într-o cadă cu apă fierbinte şi spumă, să doarmă în cearşafuri curate şi să arunce rochia pe care o purtase în fiecare zi timp de peste două luni. Va fi minunat să simtă din nou atingerea pânzei curate pe piele, deşi însemna o zi întârziere în contactarea maiorului Renault, ca să-l scutească de spaima că murise într-o celulă a Gestapoului francez. Nu voia să se întâlnească cu el aşa cum arăta acum.

– Ştiam ce are de gând cotoroanţa cu dumneata imediat ce am văzut că nu te-ai mai întors la salon, îi explică Jeanne. N-am mai văzut-o niciodată de atunci. Eram convinsă că te-a închis la Drancy, dar, firește nu aveam nici o dovadă, oricum, nu suficient ca să raportez aceste bănuieli persoanei de contact de la OSS şi să le dau oamenilor dumitale speranţa că s-ar putea să rămâi în viaţă. Nu am putut să raportez decât că ai fost arestată de Gestapoul francez, dar am continuat să caut dovezi în sprijinul bănuielilor mele. Cunosc un doctor care a avut voie să lucreze în închisoare şi i-am arătat fotografia dumitale, dar mi-a spus că nu te văzuse niciodată.

– Nu, nu avea cum să mă vadă, spuse Bridgette. Nu mi-a dat voie să ies nici o clipă afară.

– Niciodată în toate aceste luni cât ai fost deţinută? întrebă Jeanne îngrozită.

– Nicoline, bucătăreasa şi servitoarea doamnei Richter, a fost ţinută

aşa aproape patru ani.

– Ce ticăloasă fără conştiinţă!

Jeanne privi furioasă spre fereastră. O auzise pe madame Richter cum râsese şi îşi exprimase filosofia în materie de servitori, spunând că un cal, cu cât îl biciuieşti mai tare, cu atât aleargă mai repede, aşa că nu-i mai puse alte întrebări lui Bridgette în legătură cu modul în care fusese tratată. Răspunsul se putea vedea în rochia murdară de pe ea, în tinereţea care îi fusese mutilată – castrată, căci nu exista alt cuvânt – şi în duhoarea emanată de necesităţile de bază nesatisfăcute. Muşchii se vor reface, cicatricele vor păli, inima îşi va reveni, dar memoria va şti întotdeauna… Jeanne ştia toate acestea din propria experienţă de curier al armatei franceze, când fusese prinsă şi închisă de nemţi în Primul Război Mondial. Observă că buricul degetului cu care Bernadette împingea acul crescuse cât o cireaşă şi avea culoarea unei prune, cu o bătătură tare ca piatra.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bridgette, când Mercedesul lui Jeanne fu nevoit să meargă mai încet ca să nu lovească oamenii adunaţi în stradă.

– Eliberarea Parisului! răspunse Jeanne emoţionată. Rezistenţa a asediat garnizoana germană, iar americanii înaintează în suburbiile oraşului. Mulţi germani au fugit, iar oamenii se simt liberi să iasă din case.

Bridgette se uita la cafenelele de pe trotuar, pline de parizieni, acolo unde până nu demult se lăfăiau soldaţii germani cu cizmele lor înalte. Bucuria lor era ca ceaţa care se ridică de pe străzi. Parisul eliberat… acum putea să se ducă acasă, la casa ei din Elm Street, în Traverse City din Michigan, înapoi la plictiseala şi monotonia de acolo, cu banalitatea şi rutina ei, cu pacea şi liniştea…

Jeanne o bătu uşor pe mână.

– Şi Franţa va fi curând liberă datorită unor oameni curajoşi ca tine şi ca sora Mary Frances.

– Şi ca dumneavoastră, madame Boucher, îi aminti Bridgette şi adăugă în gând: Şi Broscăriţei, Stelei Polare, Nagâţului şi Melcului-de-Apă.

Văzu în minte cum stă singură în Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, uitându-se la uşa pe care nu intra nimeni. Clipi din ochi ca să-şi clarifice imaginea.

– Dar de unde o cunoaşteţi pe maica Mary Frances?

Jeanne îi povesti că se cunoscuseră datorită grijii pentru micuţa lor Bernadette Dufor şi se împrieteniseră când căzuseră de acord să păstreze legătura. Maica Mary Frances o invita câteodată la ceai la mănăstire.

– Atunci probabil că aţi văzut fresca de pe zid, spuse Bridgette.

– Da, o operă de artă frumoasă, dumneata ai făcut-o, din câte am înţeles.

– Mai este acolo?

– Da, este. Călugăriţele şi locuitorii din cartier au fost mândri să-şi asume protejarea ei. Cineva a reuşit totuşi să se strecoare şi a făcut o năzbâtie, dar nu e mare lucru, un semn peste una din plantele alea ca nişte panglici…

Jeanne se întrerupse văzând schimbarea bruscă de pe chipul lui Bridgette.

– Dar nu trebuie să te alarmezi, ma chérie, spuse ea repede. A fost făcută cu un material pe care ploaia l-a spălat aproape de tot.

– Ştiţi când a apărut?

– Mi se pare că în iunie, imediat după ce ai fost arestată, aşa cred.

Bridgette studie semnul abia vizibil în timp ce aşteptau să se deschidă poarta spre curtea mănăstirii, încuiată acum chiar şi în timpul zilei, de când începuseră tulburările pe străzi. Oare Broscăriţa încercase s-o contacteze fără să ştie că fusese arestată? Asta însemna că este încă în viaţă? O speranţă pe care nu o mai simţise de mult timp înflori dintr-odată ca o floare trezită la viaţă. Dar dacă vor reuşi totuşi să vină la întâlnirea de la Biblioteca Publică din New York?

Auzi cum se trage zăvorul, iar sora Mary Frances se repezi afară pe

uşa spre curte ca s-o înece de astă dată în valuri de bumbac negru şi de săpun dezinfectant.

O trimise pe Bridgette să facă o baie şi să-şi schimbe hainele, apoi maica superioară sună la un număr de telefon ascuns în biroul ei personal. Când interlocutorul ridică receptorul, sora Mary Frances spuse:

– Mademoiselle Bernadette Dufor este aici, la Mănăstirea Surorilor Caritații, monsieur. Tocmai a fost eliberată de la Drancy, unde a fost închisă de la mijlocul lunii iunie.

Sora Mary Frances era cât se poate de sigură că omul pe care îl întâlnise o singură dată şi al cărui nume nu-l cunoştea fusese atât de şocat, încât mai că scăpase receptorul din mână.

– Mon Dieu! exclamă el. Şi el care credea că e moartă!

Nu era treaba ei să întrebe cine este acest „el“, aşa că sora Mary Frances adăugă simplu:

– Vă asigur că mademoiselle Dufor este aici, vie, în carne şi oase…, în fine, cât a mai rămas din ea.

– Dau câteva telefoane şi revin imediat, spuse Henri.

Bridgette făcuse baie şi se îmbrăcase cu una din rochiile ei, care acum parcă fusese împrumutată de la o femeie cu trei numere mai grasă ca ea, când o călugăriţă bătu la uşă şi o informă că o aşteaptă jos un vizitator. Era în biroul maicii stareţe.

– Cine este? întrebă ea alarmată. Nu ştia nimeni că este aici.

– Nu ştiu, mademoiselle. Un francez.

Ah, domnul Nimeni, îşi spuse Bridgette uşurată.

– Cobor imediat, spuse ea.

Bridgette auzi cum francezul expiră puternic în momentul când intră în biroul stareţei, dar îşi reveni repede şi se ridică în picioare sărutându-i mâna galant.

– Mademoiselle, spuse el, nici nu pot să vă spun ce plăcere este să vă revăd. Am venit să vă ofer ajutorul ca să ajungeţi la secţia franceză a OSS de la Berna, unde se fac aranjamentele necesare ca să vă întoarceţi în Statele Unite.

– Unde presupun că mă aşteaptă maiorul Renault, spuse Bridgette.

– Nu, mademoiselle. Maiorul Renault s-a întors în America în iulie, ca să-şi reia îndatoririle la biroul din Washington. Am venit în numele înlocuitorului său de la Berna. Văzând faţa lungă pe care o făcuse Bridgette, Henri se grăbi să adauge: Dar nu trebuie să vă faceţi griji. Va fi informat că aţi supravieţuit. I-am cerut celui care îl înlocuieşte să-i comunice, şi maiorul va fi fericit de revenirea dumitale. Trei dintre colegii dumitale s-au întors deja şi sunt în siguranţă la ei acasă, în America.

– Trei? Cine?

– Colegii dumitale, băieţii.

– Dar… colega mea?

Henri se posomorî.

– Regret să-ţi spun că a fost executată în ziua de 11 iunie.

Capitolul 91

Sâmbătă, 26 august, detectivul-şef Maurice Corbett şi colaboratorul lui se prezentară acasă la madame Florence Bisset, într-un oraş care parcă înnebunise de bucurie, când se anunţase eliberarea de sub tirania nazistă. Poliţiştii se temeau că madame Bisset va fi printre petrecăreţi, greu de localizat în mulţime, iar până când vor ajunge ei colonelul Derrick Albrecht va fugi din bârlog, aşa cum făcuseră mulţi ofiţeri SS când devenise clar că lupul ajunsese la uşa lor. Garnizoana germană predase oraşului generalului Philippe Leclerc, comandantul Divizia 2 Blindate franceze în noaptea precedentă. Oraşul Luminilor era din nou în mâinile francezilor.

Dar colonelul Derrick Albrecht nu fugise. Personalul de poliţie pe care Maurice îl plasase în interiorul şi la exteriorul hotelului Crillon raportase că omul era tot în apartamentul lui, nu fusese luat în custodie nici de autorităţile franceze, nici de cele americane – o surpriză plăcută pentru Maurice, totuşi, era mai bine să se grăbească. Voia să pună mâna pe el înaintea lor.

Entuziasmul Parisului eliberat era asurzitor şi ameţitor de emoţionant. Toate clopotele bisericilor răsunau şi parcă toţi bărbaţii şi femeile, copiii care ştia să meargă şi invalizii care se deplasau cu cârjele ieşiseră afară ca să-i salute pe eliberatori, ovaţionând cât puteau de tare. Fluturând steagurile într-o cacofonie de strigăte, cântece, plânsete, ovaţii şi aplauze, mulţimile exuberante îi asediau pe soldaţii din vehiculele blindate şi mărşăluiau alături de ei împărţind săruturi, flori şi vin – orice puteau să-şi permită pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de salvatorii Parisului.

Madame Florence Bisset nu era printre ei. Proprietăreasa ei îi îndrumase pe cei doi poliţişti spre o bisericuţă catolică din apropiere, unde o găsiră recitând rozariul, îngenuncheată pe o băncuţă de rugăciune alături de alte persoane care credeau că un lăcaş de închinare era locul cel mai potrivit pentru o sărbători un eveniment atât de fericit. Maurice o zări din fundul bisericii şi îi spuse asistentului său să se aşeze pe o bancă din spatele ei şi s-o bată uşor pe umăr. Femeia îl recunoscu, dădu din cap, iar el spuse încet:

– Madame Bisset, vreţi să veniţi puţin cu noi?

După ce o aşează pe madame Bisset pe un scaun confortabil, unde putea profita din plin de un ventilator rotativ şi după ce îi servi o limonadă cu gheaţă, făcută din lămâile confiscate de la un speculant de pe piaţa neagră, Maurice spuse:

– Madame Bisset, mai sunteţi dispusă să depuneţi mărturie în faţa curţii în legătură cu ceea ce aţi văzut în biroul colonelului Albrecht în ziua de 31 octombrie 1941?

– Ceea ce am auzit fără să vreau, nu am văzut, îl corectă madame Bisset.

– Dar nu aveţi nici o îndoială că vocile pe care le-aţi auzit aparţineau colonelului Derrick Albrecht şi aghiotantului lui, Karl Brunner?

– Non.

Maurice împinse un stilou şi o foaie de hârtie peste masă.

– Vreţi, vă rog, să scrieţi declaraţia în scopul obţinerii unui mandat judecătoresc pentru arestarea Standartenführerului Derrick Albrecht?

Madame Bisset fu condusă după aceea acasă, Maurice obţinu mandatul şi porni împreună cu asistentul lui prin mulţime spre hotelul Crillon. Steagurile naziste care fluturau cândva impunătoare pe faţadă şi steagurile roşii cu discuri albe şi svastici negre înşirate de-a lungul bulevardului Foch fuseseră date jos şi arse în mai multe grămezi de pe stradă. Maurice răspunse la saluturile poliţiştilor staţionaţi în clădire, le dădu instrucţiuni să-l urmeze şi urcă scara spre apartamentul colonelului Derrick.

***

De la una din ferestrele apartamentului său de la ultimul etaj al hotelului, care dădea spre Place de la Concorde, Derrick observa

mulţimile de parizieni care ocupaseră toată lăţimea bulevardului, se ţineau de braţ şi cântau Marseilleza, imnul naţional francez, ignorând simbolurile celui de-al Treilea Reich care fumegau la picioarele lor, călcând pe ele ca să le afunde şi mai adânc în uitare. În camera lui, ventilatoarele din tavan se roteau la viteză maximă, încercând să împrospăteze cât de cât aerul fierbinte, îmbâcsit de fum amestecat cu parfum plăcut de trabucuri Montecristo.

Fără tunică şi cu mânecile suflecate, Karl aproape terminase de împachetat ultimele materiale secrete. Crezuse că fuseseră deja expediate de la cele două birouri ale lui Derrick, ca să nu cadă în mâinile Aliaţilor, dar e clar că se înşelase, căci apartamentul colonelului nu era un loc mai sigur pentru păstrarea lor. De fapt, Karl nu ştia că Derrick are intenţia să predea cutiile americanilor care erau trimişi să-l preia în custodie. Aştepta ca aceştia să-i bată la uşă dintr-o clipă în alta. La mijlocul lui iunie elaborase deja un plan pentru a o scoate pe Victoria în siguranţă din Paris, ca s-o predea în mâinile Aliaţilor. Derrick luase legătura cu un ofiţer de informaţii de la Divizia 4 Infanterie a Armatei SUA şi se oferise ca prizonier voluntar la sosirea lor la Paris. Un colonel SS din Sicherheitsdienst cu acces la materiale secrete va fi considerat o captură importantă, iar valoarea lui va avea prioritate în faţa oricăror altor organe care ar încerca să-l aresteze. Propunerea lui fusese acceptată imediat. Va fi la hotelul Crillon cu materialele secrete, îi spusese el ofiţerului. Derrick renunţase la prima idee, şi anume să-şi condiţioneze oferta de salvarea Victoriei de la castelul contelui, gândindu-se că o evacuare preliminară în atmosfera actuală ar fi putut fi ratată sau, şi mai probabil, acceptată, dar ignorată după aceea, deoarece nu reprezenta o prioritate pentru forţele armate care înaintau.

Aşadar, va aştepta până când se va afla faţă în faţă cu un reprezentant al armatei SUA ca să-i dezvăluie că o agentă americană a serviciului OSS aştepta să fie recuperată într-un castel din zona rurală franceză. În dimineaţa aceea, Derrick încercase să-i telefoneze Victoriei, dar nu reuşise să vorbească decât cu Alois, iar legătura era foarte proastă. Derrick reuşise să afle că domnişoara Colbert este la ea în cameră şi nu putea să coboare la telefon, deoarece în casă erau mai multe servitoare care făceau curăţenie, căci la începutul lui septembrie contele şi contesa urmau să se întoarcă acasă. Domnul colonel dorea să-i lase un mesaj? Derrick fusese nevoit să ţipe în telefon ca să-i comunice că va trebui să rămână la castel până când va veni un

vehicul al armatei SUA să o ia. Închisese telefonul foarte decepţionat. Convorbirea aceasta ar fi fost ultima oară când auzea vocea Victoriei. Şi ar fi avut poate şi o veste bună pentru ea. Prietena ei, mademoiselle Dufor, nu era la Dachau. Cel puţin, numele ei nu figura în evidenţele lagărului. După cum susţinea comandantul de la Drancy, fusese deportată în iunie. Exista speranţa că femeia reuşise să scape.

Privind la aghiotantul lui, Derrick simţi un val de afecţiune pentru omul care îl slujise cu credinţă timp de şase ani. Îi oferise un trabuc Montecristo, dar Karl nu fuma şi nu bea. În curând aveau să se despartă. În cel mai bun caz, Derrick credea că va putea să-i convingă pe cei care vor veni să-l aresteze pe el să-l lase pe Hans să plece acasă, în Germania, pentru a aştepta acolo sfârşitul războiului, aşa cum făcuseră mulţi alţi soldaţi germani care fugiseră deja. În cel mai rău caz, vor fi de acord să-l trimită pe aghiotantul lui într-un lagăr american de prizonieri şi va rămâne acolo până se va termina războiul, ceea ce după părerea lui însemna mai puţin de un an. Spera că aghiotantul lui nu-l va considera trădător. Pentru binele lui, nu-l ţinuse la curent în legătură cu activităţile lui. Derrick credea că aghiotantul lui împărtăşea în secret unele dintre părerile lui cu privire la cel de-al Treilea Reich şi, la fel ca şi el, se simţea trădat de conducător aşa cum se simţea şi ofiţerul superior pe care îl slujise. În orice caz, Derrick îi va simţi lipsa şi îşi va aminti de el ca de un soldat minunat şi un bărbat de onoare.

Tresări când auzi bătaia în uşă.

– Să deschid eu, mein Colonel?

– Nu, Karl, mă ocup eu, spuse Derrick.

***

Maurice Corbett nu va uita cât va trăi privirea de pe chipul colonelului Derrick Albrecht când îi văzuse pe cei doi poliţişti francezi pe care crezuse că nu-i va revedea niciodată.

Rece ca gheaţa, colonelul trase din trabucul cu parfum plăcut şi puternic şi îi dădu drumul pe nările fin modelate, înainte să vorbească:

– Vă rog să intraţi, spuse el într-o franceză perfectă. Trebuie să iertaţi mirarea mea… Aşteptam… alţi oaspeţi.

– Şi noi suntem la fel de surprinşi să vă vedem, domnule colonel. Credeam că aţi plecat de mult împreună cu camarazii dumneavoastră.

– Am avut anumite obligaţii care m-au ţinut pe loc.

– Cum ar fi distrugerea dosarelor delicate referitoare la activitatea organizaţiei dumneavoastră la Paris?

– Cam aşa ceva. De ce aţi venit aici, domnule detectiv? Am răspuns la întrebările dumneavoastră cât am putut de bine şi acum sunt presat de timp.

– Nu va dura mult, spuse Maurice, aruncând o privire spre aghiotantul colonelului, care terminase cu împachetatul şi privea la el uimit.

– Presupun că dumneata eşti sergentul Karl Brunner.

– Aşa este.

Maurice se îndreptă de spate, luând o poziţie oficială.

– Colonel Derrick Albrecht şi sergent Karl Brunner, am venit să vă arestăm pentru asasinarea lui Beaumont Fournier. Aveţi dreptul la un avocat, să anunţaţi o persoană şi să folosiţi…

Colonelul făcu un gest nepăsător cu trabucul.

– Nu fiţi absurd! Ce dovezi aveţi?

– Un martor va depune mărturie că dumneavoastră şi aghiotantul dumneavoastră aţi otrăvit victima şi vom chema şi alţi martori care l-au văzut pe monsieur Fournier în biroul dumneavoastră în ziua asasinatului, când aţi declarat că nu a ajuns acolo.

Derrick îşi strivi trabucul.

– Ei bine, domnule detectiv, îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, dar reprezentanţii armatei Statelor Unite vor fi aici dintr-un moment în altul pentru a mă duce la interogatoriu şi presupun că jurisdicţia ei o depăşeşte pe a dumneavoastră.

– Iar mie îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule colonel, spuse Maurice, şi îi înmână mandatul de arestare. În cazul uciderii unui cetăţean privat dintr-o ţară de către un membru al armatei invadatoare, atunci când aceasta nu face parte din îndatoririle sau ordinele sale militare, jurisdicţia ţării are prioritate faţă de orice alte considerente. Aveţi această informaţie aici, în mandat. Aşadar, domnilor, trebuie să vă rog să veniţi cu mine. Am poliţişti postaţi afară, la uşă, în cazul în care intenţionaţi să ne creaţi dificultăţi.

Maurice avu plăcerea ciudată şi îndoielnică de a vedea că faţa colonelului SS îşi pierde o parte din culoare. Indiferent de rolul jucat în detestabila organizaţie pe care o slujise, era ceva la acest bărbat care îl impresiona şi nu putea spune acelaşi lucru despre scriitorul Beaumont Fournier.

– Nu va fi necesar, domnule inspector, spuse Derrick, încheindu-şi vestonul şi strângând nodul cravatei. Dar am o cerere foarte importantă pe care doream s-o adresez autorităţilor americane care se îndreaptă în acest moment spre noi. Este vorba despre eliberarea unei tinere, cetăţeană a Statelor Unite şi membră a serviciului american OSS, dintr-un castel de la ţară. Este închisă acolo din 11 iunie. Şi faceţi o greşeală arestându-l pe sergentul Brunner. Indiferent ce credeţi că puteţi dovedi împotriva mea, el nu a participat la nimic. Deşi sergentul Brunner a fost un colaborator excelent în chestiuni militare atâţia ani, nu l-am implicat în chestiunile mele private, legale sau de alt fel.

Karl scoase un mormăit de uimire, fie din cauza ştirii despre cetăţenii americani de la castel, fie a faptului că Derrick îi luase apărarea – asta Maurice nu putea spune, poate din ambele motive.

– Asta rămâne de analizat, domnule colonel, spuse Maurice. Sergentul Brunner va veni cu noi şi presupun că vorbiţi despre mademoiselle Véronique Colbert.

– Chiar de ea.

– Sunt sigur că putem rezolva această chestiune la noi la sediu cât mai grabnic.

Deschise uşa ca să le dea drumul înăuntru oamenilor de pe hol.

– Domnilor, vă rog, spuse el, dând din cap spre Derrick şi Karl.

Capitolul 92

Victoria era cât se poate de neliniştită. Era deja 30 august, trecuseră şase zile de când Derrick îi lăsase un mesaj lui Alois cu instrucţiuni pentru ea să rămână la castel până când va veni un vehicul al armatei SUA să o ia. Victoria crezuse că va veni la câteva zile după ce primise telefonul. Îşi împachetase câteva lucruri de primă necesitate şi se plimba prin castel, cu ochii aţintiţi mereu spre fereastra din faţă să vadă o maşină de culoarea măslinei cu o stea cu cinci colţuri pe portiera şoferului intrând în parc. Dar aceasta nu venise.

Contele şi contesa urmau să se întoarcă la castel peste două zile. Nu ştiau că Victoria este aici şi că le foloseşte casa ca ascunzătoare. Şi chiar dacă ar fi fost dispuşi s-o găzduiască în continuare, ce să facă după aceea? Nu putea rămâne la infinit aici şi ar fi fost periculos să încerce să plece de una singură din oraş. După evenimentele din 21 august, postul de radio al Rezistenţei din Paris emitea din nou şi în fiecare zi se transmiteau ştiri despre tratamentul public brutal şi umilinţele la care erau supuse femeile acuzate de colaboraţionism cu germanii. Erau reportaje în care se povestea despre bătăi, capete rase, ba chiar şi execuţii, sau despre femei purtate în pielea goală pe străzi, ceea ce devenise un spectacol obişnuit. O femeie fusese recunoscută, scoasă afară din maşina cortegiului funerar şi obligată să stea culcată în rigolă, în timp ce mulţimea arunca gunoaie şi urina peste ea. Derrick o prevenise cu privire la aceste represalii şi nu ar fi lăsat-o în voia sorţii. De asta era sigură, dar dacă se întâmplase ceva în planul pe care îl făcuse pentru ea? Poate că forţele eliberatoare îl arestaseră înainte să-l pună în aplicare. Îi îngheţa sângele în vine numai când se gândea la această posibilitate. Alois, singura ei legătură umană în afară de Derrick după 11 iunie, îi zugrăvise un tablou foarte clar al destinului la care se puteau aştepta ocupatorii germani din ţara lui, mai ales ofiţerii din SS şi din Gestapo, dacă erau prinşi de autorităţile de salvare. La întrebarea ei ce se va întâmpla cu Derrick dacă va cădea în mâinile lor, Alois răspunsese:

– Va fi un tribunal militar când se termină războiul. Dacă va fi judecat de francezi şi aceştia îl vor găsi vinovat de infracţiuni împotriva

poporului francez, va fi ghilotinat. Dacă va fi judecat de eliberatorii aliaţi, va fi spânzurat.

Victoria ascultase şocată. Ghilotinat? Spânzurat? Derrick Albrecht era vinovat, fără îndoială, de infracţiuni împotriva poporului francez, dar cu riscul propriei vieţi salvase vieţile multor altor oameni, inclusiv pe a ei şi ale colegilor ei din echipa Libelula. Nu merita să moară în felul acesta.

– Tribunalele militare franceze ascultă şi pledoarii în favoarea graţierii condamnaţilor? întrebă ea.

– Dacă există un motiv de clemenţă, oui, dar… Alois ridică din umeri şi desfăcu palmele. Dar ascultă rareori. Pe de altă parte, despre curţile americane şi britanice se ştie că sunt mai tolerante.

Victoria era convinsă că bătrânul şi înţeleptul servitor ştie despre ce vorbeşte. Fusese o uimitoare sursă de informaţii, o consolare şi un colac de salvare în timpul lunilor cât stătuse închisă aici. Autodidact în pofida statutului lui de servitor, ar fi făcut faţă cu onoare multor discipline predate la Sorbona. Şi mai avusese şi surpriza să afle că Alois avea un aparat de radio ascuns şi reglat pe BBC în faţa căruia se aşezau în fiecare seară ca să asculte ştirile despre război. Într-o dimineaţă îl căutase în bucătărie, când lucrurile începuseră să se limpezească. Dorea să-l întrebe despre istoria castelului, a contelui şi a familiei acestuia. Curând după aceea, începuseră să ia micul dejun împreună, iar seara se întâlneau la un pahar de vin. Victoria îl ajuta la gătit, îi învăţa secretele culinare şi lucra împreună cu el în grădină.

Indiferent de tribunalul militar care îl va judeca pe Derrick, Victoria jură că se va întoarce în Franţa să depună mărturie în apărarea lui Derrick. O să-i pună şi pe băieţi să vorbească pentru el cu maiorul Renault ca să prezinte documentele de informaţii ca dovadă a ajutorului pe care îl dăduse OSS. Va publica anunţuri în ziare şi îi va ruga pe cei pe care îi ajutase să fugă să depună mărturie în favoarea lui, va angaja chiar firma de avocaţi a propriei familii pentru a-l reprezenta dacă va fi nevoie. Nu putea – nu voia – să-l lase să moară. Să fie trimis la închisoare, da, dar nu la moarte.

După-amiază târziu se uita pe o fereastră din faţă când auzi scrâşnet de cauciucuri, o maşină se îndreptă spre parcare şi Victoria se refugie

imediat la ea în cameră. Câteva minute mai târziu fu scoasă din ascunzătoare de anunţul lui Alois care îi spunea că un poliţist francez venise la castel ca s-o vadă şi insista să vorbească cu ea.

– A spus că este o chestiune de extremă importanţă, spuse Alois.

Victoria răspunse cu o oarecare teamă. Când coborî în salon, se trezi faţă în faţă cu detectivul cu ochi pătrunzători care o vizitase la L'Ecole d'Escrime Français, care stătea acolo parcă cerându-şi scuze, ca şi când nu ar fi avut timp de vizite.

– Ah, mademoiselle Colbert, îmi face plăcere să vă revăd, spuse el.

– Nu sunt sigură că pot spune acelaşi lucru, domnule detectiv. Ce vă aduce aici?

– Am venit la cererea colonelului SS Derrick Albrecht, spuse el. A cerut poliţiei din Paris să vă asigure o escortă ca să vă predea în siguranţă în grija militarilor din armata ţării dumneavoastră. Cred că sunteţi americană. Domnul duce ne-a povestit totul despre dumneavoastră.

– Aţi venit dumneavoastră… Dar nu înţeleg. Mi-a spus să aştept o escortă militară a Statelor Unite.

– A avut loc o schimbare de plan. Îmi cer scuze pentru că a durat ceva mai mult până am aranjat detaliile plecării dumneavoastră din ţara mea, dar – omul oftă şi ridică privirea – a trebuit să mă consult cu superiorul meu, care a vorbit cu generalul Leclerc, care a trebuit să se consulte cu autorităţile americane şi după aceea a primit permisiunea să îndeplinească cererea ducelui. Iar eu sunt autorizat să vă conduc la un aeroport unde vă aşteaptă un avion militar care vă va duce în America.

– Tot nu înţeleg. Am presupus că domnul colonel Albrecht a luat legătura cu armata americană pentru a mă recupera de aici. Cum de este implicată Poliţia Naţională Franceză?

– Colonelul Albrecht se află în momentul de faţă în custodia Prefecturii de Poliţie. Eu am executat arestarea lui.

Victoria crezu că nu auzise bine – dorea să nu fi auzit bine. Derrick în

custodia poliţiei franceze, nu a autorităţilor de eliberare sau a armatei americane şi arestat de acest om? Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. O, Doamne! Simţi că îi vine să leşine.

– Colonelul Albrecht, arestat de poliţia franceză? Dar pentru ce? Sub ce acuzaţie?

– Pentru uciderea unui cetăţean francez, domnul Beaumont Fournier. Înainte ca Victoria să mai poată pune alte întrebări, poliţistul adăugă: Îmi pare rău, mademoiselle, dar acum trebuie să plecăm spre avion.

Pe drum spre maşina oficială a Prefecturii de Poliţie, Victoria întrebă disperată:

– Dar de ce a făcut asta? Ce motiv a avut?

– Ca să vă protejeze pe dumneavoastră, mademoiselle Colbert. Monsieur Fournier intenţiona să vă reclame la Gestapo – un gest oribil, spusese colonelul, pe care nu-l putea permite. Trebuie să spun că înţeleg perfect motivaţia lui, chiar dacă nu aprob modul în care a rezolvat problema.

Victoria amuţise, simţind că-i vine să vomite. Apoi întrebă:

– Şi ce se va întâmpla cu el?

– Va fi judecat pentru omucidere.

– Şi dacă va fi găsit vinovat?

– Tribunalele franceze nu sunt dispuse să fie îndurătoare în cazul în care este ucis un conaţional, mai ales dacă acuzatul este membru al organizaţiei germane Schutzstaffel. Cu toate acestea, ducele provine dintr-o familie nobilă importantă din Germania, cu multe legături în rândul elitei franceze, aşa că influenţa acestora ar putea avea un oarecare cuvânt de spus în stabilirea pedepsei lui.

– Trebuie să-l văd, spuse Victoria.

– Îmi pare rău, dar acest lucru este imposibil.

– De ce? Dumneavoastră comandaţi!

– Deoarece colonelul Albrecht nu doreşte să vă vadă. Apariţia dumneavoastră la Paris… V-ar pune în mare primejdie. A fost cât se poate de ferm în această privinţă şi, oricum, timpul nu ne permite o vizită la prefectură. Regret, mademoiselle, dar trebuie să ne grăbim. Mi s-a spus că avionul are un plan de zbor foarte strict.

Ajunşi la aeroport, în umbra aripii uriaşului avion de transport al armatei SUA, Maurice îi înmânã Victoriei un bilet chiar în clipa când se pregătea să urce la bord.

– De la colonelul Albrecht,spuse el. Am primit instrucţiuni să vi-l dau la avion, înainte să urcaţi. Au revoir, mademoiselle Véronique Colbert. Călătorie frumoasă acasă!

De la fereastra ei, Victoria îl privea pe detectivul care se lupta cu vârtejul stârnit de decolarea avionului C-47 ca să o vadă plecând, după care se întoarse cu spatele şi porni spre maşină. Ajungând deja în aer, Victoria deschise plicul.

Aminteşte-ţi promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Al tău pentru totdeauna, Derrick Albrecht.

Capitolul 93

Vieţile membrilor Libelulei îşi reluară una după alta cursul normal, în timp ce războiul continua să facă ravagii în Europa. În afară de Victoria, a cărei întoarcere în Statele Unite nu fusese înregistrată, toți ceilalți primiseră câte o scrisoare cu sigiliul Departamentului de Stat al SUA, ca să-l prezinte patronilor pentru a explica cei doi ani cât lipsiseră din ţară: „Aflat în misiune în interes naţional“.

Bucky se angajase la o firmă de construcţii din Tulsa, Oklahoma, aflată la o oră şi jumătate de mers cu maşina de oraşul lui. La un popas de pe drum, când se întorcea din Franţa, le telefonase părinţilor ca să-i anunţe că vine, iar exclamaţiile de bucurie ale tatălui său şi strigătul mamei sale O, Dieu merci! îi răsunau şi acum în urechi. Erau în gară când trenul de Santa Fe intră pufăind şi arătau de parcă ar fi stat pe peron toată noaptea, ca nu cumva să rateze sosirea lui.

***

Trei zile mai târziu, Brad îl ajută pe Wilhelm să coboare pe peronul din gara Glenwood Springs.

– Acesta e satul în care locuieşti tu? întrebă Wilhelm mirat şi îl apucă pe Brad mai strâns de mână.

– Nu, drăguţule, spuse Brad în germană. Ţine minte, ţi-am spus că locuiesc în Meeker, la o oră de aici.

Se uită pe peron căutându-şi familia, tulburat şi oarecum decepţionat că nu venise nimeni să-l întâmpine. Telefonase acasă la el de la Washington, dar aflase că numărul lui fusese deconectat. Îşi dădu seama că acesta fusese probabil schimbat atunci când familia se

mutase în casa cea nouă, dar operatoarea îi spusese că nu era nici un telefon pe numele Jared Cramer şi îi explicase că instalarea telefoanelor în casele noi dura câteva săptămâni, dacă nu luni, din lipsă de tehnicieni şi de materiale. Brad telefonase atunci la fabrica de cherestea şi ceruse să vorbească cu Jared.

– Nu este aici, spuse o voce de femeie tânără, pe care Brad nu o recunoscu.

– Pot să-i las un mesaj? întrebase Brad.

– Sigur, staţi să găsesc ceva de scris. Era un pix pe aici.

De unde o fi scos-o Jared pe asta? se întrebase Brad. O secretară fără pix la îndemână? O întrerupsese în timp ce îşi făcea unghiile?

– Am găsit, spuse ea. Care este mesajul?

Brad îi explicase cine este şi îi spusese ora aproximativă când va sosi la Glenwood Springs şi mai adăugase că familia lui trebuie să se aştepte şi la un oaspete.

– Foarte bine, am notat, spusese fata şi închisese.

Se vede că fata nu înţelesese sau nu se obosise să-i transmită lui Jared, îşi spuse Brad iritat. Naiba s-o ia! Acum trebuia să găsească un mijloc de transport ca să ajungă la Meeker şi nu avea nici cea mai mică idee care era adresa casei noi. Se gândea să se ducă la fabrica de cherestea. Ce mai primire acasă! Se lăsase întunericul şi odată cu el şi frigul. Le era foame şi sete, Wilhelm tremura în jacheta lui subţire. Brad îl luă în braţe. Şeful de gară îi satisfăcu rugămintea şi îl puse pe nepotul lui să-i ducă la fabrica de cherestea Cramer.

– Se pare că nu este nimeni aici, spuse Brad în timp ce coborau în curtea pustie a fabricii pline de stive de scânduri şi buşteni prelucraţi. Dar unde erau toţi? Era zi de lucru, totuşi, nu se vedea nici ţipenie de om.

Până şi gaterele tăcuseră, clădirea de birouri părea părăsită, nici o fereastră nu era luminată. Wilhelm tremura din nou, dar nu numai de frig.

– Haide, Wilhelm, spuse Brad, pornind spre clădire. Hai să vedem ce se întâmplă.

Găsi uşa neîncuiată şi o deschise. Imediat încăperea fu inundată de lumină, de valuri de căldură şi de aroma de cafea şi de mâncare gustoasă în timp ce mai multe voci răsunară în cor:

– Bine aţi venit acasă, Brad şi Wilhelm!

Brad rămase năucit până când mama şi sora lui, Bobby şi Margie împreună cu Jared îşi aruncară braţele în jurul lui şi al lui Wilhelm şi toată echipa de la fabrica de cherestea se repezi spre ei să-i îmbrăţişeze. Numai fata despre care Brad ghici că era cea care primise mesajul la telefon, frumoasă ca un bujor de munte, rămăsese sub pancarta mare de bun venit, dar zâmbetul ei îi spunea că făcuse pe secretara nepricepută numai pentru ca surpriza lui să fie şi mai mare.

Mai târziu, după ce agitaţia se mai potolise, mama lui îi explicase că o persoană oficială de la Departamentul de Stat îi spusese să-i aştepte, pe el şi pe Wilhelm, dintr-un moment în altul, aşa că o puseseră pe Laura, noua secretară a lui Jared, să le spună când va telefona că era logic să ia legătura cu fabrica de cherestea. Brad nu ar fi putut avea parte de o primire mai călduroasă acasă. Familia lui, în fruntea căreia era acum Jared, îi ţinuse un loc care îl aştepta în noua casă spaţioasă. Amenajaseră separat un dormitor pentru el, în care aduseseră lucrurile din casa veche şi le asortaseră cu mobila cea nouă. True Blue era în garaj, câteva piese şi roţile fuseseră înlocuite cu altele noi. La masa din bucătărie era rezervat pentru el un scaun pe care nu stătea nimeni.

I se strânse inima văzând câteva dintre schimbările pe care le provocase trecerea timpului, dar era fericit că familia lui îşi găsise pacea şi liniştea. Un portret de nuntă al mamei sale şi al lui Jared ocupa acum locul unde fusese în casa veche portretul tatălui său. Nu o va mai vedea niciodată pe Beata, a cărei fotografie o purtase în portofel şi pentru care fratele mai mare, uitând că surorile lui crescuseră, adusese din Franţa păpuşi, la fel ca şi pentru Margie. Trecuse de mult de vârsta jocului cu păpuşile.

Bobby absolvise liceul, avea optsprezece ani şi era un bărbat în toată puterea cuvântului, dar lui Brad îi părea rău că nu-l mai vedea pe copilul supărăcios pe care îl lăsase. Se înscrisese la Şcoala de Mine din

Golden, Colorado, şi dorea să devină inginer mecanic. Îşi făcu bagajele aproape înainte ca Brad să apuce să le desfacă pe ale lui.

– Vreau să proiectez lucruri care generează energie, spusese el.

Jared… în absenţa lui, preluase grija familiei, ceea ce era foarte bine pentru Brad, dar rămăsese cu sentimentul că nimeni nu mai avea nevoie de el, în afară de Wilhelm, dar mama lui îl preluase şi pe el în câteva minute. Fusese momentul cel mai emoţionant dintre toate, atunci când în hărmălaia primirii, mama lui îngenunchease în faţa lui Wilhelm, în timp ce băiatul se trăgea înapoi, lipindu-se de piciorul lui Brad, şi îşi pusese mâinile pe umerii lui. Se lăsă tăcerea şi mama lui spusese blând în germană:

– Bine ai venit în inima mea, Wilhelm! iar băieţelul, drept mulţumire pentru paradisul după care tânjea de atâta vreme, îşi pusese braţele în jurul gâtului Joannei Bukowski Hudson Cramer şi o lăsase să-l îmbrăţişeze.

Aşa că Brad se gândea că după ce va sta un timp în vizită la familia sa se va muta, îşi va găsi o slujbă undeva, pe o barcă de pescuit, dar Jared îi oferi o slujbă pe care nu putea s-o refuze.

– Mă gândeam să lucrez mai puţin ca să pot petrece mai mult timp împreună cu mama ta şi cu familia, ceea ce am aşteptat să fac când te întorceai tu acasă, spuse el. Aş dori să mă ajuţi să conduc compania, Brad, iar când am să mă pensionez, să preiei afacerea cu totul dacă vei dori.

Şi Brad dorise.

Capitolul 94

Bridgette sosi acasă şi găsi grădina îngrijită, cu iarbă verde şi straturi de flori pline de bujori şi de dalii, tufele de trandafiri de care era atât de mândră bunica ei erau tunse, la fel şi celelalte tufişuri. Se gândise cu groază cum va arăta grădina după doi ani de absenţă. Gladys! îi trecu ei prin minte.

Şi în casă totul era în perfectă ordine: paturile erau înfăţate cu cearşafuri curate, în baie erau prosoape, în frigider lucruri esenţiale de mâncare, utilităţile funcţionau. Chiar şi telefonul fusese reconectat. Bridgette îşi lăsă bagajele jos şi ridică receptorul. Era recunoscătoare şi emoţionată, dar, din păcate, ea şi Gladys nu vor mai putea fi niciodată cele mai bune prietene.

– Gladys nu este aici, spuse doamna Bradbury. Nu a mai fost de mult acasă.

– Oh! făcu Bridgette surprinsă. S-a mutat la Detroit, nu-i aşa? Probabil că a luat un post de profesoară la o şcoală elementară de acolo.

– Nu, locuieşte în Fort Worth, în Texas, la sediul societăţii American Airlines. Gladys a noastră este stewardesă la compania aeriană, îţi vine să crezi? Cum a terminat colegiul… a decis să renunţe la cariera de profesoară şi să încerce altceva. Doamna Bradbury râse. Lucrează de doi ani acolo.

Era uluită – Gladys, stewardesă la American Airlines?

– Dar… atunci cine a avut grijă de casa bunicii mele cât timp am fost plecată?

– O, eu. Nu puteam suporta să văd căsuţa imaculată a lui Angélique pradă rozătoarelor şi insectelor după ce ai plecat, aşa că am angajat un om pentru grădină şi un serviciu de curăţenie ca să ţină totul în ordine, aşa cum şi-ar fi dorit ea. Când am auzit de la directorul Companiei de Energie din Traverse City că eşti aşteptată să te întorci, am avut grijă să reconectez totul, ca să fie pregătit pentru întoarcerea

ta.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Bradbury, dar trebuie să-mi daţi voie să vă plătesc pentru aceste servicii.

– Nu, Bridgette, refuză blând doamna Bradbury. Măcar atât am putut să facem şi noi după… după ce s-a întâmplat, dar încă şi mai important decât asta este faptul că fiica noastră, din proprie voinţă, şi-a tăiat cordonul ombilical şi a descoperit viaţa extrauterină. A spus că asta ai fi vrut tu să facă şi era singura modalitate să se revanşeze faţă de tine pentru ceea ce îţi făcuse. Aşa că acum, pentru prima dată în viaţă, datorită ţie, fiica mea este independentă, are încredere în ea însăşi, este cu adevărat fericită şi de-a dreptul încântată de ea însăşi.

– Doamnă Bradbury, nu ştiu ce să mai spun…

– Nu trebuie să spui nimic, draga mea. Bine ai venit acasă, indiferent cât de mult vei rămâne aici! Am să-i spun lui Gladys că ai sunat.

La o săptămână după ce se întorsese în căsuţa ei din Elm Street, Bridgette a luat legătura cu şeful secției de design de la Colegiul Stephens ca să se intereseze dacă există vreun post pentru designeri din industria modei. Nu trecuseră nici patruzeci şi opt de ore şi primi un telefon de la Edith Head de la studiourile Paramount, care o invită să vină în California la un interviu. Luă primul zbor direct de la Detroit la Los Angeles din dimineaţa următoare, făcu cunoştinţă cu vestita designer de costume în aceeaşi după-amiază şi până seara semnase deja un contract de angajament de probă cu studioul.

***

Victoria preferă să se retragă din nebunia mulţimilor din New York şi se angajă ca traducătoare de franceză la o editură mică din Toronto, Ontario, cu acces la un avion privat şi un pilot care îi permitea să meargă la Williamsburg şi să-şi petreacă weekendurile cu tatăl şi cu mama ei suferindă. În Austin, Chris se adaptă la rutina vieţii

academice de la Universitatea din Texas, deveni idolul secret al studenţilor şi îşi petrecea cea mai mare parte a serilor pe pista de atletism.

Dar zilele lor erau punctate de momente bruşte de pauză în activităţi, când gândul li se îndrepta spre cei dragi şi spre colaboratorii lor. La planşa lui de desen, Bucky ridica uneori privirea de pe schiţe şi se lăsa în voia unor gânduri care nu aveau nici o legătură cu munca lui, iar Bridgette se oprea brusc în mijlocul unei conversaţii, de parcă ar fi întrerupt-o o voce din capul ei.

– La ce te gândeşti? îl întreba frumoasa secretară pe Brad în timpul întâlnirilor, atunci când părea dus cu mintea departe. Iar el răspundea:

– Nu mă gândesc, îmi amintesc.

Chris, care avea poezia în sânge, rărea ritmul ca şi când l-ar fi oprit o forţă invizibilă de pe pistă şi, câteodată, la biroul ei, Victoria lăsa capul într-o parte ca şi când ar fi ascultat pe cineva într-un dialog cu un vizitator pe care numai ea îl putea auzi.

***

La mijlocul lui august în anul în care se întorseseră, Bucky veni acasă de la Tulsa şi o găsi pe mama lui la el în cameră. Încă nu se obişnuise cu oraşul şi nici nu se simţea chiar în largul lui în apartament, de aceea prefera să-şi petreacă weekendurile împreună cu părinţii în liniştea şi seninătatea casei lor din Oklahoma City.

Mama lui se întoarse spre el cu lacrimi în ochi:

– De unde ai astea? întrebă ea şi ridică în sus epoleţii aurii ai tatălui său, pe care îi găsise în timp ce punea lenjeria împăturită în sertar.

Bucky lăsase epoleţii aici ca să fie în siguranţă, căci erau averea lui cea mai preţioasă, şi se gândise că din apartamentul lui ar fi putut să-i

fure cineva. Tatăl lui american nu era acasă.

Văzând că Bucky nu răspunde, mama lui insistă:

– Ai aflat, nu-i aşa?

– Da, mamă, de mai mult timp.

Şi Bucky îi spuse.

– Şi te-ai dus în Franţa ca să-l găseşti, nu-i aşa? Acolo ai fost?

– Da, mamă, spuse Bucky.

Mama lui îşi apăsă epoleţii pe piept.

– Şi cum de au ajuns la tine, mon fils?

– Mi i-a făcut cadou de Crăciun.

– Asta înseamnă că l-ai găsit.

– Da, mamă, l-am găsit.

– Trebuie să-mi povesteşti totul, mon fils.

Bucky şovăi, dar numai câteva secunde fură de ajuns pentru a reduce la tăcere avertismentul dat de Legea Secretului Oficial de Serviciu din capul lui. Ce importanţă mai putea avea acum?

– Oui, mère, spuse Bucky.

***

O săptămână mai târziu, aşezat în fotoliul lui, unde citea ziarul în fiecare seară după cină şi le împărtăşea fiului şi soţiei sale părerile proprii despre ştiri, Horace Barton comentă:

– Veşti proaste din Franţa. A fost găsit trupul torturat al vestitului conducător al Rezistenţei franceze, supranumit Fantoma Neagră, care apărea des la ştiri şi aici.

Lumina lunii de august pătrundea pe ferestrele salonului, unde draperiile încă nu fuseseră trase. La radio se transmitea concertul The Bell Telephone Hour şi la lumina lămpii Bucky citea, iar Monique broda un buzunar de şorţ, întins bine pe gherghef.

– Probabil că ticăloşii de nazişti l-au prins în cele din urmă, continuă Horace, dar se crede că nu a lăsat să-i scape nici un cuvinţel. Trebuie să fi fost un om extraordinar. Aici spune că provenea dintr-o familie înstărită şi fusese mareşal în armata franceză, dar renunţase la tot şi trăia în munţi, ca şef al unei formaţiuni de gherilă ca să lupte împotriva nemţilor. Ai auzit de el, Monique? Horace aruncă o privire spre soţia sa. Îl chema Nicholas Cravois.

Monique parcă nu mai avea putere să împungă cu acul ca să-l treacă prin pânză şi nu auzise nimic. Nici fiul ei nu auzise nimic. Se freca pe frunte aşa cum făcea atunci când se concentra foarte tare pe o carte şi mintea i se închidea pentru lumea din afară. Nu acordau niciodată prea multă atenţie ştirilor de pe prima pagină, dar Horace era mulţumit. Familia era aproape, puteau să-l audă, seara, radioul cânta încet, încăperea era plăcută şi confortabilă. Nu contează ce se întâmpla în lume, lui îi era bine în lumea lui.

***

În septembrie, Victoria primi o invitaţie să participe la un turneu de scrimă din oraş. Îmbrăcată în costumul alb, cu masca de protecţie sub braţ şi cu floreta în mână, se apropie de planşă când îi veni rândul, salută şi apoi luă poziţia en garde. Dintr-odată, un val de amintiri o copleşi făcând-o să încremenească în loc; mânerul floretei o ardea ca focul încins în palmă. Lăsă arma să cadă, îşi smulse masca şi, spre uimirea adversarei sale şi a publicului, coborî de pe planşă spre vestiar şi nu se ştie să mai fi pus vreodată mâna pe floretă.

Capitolul 95

În toamna aceea, Chris îl găsi pe Ernst Drechsler acolo unde se aştepta.

– Ernst pleacă uneori haihui şi nu ştiu unde se duce, dar întotdeauna se întoarce, îi spusese soţia acestuia în dimineaţa aceasta, când le dăduse telefon pentru prima dată de când se întorsese în Texas. Nu pot să-ţi spun cât timp va fi plecat, că te-aş invita să vii aici şi să-l aştepţi. Dar nu vrei să vii oricum, Christoph? Am nişte brioşe cu cacao la cuptor şi, numai bine, vor fi gata când ajungi aici.

– Altă dată, doamnă Drechsler, când o să am mai mult timp, spuse Chris. Acum voiam numai să-l salut înainte să plec la Austin. Cred că ştiu unde să-l caut.

Doamna Drechsler, la fel ca toţi ceilalţi oameni din oraş, ar fi vrut să afle de la Chris unde fusese şi ce făcuse în ultimii doi ani, când nu-şi arătase nici o clipă faţa în New Braunfels şi nici nu luase legătura cu părinţii. Explicaţia familiei Brandt fusese că este într-un fel de misiune secretă pentru Departamentul de Stat, iar lumea o crezuse şi o acceptase, dar acum Chris se întorsese acasă şi oamenii ar fi dorit foarte mult să le relateze activităţile pe care le desfăşurase. Dar asta nu se întâmplase, astfel încât Chris rămăsese un fel de bărbat misterios al oraşului.

Nu fusese întâmpinat acasă aşa cum se aşteptase. Mama lui suferise foarte mult din cauză că „îi părăsise“, iar tatăl lui, ca s-o îmbuneze, îi luase partea. Un telefon sau o scrisoare din partea fiului lor era o cerere prea mare din partea părinţilor care îl crescuseră şi îl îngrijiseră? Una ar fi fost dacă ar fi plecat în lina întâi, dar treaba aia pe care o făcea pentru Departamentul de Stat nu însemna că nu mai trebuie să aibă legături cu familia din când în când ca să-i cruţe de durere şi de spaimă. Era greu de iertat suferinţa pe care le-o provocase timp de peste doi ani.

Chris se simţise jignit şi dezamăgit, acesta fiind şi motivul pentru care

se mutase repede înapoi la Austin şi se angajase la Universitatea din Texas, ca să-şi continue doctoratul în pedagogie. Avea suficienţi bani pentru aceasta, fără să fie nevoit să muncească, căci îl aştepta salariul pe doi ani care rămăsese neridicat în contul lui bancar atunci când fusese eliberat din OSS. Părinţii lui nu fuseseră de acord nici cu această decizie. În manualul german de creştere a copiilor, abaterea de la aşteptările părinţilor era văzută ca o trădare care îşi punea o pecete de neşters şi lucrurile nu erau în ordine între ei niciodată. Chris nu se putea împiedica să-i compare cu Ernst Drechsler şi soţia acestuia, care l-ar fi primit pe Dirk înapoi indiferent cât de sumbre ar fi fost împrejurările.

Până acum, Chris îi evitase pe soţii Drechsler, dar se întorsese deja de peste trei luni şi era timpul să ia legătura cu ei. Era îngrijorat din cauza domnului Drechsler.

– Nu mai este acelaşi om de când a plecat Dirk, auzea Chris peste tot despre el, şi conştiinţa îl îndemna să-l caute înainte să plece din New Braunfels cu intenţia de a nu mai reveni foarte curând aici.

Aşa cum se aştepta, Chris îl găsi pe bătrân aşezat pe scaunul lui pliabil şi pescuind în locul de pe râul Guadalupe unde Chris îşi petrecuse cele mai multe zile de vară împreună cu el şi cu Dirk pe când era copil. Vechea pălărie de pescar cu trofeele de muşte fixate pe lateral îl făceau uşor de zărit. Undiţele atârnau moi în apă şi bătrânul privea în gol, ca şi când ar fi uitat de undiţa din mână. Chris se apropie încet, ca să nu-l sperie.

– Domnule Drechsler? spuse încet.

– A, tu eşti, Christoph? întrebă Ernst fără să se întoarcă.

– Da, domnule. Vă supăraţi dacă stau cu dumneavoastră?

– Îmi face plăcere, spuse el şi băgă mâna în buzunar. Mai este un scaun în portbagaj, spuse el şi îi dădu peste umăr cheile de la maşină.

Chris le luă şi spuse că vine imediat înapoi. Maşina era parcată sub aceiaşi copaci ca şi altă dată. Se opri o clipă înainte să scoată scaunul pliant. Era pentru Dirk? se întrebă.

– Nu prea muşcă astăzi, spuse bătrânul când Chris se aşeză lângă el.

– Văd şi eu, spuse Chris. Şi ce mai faceţi, domnule Drechsler?

– O, la fel ca întotdeauna. Aştept să se termine războiul şi să se întoarcă băiatul acasă. Cred că acum e pregătit şi că este pregătit de mai mult timp. Sunt sigur că şi-a dat seama că a făcut o greşeală, dar o să trecem peste tot şi o să mergem mai departe, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. O să ne mutăm când se întoarce şi asta o să ne ajute foarte mult.

– O, unde? întrebă Chris cu inima strânsă.

– Am fost în Oregon cu câtva timp în urmă, eu şi soţia mea, şi ne-a plăcut foarte mult. Ne aminteşte de Germania – o mulţime de păduri, lacuri, ferme frumoase. Se pescuieşte frumos acolo. Schimbarea de peisaj o să ne facă foarte bine.

– Şi aţi… aţi făcut deja ceva în privinţa asta? Aţi cumpărat o proprietate acolo? întrebă Chris.

– Nu. Trebuie să vedem ce părere are Dirk.

– E bine, spuse Chris. O hotărâre înţeleaptă.

– Aşa cred. Ernst aruncă undiţa mai sus pe râu. Fireşte, dacă nu mai vine acasă, o să rămânem aici, unde aveam amintirile despre el… unde eşti şi tu, Christoph.

Chris înghiţi cu greu nodul de emoţie care i se urcase în gât. Dirk nu mai venea niciodată acasă. Steaua Polară îi confirmase acest lucru, dar Chris nu le va spune niciodată – niciodată – adevărul mamei şi tatălui lui Dirk. Era una din numeroasele răni ale războiului cu care va trebui să trăiască – conflictul între distrugerea speranţei unor părinţi în întoarcerea fiului lor şi păstrarea încrederii că într-o zi acesta va intra pe uşă.

– Uite ce este, domnule Drechsler, spuse el. Haideţi să stabilim împreună că ne vom întâlni în prima sâmbătă din fiecare lună exact în acest loc să pescuim puţin, atât timp cât durează sezonul. Ce spuneţi?

– Spun că eşti foarte generos să-mi dai din timpul tău, Christoph. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Foarte bine, atunci ne-am înţeles.

Îşi strânseră mâinile.

– Acum haideţi să mergem acasă. Astăzi nu muşcă nimic şi soţia dumneavoastră mi-a spus că tocmai se pregătea să scoată din cuptor nişte brioşe cu cacao.

– Peştii nu muşcă astăzi, dar există şansa să muşte mâine, nu-i aşa, Christoph?

– Aşa este, domnule Drechsler.

Capitolul 96

Anul 1945 începu pentru americani cu previziunea că războiul se va încheia până în primăvară. În locaţiile lor îndepărtate una de alta, membrii echipei Libelula îşi marcară în calendarele noi ziua de 23 septembrie, anticipând emoţia şi pregătindu-se pentru întâlnirea de peste nouă luni. În februarie, Bridgette îşi rezervase o cameră de hotel lângă parcul Bryant, nu departe de Biblioteca Publică, iar Victoria făcuse aranjamentele necesare cu o firmă de catering ca să asigure mâncare şi băuturi în apartamentul unchiului ei de pe 5th Avenue în seara întâlnirii. În martie, Bucky îşi rezervă biletul de avion pentru New York, iar Brad îl rugă pe Jared să-i dea câteva zile libere. Ambele cereri fuseseră o surpriză pentru Bucky şi un şoc pentru Brad.

– Mai spune-mi o dată de ce te duci la New York, îl întrebă Horace pe Bucky.

– În vizită la nişte prieteni, tată, spuse Bucky, nu pentru prima dată.

Când îşi informase pentru prima dată părinţii că va fi plecat în weekendul din 23 septembrie, tatăl lui american presupusese că deplasarea la New York avea legătură cu afacerile. Dar alte întrebări insistente îi dezvăluiseră că nu era legată de afaceri, ci se ducea să se întâlnească cu nişte oameni pentru plăcerea lui personală.

– Prieteni, zici? Eu şi mama ta i-am cunoscut pe prietenii ăştia cu care te întâlneşti pentru plăcerea ta personală?

– Nu, tată.

– Le ştim numele?

– Nu, domnule.

– Atunci… tu de unde îi cunoşti?

O privire aruncată de soţia lui întrerupse interogatoriul. Era din nou una din acele împrejurări când ochii soţiei lui şi tonul fiului său îl

avertizau să nu pună prea multe întrebări. Horace plecase. Cei doi ştiau ceva şi hotărâseră să nu-i spună şi lui, dar nu se simţea jignit. Ştia că îl excluseseră pentru a-l proteja. Simţea acest lucru în sufletul lui, aşa după cum era convins că băiatul fusese implicat în ceva mult mai periculos în timpul războiului decât să stea undeva la o planşă de desen într-o clădire secretă a guvernului. Mama lui simţise intuitiv acest lucru în 1942, atunci când plecase la Washington, bazându-se pe faptul că nu primiseră veşti de la el tot timpul cât fusese plecat. Ce fel de misiune pe timp de pace îl putea ţine pe un om departe de familie atât de mult timp? Dar acum soţia lui se baza pe ceva mai mult decât pe intuiţie. Ştia ceva ce soţul ei nu avea privilegiul să ştie. Dar nici nu avea nevoie să ştie. Şi el fusese în război, pentru Dumnezeu, şi ştia că cei mai curajoşi oameni nu purtau întotdeauna uniformă. Lumina care strălucea câteodată în ochii fiului lui era aceeaşi privire lungă pe care o aveau veteranii de război de pretutindeni, aşa că era timpul ca Bucky – Sam, fiul lui – să ştie că el ştie.

Din fotoliul în care citea, privi spre soţia lui, care broda şezând în fotoliul ei.

– Monique, iubito, spuse el, ai putea, te rog, să ne laşi o clipă singuri ca între bărbaţi?

Monique îi aruncă o privire surprinsă soţului ei. Acesta nu-i ceruse niciodată să plece din încăpere ca să aibă o conversaţie particulară cu fiul ei şi nici nu spuse te rog.

– Bineînţeles, spuse ea.

După ce plecă Monique, Horace se uită la Bucky, care îl privea drept în ochi mirat:

– Da? spuse el.

– Nu ştiu pentru ce te duci acolo, fiule. Tot ce ştiu este că ai binecuvântarea mea şi să te duci ştiind că sunt foarte, foarte mândru de tine. Îţi cer iertare dacă ţi-am dat motive să crezi altceva. Nici un tată de pe lumea asta nu ar putea fi mai mândru de fiul lui. Înţelegi ce spun?

– Da, tată, înţeleg.

– Ei bine, acum că am limpezit totul, s-o chemăm pe mama ta înapoi.

***

Joanna îi spuse lui Brad:

– Trebuie să-ţi faci nişte haine noi pentru călătoria la New York, Sohn. Nu se poate să arăţi ca un zdrenţăros printre oamenii aceia cu care te pregăteşti să te întâlneşti.

Brad nu reuşise să găsească un pretext plauzibil pentru călătoria la New York. Când îi ceruse lui Jared să-i dea câteva zile libere, spusese că nu-i poate explica motivul, dar să aibă încredere în el, căci era ceva important. Grija mamei lui pentru haine era o altă modalitate de a scoate informaţii de la el.

– E în ordine, Mutter. Băieţii cu care mă întâlnesc nu se îmbracă cine ştie ce elegant.

Joanna ridicase dintr-o sprânceană.

– În acest caz, unul dintre ei trebuie să fie Alistair Renault.

Ochii îl trădară. Nu se pricepuse niciodată să ascundă adevărul.

– Eram sigură, spuse Joanna întorcându-se cu spatele. Ca şi când nu ar fi fost de ajuns ce mi-a furat, a mai trebuit să-mi ia şi băiatul timp doi ani din viaţa mea! Acum ce mai vrea? Trebuie să-mi spui.

– Dar ce… ce ţi-a furat? întrebă Brad surprins.

– Inima. Mi-a furat inima, Sohn, şi nu mi-a mai dat-o niciodată în întregime înapoi. Nu a ştiut niciodată.

– Cum? dar credeam că tu şi Vater…

Joanna se întoarse cu faţa spre el.

– Nu, tatăl tău a fost a doua mea iubire… şi alegerea mea. Alistair nu a ştiut niciodată şi nici tatăl tău.

Brad nu era sigur că îşi dorea să audă aceste dezvăluiri făcute atât de târziu. Nu cumva mama lui îi spunea că… Probabil că se aprinsese la faţă la acest gând şocant, pentru că mama lui îl bătu pe obraz.

– Nu, Sohn, nu este ceea ce crezi. Uită-te la portretul tatălui tău. Sunteţi ca două picături de apă.

– Atunci de ce îmi spui toate astea? întrebă Brad.

– Ca să înţelegi de ce nu vreau să se întoarcă în viaţa mea, în casa şi în familia mea. Sunt mulţumită cu viaţa mea… şi nu vreau să… căuta cuvântul englezesc potrivit – să strice totul. Nu trebuie să mai vină cât timp eu sunt aici, ai înţeles?

Brad o privea în ochi. Nu-i venea să creadă. Dumnezeule, după toţi aceşti ani şi doi oameni pe care îi iubise şi care o iubiseră, în inima Joannei Bukowski Hudson Cramer tot mai ardea flacăra pentru omul în costum maro, iar Alistair Renault, care tot o mai iubea, nu ştiuse nimic.

***

Bridgette încercă de mai multe ori fără succes şi făcu nenumărate meandre printre obstacolele birocratice, dar nu reuşi să intre în legătură cu maiorul Alistair Renault de la sediul OSS din Washington, înainte ca acesta să fie desfiinţat în octombrie 1945. Numărul de telefon de pe scrisoarea iniţială de recrutare nu mai era valabil. Funcţionarii cu care vorbise o trimiseseră înapoi la biroul iniţial de la care pornise căutările. Era convinsă că dacă mai auzea încă o dată scuze precum secret sau în numele interesul naţional ca să i se refuze accesul la fostul ei ofiţer de caz, va sări prin linia telefonică şi îl va strânge de gât pe omul de la celălalt capăt al firului. Acum era convinsă că maiorul Renault nu fusese informat în legătură cu

eliberarea ei din lagărul Drancy. Altfel ar fi intrat în legătură cu ea. Numărul ei de telefon din Traverse City fusese deconectat după ce casa fusese scoasă la vânzare şi vândută într-o săptămână, dar lăsase informaţii pentru redirecţionarea apelurilor la noua adresă din Los Angeles, iar maiorul avea acces la nenumăratele surse ale OSS pentru a lua urma persoanelor dispărute.

Nu-l va ierta niciodată pe ofiţerul de caz de la Berna pentru că nu-l anunţase pe maior că este în viaţă. Înainte să fie dusă cu avionul la Milton Hall, protocolul cerea ca Bridgette să se întâlnească cu înlocuitorul maiorului la o întâlnire de informare absolut inutilă, la care aflase numai că acesta fusese rechemat pentru că avusese loc o urgenţă. Înlocuitorul lui nu ştia nimic despre Labrador sau Libelulă. Sediul misiunii era într-o stare de mare agitaţie şi nelinişte deoarece tocmai se primise informaţia că o figură legendară şi un important conducător al Maquisului fusese trădat Gestapoului de un membru al propriei formaţiuni de gherilă. Ofiţerul de caz nu avea timp pentru ea, dar îi mulţumi pentru activitate şi pentru sacrificii şi spuse că îi va transmite şefului că trecuse pe acolo. Înainte să fie împinsă pe uşă afară, Bridgette apucă să sublinieze faptul că maiorul Renault va dori să ştie că supravieţuise de la Drancy, dar se pare că vorbise la pereţi.

Victoria simţise la fel nevoia să-l informeze pe ofiţerul ei de caz că era în viaţă şi se simţea bine, cel puţin trupeşte dacă nu şi sufleteşte, dar presupunea că acesta este încă în Franţa şi va trebui să aştepte până la întâlnire ca să se prezinte în carne şi oase. După ce Labradorul nu se prezentase la întâlnirea cu Derrick, Victoria nu mai avusese cum să-l informeze pe maior despre înşelătoria cu plutonul de execuţie. Din câte ştiau băieţii, fusese îngropată undeva, în Franţa. Victoria spera că nici unul nu va face infarct când va păşi în Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, vie şi nevătămată.

Şi Alistair făcu un semn în calendar. După cum calculase el înaintarea Aliaţilor în Europa şi în Pacific, data din septembrie pe care Libelula o stabilise pentru reîntâlnire era anul acesta. Intenţiona să participe la ea, indiferent dacă membrii echipei veneau sau nu. Oameni, care în focul luptei fuseseră apropiaţi ca firele dintr-un ghem de lână, uneori nu mai erau la fel atunci când ghemul se desfăcea şi praful se împrăştia în pacea şi liniştea căminului familial. Nu se aştepta să se întâmple aşa ceva şi cu Libelula, dar era posibil. Rămânea de văzut.

Între timp, în noul său post, era preocupat să facă faţă provocărilor pe care se aştepta ca Uniunea Sovietică să le arunce în faţa Americii şi a aliaţilor ei democraţi, după ce se va încheia războiul din Europa. Avea acum alt birou în altă încăpere cu un titlu diferit – totul foarte secret, căci şeful era practic singurul care anticipase ameninţarea pe care mintea patologic suspicioasă a lui Iosif Stalin o reprezenta pentru lumea liberă.

Dar războiul din Europa continua să facă ravagii şi, la începutul primăverii, Alistair primi un raport care îl făcu să pălească. În primele ore ale zilei de 9 aprilie, amiralul Wilhelm Canaris, condamnat la moarte ca principal organizator al complotului eşuat de asasinare a lui Hitler din 1944, împreună cu protejatul său, generalul-maior Konrad March, despre care se presupunea că participase şi el la complot, au fost conduşi în pielea goală spre spânzurătoarea din lagărul de concentrare Flossenbürg. În mod sigur, detaliile brutale ale spânzurării lor cu o coardă de pian aveau să fie prezentate de presă şi, înainte ca Brad să le poată citi, Alistair îi dădu un telefon la Fabrica de cherestea Cramer din Meeker, Chicago, sperând că îl va găsi acolo, căci prefera să nu-l sune acasă. Avusese noroc. Alistair nu dorea să rişte să audă vocea Joannei. În seara aceea, Brad îl invită pe Wilhelm să facă o plimbare după cină. Se întoarseră o oră mai târziu, iar Wilhelm avea ochii umflaţi şi înroşiţi de plâns. După ce Brad îl băgă pe băiat în pat, familia se strânse în jurul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Joanna.

– Naziştii i-au spânzurat tatăl.

După toate reacţiile care erau de aşteptat din partea lor la auzul acestei veşti, Bobby, care venise acasă de la colegiu în weekend, întrebă:

– Asta înseamnă că o să-l ţinem la noi?

Bobby privi la el cu o afecţiune atât de profundă, încât de abia putea vorbi.

– Da, spuse el, îl vom ţine la noi.

Două săptămâni mai târziu, la 23 aprilie, lagărul de concentrare Flossenbürg a fost eliberat de armata americană şi la 8 mai 1945, cel

de-al Doilea Război Mondial s-a încheiat în Europa.

Capitolul 97

Ziua de 23 septembrie 1945 cădea într-o sâmbătă. În după-amiaza aceea, Victoria stătea cu lacrimile curgând pe obraji lângă patul de spital al mamei sale şi o ţinea de mână, în timp ce viaţa o părăsea pe aceasta încet. Tatăl şi fratele ei stăteau în spatele ei, fiecare ţinând mâna consolator pe câte un umăr, surprinşi de intensitatea emoţională a durerii ei. Moartea nu fusese neaşteptată şi familia îşi luase rămas-bun de la soţie şi de la mamă cu mai mult timp în urmă. Elizabeth Grayson suferea de mai mulţi ani de probleme de sănătate, combinate cu o înaintare rapidă şi devastatoare a simptomelor bolii Alzheimer, diagnosticată la puţin timp după plecarea Victoriei. Când se întorsese acasă, mama ei, cea pe care o cunoscuse şi iubise, nu mai era. Ultimul infarct avusese loc la ora patru în dimineaţa aceea. Fratele ei se aplecă la urechea ei.

– Există momente când pur şi simplu trebuie să te împaci cu gândul şi să renunţi, surioară. Este cel mai bine.

Victoria scutură din cap.

– Nu, nu şi se astă dată, spuse sora lui, cu lacrimile curgând şiroaie pentru cei la care nu putea renunţa.

Victoria fusese chemată acasă din apartamentul unchiului ei din New York, unde sosise cu o zi mai înainte ca să definitiveze planurile cu firma de catering. În drum spre aeroport, îl pusese pe şoferul taxiului să o ducă mai întâi la Biblioteca Publică din New York înainte de deschidere şi lăsase un plic în fanta cutiei pentru corespondenţă. Era adresat maiorului Alistair Renault, cu instrucţiuni pentru bibliotecară, și spunea că acesta se va întâlni la ora două cu trei bărbaţi în Sala Principală de Lectură. Scrisoarea alăturată includea numele ei complet, adresa şi numărul de telefon şi explica împrejurările în care supravieţuise. Şoferul de la taxi văzu cum clienta lui zăboveşte cu mâna pe fanta pentru scrisori după ce băgase acolo plicul şi lasă capul în jos abătută sau poate că se ruga ca aceasta să ajungă la destinaţie.

Bibliotecara la care ajunse plicul, respectă cu conştiinciozitate instrucţiunile, dar nu văzu nici un bărbat în uniformă militară cu gradul de maior – nici un fel de militar. Aveau loc mai multe întâlniri, era un grup de studiu al câtorva studenţi de colegiu, alţi trei bărbaţi pe care îi consideră cercetători, o adunare de bătrânei ciudaţi care se întâlneau acolo ca să le mai treacă timpul şi într-un colţ îndepărtat un grup vesel alcătuit din patru bărbaţi, unul mult mai în vârstă şi îmbrăcat mult mai ponosit decât ceilalţi, şi o femeie, o tânără doamnă îmbrăcată după ultima modă.

În după-amiaza aceea, înainte să plece, bibliotecara se gândi ce să facă cu plicul. Dacă ar fi fost al ei, ar fi vrut să ştie că nu fusese înmânat. Decise să-l deschidă cu speranţa că avea adresa expeditorului. Când termină de citit, simţi că i se opreşte respiraţia. Ce tragedie că scrisoarea nu a putut fi înmânată, dar cel puţin expeditoarea va şti că biblioteca îşi făcuse datoria. Scrise un bilet în care spunea aceasta şi îl puse împreună cu scrisoarea într-un alt plic, adresat expeditoarei şi îl aruncă în cutia poştală când plecă.

Capitolul 98

Septembrie 1962

Alistair stătea la birou şi mâzgălea, gândurile îi fugiseră de la manuscrisul la care lucrase de când redeschisese dosarele Libelulei. Se hotărâse să scrie o carte, deocamdată fără titlu, dar găsea el ceva. Era momentul să se gândească bine. Peste mai puţin de doi ani se va întoarce în Franţa, prima lui călătorie acolo de când plecase la Washington în iulie 1944. Se ducea la Paris mai devreme şi urma să stea la acelaşi hotel mic care îi plăcuse înainte de ocupaţie, atunci când se dusese acolo ca să aranjeze locuinţele conspirative, posturile şi intermediarii în vederea războiului iminent. Sâmbătă, 22 septembrie, urma să-i întâlnească pe ceilalți la hotelul din Cartierul Latin unde Bridgette reuşise să rezerve locuri, într-un interval de timp aşa de scurt.

– Este un loc liniştit, nu este obiectiv turistic şi este departe de mulţimea înnebunită, le spusese ea.

Vor lua cina acolo sâmbătă seara, duminică, 23 septembrie, vor vizita ce mai rămăsese din fresca de pe zid, iar de acolo vor merge la La Petite Madeleine, unde vor ajunge la ora patru după-amiază. Librăria cu ceainărie era tot acolo, duminica era deschis şi se pare că prospera, le spusese ea. Verificase. Nu putea spune dacă mai era acolo vechiul proprietar, căci membrii echipei nu ştiuseră niciodată numele acestuia, şi nici Alistair nu le spusese cum îl cheamă.

Dacă să meargă sau nu la Paris – acesta fusese subiectul conversaţiei lor din urmă cu doi ani, când se apropia data celei de-a douăzecea lor aniversări. Dar fără Broscăriţa ce rost avea? În afară de soţiile membrilor Libelulei, nimeni nu voia să revină în Oraşul Luminilor restaurat şi existau alte locuri mai aproape de casă şi mai puţin scumpe unde îi puteau aduce şi pe copiii lor adolescenţi. Discutaseră

decizia până la 1 ianuarie, când Bridgette le propusese să meargă la o staţiune de pe plajă, în insula Hilton Head din Carolina de Sud de Ziua Muncii, în loc de 23 septembrie – ce mai conta acum, oricum?

Aşa că elaboraseră planurile şi făcuseră rezervările. Fuseseră cu toţii de acord cu propunerea Labradorului şi acceptaseră din toată inima să-l includă şi pe Alistair. La fel de minionă, dar dispunând de calităţi manageriale indiscutabile, Bridgette rămăsese liderul grupului, îşi asumase sarcina de a organiza întâlnirile lor şi de a servi ca sursă de sfaturi înţelepte pentru băieţi, care încă o mai consultau pe măsură ce se apropiau de vârsta de mijloc. Alistair se aşteptase ca soţiilor să le displacă faptul că se bazau atât de mult pe ea, dar acestea o adorau, la fel ca şi copiii lor. Bridgette era singura divorţată şi fără copii dintre membrii Libelulei, dar o încânta rolul de mătuşă a progeniturilor băieţilor. Aşa că tot ea fusese cea care, cu numai câteva zile în urmă, spusese că totuşi ar fi bine să meargă câteva zile la Paris pentru această întâlnire, „în cazul în care este ceva adevărat în povestea lui John Peterson“. Chiar şi după toţi aceşti ani, Bridgette tot mai nutrea o scânteie de speranţă că linia în diagonală pe care cineva o trasase prea târziu pe planta de broscăriţă de pe frescă însemna ceva. Dacă Broscăriţa era în viaţă, va fi acolo, susţinea ea. Nu se poate să fi uitat locul, data şi ora întâlnirii şi va veni la librărie în data de 23 septembrie 1962, la ora patru, indiferent ce se va întâmpla. Puteau fi siguri de asta.

Dacă se decid să meargă, vor fi cele patru libelule şi maiorul, fură de acord cu toţii. Nu era o ocazie potrivită pentru o vacanţă cu familia într-un oraş care le trezea atât de multe amintiri pe care ar fi preferat să le uite. Dar poate că vizita în Parisul din această zi va acţiona ca un tratament, îi va ajuta să scape de miasmele şi de pânzele de păianjen care încă îi mai învăluiau sau va reînvia coşmarurile alungate de mult de bucuriile supravieţuirii? Pentru ca drumul până acolo să nu fie un eşec total în cazul în care Broscăriţa – Victoria Grayson – nu-şi făcea apariţia, toţi în afară de Bridgette aveau să sosească cu câteva zile mai devreme şi să stea acolo unde vor dori până când se întâlneau apoi la hotelul La Rose. Toţi băieţii voiau să-i caute pe cei pe care îi cunoscuseră în timpul ocupaţiei, de pildă, Alistair, care plecase din Franţa fără să stabilească o modalitate de a rămâne în legătură cu oamenii lui. Pentru el, era vorba de Henri Burrell, omul lui din Paris, dar Bridgette aflase prin casele de modă de la Paris că persoanele ei de contact – madame Jeanne Boucher şi sora Mary Frances – muriseră cu

câţiva ani în urmă.

Dar Alistair mai avea şi altă misiune. La trei zile după ce îl contactase pe fostul lui coleg din CIA de la Langley, primise un raport despre John Peterson. Omul decedase, dar soţia lui era încă în viaţă. Se numea Raina Desjardins şi locuia într-un sat francez din Normandia, numit Lion-sur-Mer. Alistair reflectase profund de când citise ultimul capitol din cartea lui John Peterson. Desenele mâzgălite pe biroul lui dovedeau acest lucru. Dacă execuţia fusese într-adevăr o înşelătorie pusă la cale ca să-i păcălească pe cei din SS, nimeni altul nu ar fi putut s-o execute decât vestitul colonel Derrick Albrecht, şeful serviciului de contrainformaţii a SD. Se îndrăgostise de Victoria Grayson şi orchestrase simulacrul de execuţie ca să-i salveze viaţa? Lumea nu avea să știe niciodată. John Peterson nu menţionase în carte numele salvatorului ei, iar colonelul Albrecht Derrick fusese judecat pentru asasinarea unui candidat francez la Premiul Nobel pentru literatură şi executat prin ghilotinare la sfârşitul anului 1945.

***

Stând cu undiţele şi mulinetele pe malul Râului Alb, Bucky, Chris şi Brad se întâlniseră ca să discute valabilitatea afirmaţiei lui John Peterson şi să ia în considerare propunerea lui Bridgette de a merge la Paris. Petreceau întotdeauna un weekend cu Alistair la Meeker, în timpul sezonului de pescuit la păstrăv, data fiind marcată în calendar cu multe luni înainte, dar această întâlnire trebuia decisă rapid, deoarece Bridgette trebuia să ştie ce hotărâseră ca să facă rezervările necesare. Alistair, ai cărui plămâni nu mai făceau faţă altitudinilor înalte, nu putea să vină. Venise la Meeker la întâlnirile de grup după ce Joanna şi Jared, acum trecuţi de şaizeci de ani, se mutaseră în Florida ca să-şi mai atenueze durerile provocate de artrită şi îl lăsaseră pe Brad în casa cea nouă şi să aibă grijă de companie.

Soţiile şi copiii lor erau îmbufnaţi numai la gândul că vor să meargă la Paris, mai ales fără ei. Deplasarea la Paris însemna anularea planurilor

de la Hilton Head şi pentru bărbaţi nu era un moment potrivit să lipsească de la serviciu. Brad trebuia să anuleze o deplasare în estul Texasului la o exploatare uriaşă de cherestea. Bucky avea un termen limită foarte strâns pentru un proiect de construcţii care, dacă reuşea, i-ar fi umflat serios ciorapul cu cadouri de Crăciun, iar Chris avea mai multe întâlniri programate cu masteranzii lui pentru care întârzierea discutării subiectelor pentru lucrări ar fi putut avea repercusiuni asupra finalizării masteratului.

Cu alte cuvinte, dacă plecau la Paris, o mulţime de oameni ar fi fost nemulţumiţi. Merita să facă atâtea sacrificii pentru o şansă atât de slabă ca o femeie pe care nu o văzuseră de optsprezece ani, care era probabil moartă, să vină la o întâlnire fixată în urmă cu douăzeci de ani? Şi după atâţia ani, îşi va mai aminti de ea – sau de ei, la urma urmelor – chiar dacă imaginea ei era imprimată pentru totdeauna în memoria lor, ca şi când ar fi fost dăltuită în piatră?

La prima întâlnire, maiorul îi informase despre Victoria Grayson şi le spusese că făcuse cunoştinţă cu omul care ordonase execuţia ei, colonelul SS Derrick Albrecht. Dar acesta fusese omul care semnase paşapoartele lor de ieşire din Franţa, semnătura lui era cât se poate de clară. Chris îşi amintea expresia de pe chipul îngâmfat al maiorului SS, atunci când se întorsese la tren după ce verificase semnătura din paşaport. Nu avea nici un sens – ofiţerul SS care dăduse ordinul ca Victoria să fie executată semnase paşaportul care îi salvase de la tortura şi moartea pe care i le aplicase ei. Era şi acesta un alt mister în sprijinul teoriei mistificării.

– Amintiţi-vă că Broscăriţa, adică Victoria, a propus data, ora şi locul, spuse Chris.

– A fost de neclintit în privinţa aceasta, spuse Bucky. Dintre noi toţi, ea a fost cea care şi-a dorit cel mai mult să păstrăm legătura.

– Poate că este numai o dorinţă atât de puternică din partea mea, încât am ajuns să cred că este o realitate, pentru că execuţia ei a părut suficient de reală, dar am sentimentul că este ceva adevărat în povestea lui Peterson, spuse Brad.

– Dacă acel colonel SS a aranjat evadarea ei, ar fi logic ca ea să fi fost la curent cu înscenarea, nu-i aşa?

– Ei bine, nu există decât o singură cale să aflăm, spuse Bucky. Haideţi să mergem s-o întrebăm.

Decizia fusese luată, îşi strânseră undiţele şi mulinetele şi porniră spre casă, făcându-şi în minte planurile de zbor. Libelula avea o întâlnire fixată de mult la Paris, la care trebuiau să participe.

Capitolul 99

Cu două zile înainte să plece la Paris, Bridgette îi dădu un telefon celui mai bun prieten. Acesta locuia în California, la capătul celălalt al ţării faţă de ea, care era la New York. Fu surprinsă când acesta ridică imediat receptorul, căci era detectiv principal la Departamentul Omucideri al Poliţiei din Los Angeles. Chiar şi atunci când era în birou, dacă era ocupat, ruga centralista să noteze numele şi numărul celui care îl suna, urmând să telefoneze el mai târziu, dar răspundea întotdeauna când suna Bridgette.

Ridică imediat receptorul din furcă:

– Hei, Bâtă, mă bucur să te aud. Ce mai faci?

Bridgette nu se mai supăra de mulţi ani când fostul ei soţ i se adresa cu porecla. Înţelesese că atunci, acum, întotdeauna Bridgette Loring era şi va fi iubirea vieţii lui. Căsătoria lor fusese o greşeală pe care o comisese când îl văzuse pe Steve Hammett, bărbatul sigur de el, înalt, robust, o amintire din copilăria ei inocentă, intrând în biroul ei de la studiourile Paramount cu pieptul plin de medalii şi de panglici, cu tresele de sergent-major pe mânecă şi cu Pasărea Furtunii, simbolul auriu al Diviziei 45 Infanterie cusută pe mâneca stângă a uniformei şi se îndrăgostise de el.

– Ei, Bâtă, mă mai ţii minte? o întrebase.

Se întorsese de la masa de croit cu o exclamaţie, căci nu-i venea să creadă. Nu putuse să întrebe decât atât:

– Tot mai ai în portofel poza mea din anuarul liceului?

– Da, doamnă, spusese el, e chiar aici. Şi scosese fotografia, zdrenţuită şi decolorată, ca să i-o arate. Şi scrisoarea pe care mi-ai scris-o de la Colegiul Stephens.

Îl întrebase cum de o găsise.

– Mi-a spus prietena ta, Gladys, când am fost în permisie săptămâna aceasta la Traverse City. Întâmplător, era şi ea acasă. Poţi să ţi-o imaginezi pe fetiţa lu' mămica şi a lu' tăticu', cea nesigură de ea, speriată, Gladys Bradbury, acum stewardesă la American Airlines, cutreierând lumea?

– Da, pot să-mi imaginez, spuse Bridgette. Şi ai venit tocmai din California… ca să mă vezi pe mine?

– Păi pe cine? Trebuia să fiu sigur că eşti bine. Privirea lui îi examină cu atenţie faţa. Te simţi bine?

– Acum da, spuse Bridgette.

Şi ea mai păstra scrisoarea pe care i-o scrisese Steve la Colegiul Stephens şi în care o informa că pleacă peste ocean cu Divizia 45 Infanterie. Unitatea lui fusese prima care, în aprilie, eliberase lagărul de concentrare de la Dachau, aşa că atunci când Bridgette încălcase ordinele şi îi povestise despre perioada ei de detenţie de la Drancy ca să-i explice de ce avea coşmaruri şi nu dorea să facă sex, Steve înţelesese.

Dar în final, iubirea nu fusese suficientă. El avea nevoile lui şi ea le avea pe ale ei. Lumile lor se ciocneau. Lui Steve îi plăcea California, iar după ce fusese eliberat din armată, făcuse cerere şi intrase la Academia de poliţie din Los Angeles. După un an de căsătorie, lui Bridgette i se oferise un post la New York, la vestitul designer de modă Norman Norell, primul care văzuse că este nevoie şi de o linie de îmbrăcăminte pentru femeile mici de statură.

Divorţaseră după optsprezece luni şi se despărţiseră trişti şi înlăcrimaţi pe treptele tribunalului, dar uniţi într-o prietenie care rezistase probei timpului şi a distanţei, altor iubiri şi despărţiri şi incompatibilităţii dintre interesele, gusturile şi scopurile lor.

Aşadar, fostul soţ şi actualmente cel mai bun prieten ascultă cu o strângere de inimă când îi spuse că pleacă în ziua următoare la Paris, oraşul coşmarurilor şi al tinereţii ei irosite. Nu voia ca Steve să-şi facă griji dacă va vedea că nu răspunde la telefonul de duminică din acest weekend. Cât fuseseră căsătoriţi, îi vorbise de prietena ei despre care se credea că fusese executată. Făcuse parte dintr-un grup OSS în care lucrase şi Bridgette, dar nu-i dăduse mai multe amănunte. Erau

căsătoriţi când Bridgette se întorsese de la întâlnirea de la New York, cu o libelulă tatuată pe sânul stâng, chiar deasupra inimii.

– Nu întreba nimic, spusese ea, şi el nu întrebase.

Îşi imagina că tatuajul are o legătură cu „băieţii“ şi cu bătrânul căruia îi spunea „maiorul“ şi cu care se dusese să se întâlnească. Lui Steve îi plăcea că au legături strânse şi erau apropiaţi. Bridgette avea nevoie de o familie.

– Aşadar, chiar dacă este în viaţă, dacă femeia de care îţi aminteşti s-a schimbat şi… şi nu mai simte aceeaşi căldură după atâţia ani? întrebă Steve.

– Atunci nu va veni la ceainărie, spuse Bridgette.

Are dreptate, îşi zise Steve. Întotdeauna fusese cu un pas înaintea lui în privinţa raţionamentului, dar tot nu voia s-o lase să se ducă.

– Da, dar să te întorci în oraşul ăla, Bridgette… Ştii ce rişti?

– Ştiu, spuse Bridgette.

– Dacă este în viaţă, nu pot să-ţi aducă băieţii această informaţie şi să iei legătura cu ea undeva, oriunde în altă parte decât la Paris?

– Da, se poate şi aşa, desigur.

– Atunci pentru ce naiba te duci?

– Ca să mergi înainte, Steve, uneori trebuie să faci un pas înapoi.

Capitolul 100

Parisul în septembrie. Zile calde, nopţi reci, cer însorit, minunat. Era Parisul de pe vremea mamei lui – fireşte, mai modern, dar magia oraşului din vremea copilăriei lui Monique Barton fusese restabilită. Bucky remarcă în mod deosebit florile. Acestea reveniseră în parcuri, la colţurile străzilor şi în balcoane, în coşurile de pe biciclete şi în sacoşele cumpărătorilor, explozii ale unui cosmos multicolor, anemone japoneze, dalii şi ultimii trandafiri ai sezonului, un peisaj stabil în jurul căruia vibra energia reînnoită, haotică şi glorioasă a Parisului.

Preocupat de misiunea şi de destinaţia sa, Bucky înregistra numai cu un interes superficial diferenţa dintre Parisul pe care îl părăsise şi cel în care revenise acum. Şi acum, ca şi atunci dorea să-şi găsească tatăl. Prima oprire după ce se instalase la hotelul din Passy-Auteuil fusese la vila mătuşii sale. O va vizita pe madame Duprée şi pensiunea mai târziu, dacă mai erau acolo. Acum, ca şi atunci, mătuşa Claire nu ştia că este la Paris. Bucky nu simţea că s-a schimbat foarte mult faţă de ultima dată când sunase la uşa casei ei.

Îi deschise o servitoare şi Bucky se prezentă cu textul învăţat şi repetat încă în 1942. Fata îl conduse într-o încăpere plăcut luminată de soare şi Bucky se aşeză pe unul din scaunele somptuos tapiţate. Mătuşa lui, cu părul argintiu, dar tot zveltă şi mlădie la vârsta de şaizeci şi doi de ani, intră în încăpere câteva clipe mai târziu, exprimându-şi într-o franceză cântată bucuria că îl vede. Vocea ei dulce suspină când răspunse la întrebarea pe care venise să i-o pună nepotul:

– Unde este înmormântat tata?

– Am să te duc acolo, spuse ea.

Dar mai înainte, îi spuse Bucky, mai avea încă ceva de făcut şi îi explică.

Traversă strada şi intră în parcul unde se întâlnise cu bărbatul care hrănea porumbeii în ziua aceea rece de iarnă şi se îndreptă spre

platanul de lângă pârâiaş. Scorbura din copac era tot acolo şi Bucky, sperând ca aceasta să nu fi devenit locuinţa unei creaturi care se va năpusti împotriva intrusului, băgă mâna în ea. Degetele lui dădură peste ceva ca un fel de plastic întărit de vreme. Scoase cu grijă obiectul şi inima începu să-i bată puternic, în timp ce desfăcea ambalajul impermeabil care acoperea un plic. Deschise plicul şi scoase o scrisoare datată 17 august 1944. Aceasta începea aşa: „Dragă fiule“.

***

Alistair găsi repede casa Rainei Desjardins din Lion-sur-Mer, consultând sursa tuturor informaţiilor dintr-un sat, şi anume pe preot. Se hotărâse să nu telefoneze dinainte, pentru ca femeia să nu-l poată refuza. Credea că cea mai bună abordare era să bată pur şi simplu la uşa ei cu cartea lui John Peterson în mână – un dar de la biblioteca locală, căci numai o singură persoană o mai împrumutase, iar Alistair făcea contribuţii generoase la acţiunile pentru strângerea de fonduri.

O găsi în casă, de unde ieşea rareori, numai ca să-şi vadă de grădină, după cum afirmase preotul.

– Este cam retrasă şi inabordabilă de când i-a murit marea iubire, spusese acesta. Iar noi, cei din parohie, avem grijă de ea cum putem mai bine.

Dar Raina Desjardins îl invită aproape cu bucurie când Alistair îi explică în franceză, pe cel mai dulce ton, că era un admirator al lucrării regretatului John Peterson şi venise tocmai din America să stea de vorbă cu ea despre carte, dacă era aşa de amabilă. Presupunea că femeia este trecută de 70 de ani, iar casa ei mirosea a urină de motan stătută, dar, din fericire, vinovaţii nu se vedeau pe nicăieri, îşi spuse Alistair, în timp ce se aşeza pe un scaun în salonul ei înghesuit. Alistair prefera câinii, dacă era nevoie să-ţi împarţi habitatul cu un patruped. Refuză ceaiul oferit şi trecu direct la subiect, căci dorea să-l măgulească pe autor pentru documentaţie şi pentru atenţia deosebită acordată detaliilor. Raina Desjardins fu încântată de laudele lui şi

spuse că îl va ajuta cum poate.

Alistair spuse că îl interesa în mod special sursa pe care o folosise John Peterson pentru ultimul capitol din cartea sa. Se gândea că poate îl cunoaşte pe omul respectiv şi ar dori să-l contacteze cât timp mai stă în Franţa.

Femeia trebui să-şi pună ochelarii ca să-şi împrospăteze amintirile legate de ultimul capitol.

– O, da, spuse ea, bătând cu degetul în ultima pagină. Îmi amintesc foarte bine că Jean mi-a povestit despre bărbatul din acest capitol. Nu-i venea să creadă că avusese norocul să-l cunoască. Restul capitolelor sunt inventate, sunt rezultatul imaginaţiei lui Jean, dar acesta este adevărat. A dorit întotdeauna să scrie despre spioni şi când a vorbit cu acest om i-a venit ideea subiectului şi a titlului acestei cărţi. S-au cunoscut într-un bar din Germania.

– Ştiţi cum îl chema?

– Nu. A trecut atâta timp… Raina Desjardins se lumină la faţă.Dar mai am însemnările din jurnalul intim al lui Jean pentru această carte, spuse ea. Poate că numele lui este acolo. Aţi vrea să le vedeţi?

– Da, aş dori foarte mult să văd jurnalul domnului Peterson, spuse el. Sunt fascinat de lucrarea concetăţeanului meu.

Alistair acceptă în cele din urmă o ceaşcă de ceai, iar gazda îl lăsă singur ca să citească, în timp ce ea îşi vedea de grădină. Jurnalul era o încâlcitură. Trebuia să ai răbdare ca să descifrezi mâzgăliturile lui, dar femeia îi trezise speranţele când îl menţionase pe omul din bar şi apoi era dator faţă de Libelulă să nu lase nici o pistă necercetată. Toţi începuseră să creadă că era ceva adevărat în povestea lui Peterson. Chiar dacă Victoria nu venea la ceainărie, Alistair nu voia să creadă că asta înseamnă că nu mai este în viaţă. Dacă exista cea mai mică şansă să găsească un nume care să-l ducă la adresa ei actuală, merita timpul şi efortul lui într-o casă care mirosea a litieră.

Şi găsi indiciul la jumătatea însemnărilor autorului. Plămânii îi protestară când făcu descoperirea şi avu o criză de sufocare. Sursa era Karl Brunner. Acesta afirma că fusese şoferul unui importat colonel SS din Franţa în timpul ocupaţiei germane. Nu oferea alte informaţii cu

privire la el însuşi, la alte persoane sau funcţii oficiale ale autorului, dar Alistair nici nu avea nevoie de ele. Îl recunoscu în persoana vorbitorului pe colonelul Derrick Albrecht şi ghici identitatea femeii pe care o salvase de la execuţie. Întreaga conversaţie între John Peterson şi sergentul german beat era aşternută negru pe alb în paginile jurnalului autorului. Vorbea despre respectul şi admiraţia şoferului pentru superiorul lui şi despre iubirea colonelului pentru frumoasa lui parteneră franceză de scrimă, care nu-i împărtăşea sentimentele. Când superiorul ei descoperise că este spioană a Aliaţilor, imaginase o schemă ca s-o salveze de plutonul de execuţie, iar planul se potrivea aproape cuvânt cu cuvânt cu textul din ultimul capitol al cărţii lui John Peterson. În jurnalul său – dar nu şi în carte, ca să-l protejeze pe şofer – autorul inclusese chiar un paragraf din cuvintele lui Karl Brunner:

O iubea. Ar fi făcut orice pentru ea. A şi omorât un om pentru ea. L-a otrăvit pe un scriitor francez cunoscut ca s-o salveze de Gestapo. Mie mi-au dat drumul să plec, dar el a mers la închisoare, iar francezii i-au tăiat apoi capul cu ghilotina. După execuţia lui, m-am apucat de băut când amintirile despre el erau prea puternice.

John Peterson nu menţiona că femeia pe care o salvase colonelul din faţa plutonului de execuţie era americană, aşa că Alistair presupuse că acesta credea, la fel ca şi şoferul, că Victoria era franţuzoaică, de aceea afirma că locuieşte undeva în Europa.

Alistair reuşi să tragă aer adânc în piept, ignorând mirosul din încăpere.

– Ei bine, naiba să mă ia! spuse el. Naiba să mă ia!

***

Brad şi Chris stăteau în faţa impunătoarei vile ocupate cândva de generalul Konrad March.

– Arată la fel, nu ţi se pare? întrebă Brad.

– Exact aşa cum îmi amintesc, fu de acord Chris. Mă întreb dacă cei care locuiesc acum aici sunt locuitorii evrei iniţiali sau copiii lor.

– S-ar putea să fie proprietarii, dacă au reuşit să fugă din Paris înainte să fie arestaţi.

– Generalul March nu părea genul de om care să locuiască într-o casă confiscată de la o familie transportată de aici într-un vagon de vite, spuse Chris.

– Madame Gastain trebuie să ştie, spuse Brad arătând spre casa de alături.

Acolo se gândeau să facă următoarea vizită împreună. Brad fusese mai întâi să-l vadă pe căpitanul Claude Allard, persoana lui de contact de la OSS şi proprietarul firmei de pescuit unde fusese angajat. Bătrânul căpitan de ambarcaţiune fluvială rămase cu gura căscată când aruncă din întâmplare o privire pe fereastra biroului şi îl văzu pe Brad păşind pe puntea care ducea spre barca lui, ca să se prezinte la lucru ca întotdeauna. Deschisese imediat uşa larg de perete şi ieşise să-l întâmpine la jumătatea drumului. Desfăcuse larg braţele şi spusese în franceză:

– Băiatul meu, băiatul meu! Credeam că ai murit!

Chris avu parte de aceeaşi primire şocată, dar călduroasă când îl vizită pe Jules Garnier, directorul de personal pensionat de la Sorbona. Soţia acestuia îl conduse în grădină, unde soţul ei toaleta tufele de trandafiri.

– Uite cine a venit, spuse ea, iar Jules se întoarse şi miji ochii înceţoşaţi de cataractă ca să-l vadă pe Chris.

– Sfântă Născătoare! exclamă el. Mă înşală ochii? Poate fi oare

adevărat? Herr Bauer, dumneata eşti? Chiar eşti în viaţă?

Brad apăsă pe soneria doamnei Gastain, întrebându-se şi el, şi Chris dacă o să le deschidă tot bătrânul servitor. Deja bătrân atunci când îl cunoscuseră în 1942, valetul care o slujise atâta timp plecase probabil să-şi primească răsplata în ceruri. Nici unul dintre ei nu era pregătit când Hans Falk deschise uşa. După primele clipe de şoc reciproc provocat de recunoaştere, Hans rosti cu aceeaşi înclinare rigidă din totdeauna:

– Domnilor, ce plăcere să vă revăd după atâta timp şi ce bine arătaţi. Să-i spun doamnei Gastain că aţi venit în vizită?

Americanii nu au timp de politeţuri când vor să-şi exprime sentimentele. Brad şi Chris îl îmbrăţişară, iar Hans îi strânse la rândul lui în braţe cu ochii plini de lacrimi. Merseră în salonul pe care Brad şi-l amintea şi se informară reciproc, în timp ce o aşteptau pe madame Gastain. Hans vorbi primul. Când îşi dăduse seama că va fi arestat în curând, generalul îl trimisese pe aghiotantul său să se ascundă în nişa secretă pentru preoţi din casa vecinei lui. Nu fusese de faţă la arestarea generalului-maior March şi avea să regrete întotdeauna că nu fusese alături de el, dar generalul nu dorise aceasta. În 1945, când bătrânul majordom al doamnei Gastain încetase din viaţă, Hans îi luase locul. Nu voia să se mai întoarcă în ţara care îl executase pe unul dintre cei mai buni şi mai devotaţi soldaţi şi generali ai săi. Madame Gastain era bine, cu excepţia faptului că suferea din când în când de crize de artrită. Fusese nevoită să vândă cele mai multe dintre tablourile vechilor maeştri, dar primise suficienţi bani pe ele ca să ţină casa aproape în acelaşi stil cu care se obişnuise. Acum Hans dorea să afle veşti despre Wilhelm. Era mulţumit? O ducea bine în America? Câţi ani avea?

La întrebările lui Hans, Brad răspunse da, da şi douăzeci şi şase. Absolvise Universitatea Regis, o instituţie catolică de prestigiu din Colorado şi dorea să devină preot. Ochii lui Hans se umplură din nou de lacrimi.

– Tatăl lui ar fi fost mândru de el.

Capitolul 101

– Suntem gata?

– Suntem gata.

– Atunci, hai să mergem, spuse Bridgette.

Era duminică după-amiază, 23 septembrie 1962. Alistair şi echipa Libelula se cazaseră la hotelul La Rose încă de sâmbătă şi se adunaseră la cină în seara aceea. Fusese o întâlnire sobră, înseninată de relatările lui Brad, Chris şi Bucky despre revederea cu persoanele pe care veniseră să le vadă. Chris reuşise să găsească chiar şi ferma oamenilor care îl ascunseseră de nemţi cu riscul vieţilor lor atunci când aterizase în Franţa. Cei doi muriseră, ferma era condusă acum de fiul pe atunci adolescent, care fusese şi el complice când îl ascunseseră în şopronul cu fân. Bărbatul adult de acum îşi amintea experienţa băiatului de odinioară.

Bucky îi făcuse o vizită doamnei Duprée, care mai avea pensiunea, dar aceasta era scoasă la vânzare.

– Sunt prea obosită şi nu mai am răbdare să mă ocup de ea, spusese madame Duprée. Bărbaţii din generaţia de astăzi… nu sunt făcuţi din acelaşi aluat ca bărbaţii din tinereţea dumitale.

Când îi deschise uşa, chipul cumsecade, obosit, rareori atins de un zâmbet – cel puţin din câte o cunoştea Bucky – exprimă o asemenea explozie de bucurie a recunoaşterii, încât era ca şi când ar fi răsărit brusc soarele deasupra unui peisaj întunecat. Îl strigase pe nume şi îi cuprinsese obrajii în palme.

– Trebuie să mă conving că eşti real. Palmele îmi vor confirma ceea ce ochilor nu le vine a crede.

Bridgette adăugă şi ea o relatare emoţionantă. Cu o zi înainte făcuse o vizită la Casa Boucher şi fusese zărită de una dintre fetele designer care încă mai lucrau acolo. Bridgette nu intenţionase să se anunţe, dar

tânăra fusese sincer bucuroasă să o revadă şi insistase să o ducă sus, în sala de expoziţie. Proiectele de modă desenate de Bridgette erau expuse pe un perete, sub sticlă, inclusiv cele în care făcuse minuni ca să ascundă trupul diform al doamnei Richter.

– A fost dorinţa doamnei Boucher ca aceste desene să rămână ca un omagiu permanent adus talentului şi curajului dumitale, mademoiselle Dufor, spusese fata.

Bridgette nu pomeni de vizita ei la Drancy. Deşi nu avusese intenţia, în dimineaţa aceea îşi făcuse curaj şi se urcase în metroul care ducea la complexul în formă de U din cartierul de nord-est al Parisului. Se despovărase de mult de amintirea fizică a timpului petrecut la Drancy, căci donase sulul de muselină Muzeului Holocaustului din Ierusalim. Se oprise în faţa porţilor deschise şi nu intrase, privind înăuntru. Cum mai schimbă timpul lucrurile, îşi spuse ea, uitându-se la clădirea care revenise la destinaţia iniţială de locuinţă. Îi urmărea pe oamenii care veneau şi plecau la treburile lor zilnice în curtea în care zăcuseră şi pieriseră mii de oameni, vedea copii care se jucau, femei care bârfeau, biciclete parcate, vehicule de jucărie împrăştiate în faţa uşilor apartamentelor, jardiniere pline cu flori la ferestre. Se aştepta să vadă fantome ieşind în întâmpinarea ei şi să audă cum îi răsună în urechi ţipetele celor suferinzi şi să i se încreţească pielea pe ea la simpla amintire a soţilor Richter, dar locul acela nu avea nici o putere asupra ei. Respiraţia îi rămăsese regulată, ritmul inimii constant. Steve ar fi fost mândru de ea. Îi părea bine că venise.

Alistair se abţinu să le dea vreo veste. Dacă Victoria îşi făcea apariţia la întâlnirea de la ceainărie, la ora patru, informaţia lui ar fi fost oricum controversată, iar dacă nu venea, urma să le împărtășească conţinutul însemnărilor lui John Peterson abia după ce se vor întoarce acasă şi sursa lui de la sediul CIA va confirma într-un fel sau altul existenţa Victoriei Grayson în Statele Unite. Deocamdată, cel mai bine era să nu le trezească speranţe false. Dar avea altă surpriză pentru membrii grupului: Henri Burrell, omul lui din Paris, venea şi el la La Petite Madeleine.

Erau acum în ultima parte a călătoriei lor într-un microbuz închiriat. A doua zi plecau cu toţii acasă, înapoi la vieţile lor şi la cei dragi pe care îi părăsiseră. Dar mai întâi aveau să meargă în strada Surorilor Carității ca să vadă fresca de pe zidul mănăstirii, pe care Alistair nu o

văzuse niciodată.

– O, pe Dumnezeul meu! exclamă Brad când opriră în faţa tabloului.

Încet, cu chipurile încordate de emoţie, membrii Libelulei coborâră din microbuz şi se apropiară de peisajul acvatic. Un trecător îi luă drept turişti. Locuia în zonă şi era obişnuit cu respectul pe care îl arătau vizitatorii acestui obiectiv impresionant din cartierul lui, un memorial consacrat celui de-al Doilea Război Mondial. Fresca, uşor decolorată, dar cu detaliile foarte clare, era în realitate mai frumoasă decât îşi imaginase Alistair. Îi luă respiraţia. Fusese protejată cu o placă de plexiglas şi alături de ea fusese fixată în zid o placă de bronz pe care scria în franceză:

Această frescă a fost pictată ca omagiu adus frumuseţii pentru oamenii de pe strada surorilor carităţii pentru a sfida urâţenia războiului. creată în septembrie 1942. artist necunoscut

.

Nici un semn nu desfigura suprafaţa de plastic, cu excepţia unei singure linii trase cu creionul în diagonală peste trupul turtit al unei plante de broscăriţă, uşor decolorată. Alistair şi cei patru membri ai Libelulei stăteau nemişcaţi în faţa semnului codificat, apoi se întoarseră să privească muţi unul la altul. În cele din urmă, Bridgette spuse:

– Am face bine să ne mişcăm, băieţi. Broscăriţa ne aşteaptă.

O găsiră aşteptând cu faţa spre uşă, aşezată la locul ei obişnuit din ceainărie, cu aceeaşi privire expectativă de speranţă şi teamă pe chipul ei frumos, care se ofilise în toţi aceşti ani când crezuse că erau pierduţi pentru ea.

– Bună, băieţi, spuse ea ridicându-se în picioare cu ochii plini de lacrimi.

***

Sâmbătă seara la New York. Sunetele clopotelor de la Westminster scoase de pendula Waterbury din hol bătură ora şase, când soarele de septembrie cobora peste vârful copacilor din Central Park. La Paris era duminică, trecut de miezul nopţii. Bărbatul distins care stătea de pază lângă telefon în apartamentul lui de pe Park Avenue aşteptase toată ziua să audă telefonul sunând, deşi ştia că nu este cazul să aştepte nimic până după ora patru, ora Franţei. Era ora la care soţia lui avea o întâlnire la Paris la o ceainărie cu prieteni pe care nu-i mai văzuse de optsprezece ani. Trebuia să-i spună dacă aceştia veniseră.

Sau nu.

Acest „sau nu“ îl îngrijora cel mai mult, dar cel puţin soţia lui va avea un răspuns la întrebarea care nu-i dădea pace de ani întregi: Prietenii ei din război mai erau în viaţă sau nu? El ştia foarte puţin despre ceea ce se ascundea în spatele acestei întrebări. Victoria nu-l lăsase decât să arunce câte o privire din când în când în perioada de doi ani din trecutul ei care altfel nu era o istorie prea complicată. Tot ceea ce ştia cu adevărat era că, în acei doi ani, ea şi aceşti prieten deosebiţi, toţi americani – trei bărbaţi şi o femeie – serviseră împreună în cadrul OSS într-un grup care acţionase la Paris în timpul războiului. În toţi aceşti ani, nu reuşise să se desprindă de speranţa că aceştia supravieţuiseră. El acceptase, dar nu reuşea să înţeleagă devotamentul ei nezdruncinat pentru patru oameni despre care nu ştia nimic, nici numele adevărate, nici de unde erau, nici cu ce se ocupau, absolut nici un detaliu despre familiile lor.

– Este greu de explicat, spusese Victoria.

Aşa că acordase sprijinul deplin şi binecuvântarea sa acestei deplasări, sperând el însuşi că îi va oferi soţiei lui eliberarea de acele vremuri. Poate că atunci îi va povesti şi despre acei ani, despre bărbaţii pe care îi cunoscuse şi care bănuia că încă mai bântuiau prin memoria ei. Despre unul ştia şi el. Fratele ei, Lawrence, îi mărturisise că Victoria

fusese îndrăgostită nebuneşte de un bărbat pe care îl ştia încă din copilărie, un pilot RAF doborât în Franţa.

– Sora mea a reuşit să-i găsească mormântul lângă Paris şi a adus trupul neînsufleţit ca să-l înmormânteze le Williamsburg, dar după aceea s-a despărţit de amintirea lui, Richard, îi spusese Lawrence. Este ceea ce şi-ar fi dorit şi Ralph.

Celălalt bărbat era necunoscut, dar Richard bănuia că era cineva pe care Victoria îl cunoscuse la Paris şi era mort, tot o victimă a acelor vremuri.

Erau anumite lucruri mărunte care îl făceau să creadă că mai resimţea efectele legăturii cu acel bărbat.

– Nu mai faci scrimă. De ce? întrebase Richard, când văzuse zecile de fotografii dintr-un album de familie cu ea în costum complet de scrimă şi tăieturile din ziare cu articole despre premiile ei la concursurile de floretă. Îi luase albumul din mână.

– Nu mă mai amuză, spusese ea.

Mai târziu, tatăl ei îi spusese că nu mai luptase de când se întorsese „de acolo“ – aşa numea el perioada din Franţa.

Când începuseră să iasă împreună, Victoria căzuse rău la un moment dat şi se rănise la obraz. Richard scosese batista ca să-i şteargă sângele, dar Victoria îşi smucise capul într-o parte.

– Ce este? întrebase el, îngrijorat că îi înţelesese greşit intenţia.

– Nimic, spusese ea. Numai că… am avut o senzaţie de déjà-vu.

Avea coşmaruri şi murmura cuvinte neinteligibile în somn, dar rostite cu atâta patos, încât nu puteau proveni decât dintr-o sursă de remuşcări profunde. Ce Dumnezeu se întâmplase „acolo“? După un timp, murmurele încetaseră, mai ales după ce apăruseră copiii. Într-o zi o întrebase:

– Victoria, eşti fericită?

– Fireşte că sunt, exact aşa cum am promis.

– Cui?

Victoria îl sărutase.

– Unui prieten pe care l-am cunoscut în Franţa, spusese ea.

Şi apoi fusese ziua aceea când o libelulă aterizase pe mâna ei. Erau la un picnic cu fetele pe malul lacului din Central Park şi Victoria privea fascinată roiul de libelule care se jucau la suprafaţa apei, iar apoi dintr-odată una dintre ele se desprinsese de grup şi aterizase pe mâna Victoriei. Fetele ţipaseră, dar soţia lui o privise cu un zâmbet pe care nu-l va uita niciodată. După câteva clipe, libelula îşi luă zborul, iar Victoria spuse:

– Richard… tu crezi în semne?

– Dar tu? întrebase la rândul lui, ştiind instinctiv că libelula avea legătură cu „acolo“.

– Da. Cred că unul tocmai a aterizat pe mâna mea.

– Atunci înseamnă că trebuie să existe şi aşa ceva, spusese el şi observase că în anii următori păruse ceva mai împăcată cu trecutul.

Telefonul sună şi explozia bruscă de sunete în încăperea tăcută îl făcu să sară în sus. Era singur în apartament în această seară. Dăduse liber servitorilor; bucătăreasa îi lăsase mâncare pregătită în cuptor, fiicele lui, în vârstă de cinci şi, respectiv, şapte ani, îşi petreceau weekendul în Connecticut, la bunici.

– Alo, spuse el cu vocea gâtuită.

– Richard, iubirea mea, îmi pare rău că sun aşa de târziu. Am… am fost copleşită.

Richard, iubirea mea. Nu-i spusese niciodată aşa şi avea o căldură în voce pe care nu o mai auzise niciodată.

– Ai avut o călătorie reuşită? întrebă el cu inima strânsă.

– Foarte. Mâine vin acasă. Am aşa de multe să-ţi povestesc. Să-ţi împărtăşesc. A venit timpul, Richard.

– Abia aştept, spuse el.

***

Doi ani mai târziu, pe lista bestsellerurilor din New York Times apăru o carte scrisă de un autor despre care nu se auzise până atunci, dar foarte cunoscut ca o adevărată legendă în domeniul despre care scria. Titlul ciudat al cărţii atrăsese atenţia întregii ţări, la fel ca şi ilustraţia de pe copertă. Aceasta reprezenta un uimitor peisaj pictat pe zidul vechi al grădinii unei mănăstiri, iar deasupra, cu litere în relief, foarte bine adaptat la conţinut, după cum susţineau recenziile, titlul: Semnul de pe zid.

Mulţumiri

Un prieten apropiat, Terry Jo Gough, mi-a făcut un cadou după ce am publicat primul meu roman, Roses (Trandafirii). Era o bucată de piatră cenuşie şi pe una din feţe scria: „Câteodată, chiar în mijlocul unei vieţi obişnuite… iubirea îţi aduce o poveste nouă“. Aşa cum se întâmplă întotdeauna cu darurile de la T.J., era şi acesta cât se poate de potrivit şi stă acum pe o etajeră specială din biroul meu, unde pot să-l privesc atunci când îmi beau cafeaua de dimineaţă. Îmi aminteşte că această călătorie a mea în lumea scrisului a fost într-adevăr ca un basm adus la viaţă de iubirea familiei, de prietenii de dată veche, de susţinători şi de cititori. Fără interesul şi încrederea voastră în strădaniile mele literare, nu aş fi reuşit să scriu în continuare. Aşadar, vă mulţumesc tuturor şi fiecăruia în parte. Sunteţi preţioşi în viaţa obişnuită a scriitoarei de faţă.

Dincolo de aceasta, datorez mulţumiri mai multor persoane pentru contribuţiile lor la cel mai dificil roman pe care l-am scris şi îmi asum răspunderea pentru toate eventualele greşeli din transpunere. Îi datorez o incomensurabilă recunoştinţă lui Daniel Joseph Bryant, ale cărui cunoştinţe vaste cu privire la structura ierarhică şi funcţionarea internă a armatei germane şi a SS m-au ajutat să mă simt pe teren sigur de mult mai multe ori decât mi-aş fi imaginat. Fără îndrumarea şi ajutorul tău, Daniel, Zborul Libelulei s-ar fi scufundat într-o mocirlă de documentare fără rezultat. Îţi rămân veşnic recunoscătoare pentru e-mailul tău.

Îi sunt îndatorată rev. dr. Richard O. Knott Jr., care mi-a inspirat personajul lui Brad, după ce am ascultat una din minunatele sale predici despre pescuitul la muscă. Richard mi-a împărtăşit experienţa lui ca pasionat pescar la muscă şi m-a copleşit cu cărţi despre dibăcia, magia şi frumuseţea aruncării unei undiţe acolo unde se zbenguie peştii. Mulţumesc, Richard, pentru că m-ai ajutat să arunc o privire într-o lume pe care nu o cunoscusem niciodată.

De asemenea, nu am cuvinte să exprim ajutorul primit din partea lui Jackie K. Cooper, coleg scriitor şi recenzent de film şi de cărţi, ceva

mai înainte pentru Huffington Post. Jackie a fost un susținător înflăcărat al cărţilor mele chiar din start, dar am apreciat în mod special încrederea lui în romanul de faţă, deoarece m-a ţinut în priză atunci când o boală m-ar fi putut împiedica să ajung la linia de finiş. Mulţumesc, prietene Jackie, mereu şi pentru totdeauna!

Îmi lipsesc, de asemenea, cuvintele ca să-mi exprim gratitudinea pentru Johanna Castillo de la Casa Scriitorilor, pentru că m-a îndrumat pe parcursul procesului de publicare şi lui Millicent Bennet, editor executiv la Grand Central Publishing, care a pus cartea la inimă. Johanna şi Millicent… sunteţi minunate.

Şi îţi mulţumesc şi ţie, Arthur Richard Meacham III, iubirea mea timp de cincizeci şi doi de ani şi cel mai frumos basm trăit aievea în viaţa mea altfel obişnuită.

Table of Contents

Cover Page

Zborul libelulei

Personaje

Capitolul 1

RECRUŢII

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

MISIUNILE

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

Capitolul 46

Capitolul 47

Capitolul 48

Capitolul 49

Capitolul 50

Capitolul 51

Capitolul 52

Capitolul 53

Capitolul 54

Capitolul 55

Capitolul 56

Capitolul 57

Capitolul 58

JOCUL (1942–1944)

Capitolul 59

Capitolul 60

Capitolul 61

Capitolul 62

Capitolul 63

Capitolul 64

Capitolul 65

Capitolul 66

Capitolul 67

Capitolul 68

Capitolul 69

Capitolul 70

Capitolul 71

Capitolul 72

Capitolul 73

Capitolul 74

Capitolul 75

Capitolul 76

Capitolul 77

Capitolul 78

Capitolul 79

Capitolul 80

Capitolul 81

Capitolul 82

Capitolul 83

Capitolul 84

ACASĂ (Iunie 1944 – septembrie 1962)

Capitolul 85

Capitolul 86

Capitolul 87

Capitolul 88

Capitolul 89

Capitolul 90

Capitolul 91

Capitolul 92

Capitolul 93

Capitolul 94

Capitolul 95

Capitolul 96

Capitolul 97

Capitolul 98

Capitolul 99

Capitolul 100

Capitolul 101

Mulţumiri

Table of Contents

Cover Page

Zborul libelulei

Personaje

Capitolul 1

RECRUŢII

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

MISIUNILE

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

Capitolul 46

Capitolul 47

Capitolul 48

Capitolul 49

Capitolul 50

Capitolul 51

Capitolul 52

Capitolul 53

Capitolul 54

Capitolul 55

Capitolul 56

Capitolul 57

Capitolul 58

JOCUL (1942–1944)

Capitolul 59

Capitolul 60

Capitolul 61

Capitolul 62

Capitolul 63

Capitolul 64

Capitolul 65

Capitolul 66

Capitolul 67

Capitolul 68

Capitolul 69

Capitolul 70

Capitolul 71

Capitolul 72

Capitolul 73

Capitolul 74

Capitolul 75

Capitolul 76

Capitolul 77

Capitolul 78

Capitolul 79

Capitolul 80

Capitolul 81

Capitolul 82

Capitolul 83

Capitolul 84

ACASĂ (Iunie 1944 – septembrie 1962)

Capitolul 85

Capitolul 86

Capitolul 87

Capitolul 88

Capitolul 89

Capitolul 90

Capitolul 91

Capitolul 92

Capitolul 93

Capitolul 94

Capitolul 95

Capitolul 96

Capitolul 97

Capitolul 98

Capitolul 99

Capitolul 100

Capitolul 101

Mulţumiri